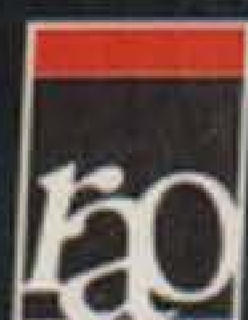
TRATAMENT FATAL

Autorul romanelor
RISC ASUMAT și INTENȚII PERICULOASE

ROBIN COOK

Doi tineri medici, Angela și David Wilson, dornici să-și pună în practică cunoștințele, părăsesc cariera universitară și se stabilesc în orășelul Bartlet din Vermont, unde se angajează la spitalul local.
La început, totul pare pentru ei un vis devenit realitate, dar, în curînd, își dau seama că lucrurile nu stau chiar așa. Sub ochii lor pacienții mor din cauze, aparent, inexplicabile. Din acel moment evenimentele se precipită, punînd în pericol familia Wilson. Vor reuși ei să supraviețuiască?

„De la maestrul thriller-ului medical, o poveste a cărei intrigă îți taie răsuflarea."

Chicago Tribune

editura rao

ISBN 973-8180-58-9

ROBIN COOK

TRATAMENT FATAL

editura rao

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

ROBIN COOK
The Fatal Cure

Traducere din limba engleză
MILLIO MIRCEA
MILLIO MARIANA

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Februarie 2002

Aceasta este o operă de ficţiune. Întîmplările şi personajele sînt imaginare, chiar dacă uneori a fost folosit un nume real. Nu s-a recurs la astfel de nume cu intenţia ca ele să reprezinte locuri sau persoane anume, sau – chiar atunci cînd a fost utilizat un nume real – pentru a se sugera că întîmplările descrise ar fi avut loc cu adevărat.

Această carte este dedicată dorinţei de reformare a activităţii din domeniul ocrotirii sănătăţii şi caracterului de sfinţenie al relaţiei dintre medic şi pacient. Speranţa mea fierbinte este să nu fie necesar ca aceste două lucruri să se excludă reciproc.

Prolog

ZIUA DE 17 FEBRUARIE A FOST FATALĂ PENTRU SAM Flemming.

Sam se considera o persoană extrem de norocoasă. În calitate de agent de bursă în cadrul uneia dintre principalele firme de pe Wall Street, devenise bogat la vîrsta de patruzeci și șase de ani. Apoi, ca un jucător care știe cînd să se oprească, Sam își încasase cîștigul și își luase zborul spre nord, depărtîndu-se de canioanele de beton ale New York-ului și îndreptîndu-se către idilicul Bartlet, în Vermont. Acolo se apucase de ceea ce dintotdeauna își dorise să facă: să picteze.

O parte din norocul lui Sam fusese sănătatea lui, și totuși, la ora patru și jumătate în ziua de 17 februarie, începu un fenomen ciudat. Numeroase molecule de apă din interiorul multora dintre celulele sale porniră să se desfacă în cîte două fragmente: un atom de hidrogen relativ inofensiv și un radical oxihidric liber, cumplit de distructiv.

Cînd aceste modificări moleculare deveniră manifeste, sistemele de apărare la nivel de celulă ale lui Sam fură activate. Dar în acea zi, aceste protecții împotriva radicalilor liberi obosiră repede; nici chiar vitaminele antioxidante E, C și beta-carotenul, pe care el le lua zilnic, în mod conștiincios, nu reușiră să pună stavilă bruscului și copleșitorului val ucigător.

Radicalii oxihidrici liberi începură să mistuie mărunt însăși esența trupului lui Sam Flemming. În scurt timp, membranele celulelor afectate începură să lase să se scurgă fluidul și electroliții. Totodată, unele dintre enzimele proteinice ale celulelor

se clivară, fiind scoase din funcţiune. Ba chiar şi multe molecule ADN fură atacate, cu consecinţa distrugerii unor gene specifice.

Pe patul său de la Spitalul Orăşenesc Bartlet, Sam încă nu ştia nimic despre bătălia moleculară care se dădea, cu mize mari, în interiorul celulelor sale. Ceea ce observa el erau doar cîteva dintre urmările ei: o creştere a temperaturii, unele tulburări digestive şi începuturile unei congestii pulmonare.

Mai tîrziu în după-amiaza aceleiaşi zile, cînd chirurgul lui Sam, doctorul Portland, veni să-l vadă, medicul constată cu dezamăgire şi îngrijorare că Sam avea febră. După ce-i auscultă pieptul, doctorul încercă să-i explice lui Sam că, din cîte se părea, intervenise o complicaţie. Doctorul spuse că o uşoară pneumonie se suprapusese peste convalescenţa, de altminteri fără probleme, de pe urma operaţiei la care fusese supus pentru remedierea fracturii sale de şold. Dar Sam devenise deja apatic şi oarecum confuz. Nu înţelegea ceea ce-i spunea doctorul Portland referitor la starea sănătăţii lui. Nici măcar nu reţinu faptul că medicul îi prescria antibiotice şi îl asigura că va avea o însănătoşire rapidă.

Ba şi mai rău, prognoza doctorului se dovedi a fi greşită. Antibioticul prescris nu izbuti să oprească infecţia ce continua să progreseze. Sam nu îşi reveni niciodată îndeajuns pentru a aprecia ironia sorţii că supravieţuise celor două jafuri armate din New York City, prăbuşirii unui avion în Westchester County şi unui grav accident în care, la bariera de intrare în New Jersey, fuseseră implicate patru vehicule, ca să moară din cauza unei complicaţii survenite în urma căderii pe un petic de gheaţă, în faţa magazinului de articole de menaj Staley's de pe Main Street, în orăşelul Bartlet din statul Vermont.

Joi, 18 martie

Stînd în faţa celor mai importanţi salariaţi ai Spitalului Orăşenesc Bartlet, Harold Traynor lăsă o pauză îndeajuns de lungă pentru a gusta plăcerea momentului. Tocmai ceruse

adunării să facă linişte. Grupul celor prezenţi acolo, toţi şefi de secţii, se supuse, tăcînd. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui. Devotamentul lui Traynor faţă de slujba sa ca preşedinte al consiliului de conducere al spitalului constituia un element de mîndrie. Asemenea momente în care era evident că prezenţa lui inspira un amestec de teamă şi admiraţie îi prilejuiau o mare desfătare.

– Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit aici într-o seară cu atîta ninsoare. Am convocat această şedinţă pentru a vă arăta limpede cu cîtă seriozitate priveşte consiliul de conducere al spitalului nefericita agresiune a cărei victimă a fost săptămîna trecută asistenta Prudence Huntington, în zona de jos a parcării. Faptul că săvîrşirea violului a fost împiedicată prin sosirea neprevăzută a unui membru al personalului de pază al spitalului nu diminuează nicidecum gravitatea incidentului.

Traynor făcu o pauză, privirea oprindu-i-se în mod semnificativ la Patrick Swegler. Şeful serviciului de pază al spitalului se uită în altă parte, ca să evite ochii acuzatori ai lui Traynor. Atacul asupra domnişoarei Huntington fusese al treilea incident de acest fel din ultimul an, şi Swegler se simţea, cum e lesne de înţeles, răspunzător. Traynor se uită apoi la Nancy Widner, şefa personalului de îngrijire a bolnavilor. Toate cele trei victime fuseseră asistente medicale aflate sub supravegherea ei.

– Siguranţa personalului nostru constituie pentru noi o preocupare majoră, continuă Traynor, ai cărui ochi trecură brusc de la Geraldine Polcari, şefa secţiei de dietetică, la Gloria Suarez, şefa serviciului administrativ. În consecinţă, consiliul de conducere a propus construirea unui spaţiu de parcare pe mai multe niveluri, situat în zona de jos a parcării actuale. Noul spaţiu va fi legat direct de cădirea principală a spitalului şi va avea o iluminare electrică corespunzătoare, precum şi videocamere de supraveghere.

Traynor îşi înclină uşor capul în direcţia lui Helen Beaton, directorul general al spitalului. La acest semn, Beaton ridică pînza ce acoperea masa de conferinţe, dînd la iveală o machetă

arhitecturală amănunţită a complexului spitalicesc existent, care includea şi o nouă construcţie masivă, pe trei niveluri, ieşită în afara corpului principal de clădiri, în partea din spate a acestuia.

Printre exclamaţii aprobatoare, Traynor ocoli masa, trecînd pe lîngă machetă. Masa de conferinţe era deseori suportul unor obiecte medicale de tot felul, luate în considerare pentru a fi achiziţionate. Traynor întinse braţul să dea la o parte un stativ cu eprubete în formă de pîlnie, astfel încît macheta să poată fi văzută mai bine. Apoi îşi scrută auditoriul. Toţi ochii erau aţintiţi asupra machetei. Toată lumea, cu excepţia lui Werner Van Slyke, se ridicase în picioare.

La Spitalul Orăşenesc Bartlet, parcarea constituise întotdeauna o problemă, mai ales pe vreme proastă, aşa că Traynor ştia că adăugirea propusă de el avea să fie întîmpinată cu bucurie, chiar şi fără să fi avut loc recentul şir de agresiuni din zona de jos a parcării. Era încîntat să constate că prezentarea machetei sale se desfăşura întocmai, cu succesul pe care-l anticipase el. Atmosfera din încăpere era încinsă de entuziasm. Numai posomorîtul Van Slyke, şeful serviciului tehnic şi întreţinere, rămînea impasibil.

– Care-i problema? îl întrebă Traynor. Nu eşti de acord cu această propunere? Van Slyke se uită la Traynor cu o expresie ce continua să fie lipsită de orice interes. Ei bine? insistă Traynor, simţindu-se încordat.

Van Slyke reuşea întotdeauna să-l irite. Niciodată nu-i plăcuse stilul de exprimare laconic şi firea neemotivă a individului.

– E-n ordine, spuse Van Slyke, pe un ton fără pic de entuziasm.

Mai înainte ca Traynor să apuce să răspundă, uşa sălii de conferinţe se deschise brusc, izbindu-se de opritorul fixat pe pardoseală. Tresăriră toţi, mai ales Traynor.

În prag se afla Dennis Hodges, un septuagenar viguros şi corpolent, cu trăsături cioplite grosolan şi cu o piele veştejită de trecerea timpului. Avea nasul roşiatic şi bulbucat, iar ochii asemănători cu două mărgele erau urduroşi. Purta o haină din

stofă de lînă de un verde întunecat peste pantaloni de catifea reiată, fără dungi. Pe creştetul capului avea o şapcă vînătorească dintr-un material ecosez roşu, pe care se aşternuse o fulguială de zăpadă. În mîna stîngă, înălţată, ţinea un teanc de hîrtii.

Nu încăpea nici o îndoială că Hodges era mînios. De asemenea, individul duhnea puternic a alcool. Ochii lui negri, ce aminteau de gurile a două ţevi de pistol, îşi rotiră privirea ucigătoare asupra adunării, oprindu-se, în cele din urmă, la Traynor.

– Vreau să discut cu dumneata, Traynor, în legătură cu cîţiva dintre foştii mei pacienţi. Şi cu dumneata, Beaton, adăugă, aruncîndu-i directoarei spitalului o uitătură scurtă şi plină de dispreţ. Nu ştiu ce soi de spital vă închipuiţi că conduceţi aici, dar eu vă pot afirma că mie nu-mi place cîtuşi de puţin.

– Oh, nu! îngăimă Traynor, de cum îşi reveni după şocul sosirii neaşteptate a lui Hodges. Şocul provocat de aceasta fu repede urmat de o stare de enervare ce-i depăşea senzaţia de uluire. O privire rapidă în jurul încăperii îl încredinţă că vederea lui Hodges îi încînta şi pe ceilalţi cam tot atît cît pe el. Doctore Hodges, începu apoi, silindu-se să fie politicos, cred că este foarte evident faptul că avem aici o şedinţă. Dacă vrei să ne scuzi...

– Nu-mi pasă ce dracu' faceţi voi aici! se răsti Hodges. Indiferent ce-ar fi, nu prezintă nici o importanţă faţă de felul în care v-aţi purtat, dumneata şi consiliul director, cu pacienţii mei.

Cu paşi furioşi, porni spre Traynor. În mod instinctiv, acesta se trase înapoi, sprijinindu-se de spătarul fotoliului. Mirosul de whisky era foarte intens.

– Doctore Hodges, ripostă el cu vădită mînie, nu este deloc momentul potrivit pentru una dintre intervenţiile dumitale intempestive. Mi-ar face plăcere să ne întîlnim mîine ca să discutăm despre necazurile dumitale. Acum, dacă ai avea amabilitatea de a ne lăsa să ne continuăm treburile...

– Vreau să vorbesc în clipa asta! strigă Hodges. Nu-mi place deloc ce faceţi, dumneata şi consiliul dumitale!

– Ascultă, bătrîn nebun ce eşti, replică Traynor cu asprime, coboară tonul! Habar nu am la ce te referi. Dar o să-ţi spun ce anume am făcut, eu şi consiliul: ne-am spetit, luptîndu-ne să păstrăm deschise uşile acestui spital, iar în zilele noastre asta nu-i deloc o sarcină uşoară pentru nici un spital. Aşa că îmi displace profund orice insinuare că lucrurile ar sta altfel. Acum, fii raţional şi lasă-ne să ne vedem de treabă.

– Nu pot să aştept, insistă Hodges. O să discut cu dumneata şi cu Beaton chiar acum. Fleacurile cum ar fi activitatea surorilor medicale, regimurile dietetice şi problemele administrative mai pot aştepta. Ceea ce vreau eu e mai important.

– Poftim! exclamă Nancy Widner. Ăsta-i stilul dumitale, doctore Hodges să dai buzna aici şi să susţii că problemele legate de îngrijirea bolnavilor nu sînt importante! Află de la mine că...

– Staţi puţin! interveni Traynor, întinzînd braţele, într-un gest împăciuitor. Să nu ne lăsăm antrenaţi într-o încăierare generală. Fapt este, doctore Hodges, că noi discutăm aici despre tentativa de viol care a avut loc săptămîna trecută. Sînt convins că nu sugerezi că un viol şi două tentative de viol săvîrşite de un bărbat cu faţa ascunsă sub o mască de schior ar fi lipsite de importanţă.

– Este şi asta ceva important, recunoscu Hodges, însă nu în aceeaşi măsură ca problema la care mă gîndesc eu. În plus, chestiunea cu violul este, în mod evident, o treabă internă.

– O secundă! ceru Traynor. Vrei să spui că dumneata cunoşti identitatea violatorului?

– Să zicem că da, admise Hodges. Am bănuielile mele. Deocamdată nu mă interesează să discut despre ele. Mă interesează aceşti pacienţi.

Pentru a-şi accentua cuvintele, trînti pe masă hîrtiile pe care le ţinuse în mînă.

Tresărind, Beaton zise:

– Cum îndrăzneşti să dai năvală aici, ca şi cum ai fi proprietarul spitalului, şi să ne spui ce anume este important şi ce nu. Ca director pensionat, nu prea îţi revine acest rol.

– Îţi mulţumesc pentru sfatul necerut, replică Hodges.

– E-n ordine, e-n ordine, zise Traynor, lăsînd să-i scape un oftat de frustrare.

Şedinţa lui se transformase într-o încăierare verbală. Luă hîrtiile lui Hodges, i le vîrî în mînă, apoi îl conduse pe doctor spre uşa sălii. La început, Hodges se împotrivi, dar, în cele din urmă, se lăsă condus afară din încăpere.

– Trebuie să stăm de vorbă, Harold, zise Hodges, de cum se aflară pe coridor. Este o problemă serioasă.

– Sînt convins de asta, replică Traynor, încercînd să pară sincer. Ştia că o dată şi o dată avea să fie nevoit să asculte păsurile lui Hodges. Acesta fusese directorul general al spitalului cu multă vreme în urmă, încă de pe cînd Traynor era la şcoala primară. Hodges ocupase postul într-un moment în care pe cei mai mulţi medici nu-i interesase să-şi asume respectiva responsabilitate. În cei treizeci de ani în care fusese la conducere, Hodges cîrmuise Spitalul Orăşenesc Bartlet, transformîndu-l dintr-un mic spital provincial într-un adevărat centru medical de categoria a treia. Aceasta era instituţia în plină dezvoltare pe care i-o lăsase lui Traynor atunci cînd îşi părăsise postul, cu trei ani în urmă. Ascultă, spuse Traynor, indiferent de ceea ce te preocupă, cu siguranţă e ceva ce poate aştepta pînă mîine. Vom discuta la prînz. De fapt, voi aranja ca Barton Sherwood şi doctorul Delbert Cantor să ia masa împreună cu noi. Dacă problema pe care vrei s-o discutăm se referă la politica administrativă, aşa cum presupun că e cazul, ar fi mai bine să fie prezenţi şi vicepreşedintele şi şeful personalului medical. Eşti de acord?

– Cred că da, se învoi Hodges, cu oarecare reţinere.

– Atunci ne-am înţeles, declară Traynor, nerăbdător, acum că Hodges era domolit pentru moment, să se înapoieze în sală şi să salveze ce se mai putea din şedinţă. Voi lua legătura cu ei în seara asta.

– Poate că nu mai sînt director, zise Hodges, dar continuu să mă simt răspunzător pentru ceea ce se întîmplă aici. În definitiv, dacă n-aş fi fost eu, dumneata n-ai fi fost numit în consiliul de conducere, şi cu atît mai puţin n-ai fi fost ales preşedinte.

– Înţeleg asta spuse Traynor. Dar nu ştiu, adăugă apoi în glumă, dacă pentru această îndoielnică cinste ar trebui să-ţi mulţumesc sau să te blestem.

– Mă îngrijorează faptul că ai lăsat puterea să ţi se urce la cap, replică Hodges.

– Oh, să fim serioşi! Ce înţelegi prin „putere"? Slujba asta nu-i nimic altceva decît un şir de dureri de cap.

– În fond, conduci o unitate economică de o sută de milioane de dolari şi care este cel mai mare ofertant de locuri de muncă din toată această parte a statului. Asta înseamnă putere.

– Totuşi, este o pacoste, replică Traynor, izbucnind într-un rîs nervos. Şi sîntem norocoşi că încă mai funcţionăm. Nu trebuie să-ţi reamintesc că cei doi concurenţi ai noştri nu mai există. Spitalul Valley s-a închis, iar Spitalul Mary Sackler a fost transformat într-un sanatoriu particular.

– Poate că încă sîntem în funcţiune, însă mă tem că voi, oamenii banului, uitaţi care este misiunea spitalului.

– Oh, la dracu'! ripostă Traynor, pierzîndu-şi puţin stăpînirea de sine. Voi, doctorii bătrîni, trebuie să vă treziţi la o nouă realitate. Nu-i uşor să conduci un spital, în condiţiile actuale de reducere a cheltuielilor, de îngrijire controlată şi de intervenţii guvernamentale. Nu mai e vorba de nici un profit peste investiţia iniţială, aşa cum era odinioară. Vremurile s-au schimbat, necesitînd noi adaptări şi noi strategii, care să asigure supravieţuirea. Dispoziţiile vin de la Washington.

– În mod sigur,Washingtonul nu autorizează ceea ce faceţi, dumneata şi cohortele dumitale, spuse Hodges, slobozind un rîs batjocoritor.

– Ba pe naiba! îl contrazise Traynor. Asta se numeşte competiţie, Dennis. Supravieţuirea celui mai bine adaptat şi mai flexibil. Gata cu prestidigitaţia prin care se treceau cheltuielile dintr-o parte în alta, aşa cum obişnuiai să te descurci dumneata. Dîndu-şi seama că era pe cale să-şi piardă calmul, Traynor făcu o pauză. Îşi şterse broboanele de transpiraţie care îi apăruseră pe frunte şi inspiră adînc. Uite ce-i, Dennis, trebuie să mă întorc în sala de conferinţe. Du-te acasă, linişteşte-te, relaxează-te,

încearcă să dormi. Mîine ne vom întîlni şi vom trece în revistă problemele care te frămîntă. De acord?

– Sînt puţin cam obosit, recunoscu Hodges.

– Bine-nţeles că eşti, conveni Traynor.

– Mîine la prînz? Făgăduieşti? Fără scuze?

– Categoric, îl asigură Traynor pe Hodges, bătîndu-l uşor cu palma pe spate. La han, la douăsprezece fix.

Cu un sentiment de uşurare, Traynor îl urmări cu privirea pe bătrînul său mentor, care, tîrşîindu-şi picioarele, se îndrepta cu mersul lui caracteristic, anevoios şi legănîndu-şi şoldurile, ca şi cum i-ar fi fost înţepenite, spre holul principal al spitalului.

Revenind către sala de conferinţe, Traynor se minună de neînchipuita iscusinţă a individului de a crea tulburări. Din nefericire, bătrînul era pe cale de a deveni mai mult decît incomod. Era pe punctul de a deveni un virtual vestitor de catastrofe.

– Să încercăm să restabilim puţin ordinea, propuse Traynor, acoperind cu glasul său zarva la care se înapoiase. Îmi cer scuze pentru această întrerupere. Din păcate, bătrînul doctor Hodges are deosebitul talent de a-şi face apariţia în momentele cele mai nepotrivite.

– Ăsta-i un eufemism, zise Beaton. Tot timpul dă buzna în biroul meu, să se plîngă că vreunuia dintre foştii lui pacienţi nu i se acordă ceea ce consideră el a fi tratamentul cuvenit unui VIP[1]. Se poartă ca şi cum tot el s-ar mai afla la conducerea acestei instituţii.

– Mîncarea nu-i niciodată pe placul lui, se văită Geraldine Polcari.

– Şi nici curăţenia camerelor, adăugă Gloria Suarez.

– Vine în biroul meu cam o dată pe săptămînă, spuse Nancy Widner. Întotdeauna e vorba de aceeaşi reclamaţie: asistentele medicale nu dau curs destul de repede cererilor foştilor lui pacienţi.

– Este purtătorul de cuvînt autoales, însărcinat cu exprimarea nemulţumirilor acestora, zise Beaton.

---

[1] VIP: abreviere de la *Very Important Person* (lb. engl.) = Persoană foarte importantă (*n.tr.*).

– Ei sînt singurii oameni din oraş în stare să-l suporte, declară Nancy. Aproape toţi ceilalţi îl consideră un găgăuţă pus pe gîlceavă.

– Credeţi că ştie cine este violatorul? întrebă Patrick Swegler.

– Dumnezeule, nu! răspunse Nancy. Individul nu-i decît un fanfaron.

– Dumneata ce crezi, domnule Traynor? insistă Patrick Swegler.

– Mă îndoiesc că ar şti ceva, zise Traynor, înălţînd din umeri, dar, cu siguranţă, îl voi întreba, cînd mă voi întîlni cu el, mîine.

– Nu te invidiez pentru prînzul acesta, comentă Beaton.

– Nu-l aştept cu nerăbdare, recunoscu Traynor. Întotdeauna am simţit că individul merită un oarecare respect, însă, ca să fiu sincer, convingerea aceasta a mea începe să se şubrezească. Şi acum, să revenim la problema care ne preocupă.

În curînd, Traynor reuşi să readucă şedinţa la cursul ei normal de desfăşurare, dar, pentru el, plăcerea acelei seri se rispise.

Umblînd anevoie, Hodges înaintă pe Main Street, mergînd pe mijlocul drumului. Deocamdată, în nici unul din sensuri nu circulau vehicule. Încă nu trecuseră plugurile – vreo cinci centimetri de zăpadă pufoasă acopereau oraşul, în vreme ce fulgii continuau să cadă.

Hodges ocărî printre dinţi, descărcîndu-se în parte de mînia ce nu i se domolise. Acum, că se îndrepta spre casă, era supărat că-l lăsase pe Traynor să-l amîne.

Ajungînd în dreptul parcului oraşului, cu chioşcul său pustiu învelit de o pătură de zăpadă, în faţa ochilor lui Hodges se ivi priveliştea zonei de nord a localităţii, pe lîngă biserica metodistă. Acolo, în depărtare, chiar pe Front Street, la capăt, desluşi corpul principal al spitalului. Se opri cîteva clipe în loc, uitîndu-se cu nostalgie la clădire. Se înfioră, cuprins de un sentiment rău prevestitor. Îşi închinase viaţa spitalului, ca acesta să-i slujească pe locuitorii oraşului. Dar acum se temea că instituţia aceasta nu-şi îndeplinea misiunea.

Întorcîndu-i spatele, îşi reluă drumul pe Main Street. Îşi îndesă în buzunarul pardesiului foile de hîrtie xeroxate pe care

le ţinea în mînă. Degetele îi amorţiseră. După ce mai parcurse o jumătate de cvartal, se opri din nou. De astă-dată se uită la ferestrele, cu cîte două ochiuri de geam, verticale ale Hanului Iron Horse[1]. O lumină incandescentă, îmbietoare, se revărsa pe peluza rece, îngheţată, acoperită de nea.

Hodges nu avu nevoie decît de cîteva clipe de gîndire pentru a decide că i-ar prinde bine să mai bea ceva. La urma urmei, acum, că Clara, soţia lui, îşi petrecea mai mult timp la rudele ei de la Boston decît cu el, la Bartlet, situaţia nu mai era ca pe vremea cînd ea îl aştepta să se întoarcă. De fapt, înstrăinarea lor prezenta în mod cert unele avantaje. Hodges ştia că i-ar face plăcere o „întărire" suplimentară pentru a înfrunta cele douăzeci şi cinci de minute de mers pe jos ca să ajungă acasă.

În vestibul, Hodges îşi scutură zăpada de pe ghetele cu tălpi de cauciuc şi îşi atîrnă pardesiul într-un cuier de lemn. Pălăria şi-o puse într-un ungher liber, de deasupra. Trecînd pe lîngă un vestiar folosit de obicei pentru petreceri, acum pustiu, parcurse un coridor scurt şi se opri la intrarea barului.

Încăperea era construită din lemn de brad negeluit, care, de pe urma utilizării pe durata a două secole, arăta de parcă ar fi fost carbonizat. Un şemineu uriaş, din piatră cioplită, în care ardea un foc puternic, domina unul din pereţi.

Hodges cuprinse cu o privire scrutătoare, întreaga cameră. Din punctul lui de vedere, personajele aflate acolo nu erau deloc atrăgătoare, amintind cu greu de serialul Cheers al NBC-ului. Îl văzu pe Barton Sherwood, preşedintele Băncii Naţionale Green Mountain, devenit acum, datorită lui Traynor, şi vicepreşedinte al consiliului de conducere al spitalului. Sherwood stătea într-un separeu, împreună cu Ned Banks, antipaticul patron al Societăţii New England Coat Hanger[2].

La o altă masă stăteau doctorul Delbert Cantor şi doctorul Paul Darnell. Masa era plină de sticle de bere, coşuleţe cu

---

[1] *Iron Horse* (lb. engl.) = Calul de fier (*n.tr.*).
[2] *New England Coat Hanger* (lb. engl.) = Umeraşul de Haine din New England. (*n.tr.*).

cartofi prăjiţi şi platouri cu brînzeturi. Hodges îi asemui cu doi porci, la troacă.

Vreme de o frîntură de secundă, Hodges se gîndi să-şi scoată hîrtiile din pardesiu, să se ducă la Sherwood şi la Cantor, să ia loc la masa lor şi să discute cu ei. Dar renunţă imediat la această idee. Nu avea energia necesară, şi atît Cantor, cît şi Darnell nu puteau să-l sufere. Cantor, în calitatea lui de radiolog, şi Darnell, ca medic patolog, avuseseră amîndoi de suferit atunci cînd, cu cinci ani în urmă, Hodges aranjase ca spitalul să preia respectivele secţii. Nu era probabil ca ei să constituie un auditoriu receptiv la plîngerile lui.

La bar stătea în picioare John MacKenzie, un alt localnic pe care Hodges ar fi preferat să-l evite. Între Hodges şi acest personaj existau încă de mult unele neînţelegeri. John era proprietarul staţiei de service auto Mobil, aflată în afara oraşului, pe autostrada interstatală, şi se îngrijise timp de mulţi ani de vehiculele lui Hodges. Însă ultima dată cînd lucrase la maşina acestuia, defecţiunea nu fusese remediată. Ca să-i fie reparată, Hodges fusese nevoit să se deplaseze pînă la reprezentanţa firmei, în Rutland. Drept urmare, nu-i plătise nimic lui John.

La două scaune dincolo de John MacKenzie, Hodges îl văzu pe Pete Bergan, şi în sinea lui gemu. Pete fusese un „copil albastru“[1], care nu ajunsese să-şi termine clasa a şasea. La vîrsta de optsprezece ani se lăsase de învăţătură şi îşi asigurase traiul făcînd diverse munci sporadice. Hodges aranjase să i se dea o slujbă ca ajutor pe lîngă echipa care se ocupa de terenul din jurul spitalului, dar nu avusese încotro şi fusese de acord cu concedierea lui atunci cînd băiatul dovedise că nu te puteai deloc baza pe el. De atunci, Pete îi purtase ranchiună.

Dincolo de Pete se întindea un şir de scaune de bar neocupate. Mai departe de bar şi cu o treaptă mai jos se aflau două mese comune. Dintr-un tonomat demodat, în stilul anilor cinci-

---

[1] „Copil albastru“ (*med.*): copil care prezintă din naştere o cianozare (coloraţie albăstruie a pielii), din cauza unei malformaţii a inimii, ce nu permite o oxigenare perfectă a sîngelui *(n.tr.)*.

zeci, instalat lîngă peretele cel mai îndepărtat, se revărsa o muzică bubuitoare. În jurul meselor comune erau adunaţi o mînă de studenţi de la Colegiul Bartlet, un mic institut de ştiinţe umaniste, care de curînd adoptase sistemul de învăţămînt mixt.

Vreme de cîteva clipe, Hodges, oprit în prag, îşi trecu greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, încercînd să decidă dacă pentru un pahar de băutură merita să-şi încrucişeze drumul cu vreunul din acei oameni. În cele din urmă, amintirea frigului de afară şi anticiparea gustului whisky-ului îl îndemnară să intre în încăpere.

Nedînd atenţie nimănui, se duse în capătul cel mai îndepărtat al barului şi se cocoţă pe un scaun liber. Dogoarea radiată de foc îi încălzea spinarea. În faţa lui apăru un păhărel, şi Carleton Harris, barmanul cel supraponderal, i-l umplu cu un whisky Dewar's fără gheaţă. Carleton şi Hodges se cunoşteau de multă verme.

– Cred că vei dori să-ţi găseşti alt loc, fu de părere Carleton.

– De ce oare? întrebă Hodges, căruia îi plăcuse faptul că nimeni nu-i remarcase intrarea.

Carleton arătă cu bărbia spre un pahar înalt, pe jumătate golit, aflat pe tejgheaua barului, la o depărtare de două scaune.

– Mă tem că neînfricatul nostru şef al poliţiei, domnul Wayne Robertson, a făcut aici o haltă, ca să-şi mai tragă sufletul. Acum este la toaleta bărbaţilor.

– Oh, fir-ar să fie! exclamă Hodges,

– Să nu zici că nu te-am avertizat, adăugă Carleton, îndreptîndu-se către cîţiva studenţi care se apropiaseră de bar.

„La naiba, într-un fel sau altul este totuna!" îşi spuse Hodges în sinea lui.

Dacă s-ar muta în capătul celălalt al barului, ar trebui să se confrunte cu John MacKenzie. Hotărî să rămînă acolo unde era şi îşi apropie paharul de buze.

Înainte să apuce să ia o sorbitură, simţi o palmă care-i izbeşte spinarea. Abia reuşi să nu-şi ciocnească paharul de dinţi şi să nu-l verse.

– Ei bine, pe cinstea mea dacă ăsta nu-i vraciul!

Întorcînd capul, Hodges se uită mînios la chipul de om beat al lui Wayne Robertson. Acesta avea patruzeci şi doi de ani şi un trup masiv şi îndesat. Cîndva fusese tot numai muşchi. Acum era jumătate muşchi şi jumătate grăsime. Cel mai izbitor aspect al siluetei lui, văzute din profil, îl constituia abdomenul, care, practic, se revărsa peste catarama centurii lui oficiale. Robertson era încă în uniformă, cu pistol şi tot ce trebuie.

– Eşti beat, Wayne, spuse Hodges. De ce nu te duci frumuşel acasă, să dormi pînă-ţi trec aburii alcoolului? adăugă, întorcîndu-se iar spre bar şi încercînd încă o dată să soarbă o gură din whisky-ul său.

– Mulţumită dumitale, nu am nimic pentru care să merite să mă duc acasă.

Cu mişcări lente, Hodges se răsuci iarăşi în loc şi se uită la Robertson. Ochii acestuia erau injectaţi, aproape tot atît de roşii ca şi obrajii lui dolofani. Părul blond îi era tuns scurt, după moda anilor cincizeci.

– Wayne, începu Hodges, să nu revenim asupra acestor lucruri. Soţia dumitale, fie-i ţărîna uşoară, nu era pacienta mea. Eşti beat. Du-te acasă!

– Dumneata conduceai blestematul ăla de spital, replică Robertson.

– Ceea ce nu înseamnă că eram răspunzător pentru fiecare caz în parte, idiotule! ripostă Hodges. Şi-n afară de asta, totul s-a întîmplat în urmă cu zece ani, adăugă, încercînd iar să-i întoarcă spatele.

– Ticălosule! mîrîi Robertson.

Întinzînd braţul, înşfăcă gulerul cămăşii lui Hodges, vrînd să-l salte pe acesta de pe scaunul de bar. Carleton Harris veni de după tejghea, cu o repeziciune pe care masivitatea lui nu te lăsa s-o bănuieşti, şi se vîrî între cei doi bărbaţi. Desfăcu deget cu deget mîna cu care Robertson ţinea cămaşa lui Hodges şi spuse:

– E-n ordine, terminaţi amîndoi! Treceţi fiecare în colţul lui. Aici, la Iron Horse, nu îngăduim certurile.

Cu gesturi ce-i exprimau indignarea, Hodges îşi aranjă cămaşa, îşi dădu pe gît paharul cu băutură şi se duse în celălalt

capăt al barului. Cînd trecu prin spatele lui John MacKenzie, îl auzi bombănind: „Lepădătura!“, dar nu vru să se lase provocat.

– N-ar fi trebuit să intervii, Carleton! îi strigă doctorul Cantor barmanului. Dacă Robertson l-ar fi făcut fărîme pe bătrînul Hodges, jumătate din oraş l-ar fi ovaţionat.

Comentariul lui Cantor fu urmat de hohotele sale de rîs, cărora li se alăturară cele ale doctorului Darnell. Se încurajară unul pe celălalt, pînă cînd ajunseră să-şi izbească genunchii cu palmele şi să se înece cu berea. Carleton nu le dădu atenţie, ci trecu în spatele tejghelei, ca să-l servească pe Barton Sherwood, care se apropiase de bar pentru a-şi repeta comanda de băutură.

– Doctorul Cantor are dreptate, zise Sherwood, îndeajuns de tare cît să-l audă toată lumea din bar. Data viitoare cînd se vor înfrunta Hodges şi Robertson, lasă-i să se descurce.

– Doar nu gîndeşti şi dumneata aşa, spuse Carleton, în timp ce, cu dexteritate, amesteca băuturile lui Sherwood.

– Dă-mi voie să-ţi vorbesc eu despre doctorul Hodges, replică Sherwood, cu glasul tot destul de tare pentru a fi auzit de toţi. Bun vecin nu este. Printr-o întîmplare din trecut, el este proprietarul unei mici fîşii de pămînt care desparte cele două loturi ale mele. Şi ce face el? Construieşte acolo un gard uriaş.

– Bineînţeles că am împrejmuit cu un gard terenul acela! strigă Hodges, incapabil să-şi ţină gura. Era singurul mod în care îi puteam împiedica pe afurisiţii dumitale de cai să-şi împrăştie baligile pe toată proprietatea mea.

– Atunci, de ce nu vinzi fîşia aia de pămînt? întrebă Sherwood, întorcîndu-se spre Hodges. Nu-ţi este de nici un folos.

– Nu pot s-o vînd, pentru că e pe numele soţiei mele, spuse Hodges.

– Prostii! replică Sherwood. Faptul că terenul şi casa dumitale sînt pe numele soţiei nu este decît urmarea unui vechi şiretlic prin care să te aperi de orice hotărîri judecătoreşti greşite. Chiar dumneata mi-ai spus asta.

– În cazul acesta ar trebui să cunoşti adevărul, zise Hodges. Încercam să am o atitudine diplomatică. Nu am de gînd să-ţi

vînd terenul deoarece te disprețuiesc. Asta-i mai ușor de înțeles pentru creierul dumitale tîmpit?

Sherwood se întoarse spre restul încăperii și li se adresă tuturor celor prezenți:

– Sînteți toți martori! Doctorul Hodges recunoaște că purtarea îi este dictată de dispreț. Nimic surprinzător, desigur, și atitudinea lui cu greu ar putea fi socotită creștinească.

– Oh, taci din gură! replică Hodges. E dovadă de puțină ipocrizie din partea unui președinte de bancă să pună sub semnul întrebării etica creștină a altcuiva, ținînd seama de toate ipotecile prescrise care-ți apasă conștiința. Dumneata ai scos oameni din căminele lor, lăsîndu-i pe drumuri.

– Asta-i altceva, zise Sherwood. Așa sînt afacerile. Trebuie să mă gîndesc la acționarii mei.

– Oh, aiurea! exclamă Hodges, fluturîndu-și mîna ca pentru a pune capăt discuției.

O bruscă agitație iscată la ușă atrase atenția lui Hodges. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Traynor și pe toți ceilalți participanți la ședința de la spital intrînd în grup în bar. Își dădu seama că Traynor nu era deloc încîntat să-l vadă. Înălță din umeri și se întoarse iar la băutura lui, dar nu putu trece cu vederea faptul că, din întîmplare, acolo se aflau toți cei trei funcționari superiori ai spitalului: Traynor, Sherwood, și Cantor.

Luîndu-și paharul cu whisky, se lăsă să alunece jos de pe scaunul său și se duse după Traynor, la masa ocupată de Sherwood și de Banks. Îl bătu ușor pe umăr pe Traynor.

– Ce-ar fi să stăm de vorbă acum? sugeră el. Sîntem prezenți toți patru.

– Fir-ar al dracului, Hodges! izbucni Traynor. De cîte ori trebuie să-ți spun? Nu vreau să discutăm în seara asta. Vom discuta mîine!

– Despre ce vrea să discute? se interesă Sherwood.

– Ceva în legătură cu cîțiva dintre foștii lui pacienți, îl lămuri Traynor. I-am zis că ne vom întîlni cu el mîine, să luăm prînzul împreună.

– Ce se întîmplă? întrebă doctorul Cantor, intervenind în gîlceavă.

Simţise mirosul sîngelui, şi fusese atras spre masa aceea asemenea unui rechin ademenit de o pradă.

– Doctorul Hodges nu este mulţumit de modul în care conducem noi spitalul, spuse Traynor. Amănunte vom afla mîine.

– Fără îndoială, aceleaşi vechi plîngeri, comentă Sherwood. Foştilor lui pacienţi nu li se acordă serviciile cuvenite unor VIP-uri.

– Ce recunoştinţă! exclamă doctorul Cantor, luîndu-i vorba din gură lui Hodges, care încercase să protesteze. Iată-ne dăruindu-ne timpul unor scopuri lăudabile pentru a menţine spitalul pe linia de plutire, şi ce primim în schimb? Nimic, în afară de critici.

– Scopuri lăudabile... atîta rău! replică Hodges, zîmbind batjocoritor. Nici unul din voi nu mă prosteşte. Ceea ce vă interesează nu este facerea de bine. Dumneata, Traynor, ai ajuns să foloseşti instituţia asta pentru a-ţi susţine grandomania de curînd descoperită. Interesul dumitale, Sherwood, nu este nici măcar tot atît de sofisticat. Este de natură pur financiară, deoarece spitalul este cel mai important client al băncii. Iar al dumitale, Cantor, e tot atît de simplu. Singurul lucru care te interesează este Centrul de Imagistică[1], acea societate mixtă a cărei înfiinţare am îngăduit-o într-un moment de nebunie. Dintre toate deciziile pe care le-am luat în calitate de director general al spitalului, asta e cea pe care o regret cel mai mult.

– La vremea respectivă socoteai că era o afacere bună, zise doctorul Cantor.

– Numai pentru că îmi închipuiam că era singurul mod în care se putea moderniza aparatura de scanare pentru tomografia computerizată din dotarea spitalului, ripostă Hodges. Dar asta se întîmpla înainte să-mi dau seama că aparatul avea să se amortizeze în mai puţin de un an, lucru care m-a făcut, fireşte, să

---

[1] Imagistică (medicală): metodă sau complex de metode de examinare şi diagnosticare medicală cu ajutorul imaginilor, ca de exemplu tomografia computerizată şi rezonanţa magneto-nucleară *(n.tr.)*.

înţeleg că dumneata şi celălalt radiolog particular jefuiaţi spitalul de nişte bani pe care ar fi trebuit să-i cîştige.

– Nu mă interesează să reiau această veche discuţie în contradictoriu, declară doctorul Cantor.

– Nici pe mine, conveni Hodges. Dar problema este că în cazul vostru, al amîndurora, caritatea intervine foarte puţin sau deloc în tot ceea ce faceţi. Preocuparea voastră o constituie cîştigul financiar, nu binele pe care li-l oferiţi pacienţilor voştri sau comunităţii.

– Nu dumneata eşti cel în măsură să vorbească, se răsti Traynor. Ai condus spitalul ca pe o moşie personală. Spune-ne cine a avut grijă de casa aia a dumitale, în toţi acei ani?

– Ce vrei să zici? îngăimă Hodges, aţintindu-şi privirea asupra bărbaţilor din faţa lui, trecînd repede de la unul la altul.

– Nu este o întrebare complicată, replică Traynor.

Lăsîndu-se condus de mînie, înfipsese în Hodges un cuţit, pe care acum voia să-l împlînte pînă în plăsele.

– Nu ştiu ce legătură are casa mea cu toate astea, reuşi Hodges să rostească.

Traynor se ridică pe vîrful picioarelor, pentru a cuprinde cu privirea întreaga încăpere.

– Unde e Van Slyke? întrebă. Este undeva pe aici.

– Stă lîngă şemineu, spuse Sherwood, arătîndu-i-l cu degetul.

Fusese nevoit să se lupte ca să-şi reţină zîmbetul de mulţumire. Chestiunea aceea referitoare la casa lui Hodges îl usturase destul de mult timp. Singurul motiv pentru care nu o adusese în discuţie era faptul că Traynor interzisese aşa ceva.

Traynor îl strigă pe Van Slyke, dar acesta păru să nu audă. Traynor îl strigă din nou, pe nume, de astădată suficient de tare pentru a fi auzit de toţi cei din încăpere. Conversaţiile încetară. Cu excepţia muzicii ce se revărsa din tonomat, vreme de cîteva clipe în sală domni liniştea.

Cu paşi lenţi, Van Slyke străbătu încăperea, simţindu-se stînjenit să fie în centrul atenţiei. Era conştient că majoritatea celor prezenţi îl priveau cu curiozitate. Dar în curînd interesul lor pieri, şi conversaţiile fură reluate de acolo unde rămăseseră.

– Nu zău, omule, îi spuse Traynor lui Van Slyke. Parcă ai umbla prin melasă. Uneori te porţi de parcă ai avea optzeci de ani, nu treizeci.

– Îmi pare rău, zise Van Slyke, păstrîndu-şi expresia blajină a feţei.

– Vreau să-ţi pun o întrebare, continuă Traynor. Cine a avut grijă de casa şi bunurile doctorului Hodges?

Privirea lui Van Slyke trecu de la Traynor la Hodges, şi un zîmbet trist îi flutură pe buze. Hodges îi evită ochii.

– Ei bine? insistă Traynor.

– Noi am avut grijă de ele, zise Van Slyke.

– Fii puţin mai explicit, îl îndemnă Traynor. Cine, „noi"?

– Personalul care se ocupă de terenurile spitalului, spuse Van Slyke, fără a-şi lua ochii de la Hodges, şi fără a i se schimba zîmbetul.

– De cînd a durat asta? întrebă Traynor.

– Cu mult înainte de a veni eu la spital, răspunse Van Slyke.

– Treaba asta va înceta cu începere chiar de azi, hotărî Traynor. S-a înţeles?

– Desigur, confirmă Van Slyke.

– Îţi mulţumesc, Werner, zise Traynor. De ce nu te duci la bar, să bei o bere, cît timp terminăm noi de sporovăit cu doctorul Hodges?

Van Slyke se înapoie la locul lui de lîngă şemineu.

– Cunoşti vechea zicală, spuse Traynor. „Cine se ştie cu musca pe căciulă..."

– Tacă-ţi gura! se răsti Hodges.

Fu pe punctul de a mai adăuga ceva, dar se opri. În schimb, ieşi cu paşi ţepeni din încăpere, pradă unei mînii pline de frustrare. Îşi înşfăcă pardesiul şi pălăria şi se repezi afară, afundîndu-se în ninsoarea nopţii.

– Bătrîn nebun ce eşti, mormăi pentru sine, îndreptîndu-se spre periferia sudică a oraşului.

Era mînios pe el însuşi pentru că-i îngăduise unei „jigodii" să-i abată vreme de o clipă indignarea în legătură cu îngrijirea bolnavilor. Cu toate acestea, era adevărat că serviciul de

întreţinere al spitalului avusese grijă de bunurile lui. Asta începuse cu ani în urmă. Într-o bună zi, echipa îşi făcuse, pur şi simplu, apariţia. Hodges nu pretinsese niciodată să i se presteze servicii, dar nici nu făcuse vreodată ceva pentru a pune capăt situaţiei.

Îndelungatul drum pe jos spre casă, în noaptea aceea geroasă, contribui la domolirea sentimentului de vinovăţie al lui Hodges în legătură cu serviciile de grădinărie. În definitiv, acestea nu aveau nimic de-a face cu îngrijirea bolnavilor. Cînd coti, intrînd pe aleea – încă necurăţată cu plugul – care ducea către casa lui, se hotărî să se ofere să plătească o sumă raţională pentru serviciile primite. Nu avea de gînd să admită ca treaba asta să-i înăbuşe protestul referitor la probleme mai grave.

Cînd ajunse pe la mijlocul lungii sale alei, Hodges putu să-şi îndrepte privirea spre pajiştea din josul acesteia. Prin ninsoarea viscolită, abia distingea gardul pe care-l înălţase pentru a nu le îngădui cailor lui Sherwood să treacă peste proprietatea lui. Niciodată nu avea să-i vîndă ticălosului fîşia aceea de pămînt. Sherwood căpătase cea de-a doua bucată de teren printr-o prescriere a unei ipoteci, de la o familie a cărei întreţinere era asigurată de unul dintre pacienţii lui Hodges. De fapt, acela era unul dintre bolnavii ale căror foi de internare în spital se aflau acum în buzunarul lui Hodges.

Părăsind aleea de acces, Hodges o luă pe o scurtătură care trecea pe lîngă o baltă cu broaşte. Îşi dădu seama că vreunul dintre copiii din cartier trebuie să fi patinat pe acolo, deoarece zăpada fusese înlăturată de pe gheaţă, şi se improvizase o poartă de hochei. Dincolo de baltă, casa pustie a lui Hodges se profila prin ninsoare, în întunericul nopţii.

Ocolind clădirea, Hodges se apropie de uşa laterală a construcţiei acoperite cu şindrilă, ce fusese adăugată pentru a lega casa de şopron. Îşi scutură zăpada de pe ghete şi intră. În vestibul, îşi scoase pardesiul şi pălăria şi le atîrnă în cuier. Scotocind prin buzunarul pardesiului, trase afară hîrtiile pe care le purtase cu sine şi le luă în bucătărie.

După ce le puse pe masă, se duse în bibliotecă, să-și toarne un pahar de tărie în locul celui pe care-l părăsise la han. O bătaie insistentă la ușă îl opri la jumătatea drumului spre sufragerie. Nedumerit, se uită la ceas. Cine putea să-i vină în vizită la o asemenea oră din noapte? Schimbîndu-și direcția, străbătu în sens invers bucătăria și intră în vestibul. Folosindu-și mîneca de la cămașă, șterse condensul de pe unul din ochiurile de geam ale ușii. Abia reuși să deslușească silueta de afară.

– Ce mai e acum? bombăni, aplecîndu-se să tragă zăvorul și deschizînd apoi ușa. Avînd în vedere întreaga situație, este puțin cam ciudat ca dumneata să-mi faci o vizită, mai ales la această oră. Se uită îndelung la musafirul său, care nu scotea o vorbă. Zăpada i se învîrtejea în jurul picioarelor. Oh, la dracu'! exclamă el, înățînd din umeri. Indiferent ce dorești, vino înăuntru. Dar să nu te aștepți ca eu să joc rolul unei gazde primitoare. Și închide ușa în urma dumitale!

Cînd ajunse la unica treaptă ce urca la nivelul pardoselei bucătăriei, Hodges dădu să se întoarcă pentru a se încredința că ușa fusese bine închisă împotriva vijeliei. Cu coada ochiului văzu ceva ce se repezea spre capul lui. Printr-un gest reflex, se aplecă.

Acea mișcare bruscă îi salvă viața. O tijă metalică plată trecu, sclipind, pe lîngă tîmpla lui, dar nu mai înainte de a-i fi crestat adînc pielea capului. Forța loviturii devie tija metalică pînă pe umărul său, fracturîndu-i clavicula. De asemenea, îl făcu să se prăbușească, amețit, pe pardoseală.

Hodges se izbi de masa din bucătărie. Mîinile se prinseră de marginea ei, ajutîndu-l să se ridice în picioare. Din rana deschisă de pe pielea capului, sîngele îi țîșnea în mici jeturi, după cum îi pulsa inima, curgînd pe hîrtiile lui. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe cel care-l atacase apropiindu-se de el cu un braț înălțat. În mîna înmănușată, agresorul ținea strîns un drug, care semăna cu o rangă scurtă și plată.

Cînd arma începu să coboare pentru o a doua lovitură, Hodges ridică mîna și înșfăcă antebrațul oferit fără apărare, împiedicînd izbitura. Metalul îi crestă totuși pielea capului, la

linia de la care începea părul. Un sînge proaspăt izvorî din arterele secționate.

Cu disperare, Hodges își înfipse unghiile în antebrațul agresorului său. Știa, în mod intuitiv, că nu trebuia să-i dea drumul; că trebuia cu orice preț să evite o nouă lovitură.

Vreme de cîteva clipe, cele două trupuri se luptară unul împotriva celuilalt. Într-un dans al morții, se rotiră prin bucătărie, izbindu-se de pereți, răsturnînd scaune și spărgînd farfurii. Totul era împroșcat cu sîngele celor doi combatanți.

Agresorul scoase un țipăt de durere cînd, dintr-o smucitură, își eliberă brațul din strînsoarea lui Hodges. Încă o dată, drugul de oțel se ridică la o înălțime înspăimîntătoare, izbindu-se apoi de antebrațul întins al lui Hodges. Sub forța loviturii, oasele trosniră ca niște surcele.

Bara metalică fu iar ridicată deasupra bătrînului doctor, acum cu totul zdrobit, fiind imediat coborîtă cu putere. De astădată, arcul pe care-l descrise prin aer nu fu împiedicat de nimic, și arma căzu de-a dreptul pe creștetul neapărat al capului lui Hodges, sfărîmînd din craniul acestuia un fragment de os cu muchii ascuțite și înfigîndu-i-l adînc în creier.

Hodges se prăbuși greoi pe pardoseală, devenit, printr-o îndurare a sorții, nesimțitor.

1

Sîmbătă, 24 aprilie

– NE APROPIEM DE UN RÎU CARE SE AFLĂ ÎN FAȚA noastră, îi spuse David Wilson fiicei sale, Nikki, care stătea alături de el, pe scaunul de lîngă șofer. Știi cum se numește?

Nikki își întoarse spre tatăl ei ochii de culoarea mahonului și își dădu la o parte o șuviță de păr. David riscă o privire către ea și, datorită razelor de soare ce pătrundeau prin parbriz, zări

cîteva din finele sclipiri aurii care străluceau în irisurile ei. Se asortau cu unele şuviţe din părul fetiţei, care aveau nuanţa mierii.

– Singurele rîuri pe care le cunosc, zise Nikki, sînt Mississippi, Nilul şi Amazonul. Deoarece nici unul dintre ele nu se află în New England, sînt nevoită să declar că nu ştiu.

Nici David, nici soţia lui, Angela, nu reuşiră să-şi reţină un zîmbet.

– Ce-i atît de amuzant? întrebă Nikki, indignată.

David se uită în oglinda retrovizoare şi schimbă cu Angela priviri pline de subînţelesuri. Amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru şi deseori discutaseră despre el: Nikki vorbea într-un mod care o făcea să pară mai matură decît ar fi fost de aşteptat pentru vîrsta ei biologică de opt ani. Considerau această caracteristică a ei ca fiind o trăsătură simpatică, ce îi dovedea inteligenţa. De asemenea, îşi dădeau seama că fiica lor se maturiza mai repede decît în mod normal, din cauza problemelor ei de sănătate.

– De ce aţi rîs? insistă Nikki.

– Întreab-o pe mama ta, spuse David.

– Ba nu, cred că explicaţia ar trebui să ţi-o dea tatăl tău.

– Teminaţi cu asta, amîndoi, protestă Nikki. Nu-i cinstit. Dar mie nu-mi pasă dacă rîdeţi sau nu, fiindcă pot găsi denumirea rîului eu însămi, declară ea, scoţînd din torpedoul maşinii o hartă.

– Ne aflăm pe Autostrada 89, o informă David.

– Ştiu! spuse Nikki, oarecum necăjită. Nu am nevoie de nici un ajutor.

– Iartă-mă, zise David, zîmbind.

– Am găsit! exclamă în curînd Nikki, pe un ton triumfător. Este rîul Connecticut. Are acelaşi nume ca şi statul.

– Corect, încuviinţă David. Şi constituie graniţa dintre ce şi ce?

Vreme de cîteva clipe, Nikki studie iarăşi harta.

– Desparte statele Vermont şi New Hampshire.

– Din nou corect, spuse David. Şi iată-l! adăugă apoi, arătînd cu mîna înainte.

Tăcură toţi cît timp maşina – un break Volvo albastru, vechi de unsprezece ani – trecu peste lăţimea rîului. Sub ei, apa curgea învolburată spre sud.

– Bănuiesc că zăpada continuă să se topească în munţi, remarcă David.

– O să vedem munţii? întrebă Nikki.

– Bineînţeles, răspunse David. Aşa-numiţii Green Mountains[1].

Ajunseră la celălalt capăt al podului, unde autostrada cotea treptat înapoi, spre nord-vest.

– Acum ne aflăm în Vermont? vru să ştie Angela.

– Da, mămico, răspunse Nikki, pe un ton uşor iritat.

– Cît mai avem pînă la Bartlet? întrebă Angela.

– Nu ştiu cu precizie, zise David. Poate vreo oră.

După o oră şi un sfert, Volvo-ul familiei Wilson trecu pe lîngă un panou rutier pe care scria: „Fiţi bineveniţi la Bartlet, căminul Colegiului Bartlet".

David slăbi apăsarea piciorului pe pedala de acceleraţie şi maşina încetini. Se aflau pe un bulevard larg, numit în mod adecvat Main Street[2]. Artera era mărginită de stejari falnici. Dincolo de arbori se vedeau case cu acoperişuri de şindrilă. Arhitectura era un amestec de stil colonial şi victorian.

– Pînă acum, oraşul arată ca în cărţile cu poveşti, remarcă Angela.

– Unele dintre aceste localităţi din New England par să facă parte din Disney World, spuse David.

– Cîteodată, zise Angela, rîzînd, cred că o imitaţie ţi se pare mai bună decît originalul.

După ce mai merseră puţin cu maşina, casele de locuit fură înlocuite de clădiri cu destinaţie comercială sau de interes cetăţenesc, construite mai ales din cărămidă şi înfrumuseţate cu decoraţiuni în stil victorian. În zona centrală a oraşului se înălţau şiruri de construcţii din cărămidă de cîte trei şi patru caturi. Pe

---

[1] Green Mountains: masiv muntos din statul Vermont, SUA, de la a cărui denumire (în limba română „Munţii Verzi") a derivat şi denumirea statului (*n.tr.*).

[2] Main Street (lb. engl.): Strada Mare (*n.tr.*).

plăci de marmură groase era scris anul zidirii lor. Cele mai multe datau fie de pe la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea, fie de la începutul secolului al douăzecilea.

– Priviţi! exclamă Nikki. Uite acolo un cinematograf.

Arătă către un panou de pe o faţadă dărăpănată, care, cu litere majuscule uriaşe, anunţa filmul în curs de rulare. Lîngă cinematograf se afla un oficiu poştal, cu un steag american zdrenţuit ce fîlfîia în adierea vîntului.

– Chiar că avem noroc cu vremea asta, remarcă Angela.

Cerul era de un albastru deschis, presărat cu mici nori albi, pufoşi. Temperatura oscila în jurul valorii de douăzeci de grade Celsius.

– Ce-i asta? întrebă Nikki. Seamănă cu un vagon de tren fără roţi.

– E ceva ce se numeşte „vagon-restaurant". Asemenea mici localuri erau foarte apreciate prin anii cincizeci.

Nikki se împinse în centura ei de siguranţă, aplecîndu-se înainte, ca să vadă mai bine prin parbriz. Cînd se apropiară de centrul oraşului, descoperiră clădiri din granit cenuşiu, mult mai impunătoare decît construcţiile din cărămidă, mai ales Banca Naţională Green Mountain, cu turnul ei cu ceas, împodobit cu nişe şi creneluri.

– Clădirea aceea chiar că seamănă cu ceva din Disney World, zise Nikki.

– Cum e tatăl, aşa-i şi fiica, cită Angela.

Ajunseră în zona verde a oraşului, a cărei iarbă căpătase deja o culoare luxuriantă, aproape ca în miez de vară. Parcul era presărat cu brînduşe şi narcise, albe şi galbene, mai numeroase îndeosebi în jurul peluzei centrale, care fusese amenajată în stil rococo. David trase maşina la marginea carosabilului şi opri motorul.

– În comparaţie cu zona din preajma Spitalului Municipal Boston, spuse David, aici parcă am fi în rai.

În capătul nordic al parcului se afla o impunătoare biserică albă, al cărei exterior era mai degrabă simplu, excepţie făcînd turla ei enormă. Aceasta era în stil neogotic, încărcată cu orna-

mente traforate şi turnuri subţiri. Clopotniţa era închisă între coloane ce susţineau arcade ascuţite.

– Pînă la interviurile noastre mai avem cîteva ceasuri. Ce credeţi că ar trebui să facem? întrebă David.

– De ce să nu mai dăm cîteva ture cu maşina şi pe urmă să luăm prînzul? propuse Angela.

– Mie îmi sună bine, declară David, băgînd maşina în viteză şi reluînd drumul pe Main Street.

Pe latura vestică a parcului orăşenesc, trecură pe lîngă biblioteca, a cărei clădire era construită, ca şi cea a băncii, din granit cenuşiu, dar semăna mai mult a vilă italienească decît a castel.

Imediat după bibliotecă se afla şcoala elementară. David trase maşina la bordură, în aşa fel ca Nikki s-o poată vedea. Era o clădire atrăgătoare, din cărămidă, cu trei niveluri, construită pe la răscrucea dintre secolul actual şi cel precedent, şi căreia i se anexase o aripă fără un stil anume, de dată mai recentă.

– Ce părere ai? o întrebă David pe Nikki.

– Acolo ar fi să merg la şcoală, dacă am veni să locuim aici?

– Probabil. Nu-mi închipui că ar fi posibil ca un oraş de mărimea asta să aibă mai mult de o şcoală.

– E drăguţă, spuse Nikki, cu oarecare rezervă.

Reluîndu-şi drumul, trecură repede prin zona comercială. Apoi se pomeniră în mijlocul campusului Colegiului Bartlet. Clădirile erau construite, în majoritate, din acelaşi granit cenuşiu pe care-l mai văzuseră în oraş, şi aveau aceleaşi decoraţiuni albe. Multe dintre ele erau îmbrăcate în iederă.

– Mare deosebire faţă de Universitatea Brown, comentă Angela. Dar e fermecător.

– Mă întreb adesea cum ar fi fost dacă m-aş fi dus la un colegiu mic, aşa ca acesta, reflectă cu glas tare David.

– Atunci n-ai fi cunoscut-o pe mămica, zise Nikki. Şi nici eu nu m-aş fi aflat aici.

– Ai mare dreptate, replică David, rîzînd, iar eu sînt foarte fericit că m-am dus la Brown.

După ce făcură un tur al colegiului, se îndreptară din nou spre centrul oraşului. Trecură peste rîul Roaring şi descoperiră două

clădiri vechi, foste mori. David îi explică lui Nikki cum era folosită pe vremuri energia apei. Una din mori adăpostea acum o firmă de software de calculatoare electronice, dar roata ei continua să se învîrtească lent. O firmă te informa că moara cealaltă devenise acum Societatea New England Coat Hanger.

Revenind în oraş, David parcă lîngă zona verde. De astădată, coborîră din maşină şi merseră pe jos pe Main Street.

– Este uimitor, nu? Nici un gunoi, nici o mîzgălitură pe ziduri şi nici un vagabond, remarcă Angela. Ca şi cum ne-am afla în altă ţară.

– Ce părere ai despre oameni? o întrebă David, constatînd că, de cînd coborîseră din maşină, trecuseră pe lîngă diverşi pietoni.

– Aş zice că par să aibă o atitudine reţinută, răspunse Angela. Dar fără a fi neprietenoşi.

În faţa magazinului de articole de menaj Staley's, David se opri.

– O să intru aici, să întreb unde am putea mînca.

Angela dădu aprobator din cap. Ea şi Nikki se uitau în vitrina magazinului de încălţăminte alăturat.

David se înapoie după cîteva secunde.

– Se pare că, pentru un prînz rapid, cel mai bine este la vagonul-restaurant, dar Hanul Iron Horse oferă mîncarea cea mai gustoasă. Eu unul votez pentru vagonul-restaurant.

– Şi eu la fel, declară Nikki.

– Ei bine, în cazul acesta, s-a hotărît, spuse Angela.

Toţi trei comandară hamburgeri după moda veche: cu cornuri prăjite, ceapă crudă, şi cu mult ketchup. După ce le terminară, Angela se scuză:

– E cu neputinţă să mă duc la un interviu înainte de a mă spăla pe dinţi, zise ea.

Achitară nota de plată, şi David luă o mînă de bomboane mentolate.

În drumul de înapoiere la maşină, se întîlniră cu o femeie care mergea în aceeaşi direcţie cu ei, ţinînd în lesă un pui de cocker auriu.

– O, ce drăguţ e! exclamă Nikki.

Amabilă, femeia se opri, ca Nikki să poată mîngîia căţeluşa.

– Ce vîrstă are? întrebă Angela.

– Douăsprezece săptămîni, răspunse femeia.

– Ne-aţi putea îndruma spre Spitalul Orăşenesc Bartlet? o rugă David.

– Desigur. Mergeţi tot înainte, pînă la parc. Pe partea dreaptă este Front Street. O luaţi pe acolo, tot înainte, pînă la uşa de intrare principală a spitalului.

Îi mulţumiră femeii şi îşi continuară drumul. Nikki mergea pieziş, pentru a nu pierde din ochi căţelul.

– Era tare drăgălaş, spuse ea. Dacă am veni să locuim aici, aş putea avea un cîine?

David şi Angela schimbară o privire. Amîndoi erau înduioşaţi. Modesta cerere a lui Nikki, după toate problemele de sănătate cu care fusese nevoită să se confrunte, făcea să li se topească inimile.

– Bineînţeles că ai putea să ai un cîine, zise Angela.

– Poţi chiar să ţi-l alegi tu, adăugă David.

– Ei bine, în cazul ăsta vreau să venim aici, declară Nikki, cu convingere. E posibil?

Angela se uită la David, sperînd că acesta avea să răspundă, dar el îi făcu semn să rezolve ea problema. Angela ezita să dea un răspuns. Nu ştia ce să zică.

– E greu de hotărît dacă să venim aici sau nu, spuse, în cele din urmă. Există multe lucruri pe care trebuie să le luăm în considerare.

– Ca de pildă? vru Nikki să ştie.

– Ca de pildă, dacă eu şi tatăl tău vom fi agreaţi, răspunse Angela, în timp ce toţi trei urcau în maşină, simţindu-se uşurată că scăpase cu o explicaţie simplă.

Spitalul Orăşenesc Bartlet era mai mare şi mai impunător decît se aşteptaseră David şi Angela, deşi ştiuseră că instituţia aceasta era un centru de referiţă pentru o însemnată parte a statului.

În ciuda afişului pe care scria clar „Parcarea în spate", David opri maşina la bordură, în aleea cotită din faţa intrării principale. Trase frîna, dar lăsă motorul în mers.

– E de-a dreptul frumos, constată el. Niciodată nu mi-am închipuit că aveam să spun aşa ceva referindu-mă la un spital.

– Ce privelişte! se extazie Angela.

Spitalul se afla la mijlocul coastei unei coline, exact la nord de oraş. Era orientat spre sud, şi faţada îi era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui. Chiar sub ei, la poalele dealului, vedeau panorama întregii localităţi. Ieşea în evidenţă, mai ales, turla bisericii metodiste. În depărtare, orizontul era mărginit de conturul crestat al masivului Green Mountains.

Angela lovi uşor cu palma braţul lui David.

– Am face mai bine să intrăm, îi spuse. Interviul meu urmează să aibă loc peste zece minute.

David băgă maşina în viteză şi, dînd ocol clădirii, parcă în spatele spitalului. Existau acolo două parcări, amenajate pe platouri construite în terase şi despărţite printr-un şir de arbori. Găsiră locuri libere, pentru vizitatori, lîngă intrarea din spate a spitalului, în parcarea de la subsol.

Panouri indicatoare adecvat amplasate înlesneau orientarea spre birourile conducerii, şi o secretară serviabilă îi îndrumă către biroul lui Michael Caldwell. Michael Caldwell era directorul care se ocupa de problemele de ordin medical ale Spitalului Bartlet.

Angela ciocăni în cadrul uşii deschise. Michael Caldwell, care şedea la masa lui de lucru, înălţă capul, apoi se ridică în picioare, s-o salute. Cu tenul lui măsliniu şi cu fizicul lui atletic şi îngrijit, îi aminti imediat Angelei de David. Se asemăna cu David şi prin vîrsta lui, apropiată de cei treizeci de ani ai acestuia, ca şi prin înălţimea lui de un metru optzeci. Ca şi cel al lui David, părul lui tindea să se rărească uşor spre tîmple. Dar asemănările se opreau aici. Trăsăturile lui Caldwell erau mai dure decît ale lui David, iar nasul lui era vulturesc şi mai subţire.

– Poftiți înăuntru! îi invită Caldwell, cu entuziasm. Vă rog! Intrați toți, spuse, grăbindu-se să mai facă rost de cîteva fotolii.

David se uită la Angela, cerîndu-i din ochi indicații. Angela înălță din umeri. Dacă acest Caldwell voia să intervieveze înteaga familie, din partea ei nu avea decît.

După cîteva scurte fraze de introducere, Caldwell se instală iar la masa lui de lucru, cu dosarul Angelei în fața lui.

– Ți-am citit cererea și trebuie să-ți mărturisesc că sînt de-a dreptul impresionat, zise el.

– Vă mulțumesc, spuse Angela.

– Sincer să fiu, nu mă așteptam ca medicul patolog să fie o femeie, continuă Caldwell. Ulterior am aflat că acest domeniu atrage din ce în ce mai multe femei.

– Orele de program par a fi mai previzibile, explică Angela. În acest fel, practicarea medicinii și faptul de a avea o familie devin lucruri mai compatibile.

Îl privi pe Caldwell cu atenție. Remarca lui o făcuse să se simtă puțin stînjenită, dar voia să nu se grăbească în a-și forma o opinie despre el.

– Din scrisorile de recomandare, am căpătat impresia că specialiștii secției de patologie de la Spitalul Municipal din Boston consideră că ai fost unul dintre cei mai străluciți rezidenți ai lor.

– Am încercat să-mi dau toată silința, zise Angela, zîmbind.

– Iar referințele dumitale de la facultatea de medicină din cadrul universității Columbia sînt tot atît de impresionante, continuă Caldwell. În consecință, ne-ar face plăcere să te avem aici, la Spitalul Orășenesc Bartlet. Asta-i tot. Dar poate că ai dori să-mi pui unele întrebări?

– David a solicitat și el o slujbă în Bartlet, îl informă Angela, și anume la una dintre principalele instituții de ocrotire a sănătății din zonă – Centrul Medical Vermont.

– Noi îl numim CMV, spuse Caldwell. Și este singurul HMO[1] din zonă.

---

[1] HMO: Abreviere de la Health Maintenance Organization (lb. engl.) = Organizație de ocrotire a sănătății (*n.tr.*).

– În scrisoarea de solicitare a postului, am arătat că disponibilitatea mea este legată de acceptarea lui, preciză Angela. Şi viceversa.

– Ştiu foarte bine acest lucru, zise Caldwell. De fapt, mi-am luat libertatea de a contacta CMV-ul şi de a discuta cu directorul regional Charles Kelley despre cererea de angajare a lui David. Birourile regionale ale CMV-ului se află chiar aici, în clădirea noastră destinată desfăşurării activităţilor profesionale. Bineînţeles că nu pot vorbi în numele lor în mod oficial, însă, din cîte înţeleg, nu este nici un fel de problemă.

– Urmează să mă întîlnesc cu domnul Kelley de îndată ce vom încheia discuţia de aici, zise David.

– Perfect, încuviinţă Caldwell. Aşadar, doamnă doctor Wilson, spitalului i-ar face plăcere să-ţi ofere un post de medic patolog adjunct. Vei lucra cu alţi doi patologi cu normă întreagă. În primul dumitale an de adaptare, vei primi optzeci şi două de mii de dolari.

Cînd Caldwell îşi coborî privirea spre dosarul de pe biroul său, Angela se uită la David. După atît de mulţi ani de datorii împovărătoare şi de venituri slabe, optzeci şi două de mii păreau o adevărată avere. La rîndul său, David îi aruncă o scurtă privire conspirativă, împărtăşindu-i în mod vizibil gîndurile.

– Deţin şi cîteva informaţii ca urmare a scrisorii dumitale de solicitare, spuse Caldwell. Poate că... adăugă el cu o uşoară ezitare, poate că e ceva ce ar trebui să discutăm între patru ochi.

– Nu este necesar, replică Agela. Presupun că vă referiţi la fibroza chistică a lui Nikki. Ea participă în mod activ la îngrijirea ei medicală, aşa că între noi nu există secrete.

– Foarte bine, aprobă Caldwell. Înainte de a continua, îi adresă un zîmbet blajin lui Nikki. Am aflat că aici, în Bartlet, există o bolnavă cu această afecţiune. Se numeşte Caroline Helmsford. Are nouă ani. Am aranjat în aşa fel, încît să vă

întîlniţi cu medicul ei, doctorul Bertrand Pilsner. El este unul dintre medicii pediatri de la CMV.

– Vă mulţumim pentru osteneala pe care v-aţi dat-o, spuse Angela.

– Nici o problemă, o asigură Caldwell. Evident, dorim ca să veniţi aici, în încîntătorul nostru oraş. Trebuie totuşi să vă mărturisesc că, atunci cînd m-am interesat, nu am citit cu atenţie condiţiile. Poate că există ceva ce ar fi necesar să ştiu, pentru a vă putea fi de mai mare ajutor.

Angela se uită la Nikki.

– De ce nu-i explici domnului Caldwell ce este aceea fibroză chistică?

– Fibroza chistică este o problemă de sănătate moştenită, spuse Nikki, pe un ton grav şi priceput. Cînd ambii părinţi sînt purtători ai genei respective, există o probabilitate de douăzeci şi cinci la sută ca un copil să aibă din naştere această afecţiune. O prezintă aproximativ un nou-născut dintr-o mie. Dînd aprobator din cap, Caldwell se strădui să-şi menţină zîmbetul. Faptul de a primi lămuriri de specialitate din partea unei fetiţe de opt ani era oarecum iritant. Principala problemă, continuă Nikki, este în legătură cu aparatul respirator. Mucusul din plămîni e mai gros decît cel din plămînii oamenilor normali. Plămînilor le este mai greu să elimine acel mucus mai gros, ceea ce duce la congestionare şi infectare. Primejdiile cele mai grave le constituie bronşita şi pneumonia. Starea sănătăţii variază foarte mult de la un individ la altul: unii oameni sînt afectaţi grav; alţii, aşa ca mine, trebuie doar să aibă grijă să nu răcească şi să-şi urmeze cu stricteţe terapia respiratorie.

– Foarte interesant, zise Caldwell. Vorbeşti, realmente, ca un adevărat profesionist. Poate că ar trebui, cînd te vei face mare, să devii doctor.

– Aşa şi intenţionez, replică Nikki. Am de gînd să studiez medicina, să mă specializez în probemele respiratorii.

Ridicîndu-se în picioare, Caldwell arătă cu mîna spre uşă.

– Ce-ar fi ca voi, medici actuali sau în devenire, să mergeţi în clădirea care adăposteşte cabinetele medicale şi să faceţi cunoştinţă cu doctorul Pilsner?

Între zona administrativă a spitalului, aflată în vechea clădire centrală, şi clădirea mai nouă, destinată exercitării profesiunii medicale, nu aveai de parcurs decît o scurtă distanţă de mers cu piciorul. După doar cîteva minute trecură toţi printr-o uşă ignifugă, şi plăcile de vinil cu care era pardosit coridorul fură înlocuite printr-un covor elegant.

Doctorul Pilsner se afla la mijlocul orelor de după-amiază ale programului său de consultaţii, dar, cu amabilitate, îşi făcu timp să-i primească pe membrii familiei Wilson. Barba lui albă şi deasă îl făcea să semene puţin cu Moş Crăciun. Cînd se aplecă şi-i strînse mîna, tratînd-o mai degrabă ca pe un adult decît ca pe un copil, Nikki îl simpatiză imediat.

– Avem aici, în spital, un terapeut specializat în afecţiuni respiratorii realmente formidabil, le spuse doctorul Pilsner Wilsonilor. Ba mai mult, eu însumi mi-am luat diploma de *fellowship*[1] în medicină respiratorie la Spitalul pentru Copii din Boston. Aşa că socotesc că ne putem ocupa foarte bine de Nikki.

– Splendid! exclamă Angela, vădit impresionată şi uşurată. Iată o veste cu adevărat liniştitoare. Încă de cînd a fost stabilit diagnosticul lui Nikki, în luarea tuturor deciziilor noastre ţinem seama de cerinţele ei speciale.

– Aşa şi trebuie să faceţi, fu de acord doctorul Pilsner. Cu gradul său de poluare scăzut şi cu aerul său curat şi proaspăt, Bartletul este o alegere bună. Cu condiţia de a nu fi alergică la arbori sau iarbă, cred că aici ar fi un mediu sănătos pentru fiica dumneavoastră.

Caldwell îi însoţi pe Wilsoni pînă la sediul central regional al CMV-ului. Înainte de a pleca, le ceru să-i promită că, după interviul lui David, aveau să revină la biroul lui.

---

[1] *Fellowship* (lb. engl.): titlu universitar prin care unei persoane i se recunoaşte calitatea de fellow (membru) al unui colegiu, specializat într-o anume profesiune. Un astfel de titlu nu are corespondenţă în învăţămîntul din România (*n.tr.*).

Funcționarul de la recepția CMV-ului îl îndrumă pe David către o mică sală de așteptare. Abia luaseră toți trei cîte o revistă, cînd Charles Kelley ieși din biroul său personal.

Kelley era un bărbat corpolent, depășindu-l în înălțime pe David cu vreo douăzeci de centimetri – ceea ce fu evident în momentul în care își strînseră mîinile. Fața îi era bronzată, iar părul lui, de culoarea nisipului, era străbătut de șuvițe de un blond deschis. Purta un costum croit cu meticulozitate. Era un tip sociabil și exuberant, semănînd mai degrabă a vînzător ultra-talentat decît a director al unui institut destinat ocrotirii sănătății.

Ca și Caldwell, Kelley invită în biroul său întreaga familie Wilson. De asemenea, fuse tot atît de laudativ.

– Sincer să fiu, te vrem, David, spuse Kelley, izbind cu pumnul în birou. Avem nevoie de tine în echipa noastră. Sîntem încîntați că ți-ai luat rezidențiatul în medicină internă, mai ales că asta s-a întîmplat într-un loc ca Spitalul Municipal din Boston. Pe măsură ce tot mai mulți locuitori ai orașelor se mută la țară, constatăm că ne este necesar soiul tău de specializare. N-am nici o îndoială că vei constitui un cîștig enorm pentru echipa noastră de la urgențe și de la camera de gardă.

– Sînt încîntat că sînteți încîntați, replică David, înălțînd jenat din umeri.

– CMV-ul se dezvoltă rapid în această zonă a Vermont-ului, mai ales chiar în orașul Bartlet, se lăudă Kelley. I-am înscris pe toți salariații de la fabrica de umerașe, întregul colegiu și societatea de software, ca și pe toți salariații municipali și statali.

– Pare a fi un soi de monopol, glumi David.

– Noi socotim că este mai degrabă ceva legat de felul în care ne închinăm activitatea unei îngrijiri medicale de calitate și unui control al cheltuielilor, spuse Kelley.

– Desigur, zise David pe un ton aprobator.

– Remunerația ta va fi, în primul an, de patruzeci și una de mii, îl informă Kelley.

David își exprimă acordul printr-o înclinare a capului. Îl aștepta o oarecare tachinare din partea Angelei, chiar dacă amîn-

doi ştiuseră de mai înainte că veniturile ei aveau să fie simţitor mai mari decît ale lui. Pe de altă parte, nu se aşteptaseră ca ea să cîştige de două ori cît el.

– De ce să nu-ţi arăt eventualul tău cabinet? propuse Kelley, plin de entuziasm. Te va face să înţelegi mai bine modul în care funcţionăm şi cum ar fi dacă ai lucra aici.

David se uită la Angela. Felul în care Kelley aborda problema era, fără îndoială, mai dur decît cel al lui Caldwell.

Lui David, cabinetul prezentat i se păru un vis. Vederea către sud, spre masivul Green Mountains, oferea o privelişte atît de perfectă, încît îţi dădea impresia că admiri un tablou.

David remarcă patru pacienţi care săteau în sala de aşteptare, citind reviste. Se uită la Kelley, cerîndu-i din ochi o explicaţie.

– Ar urma să împarţi această cameră cu doctorul Randall Portland, îl lămuri Kelley. El este chirurg ortoped. Aş putea să adaug că-i un tip cumsecade. Am constatat că faptul de a utiliza în comun spaţiul de recepţie şi asistentele medicale constituie o modalitate eficientă de folosire a resurselor. Dă-mi voie să văd dacă el este disponibil pentru un „bună ziua".

Kelley înaintă şi bătu în ceea ce David crezuse că era o oglindă. Aceasta se deschise printr-o alunecare. De partea cealaltă se afla o recepţioneră. Kelley îi vorbi cîteva clipe, după care uşa-oglindă alunecă din nou, închizîndu-se.

– Va ieşi peste o secundă, zise Kelley, revenind lîngă Wilsoni.

Le descrise apoi felul în care era alcătuit grupul de birouri şi cabinete de consultaţii. Deschizînd o uşă de pe peretele vestic al sălii de aşteptare, le oferi un tur de vizitare al cabinetelor de consultaţii, proaspăt zugrăvite şi deocamdată pustii. De asemenea, îi duse în încăperea care ar urma să fie biroul personal al lui David. Avea şi acesta aceeaşi vedere superbă către sud, ca şi sala de aşteptare.

– Salut tuturor! strigă un glas.

Wilsonii, care priveau plini de admiraţie pe fereastră, întoarseră capul şi văzură un bărbat cu înfăţişare tinerească, dar

cu o expresie încordată, intrînd în cameră cu paşi mari. Era doctorul Randall Portland. Kelley îi prezentă pe toţi, chiar şi pe Nikki, aceasta din urmă dînd mîna cu cel nou-sosit întocmai aşa cum făcuse şi cu doctorul Pilsner.

– Spune-mi Randy, zise doctorul Portland cînd strînse mîna lui David. Acesta avu impresia că celălalt îl măsoară din priviri. Joci baschet? îl întrebă Randy.

– Uneori, răspunse David. În ultima vreme n-am prea avut mult timp pentru aşa ceva.

– Sper să vii la Bartlet, zise Randy. Avem nevoie de cîţiva jucători în plus. Măcar de cineva care să-mi ia locul. Drept răspuns, David zîmbi. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe toţi. Din păcate, trebuie să mă întorc la muncă.

– Este un om foarte ocupat, explică Kelley, după plecarea doctorului Portland. În prezent, nu avem decît doi medici ortopezi. Ne sînt necesari trei. David se întoarse încă o dată spre fascinanta privelişte de afară. Aşadar, ce zici? îl întrebă Kelley.

– Aş zice că sîntem foarte impresionaţi, răspunse David, uitîndu-se la Angela.

– Va trebui să ne gîndim serios la toate acestea, zise ea.

După ce se despărţiră de Charles Kelley, Wilsonii se înapoiară la biroul lui Caldwell. Acesta insistă să le ofere, lui David şi Angelei, un rapid tur de vizitare a spitalului. Nikki fu lăsată la centrul de tratamente ambulatorii al spitalului, în care activau voluntari îmbrăcaţi în halate roz.

Prima oprire în cadrul turului de vizitare fu la laborator. Angela nu se miră cînd constată că acesta era, realmente, dotat cu tehnica cea mai modernă. După ce îi arătă secţia de patologie, în care ea urma să-şi desfăşoare cea mai mare parte a activităţii, Caldwell o duse să i-l prezinte pe şeful departamentului, doctorul Benjamin Wadley.

Doctorul Wadley era un domn trecut de cincizeci de ani, încărunţit şi cu înfăţişare distinsă. Pe Angela o izbi imediat marea lui asemănare cu tatăl ei.

După prezentări, doctorul Wadley spuse că, din cîte înțelesese, credea că David și Angela aveau o fetiță. Înainte ca ei să apuce să răspundă, el începu să laude sistemul școlar local.

– Copiii mei au avut într-adevăr foarte mult de cîștigat. Unul din ei este acum la Colegiul Wesley, în Connecticut. Celălalt este în ultimul an de liceu, și a primit deja confirmarea prealabilă de admitere la Colegiul Smith.

Peste cîteva minute, după ce-și luaseră rămas-bun de la doctorul Wadley și în timp ce mergeau în urma lui Caldwell, Angela îl trase pe David deoparte.

– Ai remarcat asemănarea dintre doctorul Wadley și tatăl meu? îl întrebă în șoaptă.

– Acum, că spui tu, da, răspunse David. Are același gen de ținută și de încredere în sine.

– Mie, asemănarea asta mi s-a părut extraordinară, insistă Angela.

– Hai să nu facem corelații isterice, glumi David.

Al doilea obiectiv al vizitei fu camera de gardă, urmată de Centrul de Imagistică Medicală. David fu deosebit de impresionat de nou achiziționatul aparat de rezonanță magneto-nucleară.

– Este un aparat mai bun decît cel de la Spitalul Municipal Boston, remarcă el. De unde ați obținut banii pentru el?

– Centrul de Imagistică este o societate mixtă pe acțiuni, aparținînd spitalului și doctorului Cantor, unul dintre medicii care fac parte din conducere, răspunse Caldwell. Prin grija lor, Centrul este dotat în permanență cu echipamentul cel mai performant.

După Centrul de Imagistică, David și Angela vizitară noua clădire destinată radioterapiei, care se lăuda cu cei mai moderni acceleratori lineari. De acolo reveniră în clădirea principală a spitalului și la grupul de terapie intensivă a nou-născuților în stare critică.

– Nu știu ce să zic, recunoscu David cînd vizita luă sfîrșit.

– Auzisem noi că spitalul ar fi bine dotat, spuse Angela, dar ceea ce vedem e cu mult mai bine decît ne închipuisem.

– Este de înțeles că ne mîndrim cu el, admise Caldwell, în timp ce-i poftea să intre iar în biroul lui. Pentru a încheia contractul cu CMV-ul, am fost nevoiți să sporim simțitor amploarea și calitatea dotărilor noastre. Ca să supraviețuim, trebuia să concurăm cu Spitalul Valley și cu Spitalul Mary Sackler. Din fericire, am cîștigat noi.

– Dar tot echipamentul acesta și atîta modernizare au costat, desigur, o avere, remarcă David.

– Asta-i puțin spus, conveni Caldwell. În zilele noastre, nu-i ușor să menții în funcțiune un spital, mai ales în această epocă a unei competiții autorizate de guvern. Veniturile sînt mici, cheltuielile cresc. E greu și numai să supraviețuiești ca instituție. Caldwell îi înmînă lui David un plic cafeniu, cu aspect oficial. Iată cîteva informații în legătură cu spitalul. Poate că vă va convinge să veniți aici și să acceptați ofertele noastre de serviciu.

– Ce ne puteți spune despre cazare? se interesă Angela, gîndindu-se și la acest aspect.

– Mă bucur că m-ați întrebat, zise Caldwell. De altfel, ar fi trebuit să vă rog să vă duceți pînă la Banca Națională Green Mountain, să discutați cu Barton Sherwood. Domnul Sherwood este vicepreședinte al consiliului de conducere al spitalului. De asemenea, este președinte al băncii. Vă va da o idee despre măsura în care orașul ajută spitalul.

După ce o recuperară pe Nikki de la centrul de asistență ambulatorie, deloc încîntată să plece din locul acela în care se distrase atît de bine, Wilsonii revenirä cu mașina în parcul orașului și făcură pe jos drumul pînă la bancă. Înscriindu-se în caracteristica generală a modului în care erau primiți în Bartlet, Barton Sherwood îi pofti imediat în biroul său.

– La ultima ședință a consiliului executiv, cererile voastre de angajare au fost luate în discuție și s-au bucurat de un aviz favorabil, le spuse Barton Sherwood, sprijinindu-se de spătarul

fotoliului său şi vîrîndu-şi degetele mari ale mîinilor în buzunarele hainei. Era un bărbat mărunt, aproape de şaizeci de ani, cu un început de chelie şi cu o mustaţă subţire, parcă desenată cu creionul. Sperăm în mod sincer că veţi intra în familia Bartlet. Pentru a vă încuraja să veniţi la Bartlet, vreau să ştiţi că Banca Naţională Green Mountain este gata să vă ofere împrumuturi pe bază de ipotecă, pentru a vă putea cumpăra o casă.

David şi Angela fură uluiţi şi amîndoi rămaseră cu gurile căscate. Nici în cele mai nebuneşti închipuiri ale lor nu-şi imaginaseră să fie în măsură să cumpere o casă încă din primul an al rezidenţiatului lor. Aveau foarte puţini bani lichizi şi un munte de datorii pentru studii: mai bine de o sută cincizeci de mii de dolari.

Sherwood continuă să le dea amănunte, dar nici David, nici Angela nu reuşeau să-şi concentreze atenţia asupra detaliilor. Abia cînd se aflară iar în maşina lor, îndrăzniră să vorbească.

– Nu-mi vine să cred, zise David.

– Aproape că-i prea frumos pentru a fi adevărat, fu de acord Angela.

– Asta înseamnă că vom veni la Bartlet? întrebă Nikki.

– O să mai vedem, răspunse Angela.

Deoarece în drumul de la Boston încoace condusese David, Angela se oferi ca spre casă să conducă ea. În timp ce ea era la volan, David aruncă o privire prin informaţiile pe care i le dăduse Caldwell.

– Iată ceva interesant, spuse el. Este aici un extras din ziarul local, în care se scrie despre contractul dintre Spitalul Orăşenesc Bartlet şi CMV. Se arată că afacerea s-a încheiat în momentul în care consiliul de conducere al spitalului, sub preşedinţia lui Harold Traynor, a fost, în cele din urmă, de acord cu cererea CMV-ului de a asigura spitalizare contra unei taxe lunare, nespecificate, pe cap de pacient – o metodă de control a cheltuielilor încurajată de guvern şi privită în mod favorabil de către organizaţiile de tip HMO.

– Este un bun exemplu de modalitate prin care cei ce se îngrijesc de viaţa oamenilor, cum ar fi spitalele şi medicii, sînt siliţi să facă unele concesii, spuse Angela.

– Ai dreptate, conveni David. Acceptînd taxa pe cap de om, spitalul a fost forţat să acţioneze întocmai ca o societate de asigurări. Îşi asumă o parte din riscul de îmbolnăvire al celor înscrişi la CMV.

– Ce este aceea taxa pe cap de om? întrebă Niki.

– Taxa pe cap de om, îi explică David, întorcîndu-se spre ea, intervine atunci cînd unei organizaţii i se plăteşte o sumă de bani pentru fiecare persoană. În cazul planurilor de ocrotire a sănătăţii, plata se face de obicei lunar. Nikki continua să pară nedumerită. David mai făcu o încercare. Să luăm un exemplu mai concret. Să zicem că CMV-ul îi plăteşte spitalului cîte o mie de dolari pe lună pentru fiecare persoană inclusă în plan. Pe urmă, dacă în decursul acelei luni cineva trebuie să fie spitalizat, din indiferent ce motiv, CMV-ul nu mai e obligat să plătească nimic. Aşa că, dacă în luna respectivă nu se îmbolnăveşte nimeni, spitalul pare să se comporte ca un bandit. Dar ce se întîmplă dacă totuşi cineva se îmbolnăveşte şi trebuie să se interneze la spital? Ce crezi că se va întîmpla atunci?

– Eu cred că şi aşa e posibil să depăşeşti puterea ei de înţelegere, interveni Angela.

– Ba pricep, spuse Nikki. Dacă s-ar îmbolnăvi toţi, spitalul ar da faliment.

David zîmbi mulţumit şi, în glumă, îi dădu Angelei un ghiont în coaste.

– O auzi? exclamă triumfător. Grozavă fiică am!

Cîteva ore mai tîrziu se aflau din nou acasă, în apropiere de apartamentul lor din Southend. Angela avu destul noroc încît să găsească un loc de parcare la o depărtare de numai o jumătate de cvartal faţă de uşa lor. Cu blîndeţe, David o trezi pe Nikki, care adormise. Toţi trei merseră pe jos pînă la locuinţa lor şi urcară scara spre apartamentul aflat la al treilea etaj al blocului fără lift.

– Vai! exclamă Angela, care ajunsese sus prima.

– Ce s-a întîmplat? întrebă David, uitîndu-se pe deasupra umărului ei.

Angela arătă spre uşă. Căptuşeala de scînduri era spintecată începînd din locul în care fusese vîrîtă o rangă. David întinse braţul şi împinse uşa. Aceasta se deschise, fără a opune nici o rezistenţă. Toate cele trei zăvoare fuseseră sfărîmate.

David aprinse lumina. Apartamentul fusese jefuit: mobilele fuseseră răsturnate şi conţinutul dulapurilor şi al sertarelor fusese împrăştiat pe pardoseală.

– Oh, nu! strigă Angela, umplîndu-i-se ochii de lacrimi.

– Linişteşte-te, îi spuse David. Ce-a fost a fost. Să nu devenim isterici.

– Ce înţelegi prin „să nu devenim isterici"? întrebă Angela. Locuinţa noastră e distrusă. Televizorul a dispărut.

– Ne putem lua un alt televizor, replică David, cu calm.

Nikki se înapoie din camera ei şi anunţă că aceea nici nu fusese atinsă.

– Măcar pentru asta putem fi recunoscători, zise David.

Angela dispăru în dormitorul lor, în vreme ce David verifica bucătăria. Cu excepţia unei cutii cu îngheţată, în parte consumată şi care se topise pe masă, bucătăria era în perfectă ordine.

David luă telefonul şi formă 911. În timp ce aştepta să se stabilească legătura, Angela îşi făcu apariţia, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji şi ţinînd în mîini o cutie de bijuterii goală.

După ce David îi dădu amănunte operatoarei de la 911, se întoarse spre Angela. Aceasta se străduia din greu să-şi păstreze calmul.

– Te rog doar să nu spui ceva superraţional, reuşi ea să îngaime printre lacrimi. Să nu spui că ne putem lua alte bijuterii.

– E-n ordine, e-n ordine, zise David cu blîndeţe

– Faptul că venind acasă ne-am găsit apartamentul devastat în halul ăsta face ca Bartletul să pară şi mai atrăgător, spuse Angela, ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca. În situaţia de acum, chiar că sînt gata să las în urmă neplăcerile orăşeneşti.

– Nu am nimic de natură personală împotriva lui, îi spuse doctorul Randall Portland soţiei sale, Arlene, în timp ce se ridicau de la masa la care tocmai luaseră cina. Ea le făcu semn celor doi fii ai lor, Mark şi Allen, s-o ajute să strîngă farfuriile. Atîta doar că nu vreau să-mi împart cabinetul cu un internist.

– De ce nu? întrebă Arlene, luînd vasele din mîinile fiilor ei şi aruncînd resturile de mîncare în cutia de gunoi.

– Pentru că nu vreau ca pacienţii operaţi de mine să stea în aceeaşi sală de aşteptare cu o gloată de oameni bolnavi! răspunse Randy pe un ton răstit, potrivind la loc dopul în sticla de vin neterminată şi punînd-o în frigider.

– Foarte bine, zise Arlene. Asta o pot înţelege. Mă temeam să nu fi fost cine ştie ce duşmănie juvenilă între chirurg şi internist.

– Nu fi ridicolă! protestă Randy.

– Ei bine, adu-ţi aminte de toate bancurile pe care le spuneai despre internişti, pe vremea cînd erai rezident, îi aminti Arlene.

– Aia era o încăierare verbală foarte sănătoasă, replică Randy, dar situaţia de acum este cu totul altceva. Nu vreau ca nişte oameni cu diverse infecţii să se afle în apropierea pacienţilor mei. N-ai decît să numeşti asta superstiţie, nu-mi pasă. Însă cu pacienţii mei am avut parte de destule complicaţii, ceea ce m-a cam deprimat.

– Ne putem uita la televizor? întrebă Mark.

Allen, cu ochii lui mari şi angelici, stătea în picioare, în spatele lui. Aveau respectiv şapte şi şase ani.

– Ne-am înţeles deja că... începu Arlene, dar pe urmă tăcu. Îi era greu să reziste privirilor rugătoare ale fiilor ei. În afară de asta, ar fi vrut să se bucure de cîteva clipe de singurătate cu Randy. De acord, se îndură ea. O jumătate de oră.

– Ura! strigă Mark, la unison cu Allen, înainte ca amîndoi s-o zbughească din cameră.

Arlene îl luă de braţ pe Randy şi-l conduse în camera de zi. Îl îndemnă să se aşeze pe canapea, iar ea se instală în fotoliul din faţa acesteia.

– Nu-mi place felul în care vorbeşti, îi spuse. Tot mai eşti supărat în legătură cu Sam Flemming?

– Bineînţeles că mai sînt supărat în legătură cu Sam Flemming, replică Randy, enervat. Pe toată durata rezidenţiatului meu n-am pierdut nici un pacient. Acum am pierdut trei.

– Există unele lucruri pe care nu le poţi controla, încercă ea să-l liniştească.

– Nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să moară, zise Randy. Mai ales sub îngrijirea mea. Eu nu sînt decît un doctor de oase, care am de-a face cu extremităţile lor.

– Îmi închipuiam că ţi-ai depăşit starea depresivă, remarcă Arlene.

– Am iarăşi probleme cu somnul, recunoscu Randy.

– Poate că ar trebui să apelezi la doctorul Fletcher, îi sugeră Arlene.

Înainte ca Randy să apuce să răspundă ceva, începu să sune telefonul. Arlene se repezi să ridice receptorul. Ajunsese să urască sunetul acela, mai ales atunci cînd Randy avea în spital pacienţi pe care-i operase de curînd. Răspunse la al doilea ţîrîit, sperînd că era vorba de un apel din partea unor cunoştinţe sau a unor prieteni. Din nefericire, nu fu aşa. Una dintre surorile-şefe de pe etaj, de la Spitalul Orăşenesc Bartlet, dorea să-i comunice ceva urgent doctorului Portland.

Arlene îi dădu soţului ei telefonul. El îl luă cu oarecare reţinere şi-l apropie de ureche. După ce ascultă cîteva clipe, faţa îi deveni albă ca varul. Apoi puse receptorul în furcă şi îşi înălţă ochii, întîlnind privirea Arlenei.

– E vorba de genunchiul pe care l-am operat azi-dimineaţă. William Shapiro. Nu se simte bine. Nu-mi vine să cred. Pare să fie acelaşi lucru. A făcut febră şi este ameţit. E probabil să aibă pneumonie.

Arlene se apropie de soţul ei, îl cuprinse în braţe şi îl strînse la pieptul ei.

– Îmi pare rău, zise, neştiind ce altceva ar putea să spună.

Randy nu răspunse. Vreme de cîteva clipe nici nu încercă să se mişte. În cele din urmă, se desprinse în tăcere din braţele lui Arlene şi, fără un cuvînt, ieşi din casă prin uşa de serviciu. De la fereastra bucătăriei, Arlene privi cum maşina lui coboară aleea de acces a locuinţei lor şi coteşte, intrînd pe stradă. Îşi îndreptă trupul şi clătină din cap. Era îngrijorată din cauza soţului ei, dar nu ştia ce să facă.

2

Luni, 3 mai

HAROLD TRAYNOR RĂSUCI ÎNTRE DEGETE CIOCĂNELUL din lemn de mahon cu incrustaţii de aur pe care şi-l cumpărase de la Shreve Crump & Low, din Boston. Stătea la capătul mesei din biblioteca Spitalului Orăşenesc Bartlet. În faţa lui se afla biroul pe care-l comandase pentru sala de conferinţe a spitalului. Pe suprafaţa acestuia erau împrăştiate numeroasele şi amănunţitele însemnări pe care, mai devreme în cursul dimineţii, o pusese pe secretara lui să le bată la maşină. Depăşind tăblia biroului şi risipită în mijlocul mesei se afla obişnuita sumedenie de obiecte medicale, în diverse stadii de evaluare de către consiliul de conducere al spitalului. Tot acel talmeş-balmeş era dominat de macheta propusă pentru garajul cu parcare.

Traynor se uită la ceas. Era ora şase seara fix. Luînd ciocănelul cu mîna dreaptă, îl izbi de masă cu o lovitură bruscă. Atenţia acordată detaliilor şi punctualitatea erau două caracteristici pe care Traynor le preţuia în mod deosebit.

– Aş vrea, cu prilejul acesta, să chem la ordine comitetul executiv al Spitalului Orăşenesc Bartlet, strigă Traynor, cu toată morga de care era în stare.

Era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, dintr-o stofă cu dungulițe subțiri. În picioare avea pantofi proaspăt lustruiți, cu tocuri supraînălțate. Avea doar un metru şaizeci şi cinci şi se simțea tras pe sfoară în ceea ce priveşte statura. Părul lui negru şi împuținat era tuns îngrijit şi pieptănat cu iscusință în aşa fel, încît să-i acopere chelia de pe creştetul capului.

Cînd se pregătea în vederea unor şedințe de consiliu, atît din punct de vedere al materialului ce urma să fie luat în discuție, cît şi din cel al înfățişării sale, Traynor consuma foarte mult timp şi efort. Astăzi, după o călătorie de o zi la Montpelier, se dusese de-a dreptul acasă, pentru a face un duş şi a-şi schimba hainele. Neavînd nici o rezervă de timp, nu se oprise la biroul lui. Harold Traynor era avocat în Bartlet, specializat în administrarea bunurilor şi în fixarea de taxe. De asemenea, era om de afaceri, cu interese într-o serie de întreprinderi comerciale din oraş.

În fața lui, la masă, stăteau Barton Sherwood, vicepreşedinte; Helen Beaton, preşedinte al consiliului şi director general al spitalului; Michael Caldwell, vicepreşedinte şi director medical al spitalului; Richard Arnsworth, trezorier; Clyde Robeson, secretar; şi doctorul Delbert Cantor, actualul şef al personalului medical.

Respectînd cu strictețe procedura parlamentară, aşa cum este ea specificată în *Robert's Rules of Order*[1], pe care îl cumpărase după ce fusese ales preşedinte, Traynor îi dădu cuvîntul lui Clyde Robeson, pentru a citi procesul-verbal de la şedința precedentă.

Imediat după citirea şi aprobarea procesului-verbal, Traynor îşi limpezi glasul, pregătindu-se pentru raportul pe care-l prezenta lunar, în calitatea lui de preşedinte. Se uită pe rînd la fiecare din membrii comitetului său executiv, asigurîndu-se că

---

[1] *Robert's Rules of Order* (lb. engl.) = Regulamentul de funcționare conceput de Robert (*n.tr.*).

toţi erau atenţi. Erau, cu excepţia doctorului Cantor, care, ca de obicei, părea plictisit şi foarte ocupat cu curăţirea negrului de sub unghiile sale.

– Aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet, începu Traynor, ne confruntăm cu cerinţe serioase. În calitatea noastră de centru medical de referinţă, am fost scutiţi de unele dintre problemele financiare ale spitalelor rurale mai mici, dar nu de toate. Dacă vrem ca spitalul să supravieţuiască în zilele dificile pe care le trăim, vom fi nevoiţi să muncim şi mai din greu decît în trecut. Cu toate acestea, chiar şi în astfel de vremuri întunecate, există din cînd în cînd o lumină. Aşa cum unii dintre dumneavoastră au aflat, un distins client al meu, William Shapiro, a murit săptămîna trecută din cauza unei pneumonii contractate în urma unei operaţii la genunchi. Deşi regret foarte mult decesul înainte de vreme al domnului Shapiro, îmi face plăcere să vă anunţ în mod oficial că domnul Shapiro, cu generozitate, a desemnat spitalul ca unic beneficiar al unei poliţe de asigurare în valoare de trei milioane de dolari.

Un murmur de aprobare trecu printre persoanele prezente. Traynor ridică mîna, cerînd să se facă linişte.

– Acest gest caritabil nici n-ar fi putut veni la un moment mai potrivit. Ne va scoate din zona lipsurilor şi ne va aduce pe linia de plutire, deşi nu pentru multă vreme. În luna aceasta, vestea proastă o constituie constatarea că suma care reprezintă fondul nostru de amortisment pentru importantele noastre emisiuni de acţiuni este cu mult mai mică decît ar necesita obiectivele pe care le avem în vedere. Traynor se uită la Sherwood, a cărui mustaţă avu o tresărire nervoasă. Fondul va trebui să fie suplimentat, spuse Traynor. O bună parte din donaţia de trei milioane de dolari va trebui să fie folosită în acest scop.

– Vina nu-mi aparţine numai mie, îngăimă Shewood. Am fost nevoit să majorez dobînda la capital. Asta implica un risc!

– Preşedinţia nu acceptă explicaţiile lui Barton Sherwood, declară Traynor, pe un ton tăios.

Vreme de cîteva clipe, Sherwood păru că ar vrea să riposteze, dar rămase tăcut.

Străduindu-se să-şi recapete calmul după izbucnirea lui Sherwood, Traynor îşi cercetă însemnările. Lipsa disciplinei îi displăcea profund.

– Mulţumită donaţiei domnului Shapiro, continuă el, situaţia gravă în care se află fondul de amortisment nu va fi fatală. Problema constă în a împiedica orice inspectori din exterior să aibă unele bănuieli în legătură cu deficitul acesta mai mare decît era de aşteptat. Nu ne putem permite să ni se modifice valoarea acţiunilor. În consecinţă, vom fi siliţi să amînăm lansarea unei emisiuni de acţiuni pentru garajul cu parcare pînă cînd va fi restaurat fondul de amortisment. Ca măsură temporară, destinată să preîntîmpine agresarea infirmierelor noastre, am sfătuit-o pe preşedinta comitetului nostru executiv, Helen Beaton, să dea dispoziţii în vederea instalării unui iluminat electric corespunzător în spaţiul de parcare. Traynor îşi roti privirea prin încăpere. Conform *Regulamentului de funcţionare,* problema ar fi trebuit să fie prezentată sub forma unei moţiuni, dezbătută şi supusă la vot, dar nimeni nu se agită, fiecare evitînd să iasă în vreun fel în evidenţă. Ultimul punct de pe ordinea de zi se referă la doctorul Dennis Hodges, zise Traynor. După cum ştiţi toţi, doctorul Hodges a dispărut în martie trecut. În cursul săptămînii precedente, m-am întîlnit cu şeful nostru de poliţie, Wayne Robertson, ca să discutăm despre acest caz. N-a ieşit la suprafaţă nici un indiciu, din care să aflăm unde s-ar afla Hodges şi ce face. Dacă a fost victima unui asasinat, nu s-a găsit nici o dovadă în acest sens, deşi Robertson a recunoscut că şansele ca el să nu mai fie în viaţă cresc pe măsură ce se prelungeşte lipsa lui.

– Părerea mea e că individul se află tot pe lumea asta, zise doctorul Cantor. Cunoscîndu-l pe ticălos, aş zice că, probabil, stă în Florida, rîzînd ca nebunul de cîte ori se gîndeşte la cum ne chinuim noi cu tot rahatul ăsta birocratic.

– Vă rog! strigă Traynor, folosindu-şi ciocănelul. Să păstrăm puţină linişte aici. Expresia de plictiseală a lui Cantor se transformă într-una de dispreţ, dar nu mai spuse nimic. Traynor îl fulgeră cu privirea, apoi îşi reluă vorba. Indiferent ce sentimente personale am avea faţă de doctorul Hodges, nu putem uita fap-

tul că el a avut un rol extrem de important în istoria spitalului nostru. Dacă n-ar fi fost el, instituţia aceasta ar mai fi şi acum un mărunt spital rural. Merită ca soarta lui să ne îngrijoreze. Voiam ca membrii consiliului executiv să ştie că soţia doctorului Hodges, de care acesta se despărţise, aşadar, doamna Hodges, a decis să-şi vîndă locuinţa. Ea s-a reinstalat cu cîţiva ani în urmă în Boston-ul ei natal. Păstrase o oarecare speranţă că era posibil ca soţul ei să reapară, însă în urma conversaţiilor sale cu şeful poliţiei locale, Robertson, s-a hotărît să rupă legăturile ei cu Bartletul. Aduc acum în discuţie această problemă, deoarece cred că la un moment dat, în viitorul apropiat, s-ar putea ca actualul consiliu de conducere să dorească să înalţe un monument în memoria considerabilelor contribuţii ale doctorului Hodges la dezvoltarea Spitalului Orăşenesc Bartlet.

Încheindu-şi discursul, Traynor îşi strînse însemnările şi îi dădu în mod oficial cuvîntul lui Helen Beaton, ca ea să-şi poată prezenta raportul lunar în calitatea ei de director general. Fără a-şi părăsi locul, Beaton se ridică în picioare şi îşi împinse scaunul, depărtîndu-l de masă. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, şi un păr brun-roşcat, tuns scurt. Faţa ei avea umerii obrajilor laţi, destul de asemănători cu ai lui Traynor. Purta un taior albastru, care îi dădea un aer de om de afaceri, pus în valoare de o eşarfă de mătase.

– În luna aceasta am discutat cu cîteva grupuri civice, începu ea. De fiecare dată, tema mea au constituit-o obligaţiile financiare ale spitalului. A fost interesant să mă conving că, în general, multe dintre persoanele cu care am luat legătura nu ştiau nimic despre dificultăţile noastre, cu toate că ştirile referitoare la problemele ocrotirii sănătăţii au fost aproape mereu prezente în ziare. Lucrul asupra căruia am insistat în convorbirile noastre a fost importanţa economică a spitalului pentru oraş şi zona imediat înconjurătoare. Am arătat foarte clar că, dacă s-ar întîmpla ca spitalul să se închidă, ar avea de suferit toate afacerile şi toţi comercianţii. În definitiv, spitalul este cel mai mare consumator de forţă de muncă din această parte a statului. De asemenea, le-am amintit tuturor că pentru spital nu există nici o bază de impo-

zitare şi că strîngerea de fonduri a fost şi va rămîne întotdeauna soluţia-cheie pentru ca uşile acestei instituţii să fie în continuare deschise. Beaton făcu o pauză cît timp întoarse prima filă a însemnărilor sale. Să trec acum la veştile proaste, spuse apoi, referindu-se la cîteva grafice mari ce ilustrau informaţiile pe care voia să le transmită. În vreme ce citea, ţinea acele grafice sus, în faţa pieptului. Internările în aprilie au depăşit cu doisprezece la sută cifrele prevăzute. Rezultatele recensămîntului nostru zilnic au fost cu opt la sută mai mari decît în martie, iar durata noastră medie de internare a crescut cu şase la sută. În mod evident, toate acestea constituie tendinţe grave, pe care sînt sigură că le va raporta trezorierul nostru, domnul Richard Arnsworth. Şi, în fine, spuse Beaton ridicînd ultimul grafic, sînt nevoită să raportez că s-a înregistrat o scădere a rentabilităţii secţiei noastre de urgenţe, care, aşa cum ştiţi, nu face parte din înţelegerea noastră cu CMV-ul în privinţa taxei pe cap de om. Şi, ca pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, CMV-ul a refuzat să achite un număr de note de plată ale camerei noastre de gardă, susţinînd că abonaţii noştri au încălcat regulamentul CMV-ului.

– Drace, asta nu-i vina spitalului, protestă doctorul Cantor.

– CMV-ului nu-i pasă de astfel de amănunte de ordin tehnic, spuse Beaton. În consecinţă, am fost nevoiţi să completăm facturile direct pe numele bolnavilor, şi e lesne de înţeles că aceştia sînt supăraţi. Cei mai mulţi au refuzat să plătească, sfătuindu-ne să ne adresăm celor de la CMV.

– Asistenţa medicală e pe cale să devină un coşmar, reflectă cu glas tare Sherwood.

– Spune-i asta reprezentantului dumitale de la Washington, replică Beaton.

– Să nu ne abatem de la subiect, zise Traynor.

Beaton se uită iar la însemnările ei, apoi continuă:

– Indicii calitativi pentru aprilie s-au încadrat în cifrele scontate în mod normal. Rapoartele referitoare la diverse accidente au fost chiar mai puţin numeroase decît în martie, şi nu s-a mai intentat nici o acţiune judecătorească împotriva unor erori profesionale.

– Asta chiar că-i de mirare, comentă doctorul Cantor.

– Alte noutăți îngrijorătoare din aprilie sînt în legătură cu agitația sindicală, continuă Beaton. Ni s-a raportat că nemulțumirile s-au îndreptat împotriva secției de dietetică și a serviciului administrativ. Inutil de spus că implicarea sindicatelor ar agrava simțitor problemele noastre financiare.

– O criză după alta! remarcă Sherwood.

– Două zone cu rentabilitate sub limita preconizată, continuă Beaton, sînt grupul de terapie intensivă a nou-născuților și acceleratorul linear. În cursul lunii aprilie, am discutat această situație cu cei de la CMV, deoarece cheltuielie noastre fixe pentru menținerea în funcțiune a acestor secții sînt foarte mari. Am subliniat faptul că ei fuseseră cei care au cerut aceste servicii. Reprezentanții CMV-ului mi-au promis că se vor gîndi la transferarea la Bartlet a bolnavilor proveniți din zone care nu dispun de astfel de facilități, urmînd să ne ramburseze cheltuielile în mod corespunzător.

– Asta îmi amintește ceva, zise Traynor. În calitate de președinte, considera că avea dreptul de a întrerupe vorba oricui. Ce s-a întîmplat cu vechea aparatură cu cobalt-60, pe care a înlocuit-o acceleratorul linear? Au existat cumva unele investigații întreprinse de serviciul statal de brevetare sau de către comisia de reglementare în probleme nucleare?

– Nu s-a vorbit nimic despre așa ceva, răspunse Beaton. Noi i-am informat că aparatul este pe cale de a fi vîndut unui spital guvernamental din Paraguay și că așteptăm banii respectivi.

– Nu vreau să fiu implicat în cine știe ce încurcătură birocratică în legătură cu aparatul acela, avertiză Traynor.

Beaton încuviință dînd din cap și reveni la ultima pagină a însemnărilor ei.

– Și, în sfîrșit, sînt din păcate nevoită să vă mai dau o veste proastă. Noaptea trecută, cu puțin înainte de ora douăsprezece, în parcare a avut loc o nouă tentativă de agresiune.

– Cum așa? strigă Traynor. De ce n-am fost informat despre asta?

– Eu însămi n-am aflat decît azi-dimineață, replică Beaton. Am încercat să te sun de cum am fost încunoștiințată, dar nu

te-am găsit. Ţi-am lăsat un mesaj să mă cauţi dumneata, însă n-ai făcut-o.

– Am fost plecat toată ziua la Montpelier, spuse Traynor, clătinînd capul cu jale. Fir-ar să fie, chestia asta trebuie să înceteze. Este un adevărat coşmar pentru relaţiile cu publicul. Nici nu vreau să mă gîndesc la ce cred cei de la CMV.

– Avem nevoie de garajul acela, sublinie Beaton.

– Garajul trebuie să mai aştepte pînă cînd ne vom putea permite emiterea unor acţiuni, zise Traynor. Vreau ca iluminatul ăla să se realizeze rapid, s-a înţeles?

– Am vorbit deja cu Werner Van Slyke, spuse Beaton. Iar el m-a informat că a luat legătura cu antreprenorul pentru instalaţii electrice. Voi urmări situaţia, ca lucrarea să se execute cît mai curînd cu putinţă.

– Uf! oftă Traynor, stînd gîrbovit în fotoliu şi ţuguindu-şi buzele. Este aproape de neînchipuit cîte probleme poate să implice conducerea unui spital! Oare de ce m-am vîrît în aşa ceva?

Luă ordinea de zi a şedinţei actuale, se uită prin ea, apoi îi dădu cuvîntul lui Richard Arnsworth, trezorierul, ca acesta să-şi prezinte raportul.

Arnsworth se ridică în picioare. Era prototipul de contabil meticulos, cu ochelari, a cărui voce era atît de slabă, încît, ca să-l poată urmări, toţi fură nevoiţi să-şi încordeze auzul. Începu prin a-i îndemna pe cei prezenţi să se refere la bilanţul pe care fiecare din ei îl primise în dimineaţa aceea, în cadrul notelor informative.

– Ceea ce este evident din prima clipă, spuse Arnsworth, e faptul că cheltuielile lunare continuă să depăşească în mod simţitor plăţile lunare pe cap de om încasate de la CMV. De notat că discrepanţa s-a mărit din cauza creşterii numărului de internări şi a prelungirii duratei de spitalizare. De asemenea, pierdem bani cu toţi pacienţii de la Medicare neînscrişi la CMV, precum şi cu toţi nenorociţii care nu sînt incluşi în nici un plan de asistenţă medicală. Procentajul de pacienţi plătitori sau al celor care posedă o asigurare de indemnizaţie standard este atît de scăzut, încît nu putem reduce cheltuielile îndeajuns de mult, ca să ne acoperim pierderile. Ca urmare a acestor pierderi con-

tinue, situaţia lichidităţilor spitalului s-a deteriorat. În consecinţă, recomand să se treacă de la un sistem de investire a banilor pe termen de o sută optzeci de zile la unul pe termen de treizeci de zile.

– Au fost deja luate măsuri în acest sens, anunţă Sherwood.

După ce Arnsworth se reaşeză pe locul lui, Traynor introduse o moţiune de aprobare a raportului trezorierului. Aceasta fu imediat susţinută şi admisă fără nici un vot împotrivă. Apoi Traynor se întoarse către doctorul Cantor, invitîndu-l să prezinte raportul personalului medical.

Doctorul Cantor se ridică încet în picioare şi îşi sprijini pe masă mîinile strînse pumn. Era un bărbat corpolent, îndesat, cu un ten bolnăvicios. Spre deosebire de alţi vorbitori, nu se folosi de nici o însemnare.

– Pentru luna asta, doar două probleme, spuse el, pe un ton dezinvolt. Traynor se uită repede la Beaton şi-i prinse privirea, apoi clătină din cap, scîrbit. Îi displăcea profund comportamentul blazat al lui Cantor la şedinţele lor. Anesteziştii sînt toţi gata de luptă, zise doctorul Cantor. Dar bineînţeles că asta era de aşteptat, acum cînd au fost informaţi în mod oficial că spitalul preia respectivul departament şi că ei urmează să fie plătiţi cu un salariu fix. Ştiu cum gîndesc ei, deoarece am trecut şi eu prin aceeaşi situaţie pe vremea conducerii lui Hodges.

– Crezi că vor intenta o acţiune în justiţie? întrebă Beaton.

– Sigur că asta vor face, răspunse doctorul Cantor.

– Lasă-i s-o facă! spuse Traynor. A fost deja creat un precedent, cu cei de la patologie şi radiologie. Nu prea cred că ei îşi vor închipui că ar putea continua sistemul taxelor pe cap de om. Ar fi o prostie.

– A fost ales un nou director pentru problemele de rentabilizare, anunţă doctorul Cantor, schimbînd subiectul, şi anume doctorul Peter Chou.

– Oare acest doctor Chou ne va crea vreun necaz? se interesă Traynor.

– Mă îndoiesc, declară Cantor. Nici măcar nu-şi dorea postul ăsta. Traynor dădu aprobator din cap. Şi ultima chestiune

legată de personalul medical, continuă doctorul, se referă la M.D.[1]91. Mi s-a spus că în toată luna asta nu s-a îmbătat.

– Lasă-l totuşi în perioadă de probă, spuse Traynor. Să nu ne asumăm riscuri. A mai recidivat şi alteori.

Doctorul Cantor îşi reluă locul pe scaun. Traynor întrebă dacă mai exista vreo altă problemă. Cum nimeni nu reacţionă, el introduse o moţiune de suspendare. Doctorul Cantor se grăbi să se ridice în picioare. După un răsunător cor de „da"-uri, Traynor izbi cu ciocănelul în masă şi declară şedinţa încheiată.

Traynor şi Beaton îşi strînseră hîrtiile cu gesturi lente. Toţi ceilalţi ieşiră în grup din sala de conferinţe, îndreptîndu-se spre Hanul Iron Horse. Cînd în urma lor răsună zgomotul uşii de la intrare, ochii lui Traynor îi întîlniră pe ai lui Beaton. Lăsîndu-şi geanta diplomat, Traynor dădu ocol mesei şi o îmbrăţişă pătimaş pe Beaton.

Mînă în mînă, părăsiră apoi în grabă sala de conferinţe şi, aşa cum mai făcuseră de multe ori, se retraseră, de cealaltă parte a coridorului, pe o canapea din biroul lui Beaton. Acolo, în semiîntuneric, făcură dragoste cu frenezie, întocmai aşa cum obişnuiseră vreme de aproape un an după fiecare şedinţă a consiliului de conducere. Era un scenariu binecunoscut, şi nu dură mult. Nu se osteniseră să se dezbrace.

– Mi s-a părut c-a fost o şedinţă mulţumitoare, spuse Traynor, în timp ce-şi aranja îmbrăcămintea, după ce terminaseră.

– Sînt de acord, zise Beaton. Aprinse o lampă şi se duse la o oglindă montată pe perete. Mi-a plăcut felul în care ai tratat problema iluminatului pentru parcare. Ai evitat astfel nişte dezbateri inutile.

– Datorită ţie, replică Traynor, încîntat de el însuşi.

– Dar mă îngrijorează situaţia financiară, recunoscu Beaton, în vreme ce-şi refăcea machiajul. Spitalul trebuie neapărat să atingă cel puţin pragul de rentabilitate.

– Ai dreptate, admise Traynor, oftînd. Şi eu sînt îngrijorat. Mi-ar plăcea să le sucesc gîtul cîtorva indivizi de la CMV. Este

---

[1] M.D.: abreviere de la *Medicinae Doctor* (lb. lat.) = Doctor în medicină; medic (*n.tr.*).

o adevărată ironie a sorții faptul că ar fi foarte posibil ca prostia asta cu „concurența controlată“ să ne silească să dăm faliment. Tot anul acela de negocieri cu CMV-ul a fost o situație din care, orice am fi făcut, am fi ieșit în pierdere. Dacă n-am fi fost de acord să adoptăm sistemul taxelor pe cap de om, nu am fi primit contractul și am fi fost nevoiți să închidem instituția, așa cum s-a întîmplat cu Spitalul Valley. Acum, că am acceptat sistemul acesta, tot mai există amenințarea de a fi obligați să punem capăt afacerii.

– Toate spitalele au necazuri. Ar trebui să nu uităm acest lucru, deși nu-i cine știe ce consolare.

– Crezi că există vreo șansă să putem renegocia contractul cu CMV?

– Nici una! răspunse Beaton, cu un rîs disprețuitor.

– Nu știu ce altceva să fac, mărturisi Traynor. Pierdem încontinuu bani, în ciuda planului nostru DUM, propus de doctorul Cantor.

– Trebuie să modificăm această denumire prescurtată, spuse Beaton, izbucnind într-un rîs de sinceră veselie. Sună ridicol[1]. Ce-ai zice dacă am schimba denumirea de *Drastic Utilization Measures*[2] în *Drastic Utilization Control*[3]? DUC sună mult mai bine decît DUM.

– De fapt, îmi cam place DUM, replică Traynor. Îmi amintește că am fost tîmpit că am fixat la un nivel atît de scăzut taxa noastră pe cap de om.

– Lui Caldwell și mie ne-a venit o idee care s-ar putea să ne fie de mare ajutor, zise Beaton, trăgîndu-și un scaun mai aproape și așezîndu-se în fața lui Traynor.

---

[1] În limba engleză, cuvîntul *dumb*, care se pronunță aproximativ„dam“, ca și abrevierea DUM folosită de Traynor, înseamnă „prost“, „tîmpit“ (*n.tr.*).

[2] *Drastic Utilization Measures* (lb. engl.) = Măsuri Drastice de Rentabilizare (*n.tr.*).

[3] *Drastic Utilization Control* (lb. eng.) = Control Drastic/ Sever al Rentabilizării (*n.tr.*).

– Oare n-ar trebui să ne ducem şi noi la Iron Horse? sugeră acesta. Nu vreau să trezim bănuielile nimănui. Trăim într-un oraş mic.

– Ceea ce am să-ţi spun nu va dura decît cîteva clipe, făgădui Beaton. Caldwell şi cu mine ne-am frămîntat minţile să pricepem cum de au ajuns specialiştii pe care i-am angajat pentru servicii de consultanţă să stabilească o valoare a taxei pe cap de om ce s-a dovedit a fi prea mică. Ne-am dat seama că le pusesem la dispoziţie statistici de spitalizare pe care ni le dăduseră cei dela CMV. Ceea ce nu-şi mai amintea nimeni era faptul că acele statistici se bazau pe experienţa avută de CMV cu propriul lor spital din Rutland.

– Crezi că CMV-ul ne-a dat cifre frauduloase?

– Nu. Dar întocmai ca toate HMO-urile, atunci cînd au de-a face cu propriile lor spitale, CMV-ul are un stimul de natură economică pentru ca medicii lor să limiteze durata de spitalizare, ceva despre care publicul nu are nici cea mai mică bănuială.

– Te referi la ceva în sensul unor plăţi efective către doctori?

– Exact. Este o mituire sub formă de primă. Cu cît mai mult reduce un medic cheltuielile sale de spitalizare, cu atît mai mare este prima. E un sistem foarte eficace. Caldwell şi cu mine credem că putem institui aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet, un stimulent economic asemănător. Singura problemă este că va trebui să destinăm acestui scop un oarecare capital de început. De îndată ce sistemul va deveni operaţional, se va autofinanţa prin reducerea spitalizării.

– Pare formidabil, declară Traynor, entuziasmat. Hai să-l punem în aplicare! Poate că acest tip de program, în combinaţie cu DUM, ne va scoate din zona riscului de falimentare.

– O să aranjez o întîlnire cu Charles Kelley, ca să discutăm chestiunea asta, spuse Beaton, luîndu-şi pardesiul.

– Dacă tot vorbim despre rentabilizare, zise ea cînd porniră pe lungul coridor către ieşire, sper din tot sufletul să nu ajungem să obţinem „autorizaţia de necesitate“ pentru intervenţii chirurgicale pe cord deshis. Este extrem de important să n-o obţinem. Trebuie să facem în aşa fel ca CMV-ul să-şi trimită pacienţii care au nevoie de un by-pass la Boston, ca şi pînă acum.

– Sînt de acord din toată inima, declară Traynor, ţinînd uşa deschisă pentru a o lăsa pe Beaton să treacă înaintea lui. Ieşiră din spital în zona inferioară de parcare. Acesta a fost unul din motivele pentru care m-am dus astăzi la Montpelier. Am început o oarecare activitate de culise în vederea unui grup de influenţare negativă în problema cu autorizaţia asta.

– Dacă am obţine acel CON[1], am intra şi mai rău în zona periculoasă a riscului de faliment, avertiză Beaton.

Sosiră la maşinile lor, parcate una lîngă alta. Înainte de a se instala la volan, Traynor îşi roti privirile prin parcarea întunecată, mai ales către pîlcul de arbori care despărţea spaţiul de parcare inferior de cel superior.

– Aici e mai întuneric decît ţineam eu minte, îi strigă lui Beaton. Este ca şi cum ai căuta necazurile cu lumînarea. Avem neapărat nevoie de luminile acelea.

– Mă voi ocupa imediat de asta, făgădui ea.

– Ce pacoste! se văită Traynor. După ce că avem toate celelalte probleme cu care să ne batem capul, mai trebuie să ne facem griji şi cu un blestemat de violator! Ce amănunte se cunosc în legătură cu incidentul din noaptea trecută?

– Agresiunea a avut loc cam pe la miezul nopţii, şi de astădată n-a fost vorba de o asistentă medicală. A fost una dintre infirmierele voluntare, Marjorie Kleber.

– Profesoara? preciză Traynor.

– Întocmai. Încă de cînd s-a îmbolnăvit, a depus la fiecare sfîrşit de săptămînă un volum de muncă voluntară considerabil.

– Ce se ştie despre violator?

– Aceeaşi descriere: aproximativ un metru optzeci, şi purta o mască de schior. Doamna Kleber zicea că individul avea nişte cătuşe.

– Ăsta-i un detaliu simpatic, comentă Traynor. Cum a scăpat?

– Doar printr-un noroc. S-a întîmplat ca paznicul de noapte, făcîndu-şi rondurile, să treacă chiar atunci pe acolo.

---

[1] CON: abreviere de la *Certificate of Need* (lb. engl.) = Autorizaţie de necesitate (*n.tr.*).

– Poate că ar trebui să întărim măsurile de securitate, sugeră Traynor.

– Ar fi necesari bani pe care nu-i avem, îi reaminti Beaton.

– Atunci, ar fi indicat să discut cu Wayne Robertson, să vedem dacă poliția reușește să asigure o oarecare protecție.

– Am stat eu deja de vorbă cu el. Dar Robertson nu dispune de oameni suficienți pentru a trimite pe vreunul aici în fiecare noapte.

– Mă întreb dacă Hodges știa cu adevărat cine este violatorul.

– Crezi că s-ar putea ca dispariția lui să fi avut vreo legătură cu bănuielile lui?

– Nu m-am gîndit la asta, spuse Traynor, înălțînd din umeri. Presupun că e posibil. Nu era Hodges omul care să-și păstreze părerile pentru el.

– Iată un gînd cam înspăimîntător, zise Beaton.

– Într-adevăr. Oricum, eu vreau să fiu informat imediat despre astfel de agresiuni. Mai ales, nu am chef de nici o surpriză în timpul unei ședințe a consiliului executiv. Așa ceva îmi creează o imagine proastă.

– Îmi cer scuze, dar am încercat să te sun. De acum înainte mă voi asigura că ești informat.

– Ne vedem la Iron Horse, zise Traynor, urcînd în mașină și pornind motorul.

3

Joi, 20 mai

– TREBUIE SĂ PLEC, CA SĂ-MI IAU FETIȚA DE LA PROgramul de după orele de clasă, îi spuse Angela unuia dintre colegii ei de rezidențiat, Mark Danforth.

– Ce ai de gînd să faci cu toate lamelele acelea? o întrebă Mark.

– Ce pot să fac? se răsti Angela. Trebuie să-mi iau fiica.

– E-n ordine, nu te repezi la mine. Întrebam şi eu, aşa. Mă gîndeam că, eventual, te-aş putea ajuta.

– Iartă-mă. Sînt, pur şi simplu, îngrozitor de agitată. Dacă le-ai putea vedea măcar pe astea cîteva, ţi-aş rămîne veşnic îndatorată, spuse Angela, luînd de pe stativ cinci lamele de microscop.

– Nici o problemă, o asigură Mark, adăugînd la teancul lui de lamele pe cele ale Angelei.

Aceasta îşi acoperi microscopul cu învelitoarea respectivă, îşi luă la repezeală lucrurile şi părăsi spitalul în fugă. De cum ieşi din parcare, fu absorbită în traficul bostonian al orei de vîrf.

Cînd, în cele din urmă, opri maşina în faţa şcolii, Nikki stătea, pierdută, pe treptele de la intrare. Zona aceea a oraşului nu era deloc plăcută. Pereţii şcolii erau plini de mîzgălituri, iar clădirea era înconjurată de o imensă întindere de beton. În afară de cîţiva elevi de clasa a şasea şi a şaptea care jucau baschet dincolo de un gard înalt, nu se zărea nici un copil de vîrsta şcolii elementare. Un grup de adolescenţi apatici, îmbrăcaţi în veşminte ridicol de supradimensionate, umblau fără vreun scop anume pe lîngă clădire. Pe partea cealaltă a străzii, chiar în dreptul şcolii, se afla culcuşul din cutii de carton al unui amărît fără adăpost.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse Angela, în timp ce Nikki urca în maşină şi îşi fixa centura de siguranţă.

– Nu face nimic, zise fetiţa, dar eram puţin speriată. Astăzi, la şcoală, s-a ivit o problemă serioasă. A venit aici poliţia şi a fost mare tămbălău.

– Ce s-a întîmplat?

– Unul din băieţii de-a şasea a adus pe terenul de sport un pistol, spuse Nikki, pe un ton absolut firesc. A tras şi a fost arestat.

– A rănit pe cineva?

– Nu, zise Niki, clătinînd din cap.

– De ce avea un pistol?

– Vînduse droguri.

– Înţeleg, spuse Angela, încercînd să-şi păstreze calmul tot atît de bine ca şi fiica ei. Cum ai aflat asta? De la ceilalţi copii?

– Nu. Eram de faţă, răspunse Nikki, reţinîndu-şi un căscat.

Fără ca ea să vrea, mîinile Angelei se încleştară mai tare pe volan. Şcoala elementară de stat fusese ideea lui David. Amîndoi depuseseră eforturi considerabile pentru a o alege pe cea la care mergea Nikki. Pînă la întîmplarea de astăzi, Angela fusese destul de mulţumită. Dar acum era speriată, în parte din cauză că Nikki era în stare să vorbească despre acel incident ca despre un lucru foarte firesc. O înspăimînta constatarea că Niki privea aşa ceva ca pe o întîmplare obişnuită.

– Astăzi am avut o suplinitoare, o informă Nikki. Şi nu m-a lăsat să-mi fac, după gustare, curăţirea plămînilor.

– Îmi pare rău, draga mea. Te simţi congestionată?

– Oarecum. După ce fusesem afară, respiram cam şuierător, dar mi-a trecut.

– O vom face de îndată ce vom ajunge acasă. Iar eu voi telefona iarăşi la secretariatul şcolii. Nu ştiu ce-i cu ei de nu înţeleg.

Angela ştia care era problema lor: prea mulţi copii şi un personal didactic neîndestulător, iar cel pe care îl aveau se schimba întruna. La intervale de cîteva luni, Angela trebuia să-i sune şi să le explice cît de necesară îi era lui Nikki terapia respiratorie.

În timp ce Nikki aştepta în maşină, Angela parcă lîngă un automobil deja parcat la bordură şi se repezi în băcănia locală, să cumpere ceva cu care să rezolve masa de seară. Cînd ieşi din magazin, sub ştergătorul de parbriz se afla un tichet de parcare.

– I-am spus doamnei că vei ieşi imediat, explică Nikki, dar ea a zis „Formidabil!“ şi, oricum, ni l-a lăsat.

Angela blestemă printre dinţi.

În următoarea jumătate de oră se învîrtiră prin imediata apropiere a casei lor, căutînd un loc de parcare. Tocmai cînd Angela era gata să renunţe, găsiră unul.

După ce puse în frigider articolele de băcănie reci, Angela o ajută pe Nikki să-şi facă terapia respiratorie. De obicei, o făceau numai dimineaţa, însă în anumite zile, ca de pildă cele cu grad de poluare ridicat, era necesar s-o facă mai des.

Rutina pe care o stabiliseră începea prin auscultarea pe care o făcea Angela cu stetoscopul pentru a se încredinţa că Nikki nu avea nevoie de un medicament bronhodilatator. După aceea, folosindu-se de un fotoliu mare şi jerpelit pe care-l cumpăraseră la un tîrg de vechituri, Nikki lua pe rînd nouă poziţii diferite care, cu ajutorul gravitaţiei, înlesneau eliberarea anumitor zone ale plămînilor. Cît timp Nikki rămînea în cîte una din acele poziţii, Angela ciocănea uşor, cu palma puţin strînsă, respectiva zonă a plămînilor. Pentru fiecare zonă erau necesare două sau trei minute. În douăzeci de minute terminau.

După ce făcură terapia, Nikki se înapoie la temele ei şolare, iar Angela intră în bucătăria asemănătoare cu o cambuză, să se apuce de pregătirea cinei. Peste o jumătate de oră se întoarse acasă şi David. Era extenuat, deoarece toată noaptea precedentă se ocupase de neobişnuit de mulţi bolnavi.

– Ce noapte! se văită el.

Încercă s-o sărute pe Nikki pe obraz, dar ea se trase înapoi, concentrîndu-se asupra cărţii sale. Fetiţa stătea la masa din sufragerie – dormitorul ei nu era destul de mare pentru a mai încăpea acolo şi un birou.

David intră în bucătărie şi fu respins în acelaşi mod de Angela, care era foarte ocupată cu pregătirile pentru cină. Alungat de două ori, David recurse la frigider. După ce deschise, cu oarecare greutate, uşa acestuia, din cauza spaţiului mic în care se aflau atît el, cît şi Angela, scoase o cutie de bere.

– Ne-au venit la camera de gardă doi pacienţi cu SIDA, suferind de toate bolile cunoscute de specia umană, se plînse el. Colac peste pupăză, au fost şi două stopuri cardiace. N-am reuşit nici măcar să arunc o privire în camera de odihnă, darmite să apuc să dorm cît de cît.

– Dacă eşti în căutare de compătimire, nu ţi-ai găsit omul potrivit, spuse Angela, punînd la fiert nişte paste făinoase. În plus, îmi stai în drum.

– Eşti într-o dispoziţie formidabilă, remarcă David.

Ieşi din mica bucătărie şi se instală pe unul din scaunele de la tejgheaua care o despărţea pe aceasta de zona cu rol de cameră de zi şi sufragerie.

– Şi eu am avut o zi stresantă, explică Angela. A trebuit să las o lucrare neterminată, ca să mă duc s-o iau pe Nikki de la şcoală. Nu cred că-i cinstit să fiu nevoită să fac asta în fiecare zi.

– Aşadar, ăsta e motivul pentru care eşti isterică? Faptul că o iei pe Nikki de la şcoală? Credeam că era un lucru discutat şi stabilit. La naiba, tu eşti cea care te-ai oferit, argumentînd că programul tău ar fi mult mai previzibil decît al meu.

– Nu puteţi vorbi mai încet? interveni Nikki. Încerc să citesc.

– Nu sînt deloc isterică! se răsti Angela în şoaptă. Atîta doar că sînt mult prea stresată. Nu-mi place ca, pentru a-mi efectua munca, să depind de alţii. Şi ca şi cum asta n-ar fi de ajuns, Nikki mi-a dat astăzi nişte veşti îngrijorătoare.

– Ca de pildă...?

– Întreab-o pe ea.

David coborî de pe scaunul de bar şi se strecură într-unul din fotoliile din sufragerie. Nikki îi relată cum decursese ziua pentru ea. Angela veni şi ea acolo şi începu să pună masa, aşezînd farfuriile şi tacîmurile lîngă cărţile lui Nikki.

– Continui să fii un susţinător al şcolilor de stat, cînd auzi vorbindu-se despre revolvere şi droguri printre elevii de clasa a şasea? îl întrebă pe David.

– E necesar ca şcolile de stat să fie susţinute, replică el. Eu însumi am învăţat la o şcoală de stat.

– Vremurile s-au schimbat.

– Dacă oameni ca noi dau bir cu fugiţii, ripostă David, şcolile n-au nici o şansă.

– Nu vreau să fiu idealistă cînd e vorba de securitatea fiicei mele, declară Angela pe un ton tăios.

Cînd cina fu pregătită, mîncară toţi trei, în tăcere, spaghete cu sos tomat şi salată. Nikki continuă apoi să citească, nedînd atenţie părinţilor ei. Angela oftă zgomotos de cîteva ori, petrecîndu-şi degetele prin păr. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. David fierbea. După ce muncise atît de greu în prece-

dentele treizeci şi şase de ore, nu credea că merita un astfel de tratament.

Deodată, Angela îşi împinse înapoi scaunul, zgîriind pardoseala, îşi luă farfuria şi-i dădu drumul să cadă în chiuvetă. Zăngănitul cioburilor îi făcu pe David şi pe Nikki să tresară puternic.

– Angela, spuse David, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpînească glasul, te laşi prea mult în voia nervilor. Hai să discutăm cum să facem cu luarea de la şcoală a lui Nikki. Trebuie să existe o soluţie.

Angela îşi şterse cîteva lacrimi îndărătnice de la colţurile ochilor. Rezistă ispitei de a-i da lui David o replică usturătoare, spunîndu-i că imaginea pe care şi-o făcea el despre sine, considerîndu-se un partener de viaţă raţional şi plăcut, nu era nici pe departe o realitate. Aşa că se întoarse cu spatele la chiuvetă şi-i răspunse:

– Să ştii că adevărata problemă este faptul că am tot evitat să luăm o decizie în legătură cu ce vom face la întîi iulie.

– Nu prea cred că acum ar fi momentul potrivit pentru a discuta despre ce avem de făcut cu restul vieţii noastre, zise David. Sîntem extrem de obosiţi.

– Oh, aiurea! exclamă Angela, revenind la masă şi aşezîndu-se iar pe scaun. Tu niciodată nu socoteşti că e momentul potrivit. Necazul e că timpul trece, şi a nu lua o decizie, este pînă la urmă, tot un soi de decizie. Pînă la întîi iulie e mai puţin de o lună şi jumătate.

– Okay, zise David, cu resemnare. Stai să-mi iau listele, adăugă, dînd să se ridice.

– Nu prea ne sînt necesare listele tale, spuse Angela, reţinîndu-l. Avem trei opţiuni. Am aşteptat să ne răspundă cei de la New York şi am primit răspunsul lor acum trei zile. Iată pe scurt care sînt opţiunile noastre: ne putem duce la New York, unde eu voi începe să mă specializez în medicină legală, iar tu, în medicină respiratorie; putem rămîne aici, la Boston, unde eu voi face medicină legală, iar tu vei urma la Harvard cursuri de

specializare în probleme de sănătate publică; sau ne putem duce la Bartlet şi să începem să profesăm efectiv.

David îşi plimbă limba prin gură, încercînd să gîndească. Era frînt de oboseală. Ar fi vrut să se mai uite prin listele lui, dar Angela continua să-l ţină de braţ.

– Mă cam sperie ideea de a renunţa la învăţămînt, spuse el, în cele din urmă.

– Sînt întru totul de acord cu tine, recunoscu Angela. De atît de multă vreme nu facem altceva decît să învăţăm, încît ne este greu să ne închipuim alt fel de viaţă.

– Este adevărat că în ultimii patru ani am avut foarte puţin timp pentru noi înşine, spuse David.

– La un moment dat, calitatea vieţii trebuie să devină un ţel final, se declară Angela de acord cu el. Realitatea e că, dacă ar fi să rămînem aici, la Boston, probabil am fi nevoiţi să locuim tot în apartamentul acesta. Avem prea multe datorii ca să ne permitem altceva.

– Situaţia ar fi aceeaşi dacă ne-am muta la New York, sublinie David.

– Doar dacă n-am accepta să fim ajutaţi de părinţii mei, zise Angela.

– În trecut am evitat soluţia asta, îi reaminti David. Ajutorul lor a implicat întotdeauna prea multe restrîngeri ale libertăţii noastre.

– Sînt de acord. Un alt lucru la care trebuie să ne gîndim este starea sănătăţii lui Nikki.

– Eu vreau un căţel, zise Nikki.

– Nikki se simte foarte bine, spuse David.

– Dar aici, ca şi la New York, e multă poluare, atrase atenţia Angela. Pînă la urmă, asta ne va costa. Şi eu încep să mă satur de cîte crime se petrec aici, în oraş.

– Prin asta îmi dai de înţeles că vrei să ne ducem la Bartlet?

– Nu. Încerc doar să mă gîndesc la toate soluţiile. Însă trebuie să recunosc că atunci cînd aud de revolvere şi droguri în clasa a şasea, Bartletul începe să mi se pară din ce în ce mai bun.

– Mă întreb dacă este chiar atît de paradiziac pe cît pare, replică David. Deoarece ne ducem în atît de puţine locuri, poate că l-am idealizat prea mult.

– Există o modalitate prin care să ne lămurim, sugeră Angela.

– Hai să ne întoarcem acolo! strigă Nikki.

– Foarte bine, se învoi David. Astăzi e joi. Ce-aţi zice să plecăm sîmbătă?

– Mie-mi convine, zise Angela.

– Uraaa! izbucni Nikki.

4

Vineri, 21 mai

TRAYNOR SEMNĂ TOATE SCRISORILE PE CARE LE dictase în acea dimineaţă şi le aşeză într-un teanc ordonat pe colţul mesei lui de lucru. Nerăbdător, se ridică în picioare şi îşi îmbrăcă pardesiul. Tocmai străbătea anticamera biroului său, cu gînd să se ducă să ia prînzul la Iron Horse, cînd secretara lui, Collette, îl chemă înapoi pentru a primi un apel telefonic din partea lui Tom Baringer.

Bombănind printre dinţi, Traynor reveni la masa lui de lucru. Tom era un client prea important ca el să-şi permită să rateze acea convorbire.

– Niciodată n-o să ghiceşti unde mă aflu, zise Tom. La camera de gardă, aşteptînd să vină doctorul Portland ca să mă peticească la loc.

– Dumnezeule, ce s-a întîmplat? întrebă Traynor.

– Ceva stupid, recunoscu Tom. Curăţam cîteva frunze de pe streşinile mele, cînd scara pe care stăteam s-a răsturnat. Mi-am fracturat afurisitul de şold. Cel puţin, asta-i ceea ce mi-a spus doctorul de-aici, de la camera de gardă.

– Îmi pare rău.

– Oh, ar fi putut să fie şi mai rău. Dar e clar că nu voi fi în stare să iau parte la întîlnirea pe care o programasem pentru după-amiaza aceasta.

– Desigur. Aveai de discutat ceva important?

– Mai poate aştepta. Dar, ia stai, dacă tot te am la telefon, ce-ar fi să autorizezi să mi se instaleze aici, la spital, o linie telefonică? Îmi închipui că merit puţin din atenţia cuvenită VIP-urilor.

– S-a făcut, zise Traynor. O să mă ocup personal de treaba asta. Tocmai sînt în drum să iau prînzul cu un membru din comitetul de conducere al spitalului.

– Distracţie plăcută! îi ură Tom. Pune o vorbă bună!

După ce închise telefonul, Traynor îi spuse secretarei să anuleze audienţa lui Tom şi să lase liber spaţiul respectiv din agendă. Pauza aceea avea să-i ofere şansa de a recupera rămînerea în urmă cu dictarea.

Traynor fu primul care sosi la întîlnirea fixată pentru prînz. După ce comandă un martini sec, îşi roti privirea scrutătoare prin sala cu plafon de grinzi. Ca de obicei în ultima vreme, i se rezervase cea mai bună masă din local, una situată într-un separeu confortabil, cu o vedere deosebit de spectaculoasă către rîul Roaring, care curgea în spatele hanului. Plăcerea lui Traynor spori cînd îl văzu pe Jeb Wiggins, fostul lui rival, şi vlăstar al uneia dintre puţinele familii vechi şi bogate din Bartlet, stînd la o masă mult mai puţin bătătoare la ochi. Jeb îl tratase întotdeauna pe Traynor cu condescendenţă. Tatăl lui Traynor lucrase în fabrica de umeraşe, care, la vremea respectivă, fusese una dintre proprietăţile Wigginsilor. Pe Traynor îl încînta inversarea rolurilor: acum el era cel care se afla la conducerea celei mai mari întreprinderi din oraş.

Helen Beaton şi Barton Sherwood sosiră împreună.

– Regret că am întîrziat, spuse Sherwood, depărtînd de masă un scaun şi invitînd-o pe Beaton să ia loc.

Lui Beaton şi lui Sherwood li se serviră băuturile lor obişnuite, şi toţi dădură comanda pentru felurile de mîncare dorite. De cum plecă chelnerul, Beaton luă cuvîntul:

– Am cîteva veşti bune. Azi-dimineaţă m-am întîlnit cu Charles Kelley, şi el nu are nimic împotriva intenţiei noastre de a institui un program de acordare a unor prime medicilor de la CMV. Singura lui grijă este dacă asta îi va costa sau nu ceva pe cei de la CMV, ceea ce nu va fi cazul. A făgăduit să le prezinte ideea aceasta şefilor săi, dar nu mă aştept să apară nici o problemă.

– Minunat! exclamă Traynor.

– Ne vom întîlni din nou luni, adăugă Beaton. Mi-ar plăcea să vii şi tu, dacă ai timp.

– Categoric, o asigură Traynor.

– Acum, tot ce ne mai trebuie este capitalul iniţial. Aşa că m-am întîlnit cu Barton, şi cred că amîndoi am rezolvat chestiunea, spuse Beaton, strîngînd braţul lui Sherwood.

Acesta se aplecă înainte şi vorbi în şoaptă:

– Mai ţineţi minte acel mic fond secret pe care l-am creat noi din banii încasaţi ca mită pentru construirea clădirii destinate radioterapiei? Îi depusesem în Bahamas. Am de gînd să-i aduc înapoi, în rate mici, în funcţie de necesităţi. De asemenea, putem folosi o parte din ei pentru vacanţe în insulele Bahamas. Asta-i cel mai uşor. Ba chiar putem plăti cu ei biletele de avion în Bahamas.

Le fu adusă mîncarea, şi nimeni nu mai vorbi pînă cînd nu se depărtă chelnerul.

– Ne-am gîndit că o vacanţă în insulele Bahamas ar fi ca un fel de mare premiu, explică Beaton. Acesta i-ar putea fi acordat medicului care ar realiza în anul respectiv cel mai mic procentaj de spitalizare.

– Asta-i perfect, încuviinţă Traynor. Întreaga idee mi se pare din ce în ce mai bună.

– O vom îmbunătăţi şi mai mult şi o vom pune în aplicare cît mai curînd posibil, zise Beaton. Pînă acum, cifrele pentru luna mai sînt mai proaste decît cele din aprilie. Internările sînt

mai numeroase, şi pierderea de bani este, în mod corespunzător, mai mare.

– Am unele veşti bune, interveni Sherwood. Prin infuzia de bani lichizi proveniţi din donaţia asigurării, fondul de amortisment a revenit la nivelul său preconizat. Treaba asta s-a făcut într-un mod pe care nu-l va descoperi niciodată nici unul dintre inspectorii financiari.

– O situaţie de criză e mereu urmată de o alta, se văită Traynor, nevrînd să-i recunoască lui Sherwood meritul de a rezolva o problemă pe care tot el o crease.

– Vreţi să merg înainte cu emiterea de acţiuni pentru garajul cu parcare? întrebă Sherwood.

– Nu, răspunse Traynor. Din nefericire, nu putem. Trebuie să ne ducem iarăşi la Comisia Specială, să cerem o nouă autorizaţie. Aprobarea lor era legată de începerea imediată a realizării proiectului. Cu o expresie dispreţuitoare, Traynor arătă cu bărbia spre masa alăturată. Preşedintele comisiei, Jeb Wiggins, consideră că sezonul turistic ar putea fi afectat în mod defavorabil dacă am construi în timpul verii.

– Ce păcat! comentă Sherwood.

– Am şi eu o mică veste bună, adăugă Traynor. Tocmai am aflat, azi-dimineaţă, că Autorizaţia de necesitate pentru operaţii pe cord deschis nu ne-a fost acordată pentru anul în curs. Nu-i aşa că este îngrozitor?

– Oh, ce tragedie! exclamă Beaton, izbucnind în rîs. Slavă Domnului!

După ce li se servi cafeaua, Traynor îşi aduse aminte de apelul telefonic al lui Tom Baringer. Îi transmise informaţia respectivă lui Beaton.

– Am luat deja cunoştinţă de internarea domnului Baringer, spuse aceasta. Cu cîtva timp în urmă am introdus în calculator un program care să mă avertizeze cînd este spitalizat un astfel de pacient. Am şi vorbit cu Caldwell, şi el va avea grijă să se asigure că domnul Baringer va fi tratat aşa cum i se cuvine unui VIP. Ce valoare are fondul?

– Un milion, răspunse Traynor. Nu-i imens, dar nici de dispreţuit.

După ce îşi terminară prînzul, ieşiră din local în lumina strălucitoare a sfîrşitului de primăvară.

– Care-i situaţia în ceea ce priveşte iluminatul parcărilor? întrebă Traynor.

– S-a făcut totul, răspunse Beaton. S-a rezolvat de mai bine de o săptămînă. Zona de sus e folosită numai în timpul zilei, iar realizînd instalaţia numai în cea de jos am economisit o sumă de bani destul de mare.

– Mi se pare raţional, conveni Traynor.

În apropiere de Banca Naţională Green Mountain, dădură peste Wayne Robertson. Pălăria lui cu boruri largi, în stil militar, îi era mult coborîtă pe frunte pentru a-i apăra ochii de soare. Ca măsură de protecţie suplimentară, purta ochelari de soare cu lentile-oglindă.

– Bună, zise Traynor, pe un ton amical.

În chip de salut, Robertson îşi atinse borul pălăriei cu degetul.

– Au mai apărut ceva noutăţi uluitoare în cazul Hodges? îl întrebă Traynor.

– Nu prea, răspunse şeful poliţiei locale. De fapt, ne gîndim să-l lăsăm baltă.

– N-ar fi prea devreme? îl avertiză Traynor. Aminteşte-ţi că zevzecul ăla bătrîn avea plăcerea de a-şi face apariţia cînd era mai puţin aşteptat.

– Şi nedorit, completă Beaton.

– Doctorul Cantor crede că tipul se află în Florida, zise Robertson. Încep să cred şi eu la fel. Mă gîndesc că micul scandal în legătură cu faptul că spitalul s-a îngrijit de casa lui l-o fi făcut să se simtă îndeajuns de prost pentru a-l convinge să părăsească oraşul.

– Mi-aş fi închipuit că avea o piele mai groasă decît atîta, replică Traynor. Dar cine sînt eu ca să fac presupuneri?

După ce-şi luară rămas-bun şi schimbară urări de bine pentru petrecerea week-end-ului, cei patru se înapoiară fiecare la treburile lui.

În timp ce suia cu maşina dealul către spital, Beaton se gîndea la Traynor şi la relaţiile ei cu el. Nu era fericită; ar fi vrut mai mult. Rendez-vous-uri o dată sau de două ori pe lună nu prea erau ceea ce sperase ea.

Beaton îl cunoscuse pe Traynor cu cîţiva ani în urmă, cînd el venise la Boston pentru a participa la un curs de reîmprospătare a cunoştinţelor în materie de drept fiscal. La vremea aceea ea lucra în oraş ca director adjunct într-unul din spitalele de la Harvard. Atracţia fusese instantanee şi reciprocă. Petrecuseră împreună o săptămînă toridă, apoi se mai întîlniseră cînd şi cînd, pînă ce el o recrutase, convingînd-o să vină la Bartlet pentru a conduce spitalul. Îi dăduse de înţeles că, în cele din urmă, ei doi aveau să trăiască împreună, dar pînă acum aşa ceva nu se întîmplase. Traynor nu obţinuse divorţul a cărui iminenţă i-o promisese. Beaton simţea că trebuia să facă ea însăşi ceva pentru a îndrepta situaţia; numai că nu ştia ce anume.

Revenind la spital, Beaton se duse direct la camera 204, unde se aştepta să-l găsească pe Tom Baringer. Voia să se încredinţeze că acesta era instalat confortabil. În schimb, Beaton se miră cînd găsi acolo o altă pacientă – o femeie cu numele de Alice Nottingham. Beaton strînse din dinţi, coborî la parter şi, cu paşi apăsaţi, intră în biroul lui Caldwell.

– Unde este Baringer? întrebă ea pe un ton tăios.

– Camera 204, răspunse Caldwell.

– Dacă domnul Baringer n-a fost cumva supus unei operaţii de schimbare a sexului şi n-a adoptat numele de Alice, nu el se află în camera 204.

– S-a comis o încurcătură, zise Caldwell, ridicîndu-se repede în picioare.

Îşi făcu loc pe lîngă Beaton şi parcurse în grabă coridorul ce ducea spre camera de internări. Acolo o căută pe Janice Sperling şi o întrebă ce se întîmplase cu Tom Baringer.

– L-am dus la 209, spuse Janice.

– Ţi-am zis să-l pui la 204.

– Ştiu, recunoscu Janice. Dar, de cînd am discutat, a devenit disponibilă 209. Este o cameră mai mare. Aţi precizat că dom-

nul Baringer este un pacient deosebit. M-am gîndit că ar prefera să fie la 209.

– 204 are o vedere mai frumoasă, şi-n plus e dotată cu un pat ortopedic nou. Tipul are o fractură de şold. Schimbă ori camerele, ori paturile.

– E-n ordine, spuse Janice, ridicînd ochii spre cer. Există unii oameni cărora niciodată nu le poţi face pe plac.

Caldwell se duse la biroul lui Beaton şi îşi vîrî capul prin uşa întredeschisă.

– Îmi pare rău că n-am urmărit situaţia pînă la capăt, zise el. Dar va fi îndreptată în mai puţin de o oră. Făgăduiesc.

Beaton dădu aprobator din cap şi îşi concentră din nou atenţia asupra muncii sale.

5

Sîmbătă, 22 mai

DAVID POTRIVISE CEASUL DEŞTEPTĂTOR LA ŞASE FĂRĂ un sfert, ca şi cum ar fi fost o zi de lucru obişnuită. La şase şi un sfert era deja în drum spre spital. Temperatura urcase deja pînă aproape de douăzeci şi patru de grade, şi cerul era senin. Înainte de nouă îşi terminase vizitele şi revenise acasă.

– Ei bine, dragele mele, strigă de cum intră în apartament, nu vreau să pierd toată ziua asta aşteptînd. Haideţi să pornim la drum.

– Nu-i cinstit, tăticule, protestă Nikki, apărînd în pragul camerei sale. Noi sîntem cele care te-am aşteptat pe tine.

– Era doar o glumă, o linişti David, rîzînd şi gîdilînd-o în joacă.

În curînd plecară. Nu după mult timp, peisajul citadin fu înlocuit de suburbii presărate cu arbori, urmate de lungi fîşii de

pădure. Cu cît înaintau spre nord, cu atît mai frumoase deveneau împrejurimile, mai ales acum cînd copacii erau înfrunziţi.

Cînd ajunseră la Bartlet, David reduse viteza, pînă cînd maşina aproape că se tîra. Ca nişte turişti avizi de frumuseţile naturii, sorbeau priveliştile cu ochii.

– E şi mai încîntător decît îmi rămăsese în minte, declară Angela.

– Uite acelaşi căţel! strigă Nikki, arătînd spre partea cealaltă a străzii. Ne putem opri?

– Ai dreptate, spuse David, trăgînd maşina într-un loc de parcare în diagonală, liber. O recunosc pe doamnă.

– Eu recunosc cîinele, replică Nikki, deschizînd portiera şi coborînd din Volvo.

– Stai o clipă! strigă Angela.

Sări jos din automobil şi o luă de mînă pe fetiţă, pentru a traversa strada. David veni după ele.

– Bună, iată-vă din nou! îi întîmpină doamna, cînd Nikki se apropie de ea. Văzînd-o pe copilă, căţelul trase de lesă. Nikki se aplecă, şi cîinele o linse pe faţă. Luată prin surprindere, fetiţa izbucni în rîs. Nu ştiu dacă v-ar interesa, continuă doamna, dar căţeaua domnului Staley a fătat acum cîteva săptămîni. Puii sînt chiar vizavi, în magazinul de articole de menaj.

– Putem să ne ducem să-i vedem? se rugă Nikki.

– De ce nu? zise David, mulţumindu-i apoi femeii.

Traversînd iarăşi strada, Wilsonii intrară în magazinul de articole de menaj. Lîngă intrare, într-un ţarc improvizat, se afla Molly, căţeaua domnului Staley, alăptînd cinci pui pufoşi.

– Sînt adorabili! exclamă Nikki. Pot să-i mîngîi?

– Nu ştiu, spuse David, întorcîndu-se apoi către vînzător, ceea ce-l făcu să se izbească de domnul Staley care stătea chiar în spatele lui.

– Bineînţeles, poate să-i mîngîie, încuviinţă domnul Staley, după ce se prezentase. De fapt, sînt de vînzare. În nici un caz, nu am nevoie de şase cockeri aurii.

Nikki se lăsă în genunchi şi, strecurîndu-şi mîna în ţarc, mîngîie uşor unul din pui. El reacţionă agăţîndu-se de degetul ei de parcă ar fi fost un sfîrc. Fetiţa chiţăi de plăcere.

– Ia-l sus, dacă vrei, o îndemnă domnul Staley. Din seria aceasta de pui, ăsta-i „fiara".

Nikki luă în braţe puiul. Căţeluşul îşi frecă botul de obrazul ei şi o linse pe nas.

– Îl iubesc, declară Nikki. Aş vrea să fie al nostru. Se poate? O să am eu grijă de el.

David simţi cum ochii i se umplu pe neaşteptate de lacrimi pe care trebuia neapărat să şi le reţină. Îşi luă privirea de la Nikki şi se uită la Angela. Aceasta, tamponîndu-şi colţurile ochilor cu o batistă de hîrtie, se uită la rîndu-i la soţul ei. Privirile li se întîlniră într-o clipă de deplină înţelegere. Modesta rugăminte a lui Nikki îi înduioşa chiar mai mult decît cu prilejul primei lor vizite la Bartlet. Ţinînd seama de toate prin cîte trecuse fetiţa, cu fibroza ei chistică, ceea ce-şi dorea nu era mult.

– Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu? întrebă David.

– Aşa cred, răspunse Angela, ale cărei lacrimi fură înlocuite de un surîs. Asta ar însemna că am putea să cumpărăm o casă.

– Adio, crime şi poluare! exclamă el. Apoi se uită în jos, la Nikki. De acord, spuse. Poţi avea cîinele. Ne mutăm la Bartlet!

Nikki se lumină la faţă. Strînse la piept căţelul, care o linse pe obraji.

David se întoarse spre domnul Staley şi se înţelese cu el în privinţa preţului.

– Îmi închipui că peste vreo patru săptămîni vor fi pregătiţi să-şi părăsească mama, zise domnul Staley.

– Aşa va fi perfect, fu de acord David. Vom veni aici la sfîrşitul lunii.

Cu oarecare greutate, Nikki fu despărţită de căţeluşul ei, şi Wilsonii ieşiră din magazin.

– Acum ce facem? întrebă Angela, emoţionată.

– Hai să sărbătorim hotărîrea noastră, răspunse David. Să luăm prînzul la han.

Peste cîteva minute stăteau la o masă cu vedere spre rîu. David şi Angela comandară fiecare cîte un pahar cu vin alb. Nikki ceru un suc de merişoare. Ciocniră toţi trei.

– Aş vrea să închin paharul în cinstea venirii noastre în grădina raiului, zise David.

– Iar eu aş vrea să toastez pentru începutul achitării datoriei noastre, spuse Angela.

– Bine zis! aprobă David, şi băură toţi trei.

– Îţi vine să crezi? îl întrebă Angela. Veniturile noastre, ale amîndurora, vor depăşi o sută douăzeci de mii de dolari.

David fredonă cîteva măsuri din cîntecul *We're in the Money*[1].

– Cred că pe cîinele meu o să-l botez Rusty[2], declară Nikki.

– Este un nume minunat, fu de acord David.

– Ce părere ai despre faptul că eu voi cîştiga de două ori cît tine? îl tachină Angela.

David ştiuse că o dată şi o dată avea să apară şi înţepătura asta, aşa că era pregătit.

– Tu o să-ţi cîştigi banii în laboratorul tău întunecat şi trist, o necăji la rîndul lui, pe cînd eu, cel puţin, voi vedea oameni adevăraţi, vii, recunoscători.

– Oare situaţia aceasta nu-ţi va răni delicatul orgoliu bărbătesc?

– Absolut deloc. Şi e plăcut să ştiu că, dacă vreodată am divorţa, aş primi o pensie alimentară. Întinzîndu-se peste masă, Angela îi dădu lui David un ghiont în coaste. De altfel, adăugă el, acest soi de diferenţiere nu va mai dura mult. Este o moştenire a unei epoci trecute. Medicii patologi, ca şi chirurgii şi alţi specialişti plătiţi excesiv de bine, vor fi aduşi în curînd cu picioarele pe pămînt.

– Cine zice asta? întrebă Angela.

– Asta o zic eu!

---

[1] *We're in the Money* (lb. engl.) = (aprox.) Sîntem plini de bani (*n.tr.*).

[2] *Rusty* (lb. engl.) = Ruginiul (*n.tr.*).

După prînz, se hotărîră să se ducă direct la spital, ca să-i aducă la cunoştinţă lui Caldwell decizia lor. Se prezentară la secretara acestuia şi fură imediat poftiţi să intre în biroul lui.

– E fantastic! exclamă Caldwell cînd îl informară cu privire la decizia pe care o luaseră. Ştiu deja şi cei de la CMV?

– Încă nu, răspunse David.

– Veniţi! zise Caldwell. Să le dăm vestea cea bună.

Charles Kelley fuse tot atît de încîntat la aflarea veştii. După ce-i strînse mîna, felicitîndu-l, îl întrebă pe David cînd credea că avea să fie gata să înceapă să primească pacienţi.

– Aproape imediat, răspunse David, fără ezitare. Pe întîi iulie.

– Rezidenţiatul tău nu se va termina decît pe treisprezece, îi aminti Kelley. Nu vă trebuie puţin răgaz, ca să vă instalaţi?

– Cu datoriile noastre, replică David, cu cît mai curînd începem să lucrăm, cu atît ne vom simţi mai bine.

– Şi tu vezi lucrurile în acelaşi fel? o întrebă Caldwell pe Angela.

– Categoric.

David se interesă dacă putea să se ducă iarăşi în cabinetul care-i fusese atribuit. Kelley fu bucuros să-i satisfacă dorinţa.

David se opri în faţa sălii de aşteptare, închipuindu-şi cum avea să arate numele lui pe eticheta nescrisă de sub numele doctorului Randall Portland. Străbătuse un drum lung şi greu, începînd din clipa în care, în clasa a opta fiind, se hotărîse să devină doctor, dar, în cele din urmă, reuşise.

Deschise uşa şi trecu pragul. Fu smuls din visare cînd o siluetă îmbrăcată într-un halat imaculat, de chirurg, se ridică dintr-o săritură de pe canapeaua din sala de aşteptare.

– Ce-nseamnă asta? întrebă mînios individul.

David avu nevoie de cîteva clipe ca să-l recunoască pe doctorul Portland. Asta în parte din cauza modului neprevăzut în care avea loc întîlnirea, dar şi pentru că, în luna ce trecuse de cînd îl văzuse David ultima dată, doctorul Portland se schimbase. Slăbise mult; ochii îi păreau adînciţi în orbite, cu o expresie obsedată, iar obrajii i se scofîlciseră.

Kelley trecu în fața grupului, făcu din nou prezentările între David și Randall, apoi îi explică acestuia de ce se aflau acolo. Mînia doctorului Portland se risipi. Ca un balon care pierde aer, se prăbuși la loc, pe canapea. David observă că Randall nu numai că slăbise, dar era și foarte palid.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, îi spuse.

– Tocmai trăgeam un pui de somn, se scuză doctorul Portland. Glasul îi era lipsit de vlagă. Felul în care vorbea trăda aceeași extenuare ca și înfățișarea sa. Am rezolvat un caz în dimineața asta și mă simțeam obosit.

– Tom Baringer? întrebă Caldwell. Doctorul Portland confirmă printr-o înclinare a capului. Sper că a mers bine.

– Operația a decurs perfect, răspunse Randall. Acum, trebuie să ținem pumnii pentru evoluția postoperatorie.

David își ceru încă o dată scuze, apoi, împreună cu ceilalți, ieși din cabinet.

– Îmi pare rău pentru cele întîmplate, spuse Kelley.

– Ce nu-i în ordine cu el? întrebă David.

– Din cîte știu eu, nimic, răspunse Kelley.

– Nu arată bine, insistă David.

– Mie mi s-a părut că arăta deprimat, interveni Angela.

– Muncește foarte mult, recunoscu Keley. Sînt sigur că este, pur și simplu, suprasolicitat.

Grupul se opri în fața biroului lui Kelley.

– Acum, că știm că veți veni, zise acesta, aș vrea să-mi spuneți dacă există ceva ce am putea face pentru a vă fi de folos?

– Va trebui să ne ducem să vedem cîteva case, răspunse Angela. La cine ne sugerați să apelăm?

– La Dorothy Weymouth, răspunse Caldwell, concis.

– Are dreptate, întări Kelley.

– Este de departe cel mai bun agent imobiliar din oraș, adăugă Caldwell. Veniți înapoi în biroul meu și folosiți telefonul de acolo.

O jumătate de oră mai tîrziu, întreaga familie se afla în biroul lui Dorothy Weymouth, situat la etajul întîi al unei clădiri de pe strada cu vagonul-restaurant, vizavi de acesta.

Dorothy era o femeie imensă, dar simpatică, îmbrăcată într-o rochie fără nici o formă, care semăna cu un cort.

– Trebuie să vă spun că sînt impresionată, declară ea. Vocea îi era surprinzător de pițigăiată pentru o femeie atît de corpolentă. Cît timp erați în drum încoace, venind de la spital, m-a sunat Barton Sherwood, să mă informeze că vrea să vă ajute. Şi să ştiți că nu deseori se întîmplă ca preşedintele băncii să telefoneze încă dinainte ca eu măcar să-l fi întîlnit pe client. Nu sînt foarte sigură în privința gusturilor voastre, continuă Dorothy, începînd să pună pe biroul ei fotografii ale proprietăților aflate în momentul acela pe piață. Aşa că va trebui să-mi indicați unele preferințe. Credeți că v-ar plăcea o casă albă, cu acoperiş de şindrilă, în oraş, sau una de țară, din piatră, şi mai izolată? Şi cît de mare să fie? Acest ultim considerent este oare important? Intenționați să aveți mai mulți copii?

Auzind întrebarea referitoare la eventuala lor dorință de a avea mai mulți copii, David şi Angela se încordară. Pînă la naşterea lui Nikki, nici unul din ei nu bănuise că era purtător al genei fibrozei chistice. Aceasta era o realitate pe care nu o puteau ignora.

Neştiind că atinsese un punct nevralgic, Dorothy continuă să înşire fotografii ale unor locuințe, între timp susținînd un monolog neîntrerupt.

– Iată o proprietate deosebit de fermecătoare, care tocmai a fost scoasă pe piață. Este o frumusețe!

Angelei i se tăie respirația. Luă fotografia. Nikki încercă să se uite peste umărul ei.

– Asta îmi place, zise Angela, dîndu-i şi lui David fotografia.

Era o casă din cărămidă, în stilul de la sfîrşitul epocii georgiene[1], sau în stil federal timpuriu, cu duble ferestre cu arcade de o parte şi de alta a unei uşi centrale, alcătuite din panouri. Coloane albe şi canelate susțineau porticul cu fronton

---

[1] Epoca georgiană: epoca regilor George ai Angliei, respectiv 1714-1830 şi 1910-1936 (*n.tr.*).

de deasupra uşii. Peste acesta se afla o mare fereastră în stil palladian[1].

– Este una dintre cele mai vechi case din cărămidă din această zonă, spuse Dorothy. A fost construită în 1820.

– Ce-i acolo, în spate? întrebă David, arătînd spre fotografie.

– Acela este fostul siloz, îi explică Dorothy, după ce se uită la imagine. În spatele casei şi legat de ea se află un şopron. Nu-l puteţi vedea în fotografia asta, pentru că a fost făcută chiar din faţa casei, din josul dealului. Pe vremuri, proprietatea era o fermă de vaci de lapte, şi încă una rentabilă, din cîte înţeleg.

– E superbă, zise cu nostalgie Angela, dar sînt sigură că n-am putea să ne-o permitem.

– Conform celor spuse mie de Barton Sherwood, aţi putea, o contrazise Dorothy. Şi-n afară de asta, ştiu că proprietara, Clara Hodges, este foarte nerăbdătoare să vîndă. Sînt convinsă că ar fi posibil să ajungeţi la o înţelegere avantajoasă. Oricum, merită s-o vedeţi. Hai să mai alegem patru sau cinci case şi să ne ducem să le vizităm.

Potrivind cu iscusinţă ordinea vizitelor, Dorothy lăsă la urmă casa doamnei Hodges. Aceasta era situată cam la trei-patru kilometri la sud de centrul oraşului, pe creasta unei mici coline. Cea mai apropiată casă se afla la vreu două sute de metri în josul drumului. Cînd intrară pe aleea de acces, Nikki remarcă heleşteul cu broaşte şi fu imediat cucerită.

– Heleşteul este nu numai decorativ, zise Dorothy, ci şi formidabil pentru patinaj, iarna.

Dorothy opri maşina puţin lateral, între casă şi heleşteu. De acolo aveau o bună perspectivă asupra clădirii, inclusiv a şopronului legat de ea. Nici David nici Angela nu scoase vreun cuvînt. Erau amîndoi profund impresionaţi de înfăţişarea nobilă şi impunătoare a locuinţei. Abia acum realizară că aceasta avea

---

[1] Stil palladian: stil neoclasic, inspirat din arhitectura romană, specific arhitectului italian Andrea di Pietro Palladio (1508–1580). Fereastra palladiană, sau „veneţiană", se caracterizează prin trei deschideri, cea centrală fiind arcuită şi mai înaltă (*n.tr.*).

trei, nu două niveluri. De fiecare parte a acoperişului ţuguiat, învelit în ardezie, se vedeau cîte patru lucarne.

– Sînteţi sigură că domnul Sherwood crede că ne putem permite aşa ceva? întrebă David.

– Absolut, îl încredinţă Dorothy. Veniţi să vedem interiorul.

Într-o stare apropiată de hipnoză, David şi Angela o urmară pe Dorothy prin interiorul casei. Ca un priceput agent imobiliar ce era, Dorothy îşi continuă neîntreruptul şuvoi de sporovăială, spunînd lucruri cum ar fi „Această cameră oferă multe posibilităţi", şi „Doar cu puţină creativitate şi cu niţică muncă, încăperea asta va fi foarte confortabilă". Orice altă problemă, ca aceea a tapetului care se desprindea sau cea a giurgiuvelelor putrede ale ferestrelor fu minimalizată. Aspectele avantajoase, ca, de pildă, dimensiunile mari ale numeroaselor şemineuri şi frumoasa lucrătură a cornişelor, fură lăudate cu o nestăvilită înşiruire de superlative.

David insistă să vadă totul. Coborîră chiar şi treptele de granit cenuşiu ce duceau la subsol, care părea extrem de umed şi plin de mucegai.

– Se simte un miros ciudat, remarcă el. Oare există aici, jos, vreo problemă cu apa?

– N-am auzit despre aşa ceva, răspunse Dorothy. Dar este un subsol spaţios şi frumos. Dacă sînteţi un soi de om cu îndemînare manuală, aveţi aici loc destul pentru un atelier.

Angela îşi reţinu un chicotit, precum şi un comentariu nemăgulitor. Fusese cît pe-aci să spună că David avea probleme şi cînd trebuia să schimbe un bec, dar îşi ţinu gura.

– Văd că aici nu există pardoseală, remarcă David, aplecîndu-se şi rîcîind cu unghia puţin lut.

– Este o pardoseală din pămînt bătătorit, explică Dorothy. Ceva obişnuit în case mai vechi, cum e asta. Iar acest subsol prezintă şi alte caracteristici specifice unei locuinţe din secolul al nouăsprezecelea. Vorbind astfel, deschise o uşă masivă de lemn. Aici este vechea pivniţă pentru păstrarea fructelor şi rădăcinoaselor.

Încăperea – slab luminată, cu un singur bec mic – era dotată cu rafturi pentru conserve şi lăzi pentru cartofi şi mere.

– Este un loc mohorît, spuse Nikki. Parc-ar fi o carceră subterană.

– Va fi la îndemînă dacă vreodată îţi vin în vizită părinţii, îi sugeră David Angelei. I-am putea instala aici, jos.

Angela îşi rostogoli ochii în cap, înălţîndu-şi privirile spre cer.

După ce le prezentă pivniţa, Dorothy îi conduse spre celălalt colţ al subsolului şi le arătă o imensă ladă frigorifică.

– Această casă e prevăzută cu mijloace atît vechi, cît şi moderne de depozitare a alimentelor, sublinie ea.

Înainte de a părăsi subsolul, Dorothy deschise o a doua uşă. Dincolo de ea se afla un al doilea rînd de trepte de granit, care urcau spre o uşă asemănătoare cu o trapă.

– Scara aceasta duce afară, în curtea din spate, explică Dorothy, arătînd cîţiva stînjeni de lemne de foc, frumos stivuiţi lîngă perete. Pe vremuri se ardea cărbune, dar s-a trecut pe petrol, adăugă ea, atrăgîndu-le atenţia asupra unui mare rezervor de combustibil lichid, cocoţat pe nişte butuci cenuşii, în colţul opus faţă de lada frigorifică.

David încuviinţă dînd din cap, deşi nu se prea pricepea la sobe, indiferent cu ce s-ar fi făcut arderea.

În timp ce urcau scara pentru a reveni în bucătărie, David simţi iarăşi mirosul acela de aer stătut şi vru să ştie cum era gîndit sistemul de evacuare a reziduurilor casnice.

– Este un sistem septic perfect, îl asigură Dorothy. La cererea noastră a fost verificat. Se află în partea de vest a casei. Dacă vreţi, vă pot arăta instalaţia de filtrare.

– De vreme ce a fost inspectat, sînt sigur că este în ordine, zise David, habar neavînd ce este acela un sistem de filtrare sau cum ar trebui să arate.

David şi Angela o rugară pe Dorothy să-i lase în faţa Băncii Naţionale Green Mountain. Erau îngrijoraţi şi totodată surescitaţi. Barton Sherwood îi primi aproape imediat.

– Am găsit o casă care ne place, îl informă David.

– Nu mă miră, replică Sherwood. În Bartlet există o sumedenie de case superbe.

– Este o casă a cărei proprietară e Clara Hodges, continuă David, dîndu-i prospectul agenției imobiliare. Prețul cerut este de două sute cincizeci de mii de dolari. Ce părere are banca despre proprietate și despre preț?

– E vorba de o splendidă casă veche, zise Sherwood. O știu bine. Trecu repede cu privirea peste prospect. Iar amplasamentul este formidabil. De fapt, se învecinează chiar cu proprietatea mea. Cît pivește prețul, cred că este o adevărată pomană.

– Așadar, banca ar fi de acord să contrasemneze cumpărarea de către noi la prețul acesta? întrebă Angela, vrînd să fie sigură – totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

– Bineînțeles, dumneavoastră veți oferi mai puțin, îi sfătui Sherwood. Eu aș sugera o ofertă inițială de o sută nouăzeci de mii. Dar banca va fi de acord să susțină achiziționarea chiar și la prețul cerut.

După un sfert de oră, David, Angela și Nikki ieșiră din nou în lumina și căldura soarelui de Vermont. Niciodată în viața lor nu mai cumpăraseră o casă. Era o decizie de o importanță colosală. Totuși, de vreme ce hotărîseră să se mute la Bartlet, se aflau într-o stare de spirit propice luării de decizii.

– Ei bine? întrebă David.

– Nu-mi pot imagina că am putea găsi ceva mai bun, spuse Angela.

– E loc chiar și pentru a avea un birou în camera mea, interveni Nikki.

– Cu mulțimea de încăperi pe care le are casa aia, zise David, întinzînd mîna și ciufulindu-i părul, ai putea avea chiar și propria ta cameră de lucru.

– Hai s-o facem, decretă Angela.

Revenind în biroul agenției imobiliare, îi aduseră la cunoștință decizia lor unei Dorothy încîntate. Cîteva minute mai tîrziu, aceasta îi telefonă Clarei Hodges și, deși procedeul era cam neconvențional, se încheie o înțelegere verbală la prețul de două sute zece mii de dolari.

În timp ce Dorothy întocmea documentele oficiale, David şi Angela schimbară o privire. Erau uluiţi la gîndul că deveniseră proprietarii unei locuinţe mai frumoase decît visaseră vreodată că ar fi putut să posede în anii viitori. Sentimentele lor includeau însă şi o oarecare îngrijorare. Datoria le crescuse la mai mult decît dublu, ajungînd la peste trei sute cincizeci de mii de dolari.

Spre sfîrşitul zilei, după cîteva drumuri dus-întors între biroul lui Dorothy şi bancă, toate documentele necesare erau completate, şi se stabili o dată de încheiere a contractului.

– Am cîteva nume pentru dumneavoastră, spuse Dorothy cînd terminară cu hîrţogăria. Pete Bergan se îndeletniceşte cu diverse munci prin oraş. Nu-i cel mai isteţ om din lume, dar face treabă bună. Iar pentru zugrăveli, eu apelez la John Murray. David notă acele nume, cu numerele de telefon respective. Şi dacă aveţi nevoie de cineva care să stea cu Nikki cînd nu sînteţi acasă, sora mea mai mare, Alice Doherty, ar fi încîntată să vă ajute. Şi-a pierdut soţul în urmă cu cîţiva ani. În plus, locuieşte în zona dumneavoastră.

– Asta-i o informaţie formidabilă, se bucură Angela. Cum amîndoi avem serviciu, ne-ar fi necesar cineva cam în fiecare zi.

Mai tîrziu în aceeaşi după-amiază, David şi Angela se întîlniră la noua lor locuinţă cu omul priceput la toate şi cu zugravul. Se înţeleseră să facă o curăţenie generală, precum şi un minimum de zugrăveală şi de reparaţii necesare pentru ca clădirea să reziste mai bine la intemperii.

După o nouă vizită la magazinul de articole de menaj, ca Nikki să-l poată mîngîia încă o dată pe Rusty şi să-i spună la revedere, Wilsonii urcară în maşină şi porniră la drum către Boston. La volan era Angela. Nici David, nici Nikki nu moţăia. Erau surescitaţi de tot ce realizaseră şi plini de vise în legătură cu noua lor viaţă, care avea să înceapă într-un viitor foarte apropiat.

– Ce părere ai despre doctorul Portland? o întrebă David pe Angela, după o perioadă de tăcere.

– Ce vrei să spui?

– Tipul nu prea s-a purtat prietenos.

– Cred că l-am trezit noi din somn.

– Chiar şi aşa, oamenii nu devin atît de iritabili numai pentru atîta. În plus, arăta de parcă ar fi fost în pragul morţii. S-a schimbat extraordinar de mult într-o lună.

– Mi s-a părut că vorbea şi arăta ca un om deprimat.

David înălţă din umeri.

– Acum, că mă gîndesc, zise apoi, nici prima oară cînd l-am întîlnit nu era prea prietenos. Tot ce voia să ştie era dacă eu joc baschet. Are ceva ce mă face să nu mă simt în largul meu. Sper că faptul de a lucra în acelaşi grup de cabinete cu el să nu devină o pacoste.

Pînă să ajungă ei la Boston se întunecase – în drum, se opriseră să ia cina. Cînd reveniră în apartamentul lor, se uitară în jur miraţi, uimiţi că reuşiseră să trăiască vreme de patru ani într-un spaţiu atît de mic, ce-ţi dădea senzaţia de claustrofobie.

– Tot apartamentul ăsta ar încăpea în biblioteca noii noastre case, comentă Angela.

David şi Angela se deciseră să le telefoneze părinţilor lor, pentru a-şi împărtăşi cu ei emoţiile. Ai lui David se arătară încîntaţi. Deoarece ei se retrăseseră la Amherst, în New Hampshire, li se părea că Bartletul se afla în imediata lor vecinătate.

– De-acum înainte o să vă vedem mult mai des, copii, le spuseră.

Părinţii Angelei avură o cu totul altă reacţie.

– Este uşor să ieşi din marile ligi universitare, zise doctorul Christopher, dar e greu de revenit. Socotesc că aţi fi putut să-mi cereţi părerea înainte de a face un lucru atît de nebunesc. Uite, vorbeşte şi cu maică-ta.

Mama Angelei preluă receptorul şi îşi exprimă dezamăgirea că David şi Angela nu veniseră la New York.

– Tatăl tău şi-a pierdut o mulţime de timp discutînd cu tot felul de oameni, ca să se asigure că aţi căpăta aici posturi bune, spuse ea. Cred că, neprofitînd de eforturile lui, aţi dat dovadă de lipsă de respect.

După ce încheie convorbirea, Angela se întoarse spre David.

– Niciodată nu ne-au oferit cine ştie ce sprijin, zise ea, aşa că presupun că n-ar fi trebuit să mă aştept ca acum să se schimbe.

6

Luni, 24 mai

TRAYNOR SOSI LA SPITAL DESTUL DE DEVREME CÎT SĂ-I rămînă timp liber înainte de şedinţa din acea după-amiază. În loc să se ducă direct la biroul lui Helen Beaton, se duse în zona pacienţilor de la etajul întîi, la camera 209. După ce inspiră adînc, ca să prindă curaj, deschise uşa. Faptul că era preşedintele consiliului de conducere al spitalului nu modificase cu nimic aversiunea lui faţă de situaţiile în care avea de-a face cu probleme de ordin medical, mai ales cînd astfel de probleme erau serioase.

Conştient că în prezenţa suferinzilor grav bolnavi respiraţia îi devenea scurtă şi precipitată, Traynor străbătu încăperea întunecoasă şi se apropie de marele pat ortopedic. Aplecîndu-se şi evitînd cu scrupulozitate să se atingă de ceva, se uită cu atenţie la clientul său, Tom Baringer. Acesta nu arăta bine, şi Traynor nu voia să se apropie prea mult, ca să nu se molipseacă de cine ştie ce boală îngrozitoare. Faţa lui Tom era cenuşie, iar respiraţia lui, anevoioasă. Un tub de material plastic şerpuia pe după capul lui, introducîndu-i oxigen prin nas. Ochii îi era menţinuţi închişi cu ajutorul unor plasturi, şi de sub pleoape îi zemuia o unsoare.

– Tom! îl chemă Traynor pe nume, în şoaptă.

Cum nu primi nici un răspuns, îl chemă încă o dată, cu glas mai tare. Dar Tom nici nu se mişcă.

– Nu este în stare să răspundă.

Traynor tresări violent şi se făcu alb ca varul la faţă. Crezuse că, în afară de el şi de Tom, în cameră nu se mai afla nimeni.

– Pneumonia lui nu reacţionează la tratament, spuse necunoscutul, pe un ton mînios, stînd pe un scaun într-un colţ al încăperii, învăluit în umbră, în aşa fel, încît Traynor nu putea să-i vadă chipul. Moare, întocmai ca şi ceilalţi.

– Cine eşti dumneata? întrebă Traynor, ştergîndu-şi fruntea, care se acoperise de broboane de sudoare.

Bărbatul se ridică în picioare. Abia atunci văzu Traynor că era îmbrăcat într-o salopetă de chirurg, peste care purta o haină albă.

– Sînt Randy Portland, medicul domnului Baringer, spuse străinul, înaintînd către cealaltă latură a patului şi uitîndu-se în jos, la pacientul său aflat în comă. Operaţia a reuşit, dar pacientul e pe cale să moară. Presupun că ai mai auzit vreo versiune a acestei zicale usturătoare.

– Bănuiesc că da, zise Traynor, neliniştit.

Şocul pe care i-l provocase prezenţa doctorului Portland se transforma într-o serioasă îngrijorare. Purtarea individului avea ceva în mod cert ciudat. Traynor nu era deloc sigur de ceea ce putea să facă omul acela în momentul următor.

– Şoldul a fost reparat, spuse doctorul Portland, ridicînd marginea cearşafului, ca Traynor să poată vedea rana bine cusută. Nici o problemă de nici un fel. Dar, din păcate, tratamentul s-a dovedit a fi fatal. Nu există şanse ca domnul Baringer să iasă de aici pe propriile-i picioare. Portland lăsă să cadă cearşaful la loc şi, cu o expresie sfidătoare, îl privi pe Traynor drept în ochi. E ceva în neregulă cu spitalul ăsta, declară el. Nu am de gînd să suport eu singur întregul blam.

– Doctore Portland, zise Traynor, pe un ton şovăitor, mi se pare că nu te simţi bine. Poate că şi pe dumneata ar trebui să te vadă un medic.

Doctorul Portland îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs, însă era un rîs cavernos, lipsit de voioşie, care se sfîrşi tot atît de brusc pe cît începuse.

– E posibil să ai dreptate, zise el. S-ar putea să-ţi ascult sfatul.

Cu aceste cuvinte, se răsuci în loc şi părăsi încăperea. Traynor se simţea uluit. Se uită la Tom ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să se trezească şi să-i explice purtarea doctorului Portland. Nu reuşea să priceapă cum de puteau medicii să se implice atît de mult în starea pacienţilor lor, însă Portland părea să fie un tip dezechilibrat.

Încercă pentru ultima oară să comunice cu Tom. Convingîndu-se de inutilitatea efortului său, se depărtă de pat, mergînd de-a-ndăratelea, şi se furişă afară din cameră. Cu prudenţă, se uită după doctorul Portland. Nevăzîndu-l nicăieri, Traynor porni grăbit spre biroul lui Beaton. Caldwell şi Kelley erau deja acolo.

– Îl cunoaşteţi toţi pe doctorul Portland? întrebă, instalîndu-se pe un scaun.

Confirmară în unanimitate, dînd din cap.

– Este unul de-ai noştri, zise Kelley. E chirurg ortoped.

– Chiar adineauri am avut o întîlnire foarte ciudată cu el, spuse Traynor. În drumul meu încoace, m-am oprit să-mi văd clientul, pe Tom Baringer, care-i grav bolnav. Doctorul Portland stătea într-un colţ al camerei întunecate a lui Tom. În clipa în care am intrat, nici măcar nu l-am văzut. Cînd a început să vorbească, s-a purtat foarte bizar, ba chiar părea pus pe ceartă. Îmi închipui că este deprimat din cauza stării lui Tom, dar a zis ceva cum că n-ar vrea să-şi asume el tot blamul şi că ar fi unele lucruri în neregulă cu spitalul.

– Cred că este stresat ca urmare a unei suprasolicitări în cadrul muncii lui, sugeră Kelley. Avem nevoie de cel puţin încă un chirurg ortoped. Din păcate, pînă acum eforturile noastre de angajare n-au avut succes.

– Mi-a făcut impresia c-ar fi el însuşi bolnav, insistă Traynor. L-am sfătuit să vadă un doctor, dar el a rîs doar. O să stau de vorbă cu el, promise Kelley. Poate că are nevoie de puţină vacanţă. Întotdeauna putem găsi un înlocuitor pe durata cîtorva săptămîni.

– Ei, gata cu asta, zise Traynor, încercînd să reintre în rolul său de preşedinte al consiliului de conducere. Să ne vedem de şedinţa noastră.

– Mai înainte, interveni Kelley, afişînd unul din zîmbetele lui cuceritoare, aş vrea să vă spun ceva. Superiorii mei sînt foarte necăjiţi din cauza avizului nefavorabil referitor la CON-ul pentru chirurgie pe cord deschis.

– Am fost şi noi dezamăgiţi în legătură cu asta, replică Traynor, oarecum neliniştit. Nu ne-a plăcut să începem cu stîngul. Din nefericire, problema aceasta nu depinde de noi. Cei de la Montpelier ne-au respins, deşi noi ne închipuiam că ne prezentasem bine posibilităţile.

– CMV-ul se aşteptase ca pînă acum să fi fost pus în aplicare un program de chirurgie pe cord deschis, aminti Kelley. Asta făcea parte din prevederile contractului.

– Era o chestiune inclusă în contract cu condiţia ca noi să fi primit CON-ul, îl corectă Traynor. Dar n-am primit acea autorizaţie. Aşa că hai să ne uităm la ceea ce s-a făcut. Am modernizat aparatura de rezonanţă magneto-nucleară, am construit secţia de terapie intensivă a nou-născuţilor şi am înlocuit vechea aparatură de tratamente radiologice cu cobalt printr-un nou accelerator linear în pas cu cele mai recente cuceriri ale ştiinţei în acest domeniu. Cred că am dat dovadă de o bună-credinţă remarcabilă şi că am realizat toate astea, deşi spitalul a pierdut bani.

– Pe cei de la CMV nu-i interesează dacă spitalul pierde sau nu bani, replică Kelley, cu atît mai mult cu cît asta e, probabil, consecinţa unor minore ineficienţe ale conducerii.

– Cred că greşeşti, ripostă Traynor, înghiţindu-şi mînia iscată de insinuarea jignitoare a lui Kelley. Îi displăcea profund să fie pus în defensivă, mai ales de către acest birocrat tînăr şi obraznic. Eu socotesc că pe cei de la CMV ar trebui să-i intereseze faptul că noi pierdem bani. Dacă lucrurile ar merge mult mai rău, am fi siliţi să închidem porţile. Aşa ceva ar fi regretabil pentru toată lumea. Trebuie să colaborăm. Nu există altă soluţie.

– Dacă Spitalul Orăşenesc Bartlet s-ar duce de rîpă, zise Kelley, CMV-ul şi-ar muta interesele de afaceri în altă parte.

– Nici asta nu-i uşor, avertiză Traynor. Celelalte două spitale din zonă nu mai funcţionează ca facilităţi sanitare pentru îngrijirea unor cazuri grave.

– Aşa ceva nu constituie o problemă, replică Kelley cu nonşalanţă. Dacă ar fi nevoie, i-am transporta pe pacienţii noştri la spitalul CMV din Rutland. Traynor simţi că-i stă inima în loc. Posibilitatea ca CMV-ul să-şi transfere pacienţii nu-i trecuse niciodată prin minte. Sperase că inexistenţa unor spitale apropiate avea să-i permită să negocieze de pe o poziţie oarecum forte. Din cîte se părea, nu aceasta era realitatea. Prin asta nu vreau să dau de înţeles că n-aş dori să colaborez cu voi, cei de aici, zise Kelley. Relaţia noastră ar trebui să fie una dinamică. În definitiv, avem acelaşi scop: sănătatea comunităţii, încheie el, zîmbind din nou, ca pentru a-şi arăta dinţii albi şi de o regularitate perfectă.

– Problema e că actuala taxă pe cap de om este prea mică, spuse Traynor, fără ocolişuri. Spitalizarea celor trimişi de CMV depăşeşte prevederile cu mai bine de zece la sută. Nu putem face faţă mult timp unei asemenea depăşiri. Considerăm că e necesar să renegociem valoarea taxei pe cap de om. Atîta tot.

– Taxa pe cap de om nu se renegociază decît la sfîrşitul perioadei pe durata căreia a fost încheiat contractul, aminti Kelley pe un ton amabil. Drept cine ne luaţi? Voi aţi propus actualul nivel al taxei, în cadrul unei licitaţii competitive. Şi aţi semnat contractul. Aşa că acesta rămîne valabil. Ceea ce pot face eu este să încep unele negocieri cu privire la taxa pe cap de om pentru serviciile de urgenţă, care n-au fost avute în vedere în cadrul înţelegerii iniţiale.

– Deocamdată nu putem fixa o taxă pe cap de om pentru serviciile de urgenţă, ripostă Traynor, simţind că-l trece un val de transpiraţie. Mai înainte trebuie să ieşim din zona roşie a riscului de falimentare.

– Ceea ce constituie motivul convocării şedinţei noastre din această după-amiază, zise Beaton, luînd cuvîntul pentru prima oară şi trecînd apoi la prezentarea variantei finale a programului de acordare a unor prime propus pentru medicii din cadrul

CMV-ului. Fiecărui doctor de la CMV i se va plăti o primă, cu condiţia ca numărul zilelor de spitalizare pentru abonaţii respectivi să se menţină la un nivel prestabilit. Cînd numărul zilelor de spitalizare creşte, plata scade, şi invers.

– Asta seamănă a mituire inteligentă, remarcă Kelley, izbucnind în rîs. Ţinînd seama de cît de sensibili sînt medicii faţă de stimulentele economice, cu siguranţă că sistemul acesta ar duce la reducerea numărului de zile de spitalizare şi al intervenţiilor chirurgicale.

– În esenţă, este acelaşi plan pe care-l aplică CMV-ul la spitalul său din Rutland.

– Dacă funcţionează acolo, ar trebui să aibă eficacitate şi aici, spuse Kelley. Pe mine nu mă deranjează, cu condiţia ca soluţia aceasta să nu-i coste nimic pe cei de la CMV.

– Fondurile necesare vor fi furnizate în totalitate de către spital, preciză Beaton.

– Voi prezenta şefilor mei propunerea voastră, zise Kelley. Asta-i tot pentru şedinţa de azi?

– Asta-i tot, confirmă Beaton.

Kelley se ridică în picioare.

– Am aprecia mult dacă aţi lua o decizie cît mai curînd cu putinţă, spuse Traynor. Din păcate, pe situaţia noastră de bilanţ economic vedem o mare zonă roşie.

– Mă voi ocupa de asta chiar azi, făgădui Kelley. O să încerc să am, pînă mîine, un răspuns definitiv, adăugă, dînd mîna cu toţi şi părăsind încăperea.

– Aş zice că lucrurile au decurs atît de bine pe cît era de sperat, remarcă Beaton, după plecarea lui.

– Eu mă simt încurajat, declară Caldwell.

– Nu mi-a convenit aluzia lui neruşinată la o conducere incompetentă, spuse Traynor. Nu-mi place atitudinea lui obraznică. Din păcate, sîntem nevoiţi să avem de-a face cu el.

– Ceea ce nu mi-a plăcut mie să aud a fost ameninţarea de a-şi transfera pacienţii la Rutland, zise Beaton. Înseamnă că poziţia de pe care negociem noi este şi mai slabă decît îmi închipuiam.

– Tocmai mi-a trecut prin minte ceva, spuse Traynor. Adineauri am luat parte la o întrunire la nivel înalt, care s-ar putea să hotărască soarta spitalului, dar la care nu a fost prezent nici un medic.

– Este o caracteristică a vremurilor, replică Beaton. Sarcina de a face față crizei din domeniul ocrotirii sănătății ne-a revenit nouă, celor din administrație.

– Cred că acesta-i echivalentul din lumea medicală al zicalei „Războiul este prea important pentru a fi lăsat în seama generalilor", spuse Traynor.

Remarca fu întîmpinată de rîsetele tuturor – oferea un bun prilej de relaxare după încordarea din timpul ședinței.

– Cum rămîne cu doctorul Portland? întrebă Caldwell. Oare ar trebui să fac ceva?

– Nu cred că ar fi ceva de făcut, răspunse Beaton. Eu n-am auzit vorbindu-se decît de bine în legătură cu priceperea lui ca chirurg. În mod cert n-a încălcat nici una din reguli sau reglementări. Sînt de părere că ar trebui să așteptăm să vedem ce vor face cei de la CMV.

– Mie mi s-a părut că nu arăta deloc bine, insistă Traynor. Nu sînt psihiatru și nu știu cum arată cineva care e pe punctul de a avea o prăbușire nervoasă, însă, dacă ar fi să ghicesc, aș zice că ar arăta întocmai ca el.

Bîzîitul interfonului îi luă pe toți prin surprindere, mai ales pe Beaton, care dăduse instrucțiuni clare ca ședința să nu fie întreruptă sub nici un motiv.

– O veste proastă, anunță ea, după ce închise aparatul. A murit Tom Baringer.

Toți trei rămaseră tăcuți. Cel care vorbi primul fuse Traynor:

– Nu există nimic mai în măsură decît moartea pentru a ne reaminti că, în ciuda eventualității de a înfrunta sau nu riscul falimentului economic, un spital constituie realmente un soi de afacere cu totul deosebit.

– Așa este, îi dădu dreptate Beaton. Țelul muncii noastre este ca întregul oraș, ba chiar întreaga regiune, să devină ceva

asemănător cu o mare familie. Şi ca în orice familie numeroasă, întotdeauna cuiva îi vine rîndul să moară.

– Care e rata mortalităţii aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet? întrebă Traynor. Niciodată nu m-am gîndit să mă interesez.

– Ne situăm în jurul unor cifre medii, răspunse Beaton. Cu un procent în plus sau în minus. De fapt, rata noastră e mai bună decît a majorităţii spitalelor universitare din marile oraşe.

– Iată o uşurare, constată Traynor. Vreme de o clipă, m-am temut că ar mai exista şi alt motiv de îngrijorare din partea mea.

– Să terminăm cu vorbăria asta morbidă, zise Caldwell. Am o veste bună. Echipa soţ-soţie pe care noi şi CMV-ul ne-am dat atîta silinţă s-o recrutăm s-a decis să vină la Bartlet. Ca atare, vom dispune de un medic patolog cu o calificare excelentă.

– Mă bucur să aud asta, spuse Traynor. În felul acesta, secţia de patologie va progresa rapid.

– Ba chiar au cumpărat vechea casă a lui Hodges, adăugă Caldwell.

– Nu zău! exclamă Traynor. Asta-mi place. Este un amănunt care dovedeşte o oarecare ironie a sorţii.

Charles Kelley urcă în Ferrari-ul lui cu două locuri, porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Maşina reacţionă întocmai ca o minune a tehnicii, ceea ce şi era, împingîndu-l în spătarul scaunului în clipa în care ieşi în trombă din parcarea spitalului. Lui Charles îi plăcea să şofeze, mai ales la munte. Modul în care Ferrari-ul se aşeza la drum şi felul în care lua curbele era o adevărată încîntare.

După şedinţa cu cei de la spitalul din Bartlet, Kelley îi telefonase chiar lui Duncan Mitchell, socotind că era un bun prilej de a-şi face cunoscută existenţa omului de la vîrful puterii. Duncan Mitchell era preşedintele consiliului de conducere al Centrului Medical Vermont, precum şi al altor cîtorva organizaţii de ocrotire a sănătăţii şi societăţi de management spitalicesc din sudul ţării. Sediul său central era situat, în mod convenabil, în Vermont, unde domnul Mitchell avea o fermă.

Kelley nu ştiuse la ce să se aştepte şi fusese neliniştit cînd telefonase, dar se întîmplase că preşedintele se purtase foarte amabil. Deşi Kelley îl nimerise tocmai cînd omul se pregătea să plece la Washington, Mitchell avusese generozitatea de a accepta o întîlnire cu Kelley în faţa clădirii principale a Aeroportului Burlington.

În timp ce Learjet-ul CMV-ului se afla în ultimele etape ale alimentării cu combustibil, Mitchell îl invită pe Kelley pe bancheta din spate a limuzinei sale, oferindu-i o băutură din barul acesteia. Politicos, Kelley o refuză.

Duncan Mitchell era un bărbat impunător. Nu îl egala în înălţime pe Kelley, însă degaja o impresie de putere. Era îmbrăcat cu meticulozitate într-un costum de afaceri clasic, la care adăugase o cravată de mătase şi butoni de manşete, din aur. Mocasinii săi, maro-închis, erau din piele de crocodil.

Kelley se prezentă şi făcu un scurt istoric al colaborării sale cu CMV-ul, menţionînd, în eventualitatea că Mitchell nu ştia, faptul că el era directorul regional pentru zona centrată în jurul Spitalului Orăşenesc Bartlet. Dar Mitchell părea să aibă cunoştinţă de calitatea lui Kelley.

– Am dori, eventual, să cumpărăm acea instituţie, îi spuse el.

– Bănuiam acest lucru, replică Kelley, şi tocmai de aceea am vrut să discut cu dumneavoastră personal.

Domnul Mitchell scoase o tabacheră de aur din buzunarul hainei sale şi se servi cu o ţigară. Gînditor, o izbi uşor de capacul neted al tabacherei.

– Din spitalele acestea regionale se poate scoate un profit frumuşel, zise el. Dar e nevoie de o administrare atentă.

– Este întru totul şi părerea mea, spuse Kelley.

– Despre ce anume voiai să discutăm?

– Există două probleme. Prima implică un program de acordare de prime, pe care spitalul vrea să-l instituie, asemănător cu cel pe care-l aplicăm noi în spitalele noastre. Ei vor să reducă cheltuielile de spitalizare.

– Şi cealaltă problemă? întrebă Mitchell, suflînd un nor de fum către plafonul maşinii.

– Unul dintre medicii noştri de la CMV a început să reacţioneze ciudat la complicaţiile postoperatorii ivite la pacienţii săi, zise Kelley. Spune tot felul de lucruri, cum că n-ar fi vina lui şi că e convins că e ceva în neregulă cu spitalul.

– Are cumva antecedente de natura unor deranjamente mentale? se interesă domnul Mitchell.

– Nu unele pe care le-am putea noi identifica, răspunse Kelley.

– Referitor la prima problemă, să-i lăsăm să-şi aplice programul lor de prime. În situaţia actuală nu ne interesează cum stau ei cu bilanţul economic.

– Şi în legătură cu doctorul?

– Este evident că va trebui să faceţi ceva. Voi lăsa amănuntele în seama dumitale. O parte a talentului de a conduce o organizaţie aşa mare cum e a noastră constă în a şti cînd să delegi răspunderea. Acum ne aflăm într-un astfel de moment.

– Vă mulţumesc, domnule Mitchell, spuse Kelley, încîntat, fiindu-i clar că tocmai îi fusese acordat un vot de încredere.

În culmea fericirii, Kelley coborî din limuzină şi reveni la volanul Ferrari-ului său. Cînd ieşi din aeroport, îl văzu pe Mitchell părăsindu-şi maşina şi îndreptîndu-se către avionul cu reacţie al CMV-ului. „Într-o bună zi, îşi jură el, eu voi fi cel care va utiliza avionul acela."

7

Vineri, 30 iunie

ATÎT SECŢIA DE MEDICINĂ INTERNĂ, CÎT ŞI CEA DE patologie organizară mici festivităţi neoficiale pentru grupul de absolvenţi din anul acela, care să marcheze încheierea rezidenţiatului lor. După ce-şi luară diplomele, David şi Angela renunţară la petrecerile programate pentru acea după-amiază şi

se grăbiră spre casă. Era ziua în care aveau să părăsească Boston-ul, ducîndu-se la noua lor locuință și la carierele care îi așteptau la Bartlet, în statul Vermont.

– Ești emoționată? o întrebă David pe Nikki.

– Abia aștept să-l văd pe Rusty, declară fetița.

Închiriaseră un camion al unei firme de transporturi, care să-i ajute să se mute. Pentru a-și căra tot avutul în cele două vehicule, nu le trebui decît cîteva drumuri în susul și-n josul scării. Cînd terminară de cărat bagajul, Angela se instală la volanul break-ului, iar David urcă în camion. Nikki preferă ca prima parte a călătoriei s-o facă alături de tatăl ei.

David se folosi de prilej pentru a discuta cu fetița despre transferul la o nouă școală și pentru a o întreba dacă avea să simtă lipsa prietenelor sale.

– De unele dintre ele o să-mi fie dor, zise Nikki, dar de altele nu. Oricum, cred că voi face față.

David zîmbi, făgăduindu-și să țină minte să-i relateze Angelei comentariul de copil precoce al lui Nikki.

Cu puțin înainte de granița New Hampshire-ului, făcură o oprire ca să ia prînzul. Nerăbdători să ajungă la noua lor locuință, mîncară repede.

– Mă simt minunat la gîndul că las în urmă orașul acela agitat și plin de crime, zise Angela, în timp ce ieșeau din restaurant și se apropiau de vehicule. În mometul acesta nu-mi pasă dacă vreodată mă voi mai înapoia sau nu acolo.

– Nu știu, replică David, glumind. Mie o să-mi fie dor să aud sirene, împușcături, geamuri sparte și strigăte de ajutor. Viața la țară va fi foarte plictisitoare.

Prefăcîndu-se mînioase, Nikki și Angela îi traseră în glumă cîțiva pumni.

Pe durata restului călătoriei, Nikki trecu la Angela, în break.

Pe măsură ce înaintau spre nord, vremea devenea tot mai plăcută. La Boston fusese caniculă, o atmosferă sufocantă și ceață. Cînd intrară în Vermont, căldura dăinuia, dar cerul era senin și aerul mult mai umed.

Bartletul părea calm în căldura începutului de vară. Aproape fiecare pervaz de fereastră era împodobit cu ghivece de flori. Reducînd viteza, caravana de două vehicule a Wilsonilor parcurse încet străzile lenevoase ale oraşului. Nu se vedeau decît puţini oameni, ca şi cum toată lumea şi-ar fi făcut siesta.

– Ne putem opri să-l luăm pe Rusty? întrebă Nikki, cînd se apropiară de magazinul de articole de menaj Staley's.

– Mai întîi să ne instalăm cît de cît, zise Angela. Va trebui să construim ceva în care să-l adăpostim pînă se deprinde să nu facă murdărie în casă.

David şi Angela intrară pe aleea ce ducea spre locuinţa lor şi parcară vehiculele unul lîngă altul. Acum cînd casa le aparţinea în mod oficial, admiraţia faţă de ea le era şi mai mare decît cu prilejul primei lor vizite.

David coborî din camion, neputînd să-şi ia ochii de la clădire.

– E tare frumoasă, spuse el, dar pare să aibă nevoie de mai multe reparaţii decît credeam.

Angela se apropie de David şi urmări direcţia în care se uita el. O parte din ornamentele de la cornişă căzuseră.

– Nu-mi fac griji, replică ea. De aceea m-am măritat cu cineva care e priceput la toate treburile casei.

– Constat, ripostă David, rîzînd, că-mi va fi destul de greu să te transform într-o persoană care să aibă încredere în mine.

– Voi încerca să nu am prejudecăţi, îl tachină ea.

Cu o cheie ce le fusese trimisă prin poştă, deschiseră uşa principală şi intrară în casă. Fără mobilier, aceasta arăta cu totul altfel. Cînd o văzuseră prima dată, fusese plină cu obiecte care le aparţinuseră soţilor Hodges.

– Dă impresia unei săli de dans, remarcă David.

– Există chiar şi ecou, spuse Nikki, strigînd „Hello!" şi constatînd că pereţii reverberau cuvîntul.

– Aşa ştii că ai ajuns în propriul tău loc în viaţă, zise David, imitînd un accent englezesc. Cînd casa ta are ecou.

Wilsonii străbătură încet holul de la intrare. Acum, că nu existau covoare, tocurile lor păcăneau pe vasta pardoseală de

lemn. Uitaseră cît de imens era noul lor cămin, mai ales în comparație cu apartamentul lor de la Boston. În afară de cîteva mobile pe care fuseseră de acord ca Clara să le lase după plecarea ei – un scaun, o masă de bucătărie – casa era goală.

În holul central, chiar în fața scării maiestuoase, din plafon atîrna un candelabru impunător. În stînga se aflau o bibliotecă și o sufragerie, iar în dreapta, o uriașă cameră de zi. Un coridor central ducea către o spațioasă bucătărie țărănească, aceasta întinzîndu-se pe toată lățimea clădirii, în partea din spate a casei. Dincolo de bucătărie se afla adăugirea pe două niveluri și acoperită cu șindrilă care lega casa de șopron. Aceasta consta dintr-un vestibul, cîteva cămări și o scară de serviciu care ducea la etaj.

Revenind la scara cea grandioasă, Wilsonii urcară la etaj. Acolo se aflau două dormitoare, fiecare comunicînd cu cîte o baie, și un apartament principal, situat deasupra zonei bucătăriei.

Deschizînd o ușă dincolo de coridorul central învecinat cu apartamentul principal, urcară treptele unei scări înguste, pînă la al doilea etaj, unde se aflau patru camere neprevăzute cu posibilități de încălzire.

– O mulțime de spațiu tocmai bun pentru depozitare, aprecie David, pe un ton ironic.

– Care cameră va fi dormitorul meu? întrebă Nikki.

– Oricare vrei tu, spuse Angela.

Coborîră la primul etaj și intrară în camera pe care și-o dorise Nikki. Discutară unde aveau să pună mobilierul ei, inclusiv biroul pe care încă nu-l poseda.

– E-n ordine, copii, încheie Angela, cu glas autoritar. Să nu pierdem vremea. E timpul să descărcăm lucrurile.

David îi adresă un salut milităresc.

Se înapoiară la autovehicule și începură să-și ducă în casă obiectele care constituiau avutul lor, instalîndu-le în încăperile cuvenite. Canapeaua, patul și cărțile necesitară o adevărată luptă. Cînd terminară, David și Angela se opriră sub arcada prin care se intra în camera de zi.

– Ar fi distractiv, dacă n-ar fi atît de patetic, zise Angela.

Covorul, care în camera lor acoperise pardoseala aproape din perete în perete, arăta, în mijlocul vastei încăperi, doar cu puţin mai mare decît un preş. Canapeaua lor jerpelită, cele două fotolii uzate şi măsuţa pentru cafea arătau de parcă ar fi fost salvate de la un tîrg de vechituri.

– E puţin spus „eleganţă", replică David. Un minimum de decoraţiuni interioare. Dacă aşa ceva ar apărea în revista *Architectural Digest*, toată lumea ar încerca să imite un asemenea stil.

– Ce facem cu Rusty? întrebă Nikki.

– Hai să ne ducem să-l luăm, propuse David. Ai fost o fetiţă cuminte şi ne-ai ajutat mult. Vrei să vii şi tu, Angela?

– Nu, mulţumesc. O să rămîn acasă şi voi încerca să organizez cît de cît lucrurile, mai ales în bucătărie.

– Îmi închipuiam că în seara asta vom lua masa la han, zise David.

– Nu, vreau să mîncăm aici, în noua noastră locuinţă, replică Angela.

Cît timp David şi Nikki fură plecaţi în oraş, Angela despachetă cîteva din lăzile din bucătărie, care conţineau oalele, tigăile şi farfuriile, precum şi tacîmurile. De asemenea, se familiariză cu modul în care trebuia să folosească maşina de gătit şi puse în funcţiune frigiderul.

Nikki se înapoie, purtînd adorabilul căţeluş în braţe, cu botul lui încreţit şi cu urechile clăpăuge. Fetiţa ţinea cîinele strîns la piept. De cînd îl văzuseră ultima oară, crescuse mult. Labele îi erau mari cît pumnii lui Nikki.

– Va fi un cîine mare, aprecie David.

În vreme ce Nikki şi David înjghebau, în vestibulul anexei, o cuşcă destinată lui Rusty, Angela pregăti mîncarea pentru Nikki. Pe aceasta n-o încînta gîndul de a mînca înaintea părinţilor ei, dar era prea obosită pentru a se mai plînge. După ce mîncă şi îşi făcu puţină curăţire a plămînilor, executîndu-şi exerciţiile de schimbare a poziţiei corpului, atît ea cît şi Rusty, amîndoi extenuaţi, fură duşi la culcare.

– Acum, am pentru tine o mică surpriză, anunţă Angela în timp ce, însoţită de David, cobora din camera lui Nikki.

Îl luă de mînă şi îl conduse în bucătărie. Deschizînd uşa frigiderului, scoase din acesta o sticlă de Chardonnay.

– Oho! exclamă David, cercetînd eticheta. Ăsta nu-i obişnuitul nostru vin ieftin.

– Nu prea, recunoscu Angela, vîrînd mîna în frigider şi scoţînd o farfurie acoperită cu un şerveţel de hîrtie, de sub care, ridicîndu-l, dădu la iveală două cotlete de viţel.

– Am impresia că ne aşteaptă un festin, remarcă David.

– Ai face mai bine să fii convins de asta, zise Angela. Salată, anghinare, orez şi cotlete de viţel. Plus cel mai bun Chardonnay pe care l-am putut cumpăra.

David fripse carnea pe un grătar în aer liber, construit în partea laterală a terasei prin care se ieşea din bibliotecă. Pînă să reintre el în casă, Angela pusese celelalte mîncăruri pe masa din sufragerie.

Noaptea se lăsase cu încetul, umplînd casa de umbre. În întuneric, numai strălucirea celor două lumînări, care alcătuiau piesa centrală a aranjamentului mesei, ilumina zona imediat învecinată. Dezordinea din restul casei rămînea ascunsă privirii.

Se aşezară la masă faţă-n faţă, fără să vorbească. Se mulţumeau să se privească unul pe celălalt în timp ce mîncau. Amîndoi erau impresionaţi de atmosfera aceea romantică, dîndu-şi seama că în ultimii ani romantismul lipsise din viaţa lor. Obligaţiile implicate de rezidenţiatul fiecăruia şi permanentele probleme de sănătate ale lui Nikki fuseseră prioritare.

Mult după ce terminaseră de mîncat continuară să stea acolo şi să se uite unul la celălalt, în vreme ce o simfonie de sunete ale unei nopţi în Vermont pătrundea prin ferestrele deschise. Flăcările lumînărilor pîlpîiau senzual sub adierea aerului răcoros ce străbătea încăperea mîngîindu-le feţele. Erau clipe magice de care amîndoi voiau să se bucure din plin.

O dorinţă comună îi îndemnă să treacă din sufragerie în întunecoasa cameră de zi. Se lăsară să cadă pe canapea, buzele întîlnindu-li-se în vreme ce se cuprindeau într-o caldă îmbrăţişare.

Își lepădară veșmintele, fiecare ajutîndu-l cu nerăbdare pe celălalt. Cu un fundal sonor de țîrîit de greieri, făcură dragoste în noul lor cămin.

Dimineața aduse cu sine o zăpăceală generală. Cu cîinele care lătra, cerînd să fie hrănit, și cu Nikki scîncind necăjită că nu reușea să-și găsească blugii preferați, Angela simțea că ajunge la capătul răbdării. David nu era de nici un ajutor. Nu izbutea să dea de lista pe care o alcătuise, cu ce anume se afla în fiecare din lăzile rămase nedesfăcute.

– Gata, ajunge! strigă Angela. Nu vreau să mai aud nici un scîncet și nici o lătrătură.

Pentru moment, pînă și Rusty tăcu.

– Liniștește-te, dragă, zise David. Cu supărarea nu rezolvi nimic.

– Să nu-mi spui mie să nu mă supăr! se răsti Angela.

– E-n ordine, replică David, cu calm. Mă voi duce s-o aduc pe doamna care urmează să aibă grijă de Nikki.

– Eu nu sînt un bebeluș, protestă Nikki, scîncind.

– Oh, scutiți-mă! exclamă Angela, ridicîndu-și ochii spre tavan.

Cît timp fu David plecat, ca s-o aducă pe Alice Doherty, sora mai mare a lui Dorothy Weymouth, Angela reuși să-și recapete stăpînirea de sine. Își dădea seama că făcuseră o greșeală spunîndu-le noilor lor patroni că voiau să-și înceapă slujba pe întîi iulie. Ar fi trebuit să-și acorde un răgaz de cîteva zile, ca să se instaleze.

Alice se dovedi a fi o adevărată mană cerească. Cu chipul blajin și plin de căldură, în ochi cu o mică sclipire jucăușă și cu părul alb ca neaua, semăna foarte bine a bunică. Avea un fel plăcut de a se purta și o energie surprinzătoare pentru o femeie de șaptezeci și nouă de ani. De asemenea, era înzestrată cu compasiunea și răbdarea de care avea nevoie un copil suferind de o boală cronică și dotat cu multă personalitate, așa cum era Nikki. În plus, ca o calitate supremă, îl iubea pe Rusty, ceea ce o făcu pe Nikki s-o îndrăgească imediat.

Primul lucru pe care i-l arătă Angela fu modul în care trebuia s-o ajute pe Nikki să-și execute terapia respiratorie. Era important ca Alice să învețe procedura, și ea se dovedi a fi o persoană care pricepea repede.

– Voi doi să nu vă faceți nici o grijă! le strigă Alice lui David și Angelei, cînd aceștia ieșiră prin ușa de serviciu.

Nikki îl ținea în brațe pe Rusty și-i agită lăbuța în semn de la revedere.

– Vreau să merg cu bicicleta, o anunță David pe Angela, de cum ieșiră din casă.

– Vorbești serios? se miră ea.

– Absolut.

– Cum dorești, spuse Angela, urcînd în Volvo și pornind motorul.

Cînd coborî lunga alee și coti la dreapta, către oraș, își flutură mîna spre David. Deși era încrezătoare în propria-i capacitate profesională, se simțea puțin neliniștită la gîndul că începea prima ei slujbă adevărată.

Adunîndu-și curajul și amintindu-și că emoțiile din prima zi sînt firești, se înfățișă la biroul lui Michael Caldwell. Acesta o duse imediat să i-o prezinte lui Helen Beaton, directorul general al spitalului. Din întîmplare, Beaton era în conferință cu doctorul Delbert Cantor, șeful personalului medical, dar ea întrerupse ședința pentru a-i ura bun sosit Angelei. O invită în biroul ei și i-l prezentă pe doctorul Cantor.

În timp ce-i strîngea mîna, doctorul Cantor, fără pic de jenă, o măsură din ochi pe Angela, din creștet pînă-n tălpi. Ea se hotărîse ca, pentru prima sa zi de slujbă, să se îmbrace cu una dintre cele mai bune rochii de mătase ale ei.

– Dumnezeule! exclamă el, e clar că nu semeni deloc cu cele cîteva fete cu care eram coleg la facultatea de medicină. Acelea erau toate niște tîmpite neatrăgătoare, zise, rîzînd apoi cu poftă.

Angela zîmbi. Ar fi vrut să spună că printre colegii ei situația era tocmai contrară – toți cei cîțiva bărbați erau neatrăgători – dar își ținu gura. Din prima clipă, doctorul Cantor îi făcu impresia unui bărbat agresiv. Aparținea, în mod evident, minorității de

şcoală veche care şi acum se simţea stînjenită de faptul că femeilor li se îngăduia să îmbrăţişeze profesiunea de medic.

– Sîntem foarte bucuroşi că ai intrat în familia Spitalului Orăşenesc Bartlet, zise Beaton, în vreme ce o însoţea pe Angela spre uşă. Sînt convinsă că vei considera colaborarea cu noi atît ca pe o provocare, cît şi ca pe o activitate ce-ţi va răsplăti eforturile.

Părăsind zona administrativă, Caldwell o conduse pe Angela la laboratorul clinic. De cum o văzu, doctorul Wadley sări de la biroul său şi o îmbrăţişă cu exuberanţă, de parcă ar fi fost vechi prieteni.

– Fii binevenită în echipă! îi ură doctorul Wadley, zîmbindu-i cu căldură Angelei şi continuînd să-i ţină strîns braţele. De săptămîni întregi aştept ziua asta.

– Eu te las, îi spuse Caldwell Angelei. Văd că aici eşti pe mîini bune.

– Ai făcut o treabă grozavă angajînd un medic patolog atît de talentat, îl felicită Wadley pe Caldwell. Meriţi să fii lăudat.

Plecînd, Caldwell radia de mîndrie.

– Cumsecade om, comentă Wadley, privind în urma lui.

Angela dădu aprobator din cap, dar ea se gîndea la Wadley. Deşi era din nou conştientă de marea asemănare dintre el şi tatăl ei, acum îşi dădea seama şi de deosebirile dintre ei. Căldura entuziastă a lui Wadley era o schimbare binevenită după rezerva rece a tatălui ei. Ba chiar primirea exuberantă a lui Wadley o fermeca. Era liniştitor să se simtă atît de dorită încă din prima ei zi de serviciu.

– Să începem cu ce este mai important, zise Wadley, frecîndu-şi palmele. Ochii lui verzi străluceau de un entuziasm copilăresc. Să-ţi arăt biroul dumitale.

Deschise o uşă ce făcea legătura între propriul său birou şi un altul, care arăta ca şi cum ar fi fost de curînd zugrăvit şi mobilat. Încăperea era în întregime albă: pereţii, masa de lucru, absolut totul.

– Îţi place? întrebă Wadley.

– E minunat, răspunse Angela.

– Aceea, zise Wadley, arătînd înapoi, spre uşa de comunicaţie, va sta tot timpul deschisă. Atît la propriu, cît şi la figurat.

– Minunat, repetă Angela.

– Acum să facem din nou turul laboratorului, propuse Wadley. Ştiu că l-ai văzut o dată, dar vreau să te prezint personalului.

Luă dintr-un cuier un halat profesional, alb, lung şi apretat, şi-l îmbrăcă.

În următorul sfert de oră, Angela făcu cunoştinţă cu mai multe persoane decît putea spera să memoreze. După ce încheiară turul laboratorului, se opriră într-un cabinet fără ferestre, vecin cu secţia de microbiologie. Cabinetul acela îi aparţinea doctorului Paul Darnell, colegul specializat în patologie al Angelei.

Spre deosebire de Wadley, Darnell era un bărbat scund, cu îmbrăcămintea mototolită, şi al cărui halat alb era presărat la nimereală cu pete făcute probabil în timp ce prepara lamele pentru examene patologice. Părea să fie un om plăcut, dar şters şi retras, aproape antiteza amabilului şi expansivului Wadley.

După terminarea vizitei, Wadley o conduse pe Angela înapoi, la biroul lui, unde îi explică îndatoririle şi responsabilităţile care aveau să-i revină.

– Mă voi strădui să fac din dumneata unul dintre cei mai buni medici patologi din ţară, îi făgădui el, cu entuziasmul unui adevărat mentor.

Cei aproximativ cinci kilometri parcurşi cu bicicleta îi făcuseră lui David o plăcere imensă. Aerul curat şi răcoros al dimineţii fusese delicios, iar păsărelele – chiar mai numeroase decît îşi închipuise el. Pe drum văzuse cîţiva colibri. Ca o încununare a întregii frumuseţi a naturii, imediat după ce traversase rîul Roaring, zărise, într-o străfulgerare de o clipă, cîteva căprioare ce străbăteau un cîmp încărcat de rouă.

Cînd ajunse la clădirea spitalului, constată că sosise prea devreme. Charles Kelley îşi făcu apariţia abia pe la nouă fără ceva.

– Pe cuvîntul meu, tare nerăbdător mai eşti! exclamă Kelley, cînd îl găsi pe David răsfoind revistele din sala de aşteptare a CMV-ului. Hai înăuntru. David îl urmă în biroul lui, şi Kelley îi dădu să completeze cîteva formulare de rutină. Te alături unei echipe nemaipomenite, spuse Kelley, în timp ce David scria. O să-ţi placă aici: instalaţii formidabile, colegi cu o calificare extraordinar de bună. Ce altceva ţi-ai putea dori?

– Într-adevăr, nu-mi vine nimic altceva în minte, recunoscu David.

Cînd hîrtiile fură completate şi după ce îi explică unele dintre regulile de bază, Kelley îl însoţi pe David pînă la noul lui cabinet. Deschizînd uşa grupului de încăperi şi intrînd, David se opri o clipă să admire plăcuţa cu numele lui, deja montată în fanta de pe exteriorul uşii. Fu surprins să vadă deasupra numelui său pe cel de „Doctor Kevin Yansen".

– Este acelaşi grup de cabinete pe care l-am văzut data trecută? întrebă el cu o voce scăzută după ce-l ajunse din urmă pe Kelley.

În sala de aşteptare se aflau şase pacienţi.

– Acelaşi, confirmă Kelley, bătînd în uşa-oglindă.

După ce aceasta se deschise, alunecînd, Kelley i-l prezentă pe David funcţionarei de la recepţie, de ale cărei servicii avea să se folosească împreună cu doctorul Yansen.

– Mă bucur să vă cunosc, zise Anne Withington, cu un puternic accent din sudul Boston-ului, plesnindu-şi balonaşul de gumă de mestecat, ceea ce-l făcu pe David să tresară.

– Vino să-ţi vezi biroul personal, îl invită Kelley, spunîndu-i apoi lui Anne, peste umăr, că atunci cînd avea să-şi facă apariţia doctorul Yansen, să-l trimită la ei, pentru a i-l prezenta pe doctorul Wilson.

David era nedumerit. Îl urmă pe Kelley în ceea ce fusese biroul doctorului Portland. Pereţii fuseseră proaspăt zugrăviţi într-o nuanţă gri-deschis, iar pe jos se aşternuse un nou covor, verde-cenuşiu.

– Ce părere ai? îl întrebă Kelley, radios.

– Cred că-i perfect, zise David. Unde s-a dus doctorul Portland?

Înainte să apuce Kelley să-i răspundă, în prag apăru doctorul Yansen, care intră în încăpere cu paşi repezi, cu mîna întinsă şi, ignorîndu-l pe Kelley, se prezentă el însuşi lui David, pe care îl îndemnă să-i spună „Kevin".

– Fii binevenit! îi ură apoi lui David, bătîndu-l uşor cu palma pe spate. E bine că ai venit în echipa noastră. Joci baschet sau tenis?

– Cîte puţin din fiecare, răspunse David, dar nimic în ultima vreme.

– O să te ajutăm noi să-ţi reintri în formă, îl asigură Kevin.

– Eşti ortoped? îl întrebă David, uitîndu-se cu atenţie la noul său coleg de cabinet.

Kevin era un bărbat cu o siluetă pătrăţoasă şi cu un chip vizibil agresiv. Era cu vreo zece centimetri mai scund decît David, şi, stînd în picioare lîngă Kelley, părea foarte mărunt.

– Ortoped? repetă Kevin, rîzînd dispreţuitor. Nu prea. Mă situez la capătul opus al spectrului chirurgical. Sînt oftalmolog.

– Unde este doctorul Portland? întrebă David din nou.

Kevin se uită la Kelley.

– Încă nu i-ai spus?

– N-am avut prilejul, zise Kelley, depărtîndu-şi braţele de trup, cu palmele în afară. Abia a sosit.

– Din păcate, doctorul Portland nu mai este cu noi, spuse Kevin.

– A părăsit grupul? vru David să ştie.

– Este şi acesta un mod de a descrie situaţia, replică Yansen, cu un zîmbet ambiguu.

– Din nefericire, doctorul Portland s-a sinucis în mai, spuse Kelley.

– Chiar aici, în camera asta, preciză Kevin. Stînd acolo, la biroul acela, adăugă, arătînd cu bărbia spre masa de lucru. Apoi dădu mîinii sale forma unui pistol, cu degetul arătător în chip de ţeavă, îndreptat spre frunte. Bang! zise el. S-a împuşcat drept în

frunte, glonţul ieşind prin ceafă. De aceea a fost nevoie să se zugrăvească pereţii şi să se schimbe covorul.

David simţi că i se usucă gura. Se uită la peretele gol din spatele biroului şi încercă să nu-şi imagineze cum arătase după acel incident.

– Ce îngrozitor! exclamă el. Era căsătorit?

– Din păcate, da, zise doctorul Yansen, înclinînd capul. Avea soţie şi doi băieţi de vîrstă mică. O adevărată tragedie. Ştiam eu că era ceva în neregulă. Dintr-o dată a încetat să mai joace baschet sîmbăta dimineaţa.

– Nu arăta bine cînd l-am văzut ultima oară, spuse David. Era bolnav? Părea să fi slăbit foarte mult.

– Stare depresivă, răspunse scurt Kelley.

– Dumnezeule! oftă David. Niciodată nu ştii ce se poate întîmpla.

– Hai să trecem la un subiect mai vesel, propuse Kelley, după ce-şi limpezise glasul. Ţi-am luat vorba în serios, doctore Wilson. Ai pacienţi programaţi chiar pentru dimineaţa aceasta. Eşti pregătit să începi?

– Desigur, declară David.

Kevin îi ură lui David succes şi se îndreptă spre unul din cabinetele de consultaţii. Kelley i-l prezentă pe David lui Susan Beardslee, asistenta medicală cu care urma să colaboreze. Susan era o femeie atrăgătoare, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu un păr negru, tuns scurt pentru a-i încadra faţa. Ceea ce lui David îi plăcu imediat la ea fu personalitatea ei plină de vioiciune şi entuziasm.

– Primul dumneavoastră pacient se află deja în cabinetul de consultaţii, îl informă Susan cu voioşie, înmînîndu-i fişa medicală respectivă. Cînd aveţi nevoie de mine, nu trebuie decît să mă sunaţi. Între timp, îl voi pregăti pe următorul pacient, adăugă ea, dispărînd în cel de-al doilea cabinet.

– Cred că acum o să te părăsesc, spuse Kelley. Mult noroc, David! Dacă întîmpini vreo problemă sau o dificultate, apelează la mine.

David deschise coperta fişei medicale şi citi numele: Marjorie Kleber, în vîrstă de treizeci şi nouă de ani. Se plîngea de o durere în piept. David era pe punctul de a ciocăni la uşa cabinetului de consultaţii, cînd citi rezumatul diagnosticului: cancer al sînului, tratat prin operaţie chirurgicală, chimioterapie şi iradiere. Cancerul fusese diagnosticat cu patru ani în urmă, cînd bolnava avusese treizeci şi cinci de ani. În momentul depistării sale, cancerul se extinsese la ganglionii limfatici.

David parcurse restul fişei repede cu privirea. Era puţin iritat şi avea nevoie de cîteva clipe în care să se pregătească. O pacientă cu un cancer al sînului, care ajunsese în stadiul de metastază sau care se răspîndise de la sîn în alte zone ale trupului, constituia, pentru începutul carierei lui, un caz grav. Din fericire, Marjorie se simţea bine.

David bătu în uşă şi intră în cabinet. Marjorie Kleber stătea răbdătoare pe masa de consultaţii, îmbrăcată într-un halat anume destinat examenului medical. Se uită la David cu ochi mari, trişti şi inteligenţi. Zîmbetul ei era dintre acelea care îi încălzeau inima.

David se prezentă şi se pregătea s-o întrebe ce o supăra, cînd ea întinse braţul şi-i luă una din mîini între degetele sale. I-o strînse şi o duse la piept, la baza gîtului.

– Vă mulţumesc că aţi venit la Bartlet, îi spuse. Niciodată nu veţi şti cît de mult m-am rugat cerului ca aici să vină cineva aşa cum sînteţi dumneavoastră. Sînt, cu adevărat, extrem de bucuroasă.

– Mă bucur şi eu că sînt aici, îngăimă David.

– Înainte de venirea dumneavoastră, eram nevoită să aştept şi patru săptămîni ca să fiu văzută de un medic, zise ea, eliberînd, în fine, mîna lui David. Aşa a fost mereu, de cînd problemele de sănătate ale personalului şcolii au trecut în sarcina CMV-ului. Şi de fiecare dată era un alt medic. Acum mi s-a spus că dumneavoastră veţi fi medicul meu. Asta e ceva foarte liniştitor.

– Mă simt onorat că sînt medicul dumitale, răspunse David.

– Era îngrozitor să aştept patru săptămîni pentru a fi văzută de medic, continuă Marjorie. Iarna trecută am avut o gripă atît

de rea, încît am crezut că aveam pneumonie. Din fericire, pînă să mă primească vreun doctor, ceea ce fusese mai rău trecuse.

– Poate că ar fi trebuit să te duci la camera de gardă, sugeră David.

– Aş vrea să fi putut face asta, replică Marjorie, dar nu ni se permite. Odată, în urmă cu două ierni, m-am dus la cabinetul de urgenţe, dar CMV-ul n-a vrut să plătească, deoarece s-a dovedit că fusese vorba de o gripă. Dacă problema mea nu îmi pune în joc viaţa, sînt obligată să vin la cabinetul de aici. La urgenţe nu mă pot duce decît cu o aprobare prealabilă din partea unui medic de la CMV. Dacă mă prezint la urgenţe, ei nu plătesc.

– Dar asta-i absurd, se revoltă David. Cum ai putea să ştii dinainte dacă problema dumitale îţi ameninţă sau nu viaţa?

– Este întrebarea pe care le-am pus-o şi eu, zise Marjorie, înălţînd din umeri, dar nu mi s-a răspuns. Au repetat, pur şi simplu, ceea ce prevedea regulamentul. Oricum, mă bucur că sînteţi aici. Dacă voi avea vreo problemă, la dumneavoastră voi veni.

– Aşa să faci, te rog, zise David. Acum, hai să-ncepem să discutăm despre starea sănătăţii dumitale. Cine ţi-o urmăreşte, în privinţa cancerului?

– Dumneavoastră, spuse Marjorie.

– Nu ai un medic oncolog? se miră David.

– CMV-ul nu are oncologi, îl informă Marjorie. Se presupune ca pentru consultaţii de rutină să mă prezint la dumneavoastră, şi cînd consideraţi că ar fi necesar, să-mi faceţi trimitere la doctorul Mieslisch, oncologul. La dînsul nu mă pot duce decît cu recomandarea dumneavoastră.

David clătină din cap, recunoscînd că, în ceea ce priveşte proaspăta lui clientelă existau multe realităţi pe care, pentru a le afla, avea să-i fie necesar un oarecare timp. Ştia, de asemenea, că avea să fie nevoit să-şi petreacă multă vreme studiind fişa medicală a lui Marjorie.

În următorul sfert de oră, David se concentră asupra sarcinii de a determina natura durerii pe care o simţea Marjorie în piept. În timp ce-i ausculta pieptul şi intervalele dintre două inspiraţii succesive profunde, o întrebă cu ce se ocupa la şcoală.

– Sînt învăţătoare, îi spuse Marjorie.

– La ce clase? se interesă el, luîndu-şi stetoscopul de la urechi şi începînd pregătirile în vederea efectuării unui EKG.

– La clasa a treia, zise ea cu mîndrie. Am predat un număr de ani la clasa a doua, dar o prefer pe a treia. La vîrsta respectivă, copiii realmente înfloresc.

– Fiica mea urmează să înceapă clasa a treia la toamnă, zise David.

– Asta-i minunat! se bucură Marjorie. În cazul acesta va fi în clasa mea.

– Dumneata ai familie?

– Oh, da! Soţul meu, Lloyd, lucrează la societatea de software. Este programator. Avem doi copii: un băiat la liceu şi o fetiţă în clasa a şasea.

După o jumătate de oră, David se simţi îndeajuns de edificat pentru a o asigura pe Marjorie că durerea din piept nu era deloc îngrijorătoare şi nu avea nimic de-a face nici cu inima, nici cu cancerul, principalele două temeri ale lui Marjorie. Înainte ca el să iasă din cabinet, ea îi mulţumi încă o dată călduros pentru că venise la Bartlet.

David se retrase în biroul său personal, cu un sentiment de exuberanţă. Dacă toţi pacienţii lui ar fi tot atît de plini de simpatie şi de apreciere cum fusese Marjorie, putea să se aştepte să aibă parte la Bartlet de o carieră care să-i aducă multe satisfacţii. Puse fişa ei medicală pe masa de lucru, pentru a o studia ulterior mai în profunzime.

Luînd dosarul din mapa fixată pe uşa celui de-al doilea cabinet de consultaţii, David se uită cu atenţie la fişa următorului pacient. În rezumatul diagnosticului scria: leucemie tratată prin chimioterapie. În sinea lui, David gemu – era încă un caz dificil, care avea să necesite ore de lucru acasă. Pacientul se numea John Tarlow. Era un bărbat de patruzeci şi opt de ani, care fusese în tratament timp de trei ani şi jumătate.

Intrînd în cameră, David se prezentă. John Tarlow era un bărbat chipeş şi viguros, al cărui chip reflecta inteligenţă şi tot atîta căldură ca acela al lui Marjorie. În ciuda complicatei sale

anamneze[1], insomnia de care se plîngea John era mai lesne şi totodată mai repede tratabilă decît durerea de piept a lui Marjorie. După o scurtă convorbire, lui David îi fu clar că problema actuală era o reacţie de natură psihică, uşor de înţeles, faţă de un recent deces în familie. David îi dădu o reţetă pentru un medicament cu efect soporific, de care nu se îndoia că avea să-l ajute pe John să revină la regimul lui de somn obişnuit.

După ce termină cu John, David puse fişa lui alături de cea a lui Marjorie, în vederea unui studiu ulterior mai amănunţit. Apoi o căută pe Susan. O găsi în micul laborator folosit pentru analize simple, de rutină.

– Sînt mulţi pacienţi suferinzi de cancer, în clientela acestui cabinet? întrebă David, cu glas temător.

El admira mult soiul de oameni care preferau să se specializeze în oncologie. Se cunoştea pe el însuşi îndeajuns de bine pentru a şti că nu era potrivit pentru această ramură a profesiunii de medic, aşa că fusese cuprins de o oarecare îngrijorare cînd descoperise că primii doi pacienţi veniţi din partea CMV-ului aveau, şi unul, şi celălalt, probleme cu cancerul.

Susan îl asigură că nu erau decît puţini pacienţi de acest fel. David ar fi vrut s-o creadă. Cînd se înapoie să scoată fişa din cutia corespunzătoare cabinetului de consultaţii numărul unu, se simţi mai liniştit. Nu era vorba de o problemă de oncologie, cazul se referea la diabet.

Pentru David, dimineaţa trecu repede şi cu bine. Pacienţii fuseseră o adevărată încîntare. Toţi se purtaseră amabil, atenţi la ceea ce avusese David de spus şi, spre deosebire de pacienţii neascultători cu care avusese de-a face în timpul rezidenţiatului, păruseră nerăbdători să-i urmeze recomandările. De asemenea, toţi îşi exprimaseră mulţumirea faţă de venirea lui David, nu chiar cu aceeaşi ardoare ca Marjorie, dar cu destulă căldură cît să-l facă să se simtă bine în legătură cu modul în care fusese primit.

---

[1] Anamneză (*med.*): antecedentele de ordin medical ale pacientului (*n.tr.*).

La prînz, David se întîlni cu Angela la cafeneaua deservită de voluntari. Mîncînd cîteva sandvişuri, discutară despre felul în care decursese dimineaţa pentru fiecare.

– Doctorul Wadley este formidabil, declară Angela. E foarte serviabil şi interesat în a mă învăţa diverse lucruri. Cu cît îl văd mai mult, cu atît mai puţin îmi aminteşte de tatăl meu. Este incomparabil mai exuberant decît ar fi vreodată tata... cu mult mai entuziast şi mai afectuos. Ba chiar m-a îmbrăţişat călduros cînd am sosit acolo azi-dimineaţă. Tata ar prefera să moară decît să facă aşa ceva.

David îi vorbi Angelei despre pacienţii pe care-i consultase. Ea fu deosebit de înduioşată cînd află cum reacţionase Marjorie Kleber la venirea lui David.

– Este învăţătoare, adăugă David. De fapt, predă la clasa a treia, aşa că va fi învăţătoarea lui Nikki.

– Ce coincidenţă! exclamă Angela. Ce fel de om este?

– Pare să fie o femeie caldă, devotată şi inteligentă. Aş paria că este o profesoară excelentă. Necazul e că are un cancer al sînului în stare de metastază.

– Oh, Dumnezeule!

– Dar se simte bine. Nu cred ca pînă acum să fi avut vreo recidivă, însă nu i-am studiat fişa în amănunţime.

– Este o boală crudă, zise Angela, gîndindu-se la cît de des îşi făcuse ea însăşi griji nu cumva să aibă cancer.

– Singurul lucru de care m-aş putea plînge pînă acum în legătură cu pacienţii mei este că am văzut prea mulţi suferinzi de cancer, spuse David.

– Ştiu că nu asta e pasiunea ta, remarcă Angela.

– Asistenta afirmă că faptul că am început cu doi bolnavi de cancer unul după altul a fost o simplă coincidenţă. Va trebui să ţin pumnii strînşi.

– Nu-i cazul să te simţi deprimat, îl încurajă Angela, amintindu-şi prea bine felul în care reacţionase David la moartea cîtorva pacienţi bolnavi de cancer, pe vremea cînd era la începuturile rezidenţiatului său.

– Apropo de deprimare, zise David, aplecîndu-se mai aproape de Angela şi vorbind în şoaptă. Ai aflat ce s-a întîmplat cu doctorul Portland?

Angela clătină din cap în semn că nu.

– S-a sinucis, spuse David. S-a împuşcat în biroul pe care-l folosesc eu acum.

– Asta-i cumplit. Eşti obligat să rămîi acolo? Poate reuşeşti să te muţi în alt grup de cabinete.

– Nu fi caraghioasă. Ce să-i spun lui Kelley? Că sînt superstiţios în legătură cu moartea şi cu sinuciderea? Nu pot să fac aşa ceva. Şi-n afară de asta, s-a refăcut zugrăveala pereţilor, iar covorul a fost schimbat. O să fie totul în ordine, încheie David, înălţînd din umeri,

– De ce s-a sinucis? întrebă Angela.

– Stare psihodepresivă, răspunse David.

– Ştiam eu. Ştiam că era deprimat. Ba chiar am spus asta. Ţii minte?

– Eu n-am zis că n-ar fi fost deprimat, replică David. Am spus că părea bolnav. Oricum, probabil că s-a sinucis la scurt timp după ce l-am cunoscut noi, deoarece Charles Kelley zicea că a făcut-o în mai.

– Sărmanul om, îl căină Angela. Avea familie?

– Soţie şi doi băieţei.

Angela clătină din cap. În tagma medicilor, sinuciderea era o soluţie binecunoscută de ea. Una dintre colegele ei din perioada rezidenţiatului îşi curmase ea însăşi zilele.

– Pentru a schimba tonul discuţiei cu unul mai puţin sumbru, spuse David, află că Charles Kelley m-a informat că există un plan de premiere prin care aş putea fi răsplătit dacă menţin gradul de spitalizare la un nivel minim. Cu cît aş acorda mai puţine zile de spitalizare, cu atît mai bine aş fi plătit. E posibil chiar să cîştig o excursie în insulele Bahamas. Poţi crede aşa ceva?

– Am auzit şi eu de acest soi de plan de stimulare, zise Angela. Este o şmecherie la care recurg organizaţiile de ocrotire a sănătăţii pentru a reduce cheltuielile.

David clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Unele dintre realitățile acestei „ocrotiri organizate a sănătății" și chestia cu „competiția controlată" te fac cu adevărat să-ți stea mintea-n loc. Eu le consider metode de-a dreptul jignitoare.

– Ei bine, ca să trec și eu la probleme mai plăcute, te informez că doctorul Wadley ne-a invitat să luăm, diseară, masa la el acasă. I-am spus că ar trebui să-ți cer părerea. Ce zici?

– Tu vrei să mergem?

– În privința asta, am altă veste bună, zise Angela. Am aflat de la unul din laboranți că Barton Sherwood are o fiică la liceu, care lucrează ca baby-sitter. Ei sînt cei mai apropiați vecini ai noștri. Am telefonat și fata e dornică să vină la noi.

– Crezi că pe Nikki ar deranja-o?

– Am întrebat-o deja. A spus că nu o supără și că abia așteaptă s-o cunoască pe Karen Sherwood. Se pare că este una dintre „șefele de galerie", cu ocazia diverselor manifestări și evenimente publice.

– În cazul acesta, să mergem, spuse David.

Karen Sherwood sosi cu puțin înainte de șapte. David o pofti să intre în casă. Niciodată n-ar fi bănuit că ea era lider de galerie. Era o fată slabă și tăcută, care, din nefericire, semăna mult cu tatăl ei. Cu toate acestea era plăcută și intuitivă. Cînd îi fu prezentată lui Nikki, fu îndeajuns de isteață, încît să declare că-i plăceau la nebunie cîinii, mai ales puii lor.

În timp ce David conducea mașina, Angela își termină machiajul. David își dădea seama că ea era încordată și încercă s-o liniștească, spunîndu-i că totul avea să decurgă perfect și că arăta foarte bine. Cînd opriră în fața locuinței lui Wadley, amîndoi fură profund impresionați. Casa nu era tot atît de grandioasă ca a lor, dar se afla într-o stare mult mai bună, iar terenul înconjurător era imaculat.

– Fiți bineveniți, spuse Wadley, deschizînd ușa principală pentru a-i întîmpina pe soții Wilson.

Interiorul casei era încă şi mai impresionant decît exteriorul. Se avusese grijă de fiecare amănunt. Un mobilier antic stătea pe covoare orientale groase. Picturi pastorale din secolul al nouăsprezecelea împodobeau pereţii.

Gertrude Wadley şi curtenitorul ei soţ erau oameni extrem de diferiţi, dînd crezare zicalei potrivit căreia „contrariile se atrag". Ea era o femeie reţinută, amintind de un şoricel, şi avea prea puţine de zis. Era ca şi cum ar fi fost copleşită de personalitatea soţului ei.

Fiica lor adolescentă, Cassandra, păru la început să semene mai mult cu mama ei, dar, pe măsură ce treceau orele, deveni din ce în ce mai asemănătoare cu exuberantul ei tată.

Cel care domină seara fu Wadley. Acesta vorbi la modul dogmatic despre o întreagă serie de subiecte. Şi era clar că o adora pe Angela. La un moment dat îşi înălţă ochii spre cer şi îi mulţumi sorţii că, acum, că venise Angela, fusese răsplătit cu o echipă atît de competentă.

– Un lucru e sigur, zise David, în vreme ce se înapoiau spre casă cu maşina. Doctorul Wadley este entuziasmat de tine. Bineînţeles, nu-l pot învinui pentru asta.

Drept răspuns, Angela se cuibări lîngă soţul ei.

După ce sosiră acasă, David o însoţi pe Karen peste cîmp, pînă la ea acasă, deşi fata susţinuse că nu era necesar. Cînd David reveni, Angela îl întîmpină la uşă, îmbrăcată în lenjeria pe care n-o mai purtase de pe vremea lunii lor de miere.

– Arată mai bine cînd nu sînt gravidă, remarcă ea. Nu eşti de aceeaşi părere?

– Arăta superb atunci şi arată superb şi acum.

Intrînd pe furiş în camera de zi învăluită în semiîntuneric, se aşezară pe canapea. Încet şi cu tandreţe, făcură iarăşi dragoste. Fără frenezia din seara precedentă, fu chiar mai plăcut, sentimentul de împlinire fiind şi mai intens.

Cînd terminară, rămaseră îmbrăţişaţi şi ascultară simfonia ţîrîitului de greieri şi a orăcăitului de broaşte.

– În ultimele zile am făcut aici dragoste mai mult decît în ultimele două luni la Boston, constată Angela, suspinînd.

– Am fost supuşi unui mare stres.

– Asta mă face să mă gîndesc la un alt copil.

David îşi schimbă poziţia în aşa fel, încît să poată distinge în întuneric profilul Angelei.

– Adevărat? o întrebă.

– Cu o casă de mărimea asta, am putea avea o sumedenie, spuse Angela, cu un uşor surîs.

– Ar trebui să ştim dacă eventualul copil ar avea fibroză chistică. Presupun că am putea să ne bazăm pe o amniocenteză[1].

– Cred că da, zise Angela, fără entuziasm. Dar ce am face dacă rezultatul ar fi pozitiv?

– Nu ştiu, răspunse David. Este înspăimîntător. E greu de ştiut ce ar fi corect să facem.

– Ei bine, aşa cum zicea Scarlett O'Hara[2], ne vom gîndi la asta mîine.

8

Vară în Vermont

PE MĂSURĂ CE VARA ÎNAINTA, ZILELE SE TRANSFORMAU în săptămîni, iar săptămînile în luni. Vizavi de casa Wilsonilor, porumbul dulce creştea pînă la înălţimea pieptului şi putea fi auzit de pe veranda din faţă cum foşneşte sub adierea serii. Pătlăgele roşii dolofane se coceau rumenindu-se în grădina de lîngă terasă. Mere pădureţe de mărimea unei mingi de golf începură să cadă din copacul din apropierea şopronului.

---

[1] Amniocenteză (*med.*): prelevarea unei mostre de lichid amniotic, prin introducerea unui ac tubular prin membrana în care se află fetusul înainte de naştere (*n.tr.*).

[2] Scarlett O'Hara: eroina din romanul *Pe aripile vîntului*, al scriitoarei americane Margaret Mitchell (*n.tr.*).

Lăcustele zumzăiau fără întrerupere în căldura de la mijlocul dimineţilor de vară.

Pe măsură ce se obişnuiau cu îndatoririle slujbelor lor, David şi Angela continuau să fie stimulaţi şi răsplătiţi. Fiecare zi aducea cu sine o nouă experienţă, pe care şi-o împărtăşeau unul altuia cu entuziasm, în timp ce trîndăveau după mese de seară tihnite.

Pofta de mîncare a lui Rusty rămînea nediminuată, constituind un motiv de uimire pe măsură ce devenea tot mai exuberant şi creştea repede, căpătînd, treptat, o mărime corespunzătoare cu cea a labelor sale. În ciuda creşterii lui, îşi păstra încîntătoarele calităţi pe care le avusese ca mic pui. Tuturor li se părea imposibil să treacă pe lîngă el fără a-l mîngîia pe cap sau fără a-l scărpina sub una din urechile lui aurii.

În noul mediu, Nikki părea să înflorească. În privinţa respiraţiei, starea sănătăţii ei era normală, iar plămînii îi rămîneau curaţi. De asemenea, fetiţa legă noi prietenii. De Caroline Helmsford era de departe cel mai apropiată. Caroline era o copilă minionă, cu un an mai mare decît Nikki, care suferea şi ea de fibroză chistică. Avînd foarte multe experienţe în comun, între fetiţe se crease o legătură deosebit de puternică.

Făcuseră cunoştinţă în mod cu totul întîmplător. Deşi Wilsonilor li se vorbise despre Caroline cu prilejul primei lor vizite la Bartlet, ei nu făcuseră nici o încercare de a lua contact cu ea. Cele două fetiţe se ciocniseră una de alta în băcănia locală, ai cărei patroni, şi totodată vînzători, erau părinţii lui Caroline.

Nikki se împrietenise şi cu băiatul familiei Yansen, care se întîmpla să fie exact de aceeaşi vîrstă cu Nikki. Arni semăna cu tatăl lui: scund, cu un trup pătrăţos şi cu o fire agresivă. El şi Nikki se înţelegeau bine şi îşi petreceau ceasuri întregi în interiorul şi-n exteriorul şopronului, avînd veşnic cîte ceva de făcut.

Oricît de mult şi-ar fi iubit munca, Wilsonii se bucurau şi de sfîrşiturile lor de săptămînă. Sîmbăta dimineaţa, David se trezea o dată cu răsăritul soarelui, ca să-şi facă vizitele de rutină la spital, după care, împreună cu un grup de medici, juca baschet în formula trei-cu-trei în sala de gimnastică a liceului.

După-amiezele de sîmbătă şi de duminică, David şi Angela şi le rezervau pentru treburi casnice. În timp ce Angela trebăluia prin interior, ocupîndu-se de perdele şi de schimbarea îmbrăcămintei mobilelor vechi, David se îndeletnicea cu lucrări de exterior, ca, de pildă, repararea verandei sau înlocuirea burlanelor. David se dovedi a fi chiar mai puţin îndemînatic decît se temuse Angela. Tot timpul dădea fuga la magazinul de articole de menaj Staley's, ca să ceară vreun sfat. Din fericire, domnului Staley i se făcea milă de el şi îi ţinea o mulţime de cursuri referitoare la repararea unor plase împotriva insectelor, a unor robinete cu scurgeri şi a unor întrerupătoare electrice arse.

Într-o sîmbătă, în ziua de 21 august, David se sculă devreme, ca de obicei, îşi prepară o cafea şi plecă la spital. Vizitele decurseră repede, deoarece nu avea de văzut decît un singur pacient, pe John Tarlow, bolnavul de leucemie. Ca şi alţi pacienţi de-ai lui David suferinzi de cancer, John fusese deseori spitalizat pentru tot felul de probleme. Această ultimă internare era urmarea unui abces care i se formase pe gît. Din fericire, se simţea foarte bine. David se aştepta să-i facă externarea într-una din următorele cîteva zile.

După ce-şi termină vizitele, David se duse la liceu, pentru meciul de baschet. Intrînd în sala de gimnastică, fu surprins să vadă că numărul de persoane care aşteptau să joace era mai mare decît de obicei. Cînd, în fine, îi veni rîndul să intre în joc, observă că competiţia era mai aprigă decît alteori. Explicaţia era că nimeni nu voia să piardă, deoarece învinşii erau eliminaţi din echipă.

Faţă de o competiţie atît de înverşunată, David reacţionă jucînd cu mai multă vigoare. La un moment dat, după un salt înapoi, cotul lui se izbi zdravăn de nasul lui Kevin Yansen.

David se opri brusc din alergare şi se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Kevin ducîndu-şi ambele mîini la nas. Printre degete îi picura sînge.

– Kevin! strigă el, speriat. Ce-ai păţit?

– Fir-ar al dracului, mîrîi Kevin, de după mîinile ţinute căuş. Tîmpitule!

– Îmi pare rău, își ceru scuze David, simțindu-se prost din cauza propriei sale agresivități. Lasă-mă să văd, zise, întinzînd brațul și încercînd să-i departeze de față mîinile.

– Nu mă atinge, se răsti Kevin.

– Potolește-te, domnule Agresivu! strigă Trent Yarborough, din celălalt capăt al sălii. Trent era chirurg și unul dintre cei mai buni jucători cu mingea. Jucase la Yale. Hai să vedem ce-a pățit bătrîna „trompă". Sincer să fiu, mă bucur să constat că ai primit puțin din propriul tău medicament.

– Băga-te-aș undeva, Yarborough, îl repezi Kevin.

Cînd își lăsă mîinile în jos, văzură că din nara stîngă îi curgea sînge. Creasta nazală îi era înclinată într-o parte. Trent se apropie de el, să se uite mai cu atenție.

– S-ar părea că ți s-a spart ciocul.

– La naiba, zise Kevin.

– Vrei să ți-l îndrept eu? îl întrebă Trent. N-o să-ți cer bani mulți.

– Să sperăm că ți-ai plătit asigurarea pentru tratamente greșite, zise Kevin, aplecîndu-și capul spre spate și închizînd ochii.

Trent prinse nasul lui Kevin între degetul său mare și încheietura arătătorului și, cu o mișcare bruscă, îl readuse la locul lui. Trosnetul care se auzi îi făcu pe toți cei prezenți – chiar și pe chirurg – să tresară.

Trent se trase un pas înapoi, ca să-și admire opera.

– Arată mai bine decît originalul, declară el.

David întrebă dacă i se îngăduia să-l ducă pe Kevin acasă cu mașina, dar acesta, continuînd să vorbească mînios, spuse că avea să conducă el însuși.

În joc intră altcineva, luînd locul lui Kevin. Vreme de cîteva clipe, David rămase nemișcat, uitîndu-se la ușa prin care ieșise Kevin. Apoi tresări, cînd cineva îi trase o palmă ușoară pe spate. Întoarse capul și se pomeni față-n față cu Trent.

– Nu te necăji din cauza lui Kevin, îi zise acesta. Din cîte știu eu, a spart și el aici nasurile a două persoane. Kevin nu

este un tip deosebit de „fair-play“, dar, altminteri, e om cumsecade.

Cam fără chef, David reintră în joc.

Cînd David se înapoie acasă, Nikki şi Angela erau gata pentru „ieşirea“ din ziua respectivă. Pentru sîmbăta aceea nu-şi făcuseră nici un plan, deoarece fuseseră invitaţi la un lac din apropiere, unde şederea era prevăzută să se prelungească pînă a doua zi. O după-amiază de înot avea să fie urmată de o masă preparată şi servită în aer liber. Familiile Yansen, Yarborough şi Young – „cei trei Y“, cum îşi spuneau chiar ele – închiriaseră, pe toată durata verii, o vilă pe malul lacului. Steve Young era obstetrician-ginecolog, precum şi unul dintre cei care jucau baschet cu regularitate.

– Haide o dată, tăticule, spuse Nikki, nerăbdătoare. Sîntem deja în întîrziere.

David se uită la ceas. Jucase baschet mai mult decît de obicei. Dînd fuga la etaj, intră repede sub duş. Peste o jumătate de oră erau în maşină şi plecaţi la drum.

Lacul era ca un smarald verde, cuibărit într-o vale bogat împădurită, situată între doi munţi. Unul din aceştia adăpostea o localitate climaterică favorabilă practicării schiului, despre care lui David şi Angelei li se spusese că era una dintre cele mai bune din zonă.

Vila – încîntătoare – consta dintr-o clădire cu un labirint de coridoare şi cu numeroase dormitoare, construite în jurul unui imens şemineu masiv, din piatră brută. O spaţioasă verandă acoperită se întindea pe întreaga faţadă a casei, oferind vedere spre lac. Veranda se prelungea în afară printr-o vastă platformă, legată prin cîteva trepte de un debarcader în formă de T, care înainta în apă pe o distanţă de vreo doisprezece metri.

Nikki alcătui imediat echipă cu Arni Yansen şi amîndoi porniră în fugă spre pădure, unde Arni era nerăbdător să-i arate lui Nikki o colibă construită într-un arbore. Angela intră în bucătărie, în care Nancy Yansen, Claire Young şi Gayle Yarborough se îndeletniceau vesele cu prepararea mîncărurilor. David li se

alătură bărbaţilor, care sorbeau bere, urmărind fără prea mare interes un meci oarecare la un televizor portabil.

După-amiaza se scurse liniştit, întreruptă doar de mici tragedii legate de opt copii zburdalnici, care aveau obişnuitele tendinţe de a aluneca pe stînci, de a-şi juli genunchii şi de a-şi răni reciproc sentimentele. Soţii Yansen aveau doi copii, familia Young – unul, iar familia Yarborough – trei.

Singurul element neplăcut într-o zi altminteri impecabilă fu proasta dispoziţie a lui Kevin. De la nasul spart, se alesese cu uşoare vînătăi în jurul ochilor. Nu doar o dată se răsti la David, acuzîndu-l de stîngăcie şi de faptul că l-ar fi încurcat întruna. În cele din urmă, uimit că Yansen făcea din incidentul din acea dimineaţă o asemenea problemă, David îl luă deoparte.

– Mi-am cerut scuze, îi spuse, şi îmi voi mai cere o dată. Îmi pare rău. A fost un accident. Te asigur că n-am vrut.

Kevin se uită mînios la David, dîndu-i impresia că nu avea să-l ierte niciodată. Dar apoi, oftînd, zise:

– Hai să mai tragem o bere.

După cină, adulţii se aşezară în jurul unei mese imense, iar copiii ieşiră la aer, pe punte, să pescuiască. Cerul încă mai avea, spre apus, roşeaţa asfinţitului, şi culoarea lui se reflecta în apă. Brotăceii, precum şi greierii, şi alte insecte îşi începuseră de mult concertul nocturn. Licuricii punctau umbrele de sub copaci.

La început, conversaţia avu ca temă frumuseţea împrejurimilor şi avantajele inerente de a locui în Vermont, unde cei mai mulţi oameni se duc doar în vizită sau pentru scurte vacanţe. Însă cu timpul, discuţia se îndreptă – spre părerea de rău a celor trei soţii – către probleme legate de medicină.

– Aproape că aş prefera să aud fleacuri referitoare la sport, se văită Gayle Yarborough, iar Nancy Yansen şi Claire Young îi împărtăşiră, cu convingere, părerea.

– E greu să nu vorbim despre medicină, cu toată această aşa-zisă „reformă“ în curs de desfăşurare, zise Trent.

Ca şi Steve, Trent nu era medic în cadrul CMV-ului. Deşi încercaseră să înfiinţeze o organizaţie de asistenţă medicală

prioritară împreună cu o mare societate de asigurări şi cu Blue Shield[1], nu aveau cine ştie ce succes. Cea mai mare parte a bazei de pacienţi fusese acaparată de CMV, ca urmare a agresivei şi competitivei lansări pe piaţă a acestei instituţii.

– Toată treaba asta a reuşit să mă deprime, declară Steve. Dacă aş putea să născocesc vreo metodă prin care să mă întreţin, pe mine şi pe-ai mei, m-aş lăsa de medicină cît ai clipi din ochi.

– Ar fi o cumplită irosire a talentului tău, spuse Angela.

– Presupun că da, îi dădu dreptate Steve. Dar aş duce-o al dracului de mult mai bine decît zburîndu-mi creierii, ca ştiţi-voi-cine.

Vreme de cîteva clipe, aluzia la doctorul Portland îi reduse pe toţi la tăcere. Cea care o rupse fu Angela.

– Noi n-am auzit niciodată povestea în legătură cu doctorul Portland, zise ea. Trebuie să recunosc că eram curioasă. Am văzut-o pe sărmana lui soţie. E evident că-i este foarte greu să facă faţă morţii lui.

– Se autoînvinovăţeşte, spuse Gayle Yarborough.

– Tot ce-am aflat noi este că el era foarte deprimat, interveni David. Starea aceea a lui avea vreo legătură cu ceva anume?

– Ultima dată cînd a jucat baschet era extrem de mînios din cauză că unul din pacienţii lui, cu o fractură de şold, era pe moarte, spuse Trent. Era vorba de Sam Flemming, pictorul. Ulterior, cred că a mai pierdut vreo doi.

David simţi cum un fior rece îi coboară de-a lungul şirii spinării. Amintirea propriei sale reacţii ca proaspăt rezident la moartea cîtorva dintre pacienţii săi îi reveni în gînd, străbătîndu-l cu o senzaţie ca de gheaţă.

– Nici măcar nu sînt convins că s-a sinucis, zise Kevin pe neaşteptate, uluindu-i pe toţi.

În afară de a se plînge de neîndemînarea lui David, în ziua aceea Kevin nu vorbise decît foarte puţin. Pînă şi Nancy, soţia lui, se uită la el de parcă ar fi proferat o blasfemie.

---

[1] *Blue Shield* (lb. engl.) = Scutul Albastru: denumirea unei organizaţii de ocrotire a sănătăţii, de tipul Crucii Roşii (*n.tr.*).

– Cred că ai face mai bine să explici ce-ai vrut să spui, îl apostrofă Trent.

– Nu am multe de explicat, cu excepţia faptului că Randy nu poseda nici un revolver, zise Kevin. Este unul din acele amănunte sîcîitoare pe care nimeni n-a fost în stare să-l explice. De unde a făcut rost de armă? Nimeni n-a ieşit în faţă, recunoscînd că Randy ar fi împrumutat pistolul de la el. Randy nu părăsea niciodată oraşul. Ce-a făcut, l-a găsit pe stradă? Gîndiţi-vă puţin la asta, încheie Kevin, izbucnind într-un rîs cavernos.

– Las-o baltă, spuse Steve. Trebuie să-l fi avut, numai că nimeni nu avea cunoştinţă de asta.

– Arlene a declarat că nu ştia nimic despre armă, insistă Kevin. În plus, el a fost împuşcat drept în frunte, direcţia glonţului fiind înclinată în jos. De aceea i s-a împrăştiat pe pereţi creierul mic. Eu n-am auzit niciodată de cineva care să se fi împuşcat în felul acesta. De obicei, dacă nu vor să dea greş, oamenii îşi vîră ţeava în gură. Alţii se împuşcă în tîmplă. E greu să te împuşti din faţă, mai ales cu un magnum[1].

Ca şi în prima zi de lucru a lui David, Kevin imită cu propria-i mînă forma unui pistol. De astădată îşi îndreptă „arma" spre frunte, făcînd în aşa fel ca gestul să pară extrem de stîngaci.

Gayle se înfioră, cuprinsă de o trecătoare senzaţie de vomă. Deşi era măritată cu un medic, discuţiile despre sînge şi măruntaie o îmbolnăveau.

– Încerci să sugerezi că ar fi fost asasinat? întrebă Steve.

– Nu spun decît că eu nu sînt convins că s-a sinucis, repetă Kevin. Mai departe, fiecare poate să facă propriile sale presupuneri.

Ţîrîitul greierilor şi orăcăitul brotăceilor dominară noaptea, în vreme ce toţi reflectau asupra tulburătoarelor cuvinte ale lui Kevin.

– Ei bine, eu cred că toate astea nu-s decît o prostie, zise, în cele din urmă, Gayle Yarborough. Cred că a fost o sinucidere din

---

[1] Magnum: pistol automat, utilizat pe vremuri în armata germană (*n.tr.*).

lașitate și simpatia mea se îndreaptă spre Arlene și cei doi băieți ai ei.

– Sînt de aceeași părere, declară Claire Young.

Urmă o nouă tăcere penibilă, care se prelungi pînă cînd fu ruptă de Steve.

– Dar voi doi cum o duceți? întrebă el, uitîndu-se la David și la Angela, așezați în fața lui, de cealaltă parte a mesei. Cum vi se pare Bartletul? Vă simțiți bine?

David și Angela schimbară o privire. Cel care vorbi primul fu David:

– Eu mă simt excelent. Îmi place orașul și, deoarece fac deja parte din CMV, nu sînt nevoit să mă frămînt în legătură cu politica medicală. M-am pomenit cu o clientelă numeroasă, poate puțin prea numeroasă. Am mai mulți pacienți cu probleme de oncologie decît mă așteptam și mai mulți decît mi-ar plăcea să am.

– Ce-i aceea oncologie? întrebă Nancy Yansen,

Kevin îi adresă soției sale o privire enervată, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Cancer, zise el cu dispreț. Iisuse, Nancy, doar știi asta.

– Scuze, rosti Nancy, cu tot atîta iritare.

– Cîți pacienți cu cancer ai? se interesă Steve.

Închizînd ochii, David se gîndi vreme de cîteva clipe.

– Să vedem, spuse el. Îl am pe John Tarlow, cu leucemie. Este în spital chiar acum. O am pe Mary Ann Schiller, cu un cancer ovarian. Îl am pe Jonathan Eakins, cu un cancer de prostată. Îl am pe Donald Anderson, despre care se credea că ar fi avut un cancer pancreatic, care s-a dovedit totuși a fi un adenom benign.

– Recunosc numele acesta, interveni Trent. Este al unui pacient căruia i s-a aplicat o procedură Whipple.

– Îți mulțumesc că ne-ai informat, zise Gayle, pe un ton sarcastic.

– Asta înseamnă numai patru pacienți, remarcă Steve.

– Mai sînt și alții. O am și pe Sandra Hascher, cu melanom, și pe Marjorie Kleber, cu un cancer al sînului.

– Ne impresionează faptul că i-ai reţinut pe toţi în memorie, comentă Claire Young.

– Este uşor, replică David. Îi ţin minte, pentru că m-am împrietenit cu toţi. Îi văd în mod regulat, deoarece au o sumedenie de probleme de ordin medical, ceea ce nu-i deloc surprinzător dacă ne gîndim la mulţimea de tratamente la care au fost supuşi.

– Foarte bine, şi care-i problema? întrebă Claire.

– Problema e că, acum, că m-am împrietenit cu ei şi că mi-am asumat responsabilitatea îngrijirii lor, mă frămîntă teama că vor muri ca urmare a bolii şi mă simt răspunzător.

– Ştiu exact ce-nseamnă asta, spuse Steve. Nu pricep cum poate cineva să se specializeze în oncologie. Dumnezeu să-i aibă în pază! O jumătate din motivul care m-a îndemnat să-mi aleg ca specializare obstetrica a fost că, în general, asta-i o ramură a medicinei lipsită de necazuri.

– Acelaşi lucru e valabil şi în ceea ce priveşte oftalmologia, zise Kevin.

– Nu sînt de acord, protestă Angela. Eu pot înţelege foarte bine de ce se specializează unii oameni în oncologie. Motivaţia constă, probabil, în satisfacţia profesională, deoarece persoanele care suferă de maladii potenţial mortale au mari nevoi. În cazul multor altor specialităţi, nu ştii niciodată cu adevărat dacă ţi-ai ajutat sau nu pacienţii. În cazul oncologiei, nu există niciodată o astfel de incertitudine.

– Eu o cunosc bine pe Marjorie Kleber, spuse Gayle Yarborough. Atît TJ, cît şi mijlociul meu, Chandler, au avut-o ca învăţătoare. Este o femeie minunată. Are metoda aceea, plină de inventivitate, de a-i face pe copii să-i intereseze silabisirea deplasînd mici avioane de plastic pe un panou fixat pe perete.

– Îmi face plăcere s-o văd, ori de cîte ori vine la cabinet, cu o programare, recunoscu David.

– Tu cum o duci cu slujba? o întrebă Nancy Yansen pe Angela.

– Nici că ar putea fi mai bine, răspunse aceasta. Doctorul Wadley, şeful secţiei, a devenit un adevărat mentor. Echipa-

mentul este expresia celor mai recente realizări în domeniu. Avem mult de lucru, dar nu în asemenea măsură, încît să nu putem respira. Facem între cinci sute şi o mie de biopsii pe lună, ceea ce constituie o cifră respectabilă. Avem prilejul de a vedea o patologie interesantă, ca urmare a faptului că spitalul din Bartlet funcţionează ca un centru de îngrijire medicală de gradul trei. Avem chiar şi un laborator de analize virale, lucru la care nu mă aşteptam. Aşa că, una peste alta, totul este foarte incitant.

– Ai avut deja vreo altercaţie cu Charles Kelley? îl întrebă Kevin pe David.

– Absolut nici una, răspunse David, mirat. Ne-am înţeles perfect. De fapt, chiar în săptămîna asta m-am întîlnit cu Kelley şi cu directorul din cadrul CMV-ului, care se ocupă, la Burlington, de problema managementului de calitate. Amîndoi au fost laudativi în legătură cu răspunsurile date de pacienţi pe formularele prin care li se cere să aprecieze îngrijirea ce li se acordă şi să precizeze măsura în care sînt mulţumiţi.

– Ha-ha! rîse Kevin, dispreţuitor. Managementul de calitate este o prostie. Aşteaptă pînă ţi se va face verificarea rentabilităţii. E ceva care, de obicei, durează două sau trei luni. Atunci să-mi spui ce părere ai despre Charles Kelley.

– Pe mine nu mă priveşte, replică David. Eu practic o medicină corectă şi atentă. Mă doare-n cot de programul de premiere referitor la spitalizare şi, cu siguranţă, nu alerg după unul din marile premii, cu excursii în Bahamas.

– Pe mine m-ar interesa, zise Kevin. Consider că este un program bun. De ce să nu te gîndeşti de două ori înainte de a interna pe cineva? Pacienţii de-aici îţi respectă recomandările. Oamenii se simt mai bine acasă decît în spital. Dacă spitalul vrea să ne trimită, pe mine şi pe Nancy, în Bahamas, nu intenţionez să mă plîng.

– Pentru oftalmologie, situaţia este puţin diferită decît pentru medicina internă, sublinie David.

– Gata cu vorbăria asta pe teme medicale, decretă Gayle Yarborough. Tocmai mă gîndeam că ar fi trebuit să aduc filmul *The*

Big Chill[1]. Este un film formidabil pentru a fi vizionat într-un grup ca acesta.

– Chiar că aşa ceva ar stimula o oarecare conversaţie, zise Nancy Yansen. Şi ar fi mult mai incitant decît vorbăria asta medicală fără rost.

– Eu nu am nevoie de un film pentru a mă gîndi dacă vreau sau nu să-l las pe soţul meu să facă dragoste cu una dintre prietenele mele, în aşa fel ca ea să poată avea un copil, declară Claire Young. În nici un caz! Şi cu asta, punct!

– Oh, fii rezonabilă, interveni Steve, îndreptîndu-şi poziţia trupului, pînă atunci gîrbovită. Pe mine nu m-ar deranja, mai ales dacă ar fi vorba de Gayle, adăugă el, întinzîndu-se spre aceasta şi îmbrăţişînd-o.

Gayle, care şedea lîngă el, chicoti şi se prefăcu că se zvîrcoleşte în braţele lui.

Trent îi turnă lui Steve puţină bere pe creştetul capului. Steve încercă s-o prindă cu limba.

– Ar trebui să fie o situaţie disperată, spuse Nancy Yansen. Şi, oricum, există şi soluţia inseminării artificiale.

În următoarele cîteva minute, toţi, cu excepţia lui David şi a Angelei, se încovoiară de rîs. Apoi se porni o serie de glume de prost gust şi de insinuări sexuale. David şi Angela păstrau semisurîsuri rigide şi dădeau din cap la poante, dar nu participau activ.

– Staţi o clipă, toată lumea, strigă Nancy Yansen printre hohote de rîs, după o glumă deosebit de deocheată. Eu cred – spuse, luptîndu-se să se stăpînească – cred că ar trebui să-i ducem pe copii la culcare, ca să putem face o baie în pielea goală. Ce părere aveţi?

– Eu zic s-o facem, răspunse Trent, ciocnind o sticlă de bere cu Steve.

David şi Angela se uitară unul la celălalt, întrebîndu-se dacă nu cumva sugestia aceea era o glumă. Toţi ceilalţi se ridicară în

[1] *The Big Chill* (lb. engl.): în traducere literală, *Marele îngheţ* (*n.tr.*).

picioare şi începură să-şi cheme copiii, care continuau să stea pe debarcader, pescuind pe întuneric.

Mai tîrziu, în camera lor, în timp ce se spăla pe faţă la chiuveta montată pe perete, Angela i se plînse lui David, exprimîndu-şi convingerea că grupul de amici regresase brusc la cine ştie ce stadiu de dezvoltare anterior, adolescentin. În vreme ce vorbeau, îi auzeau amîndoi pe ceilalţi adulţi sărind de pe debarcader, într-un infernal zgomot de chicoteli, strigăte şi pleoscăituri.

– Aduce a comportament de frăţie universitară, fu de acord David. Dar nu cred că ar fi ceva rău în asta. N-ar trebui să-i judecăm.

– Nu sînt atît de sigură, replică Angela. Ceea ce mă îngrijorează este senzaţia că ne aflăm într-un roman de John Updike referitor la mahalale. Toată vorbăria asta fără rost despre sex şi purtarea de acum mă fac să mă simt prost. Cred că s-ar putea să fie o consecinţă a plictiselii. Poate că Bartletul nu este un paradis, aşa cum credem noi.

– Oh, te rog, protestă David, uimit. Părerea mea e că eşti prea critică şi cinică. Consider că atitudinea lor faţă de viaţă este, pur şi simplu, tinerească, exuberantă şi dornică de amuzament. Poate că noi sîntem cei încuiaţi.

Angela se întoarse cu spatele la chiuvetă, ca să se uite la David. Îl privea cu o expresie mirată, ca şi cum ar fi fost un străin.

– Dacă doreşti, eşti absolut liber să te duci acolo despuiat şi să te alături orgiilor, zise ea. Nu mă lăsa să te opresc!

– N-o lua cu totul razna, replică David. Nu vreau să particip la distracţiile lor. Cu toate acestea, nu văd lucrurile atît de tranşant negru şi alb cum se pare că le vezi tu. Poate că atitudinea ta este consecinţa educaţiei tale catolice.

– Refuz să mă las provocată, spuse Angela, întorcîndu-se iar spre chiuvetă. Şi, mai ales, refuz să fiu atrasă într-una din discuţiile tale lipsite de rost, pe teme religioase.

– Din partea mea, asta-i perfect, zise David, pe un ton afabil.

Mai tîrziu, cînd se băgaseră în pat şi stinseseră lumina, zgomotele veseliei de pe debarcader fuseseră înlocuite de cele produse de broaşte şi insecte. Liniştea era atît de adîncă, încît auzeau clipocitul apei ce se lovea uşor de mal.

– Crezi că ei mai sînt acolo? întrebă Angela în şoaptă.

– Habar n-am, răspunse David. Ba mai mult, nici nu-mi pasă.

– Ce părere ai despre comentariile lui Kevin referitoare la doctorul Portland? îl iscodi ea.

– Ca să fiu sincer, Kevin a devenit pentru mine un soi de mister. Niciodată n-am văzut pe cineva care să poarte atîta pică din cauza unei lovituri în nas, primite în cursul unei nevinovate partide de baschet.

– Mie, comentariile lui mi s-au părut deplasate, ca să nu spun mai mult, admise Angela. Faptul de a mă gîndi fie şi o secundă la asasinate în Bartlet mă face, în mod ciudat, să mă ia cu frig. Încep să am sentimentul sîcîitor că, în curînd, se va întîmpla ceva rău, poate din cauză că sîntem prea fericiţi.

– Asta-i firea ta isterică, zise David, pe jumătate în glumă. Întotdeauna eşti în căutarea unor elemente dramatice. De aceea devii pesimistă. Eu socotesc că sîntem fericiţi, pentru că am luat deciziile corecte.

– Sper să ai dreptate, spuse Angela, ghemuindu-se în îndoitura braţului lui David.

9

Luni, 6 septembrie

TRAYNOR TRASE MAŞINA ÎN AFARA CAROSABILULUI ŞI, cu paşi elastici, porni peste cîmp, către şirul de automobile parcate lîngă gardul cu duble zăbrele. În lunile de vară, terenurile de după gard, destinate desfăşurării tîrgurilor, erau utilizate de cele mai multe ori pentru iarmaroace meşteşugăreşti, însă astăzi,

Traynor şi soţia lui, Jacqueline, fuseseră atraşi acolo de cel de-al optulea picnic organizat cu prilejul Zilei Muncii de către Spitalul Orăşenesc Bartlet. Festivităţile începuseră la ora nouă, prin concursuri de alergare pentru copii.

– Ce mod de a strica o zi de sărbătoare, altminteri foarte plăcută, îi spuse Traynor soţiei sale. Nu pot să sufăr picnicurile astea.

– Aiurea! replică Jacqueline, pe un ton dispreţuitor. Pe mine nu mă prosteşti nici o secundă.

Jacqueline era o femeie mignionă, puţin supraponderală, care se îmbrăca într-un stil exagerat de conservator. Acum purta o pălărie albă, mănuşi albe şi pantofi cu toc, deşi veniseră pentru o masă la iarbă verde, cu porumb, scoici înăbuşite în abur şi homar de Maine.

– La ce te referi? o întrebă Traynor, oprind maşina şi răsucind cheia în contact.

– Ştiu cît de mult îţi plac treburile astea legate de spital, aşa că nu face pe martirul cu mine. Îţi place să te scalzi în lumina reflectoarelor, fiind centrul atracţiei. Îţi joci cu toată fiinţa rolul de preşedinte al consiliului de conducere.

Traynor se uită la soţia sa cu indignare. Căsnicia lor era plină de antagonisme şi, de obicei, el riposta usturător, dar acum îşi puse lacăt gurii. Jacqueline avea dreptate în privinţa picnicului, dar pe el îl irita faptul că, de-a lungul celor douăzeci şi unu de ani de cînd erau căsătoriţi, ea ajunsese să-l cunoască atît de bine.

– Care-i problema? întrebă Jacqueline. Pornim sau nu la treabă?

Bombănind, Traynor coborî din maşină.

În timp ce mergeau anevoie înapoi, pe lîngă şirul de maşini parcate, Traynor o văzu pe Beaton, care îi salută fluturîndu-şi mîna şi se îndreptă către ei, venindu-le în întîmpinare. Era însoţită de Wayne Robertson, şeful poliţiei, şi Traynor bănui imediat că trebuie să se fi întîmplat ceva neplăcut.

– Ce bună potriveală! remarcă Jacqueline, cînd o văzu pe Beaton că se apropie. Iat-o pe cea mai entuziastă dintre linguşitorii tăi.

– Taci din gură, Jacqueline! mîrîi Traynor printre dinţi.

– Am primit o veste proastă, anunţă Beaton, fără nici un preambul.

– De ce nu te duci la cort, să iei vreo gustare? îi sugeră Traynor lui Jacqueline, dîndu-i un ghiont.

După ce-i aruncă lui Beaton o privire dispreţuitoare, soţia lui plecă.

– Nu pare deloc încîntată că se află aici în dimineaţa aceasta, remarcă Beaton.

Traynor rîse scurt, ca pentru a sublinia lipsa de importanţă a unei astfel de probleme, după care întrebă:

– Care e vestea cea proastă?

– Din păcate, astă-noapte sau, mai degrabă, azi-dimineaţă, a avut loc o altă agresiune îndreptată împotriva unei asistente medicale, răspunse Beaton. Femeia a fost violată.

– Fir-ar al dracului! înjură Traynor. E vorba de acelaşi individ?

– Aşa credem. Descrierea e aceeaşi. Ca şi masca de schi. De astădată, arma a fost un revolver, în loc de cuţit, dar criminalul avea şi acum cătuşele acelea. De asemenea, a tras-o cu forţa între copaci, lucru pe care l-a făcut şi în trecut.

– Sperasem că instalaţia de iluminat avea să împiedice asta, zise Traynor.

– Poate că l-ar fi putut împiedica, spuse Beaton, cu oarecare ezitare.

– Ce vrei să zici?

– Atacul a avut loc în parcarea de sus, unde nu există lumini. După cum îţi aminteşti, noi n-am iluminat decît parcarea de la subsol, ca să economisim bani.

– Cine are cunoştinţă despre violul acesta? întrebă Traynor.

– Nu foarte multe persoane. Mi-am asumat răspunderea de a lua legătura cu George O'Donald, de la *Bartlet Sun*, şi el a fost de acord să nu publice ştirea în ziar. Aşa că am putea obţine un răgaz. Sînt convinsă că victima nu se va grăbi să povestească multor oameni ce a păţit.

– Mi-ar plăcea să pot face în aşa fel, încît cei de la CMV să nu afle nimic... dacă aşa ceva ar fi posibil.

– Cred că incidentul acesta subliniază cît de mare nevoie avem de noul garaj.

– Ne este necesar, dar s-ar putea să nu-l căpătăm. Asta-i vestea mea proastă pentru şedinţa consiliului executiv de diseară. Vechiul meu zeu al răzbunării, Jeb Wiggins, s-a răzgîndit. Ba şi mai rău, i-a convins pe cei din comitetul consilierilor orăşeneşti că noul garaj este o idee complet greşită. A reuşit să-i facă pe toţi să creadă că realizarea lui ar fi o jignire adusă ochilor.

– Şi asta înseamnă sfîrşitul proiectului?

– Nu-i chiar sfîrşitul, dar este o lovitură, recunoscu Traynor. O să reuşesc eu să-l fac să fie votat iar, însă o dată ce un lucru ajunge să fie respins în felul acesta, e greu să-l reînvii. Poate că violul de astă-noapte, oricît de rău ar fi, ar putea constitui catalizatorul de care avem nevoie ca să fie aprobat proiectul.

Traynor se întoarse spre Robertson şi, în lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare ai acestuia, văzu două imagini deformate ale lui însuşi.

– Poliţia nu poate face nimic? îl întrebă.

– În afară de a pune un poliţist să stea de pază acolo în fiecare noapte, răspunse Robertson, nu putem face prea multe. Le-am dat deja dispoziţie oamenilor mei să „măture“ parcajele cu lanternele lor ori de cîte ori se află în zonă.

– Unde-i responsabilul cu paza spitalului, Patrick Swegler?

– Îl aduc imediat, făgădui Robertson, pornind în pas alergător spre heleşteu.

– Eşti pregătită pentru diseară? o întrebă Traynor pe Beaton, de îndată ce Robertson ajunsese destul de departe ca să nu-i poată auzi.

– Te referi la şedinţă? preciză ea.

– La şedinţă şi după şedinţă, zise Traynor, cu un zîmbet lasciv.

– În ceea ce priveşte „după“, nu sînt sigură. Trebuie să discutăm.

– Despre ce să discutăm? replică Traynor, nemulţumit de ceea ce auzea.

– Nu-i acum momentul potrivit, spuse Beaton, văzîndu-i pe Patrick Swegler şi pe Wayne Robertson, care deja veneau spre ei.

Traynor se sprijini de gard. Se simţea oarecum lipsit de vlagă. Singurul lucru pe care se baza era afecţiunea lui Beaton. Se întrebă dacă nu cumva ea îl înşela, întîlnindu-se cu altcineva, ca, de plidă, dobitocul de Charles Kelley. Oftă; întotdeauna exista ceva care nu mergea cum trebuie.

Patrick Swegler se apropie de Traynor şi îl privi drept în ochi. Traynor îl considera ca pe un copil încăpăţînat. În scurta epocă în care Bartletul dominase liga lor interşcolară, Patrick jucase fotbal pentru liceul din Bartlet.

– Nu prea se puteau face multe, zise Swegler, nevrînd să se lase intimidat în legătură cu incidentul din parcare. Asistenta medicală lucrase două schimburi şi nu i-a sunat pe cei de la pază înainte de a pleca, aşa cum le instruisem noi în repetate rînduri pe infirmiere, să facă ori de cîte ori plecau tîrziu. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, cînd venise în ziua aceea la serviciu, îşi lăsase maşina în parcarea superioră. După cum ştiţi, acela nu este iluminat.

– Iisuse Hristoase! bombăni Traynor. Se presupune că eu ar trebui să supraveghez buna funcţionare a unei întreprinderi de mai multe milioane de dolari şi sînt obligat să-mi bat capul cu cele mai banale amănunte. De ce nu i-a sunat pe cei de la pază?

– Nu mi s-a spus, domnule.

– Dacă obţinem noul garaj, zise Beaton, problema se va rezolva.

– Unde este Werner Van Slyke, responsabilul cu problemele tehnice? întrebă Traynor. Aduceţi-mi-l aici.

– Dintre toţi oamenii din lume, tu eşti cel care ar trebui să ştie că domnul Van Slyke nu se ocupă de nici una din funcţiunile sociale ale spitalului, îi reaminti Beaton.

– Fir-ar să fie, ai dreptate! exclamă Traynor. Dar te rog să-i transmiţi din partea mea că vreau ca parcarea aceea de sus să fie iluminată întocmai ca şi cea de jos. De fapt, spune-i să o ilumineze ca pe o sală de bal. Şi, oricum, continuă el, întorcîndu-se din nou spre Robertson, de ce n-ai fost în stare să descoperi cine este blestematul ăla de violator? Ţinînd seama de dimensiunile

orașului și de numărul de violuri – despre care se poate presupune că au fost săvîrșite de aceeași persoană – aș fi crezut că pînă acum ar fi trebuit să ai un suspect.

– Lucrăm la asta, îl asigură Robertson.

– N-ați vrea să ne ducem la cort? propuse Beaton.

– De ce nu? replică Traynor, clocotind de furie. Mi-ar plăcea ca din toate astea să mă aleg măcar cu cîteva scoici comestibile.

Cu aceste cuvinte, o luă pe Beaton de braț și porni spre zona rezervată gustărilor.

Era pe punctul de a reveni la subiectul legat de eventualul lor *rendez-vous*, cînd Caldwell și Cantor îi văzură și se apropiară de ei. Caldwell era într-o dispoziție deosebit de voioasă.

– Bănuiesc că ai aflat deja cît de bine funcționează programul de premiere, îi spuse lui Traynor. Cifrele pentru august sînt încurajatoare.

– Nu, n-am aflat, zise Traynor, întorcîndu-se, întrebător, către Beaton.

– Este adevărat, confirmă aceasta. Am de gînd să prezint diseară statisticile. Bilanțul este în ordine. Internările din august ale celor de la CMV sînt la un nivel cu patru la sută mai scăzut față de cel din luna august a anului trecut. Asta nu-i foarte mult, dar tendința e către direcția corectă.

– E plăcut să auzi din cînd în cînd și cîte o veste bună, zise Traynor, dar nu ne putem culca pe urechea asta. Stăteam vineri de vorbă cu Arnsworth, și el m-a avertizat că, atunci cînd vor pleca turiștii, zona roșie a riscului de faliment va reapărea, vrînd să se răzbune. În iulie și august, o bună parte din populația rezultată din recensămînt erau pacienți plătitori, nu oameni înscriși la CMV. Acum, că s-a terminat cu Ziua Muncii, turiștii vor pleca acasă. Așa că nu ne putem îngădui să ne relaxăm.

– Cred că ar trebui să reactivăm controlul strict cu privire la rentabilizare, spuse Beaton. Este singura noastră speranță pentru a rezista pînă cînd va expira actualul contract referitor la taxa pe cap de om.

– Bineînțeles că trebuie s-o luăm de la capăt, zise Traynor. Nu avem de ales. Apropo, pentru informarea tuturor, aflați că

am schimbat în mod oficial denumirea de DUM în DUC. Acum, folosim abrevierea de la „Drastic Utilization Control“.

Anunţul îi făcu pe toţi să chicotească.

– Trebuie să declar că sînt dezamăgit, spuse Cantor, încă mai mustăcind. Eu fiind cel care a conceput planul acesta, eram în favoarea denumirii de DUM.

În ciuda îndelungatei şi însoritei veri, paloarea feţei lui nu dispăruse decît în mică măsură. Pielea de pe picioarele lui surprinzător de albe era şi mai palidă. Purta pantaloni scurţi „bermuda“ şi ciorapi negri.

– Am o întrebare legată de politica pe care urmează s-o adoptăm, zise Caldwell. În cadrul planului DUC, care este statutul pentru o boală cronică, aşa cum ar fi fibroza chistică?

– Nu mă-ntreba pe mine, replică Traynor. Eu nu sînt doctor. Ce naiba este aia, o fibroză chistică? Vreau să zic, de auzit am auzit termenul acesta, dar asta-i cam tot.

– Este o maladie cronică moştenită, îl lămuri Cantor. Cauzează o mulţime de probleme respiratorii şi GI.

– Prin „GI“ se înţelege „gastro-intestinale“, explică de astă dată Caldwell. Aparatul digestiv.

– Îţi mulţumesc, zise Traynor, pe un ton sarcastic. Ştiu ce înseamnă GI. Dar ce-i cu boala aceea? Este... mortală?

– De obicei, da, răspunse Cantor, însă cu o îngrijire respiratorie intensivă, unii bolnavi pot duce o viaţă activă pînă la cinci-zeci-şaizeci de ani.

– Care e costul statistic anual implicat de o asemenea afecţiune? se interesă Traynor.

– O dată ce se instalează probleme respiratorii cronice, cheltuielile pot atinge douăzeci de mii şi mai bine de dolari pe an, răspunse Cantor.

– Dumnezeule sfinte! exclamă Traynor. Cu un asemenea cost, ar trebui să fie inclusă în considerentele de rentabilizare. Este o afecţiune des întîlnită?

– Un caz la două mii de naşteri, spuse Cantor.

– Oh, la dracu'! înjură Traynor, fluturîndu-şi mîna pentru a sublinia lipsa de importanţă a problemei. Atunci, este o maladie prea rară pentru a ne frămînta în legătură cu ea.

După ce făgăduiră să nu întîrzie la şedinţa consiliului de conducere din seara aceea, Caldwell şi Cantor îşi văzură de drum, în direcţii diferite. Caldwell se îndreptă spre meciul de volei în curs de a se înjgheba pe mica plajă de pe malul heleşteului; Cantor porni în linie dreaptă către cada cu sticle de bere puse la gheaţă.

– Hai să mergem la mîncăruri, decise Traynor.

Încă o dată porniră la drum spre cortul care adăpostea şirurile de grătare cu cărbuni. Toţi cei pe lîngă care trecea Traynor, fie înclinau capul, fie îi adresau cîteva cuvinte de salut. Soţia lui avea dreptate: îi plăcea la nebunie acest gen de prilej de a-şi face apariţia în public. Îl făcea să se simtă ca un rege. Se îmbrăcase în haine obişnuite, dar cu meticulozitate: pantaloni bine croiţi, de comandă, mocasini cu tocuri înalte, fără ciorapi, şi o cămaşă cu mînecă scurtă, descheiată la gît. Într-o astfel de ocazie, niciodată nu purta pantaloni scurţi şi era uimit văzînd cît de puţin îi păsa lui Cantor de felul în care arăta.

Fericirea îi fu umbrită de apropierea soţiei sale.

– Te distrezi bine, scumpule? îl întrebă ea pe un ton sarcastic. În mod sigur, aşa se pare.

– Ce se presupune că ar trebui să fac? întrebă el, retoric. Să umblu încoace şi încolo încruntat?

– Nu văd de ce nu, replică Jacqueline. Aşa eşti acasă mai tot timpul.

– Poate că ar fi mai bine să plec, zise Beaton, începînd să se depărteze.

– Nu, spuse Traynor, apucînd-o de braţ ca s-o reţină. Vreau să aflu mai multe în legătură cu statisticile din august, pentru şedinţa de diseară.

– În cazul acesta voi pleca eu, spuse Jacqueline. De fapt, cred că mă voi duce acasă, dragă Harold. Am avut parte de o ceartă şi am stat de vorbă cu cele două persoane la care ţin cel mai mult. Sînt sigură că unul sau mai mulţi dintre colegii tăi va fi mai mult decît încîntat să te ducă acasă cu maşina sa.

Traynor şi Beaton o urmăriră cu privirea pe Jacqueline, care se îndepărta, călcînd cu paşi mărunţi prin iarba deasă, cu pantofii ei de bal.

– Dintr-o dată mi-a trecut pofta de mîncare, spuse Traynor, după ce Jacqueline dispăruse din vedere. Hai să ne mai mişcăm pe-aici.

Coborîră pînă la lac şi, o vreme, urmăriră meciul de volei. Apoi se îndreptară cu paşi lenţi către terenul de *softball*[1].

– Despre ce vrei să discutăm? întrebă Traynor, luîndu-şi inima în dinţi.

– Despre noi, despre relaţia noastră, despre mine, răspunse Beaton. Slujba mea e foarte bună. Îmi place mult. Mă stimulează. Dar, cînd m-ai angajat, mi-ai dat de înţeles că relaţia dintre noi avea să ducă undeva. Mi-ai afirmat că erai pe cale să obţii divorţul. Asta nu s-a întîmplat. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor furişîndu-mă prin colţuri. Întîlnirile astea amoroase nu sînt de ajuns. Am nevoie de mai mult. Traynor simţi cum o sudoare rece îi acoperă brusc fruntea. Cu toate cîte se petreceau acum la spital, nu putea face faţă şi la asta. Nu voia să pună capăt legăturii sale cu Helen, dar nu avea cum s-o înfrunte pe Jacqueline. Mai gîndeşte-te la ce ţi-am spus, zise Beaton. Însă pînă nu se va schimba ceva, micile noastre *rendez-vous*-uri în biroul meu trebuie să înceteze.

Traynor dădu din cap în semn că „da". Deocamdată, asta era tot ce putea să spere mai bun. Ajunseră la terenul de *softball* şi priviră jocul cu gîndul în altă parte. Tocmai se organiza un meci.

– Iată-l pe doctorul Wadley, zise Beaton.

Îşi flutură mîna, şi Wadley îi răspunse la salut în acelaşi fel. Lîngă el se afla o femeie tînără şi atrăgătoare, cu păr castaniu-închis, îmbrăcată în pantaloni scurţi. Purta o şapcă de base-ball înclinată şmechereşte într-o parte.

– Cine este femeia care îl însoţeşte? întrebă Traynor, dornic să schimbe subiectul.

– E cel mai proaspăt medic patolog al nostru, îl lămuri Beaton. Angela Wilson. Vrei să faci cunoştinţă cu ea?

– Cred că ar fi indicat, răspunse Traynor.

---

[1] *Softball*: un fel de baschet, jucat pe un teren mai mic, cu o minge mai mare şi mai moale (*n.tr.*).

Se duseră la cei doi, şi Wadley făcu onorurile. În timpul îndelungatei lui prezentări, îl proslăvi pe Traynor, ca fiind cel mai bun preşedinte al consiliului de conducere pe care-l avusese vreodată spitalul, iar pe Angela o preamări ca fiind cel mai recent şi mai strălucit patolog.

– Sînt încîntată să vă cunosc, zise Angela.

O chemare din partea celorlalţi jucători îi făcură pe Wadley şi pe Angela să se despartă de Traynor şi de Beaton. Meciul era pe punctul de a începe.

Beaton îl privi cu atenţie pe Wadley, în vreme ce acesta o conducea pe Angela la locul ei, la baza a doua[1]. El era *short-stop*[2].

– Constat o mare schimbare la bătrînul doctor Wadley, remarcă Beaton. Angela Wilson a trezit profesorul care zăcea în el. I-a dat un nou scop în viaţă. De cînd a venit ea aici, el este în al nouălea cer.

Traynor o privi pe Angela Wilson, cum evolua pe teren şi cum arunca mingile, cu voiciune, către prima bază. Înţelegea foarte bine interesul lui Wadley, numai că, spre deosebire de Beaton, nu i-l atribuia doar unui entuziasm de mentor. Angela Wilson nu arăta ca un medic, cel puţin nu semăna cu nici un doctor întîlnit de Traynor vreodată.

10

Toamnă în Vermont

DEŞI DAVID ŞI ANGELA ÎŞI PETRECUSERĂ PATRU ANI LA Boston, în timpul rezidenţiatelor, nu trăiseră cu adevărat întreaga splendoare a unei toamne în New England. La Bartlet, fru-

---

[1] Baza a doua: unul dintre cele patru puncte sau poziţii, numite „baze", aflate pe circuitul pe care trebuie să-l parcurgă, în jocul de base-ball, adversarul celui care aruncă mingea (*n.tr.*).

[2] *Short-stop* (lb. engl.): jucător de cîmp, alături de baza a doua, în jocul de base-ball (*n.tr.*).

musețea naturii îți tăia respirația. În fiecare zi, coloritul superb al frunzelor devenea tot mai intens, ca și cum ar fi încercat să depășească eforturile zilei precedente.

Pe lîngă încîntarea ochilor, toamna aduse plăceri mai subtile, care te făceau să te simți bine. Aerul deveni răcoros, limpede ca cleștarul și atît de pur, încît era o plăcere să-l respiri. În atmosferă plutea o senzație de înviorare, care transforma trezirea de dimineață într-o încîntare. Fiecare zi era plină de energie și de emoții, fiecare seară oferea o mulțumire tihnită, însoțită de trosnetul lemnelor ce ardeau în cămin pentru a ține la distanță răcoarea din timpul nopții.

Lui Nikki îi plăcea școala ei. Marjorie Kleber îi deveni învățătoare și, așa cum presupusese David, era formidabilă. Deși Nikki fusese întotdeauna o elevă bună, acum era excelentă. Aștepta cu nerăbdare ziua de luni, cînd avea să înceapă o nouă săptămînă de școală. Seara, fetița nu mai contenea cu istorisirea a tot ce învățase în clasă în ziua respectivă.

Prietenia lui Nikki cu Caroline Helmsford înflori, și cele două ajunseră ca în timpul activităților de după cursuri să fie de nedespărțit. Se întări și prietenia lui Nikki cu Arni. După multe discuții în care se cîntăriră părerile pro și contra, Nikki își cîștigă dreptul de a merge la școală cu bicicleta, cu condiția să nu se apropie de străzile principale. Pentru fetiță, acesta era un nou soi de libertate, și anume unul care îi plăcea. Drumul către școală o ducea pe lîngă casa familiei Yansen, și Arni o aștepta în fiecare dimineață. Ultimul kilometru și ceva îl parcurgeau împreună.

Starea sănătății lui Nikki continua să fie bună. Aerul – rece, uscat și curat – părea să fie o terapie perfectă pentru aparatul ei respirator. Cu excepția amănuntului că era necesar să-și facă zilnic terapia matinală în fotoliul ei jerpelit, totul era aproape ca și cum n-ar fi suferit de o boală cronică. Faptul că se simțea atît de bine constituia pentru David și Angela o enormă alinare.

Unul dintre evenimentele importante ale acelei toamne fu sosirea, în ultima parte a lui septembrie, a părinților Angelei. Aceasta avusese multe îndoieli dacă să-i invite sau nu. Susținerea ideii de către David înclinase balanța.

Doctorul Walter Christopher, tatăl Angelei, fu rezervat în laudele sale privitoare la casă și la oraș, dar condescendent în legătură cu ceea ce numea el „medicina rurală“. Refuză cu încăpățînare să viziteze laboratorul Angelei, invocînd scuza că el însuși își petrecea prea mult timp din viață în spitale.

Bernice Christopher, mama Angelei, nu găsi nimic care să merite să fie lăudat. Casa i se părea prea mare și cu prea mulți curenți de aer, primejdioși mai ales pentru Nikki. De asemenea, era de părere că frunzele din Central Park aveau un colorit tot atît de frumos ca al celor din Bartlet și că nimeni nu avea nevoie să facă un drum de șase ore cu mașina ca să se uite la niște arbori.

Singurul incident cu adevărat penibil avu loc la masa de sîmbătă seara. Bernice insistă să bea mai mult decît era nimerit pentru ea și, ca de obicei, se ameți. Apoi îl acuză pe David, cu familia lui cu tot, că ar fi cauza bolii lui Nikki.

– În partea noastră nu a existat niciodată fibroză chistică, spuse ea.

– Bernice! o apostrofă doctorul Christopher pe un ton aspru. Afișarea ignoranței este o lipsă de decență.

Urmă o tăcere tensionată, pînă cînd Angela reuși să-și stăpînească mînia. Abia atunci schimbă subiectul, trecînd la căutările de mobilier întreprinse de ea și de David la anticariatul din apropiere și în magazinele de mobile uzate.

Toată lumea se simți ușurată cînd sosi vremea plecării soților Christopher, la amiaza zilei de duminică. David, Angela și Nikki stătură cum se cuvine, în picioare în fața casei, și își fluturară mîinile pînă cînd mașina Christopherilor dispăru din vedere în josul drumului.

– Data viitoare, cînd o să mai vorbesc despre venirea lor aici, să-mi tragi un picior, zise Angela.

David izbucni în rîs și o asigură că vizita nu decursese chiar atît de rău.

Superba vreme de toamnă se prelungi mult în octombrie. Deși spre sfîrșitul lui septembrie fuseseră cîteva zile reci, sosi

vara indiană[1] şi aduse cu ea zile tot atît de calde ca şi cele ale verii înseşi. O dubioasă combinaţie între temperatură şi umezeală menţinu frunzişul copacilor mult timp după ceea ce localnicii din Bartlet spuneau că era obişnuit.

Pe la mijlocul lui octombrie, în timpul unei pauze în cursul meciului de baschet dintr-o dimineaţă de duminică, Steve, Kevin şi Trent îl încolţiră pe David.

– Ce-ar fi dacă tu şi ai tăi v-aţi petrece week-end-ul ăsta împreună cu noi? zise Trent. Ne vom duce toţi la Waterville Valley, în New Hampshire. Ne-ar face plăcere să veniţi şi voi.

– Spune-i care este adevăratul motiv pentru care vrem să vină şi ei, îl îndemnă Kevin.

– Ia mai taci ! îl repezi Trent, dîndu-i lui Kevin, în glumă, o lovitură uşoară pe creştetul capului.

– Adevăratul motiv e că noi am închiriat o clădire cu patru dormitoare, perseveră Kevin, ferindu-se de Trent. Zgîrciţii ăştia ar face orice ca să reducă cheltuielile.

– Prostii, protestă Steve. Cu cît vom fi mai mulţi, cu atît ne vom distra mai bine.

– De ce vă duceţi în New Hampshire? întrebă David.

– În mod sigur, pentru frunziş acesta va fi ultimul week-end, zise Trent. În New Hampshire e cu totul altceva. Decorul e mai aspru. Unii oameni consideră chiar că frunzişul de acolo este mai spectaculos.

– Nu-mi pot închipui că ar putea fi mai frumos decît aici, în Bartlet, spuse David.

– Waterville este o localitate amuzantă, interveni Kevin. Majoritatea oamenilor o cunosc numai datorită schiului practicat iarna. Dar există acolo posibilităţi pentru tenis, golf, excursii, ba chiar şi un teren de baschet. Copiilor le place la nebunie.

– Haide, David, insistă Steve. Nu mai e mult şi o să vină iarna. Trebuie să ieşiţi la aer şi să profitaţi cît se mai poate. Ai încredere în noi.

---

[1] Vara indiană: denumire dată în SUA, precum şi în alte zone ale globului, perioadei de vreme calmă, uscată şi ceţoasă de la sfîrşitul toamnei (*n.tr.*).

– Mie mi se pare în ordine, zise David. Diseară o să-i prezint Angelei propunerea şi îi voi telefona unuia dintre voi.

Lucrurile fiind astfel hotărîte, grupul celor trei se alătură celorlalţi pentru a-şi termina meciul de baschet.

În seara aceea Angela nu fu prea entuziasmată cînd David îi vorbi despre invitaţie. După experienţa din week-end-ul petrecut la lac, la care se mai adăuga şi faptul că aveau mult de lucru acasă, David şi Angela nu prea întreţinuseră relaţii sociale. Angela nu voia să participe la încă un week-end cu glume de prost gust şi cu aluzii la sex. În ciuda părerii contrare a lui David, Angela continua să se întrebe dacă nu cumva prietenii lor, mai ales femeile, sufereau de plictiseală, şi ideea de a se afla împreună cu ei într-un spaţiu atît de restrîns îi dădea o oarecare senzaţie de claustrofobie.

– Haide, zău, insistă David. O să fie amuzant. Ar trebui să vedem mai mult din New England. Aşa cum spunea Steve, în scurt timp va veni iarna şi vom fi nevoiţi să stăm închişi în casă mai toată vremea.

– Va fi costisitor, îi atrase atenţia Angela, încercînd să născocească motive pentru a nu accepta invitaţia aceea.

– Hai, mămico, interveni Nikki. Arni mi-a spus că la Waterville e frumos.

– Cît de costisitor poate să fie? întrebă David. Vom folosi vila în comun timp de patru zile. În afară de asta, gîndeşte-te la veniturile noastre.

– Gîndeşte-te la datoriile noastre, ripostă Angela. Avem două ipoteci pe casă, din care una este imensă, şi am început să rambursăm împrumuturile pentru studenţia noastră. Şi nu ştiu dacă maşina o să facă faţă unei ierni în Vermont.

– Eşti caraghioasă, zise David. Eu ţin o socoteală exactă a situaţiei noastre financiare, şi ne descurcăm foarte bine. Nu-i ca şi cum ar fi vorba de cine ştie ce croazieră extravagantă. Cu patru familii într-o singură vilă, nu ne va costa mai mult decît o excursie cu cortul.

– Te rog, mămico! strigă Nikki.

– De acord, se învoi Angela, în cele din urmă. Îmi dau seama cînd sînt depăşită numeric.

Pe măsură ce treceau zilele săptămînii, surescitarea în legătură cu excursia devenea tot mai mare. David îl convinse pe unul dintre ceilalţi medici de la CMV, Dudley Markham, să-i preia pacienţii. În seara de joi îşi făcură bagajele pentru a pleca în dimineaţa următoare.

Planul iniţial era să se pornească la drum la ora trei după-amiaza, însă dificultăţile întîmpinate pentru a scoate din spital cinci medici în mijlocul după-amiezii se dovediră a fi imposibil de învins. Abia după ora şase reuşiră să plece cu adevărat.

Luară trei vehicule. Soţii Yarborough împreună cu cei trei copii ai lor urcară în camioneta proprie; Yansenii şi Youngii îi urmară în camioneta Yansenilor; David, Angela şi Nikki luară Volvo-ul. Ar fi putut să se înghesuie laolaltă cu familia Yarborough, dar Angelei îi plăcea independenţa pe care le-o asigura faptul de a avea propriul lor vehicul.

Vila comună era enormă. În afară de cele patru dormitoare, exista acolo o mansardă în care copiii puteau să se instaleze comod, folosind saci de dormit. După drum, toţi erau obosiţi. Se duseră direct la paturi.

A doua zi dimineaţa, Gayle Yarborough îşi luă sarcina de a trezi pe toată lumea devreme. Străbătu casa cu paşi apăsaţi, bătînd cu o lingură de lemn într-o tigaie şi strigînd că urma ca peste o jumătate de oră să plece toţi să ia micul dejun.

Jumătatea de oră se dovedi a fi o evaluare optimistă a momentului plecării. Deşi existau patru dormitoare şi o mansardă, nu dispuneau decît de trei camere de baie şi jumătate. Duşurile, uscarea părului şi bărbieritul fură un coşmar prin complicatul control al circulaţiei pe care îl implicau. În afară de asta, Nikki trebuia să-şi facă obişnuita curăţire a plămînilor, cu schimbarea poziţiei. Trecu aproape o oră şi jumătate pînă cînd grupul fu gata de drum.

Urcînd în vehicule în aceeaşi ordine ca şi în seara precedentă, ieşiră din valea închisă între lanţurile ei de munţi şi porniră pe Şoseaua Interstatală 93. Cînd trecură prin Franconia

Notch, atît David, cît şi Angela fură uimiţi de frumuseţea luxuriantă a frunzişului de toamnă profilat pe fundalul pereţilor duri şi verticali de granit cenuşiu.

– Mor de foame, zise Nikki, după o jumătate de oră de mers.

– Şi eu, recunoscu Angela. Unde ne ducem?

– La un local care se numeşte Polly's Pancake Parlor[1], o informă David. Trent mi-a spus că se află pe-aici pe undeva, sus, la nord de New Hampshire.

Cînd ajunseră la restaurant, li se aduse la cunoştinţă că, pentru a obţine o masă, trebuia să aştepte o jumătate de oră. Din fericire, de cum începură să mănînce, toată lumea declară că meritase să aştepte. Clătitele, înecate într-un autentic sirop de arţar de New Hampshire, erau delicioase, ca şi slăninuţa afumată şi cîrnaţii.

După micul dejun făcură un tur de vizitare prin New Hampshire, admirînd frunzişul şi peisajul muntos. Se purtară discuţii în contradictoriu, dacă frunzişul de toamnă era mai frumos în Vermont decît în New Hampshire. Nu ieşi nimeni învingător. Aşa cum se exprimă Angela, era ca şi cum ai compara două superlative.

În timp ce reveneau cu maşinile spre Waterville Valley, pe o porţiune de drum deosebit de spectaculoasă numită şoseaua Kancamagus, David observă că nori cirus de mare altitudine goneau pe vasta întindere a bolţii cereşti. Pînă să ajungă ei la Waterville, norii deveniseră mai groşi, acoperind cu totul soarele şi făcînd ca temperatura să oscileze în jurul valorii de douăsprezece grade.

De cum se înapoiară la vilă, Kevin avu chef de o partidă de tenis. Propunerea lui nu interesă pe nimeni, dar el reuşi să-l convingă pe David să joace. După ce condusese toată ziua, acesta socotea că puţină mişcare avea să-i facă bine.

Kevin era un jucător de tenis desăvîrşit şi, de obicei, îl bătea pe David cu destulă uşurinţă, însă de astădată nu era în

---

[1] *Polly's Pancake Parlor* (lb. engl.): Salonul „La Clătita lui Polly" (*n.tr.*).

forma bună ce-l caracteriza. Spre supărarea lui Kevin, David începu să cîştige.

Cu firea lui, care-l făcea să nu admită să fie înfrînt, Kevin se străduia din ce în ce mai mult, dar înverşunarea nu reuşea decît să-l facă să comită şi mai multe greşeli. Începu prin a se mînia pe el însuşi, apoi pe David. Cînd acesta strigă că o minge fusese în out, Kevin lăsă să-i cadă racheta din mînă, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

– N-a fost out! răcni el.

– Ba a fost, răspunse David, încercuind cu racheta lui urma făcută de minge pe argilă.

Ocolind plasa, Kevin se duse să se uite la locul cu pricina.

– Nu ăsta a fost semnul, spuse el mînios.

David se uită la colegul lui de serviciu. Îşi dădu seama că omul era furios.

– OK, zise, sperînd să risipească tensiunea nervoasă. De ce să nu repetăm mingea asta?

Cînd o repetară, David cîştigă din nou şi, cu intenţia de a însenina atmosfera, strigă:

– Adevărul a ieşit la iveală.

– Du-te dracului! răspunse Kevin. Serveşte mingea!

Atitudinea lui Kevin distruse orice plăcere pe care i-ar fi făcut-o jocul lui David. Kevin deveni din ce în ce mai mînios, contestînd aproape toate mingile lui David. Acesta sugeră să oprească partida. Kevin insistă să continue pînă la capăt. Ceea ce şi făcură, şi cel care cîştigă fu David.

Pe drumul de înapoiere la vilă Kevin nu vru să vorbească, şi David renunţă la încercările sale de a face conversaţie. Cîţiva stropi de ploaie îi îndemnară să grăbească pasul. De cum ajunseră, Kevin intră într-una din sălile de baie şi trînti uşa. Toată lumea se uită la David. Acesta ridică din umeri.

– Am cîştigat, spuse în chip de explicaţie, simţindu-se în mod ciudat vinovat.

În pofida focului voios din şemineu, a mîncării bune şi a abundenţei de bere şi vin, seara fu umbrită de dispoziţia sumbră a lui Kevin. Pînă şi soţia lui îi spuse că se purta ca un copil.

Observaţia aceasta aprinse scînteia unui urît schimb de cuvinte între soţ şi soţie şi îi făcu pe toţi să se simtă prost.

În cele din urmă, posomoreala lui Kevin îi molipsi şi pe ceilalţi. Trent şi Steve începură să se vaite că clientela lor se redusese în asemenea măsură, încît se simţeau nevoiţi să se gîndească serios să părăsească Bartletul. CMV-ul angajase deja oameni cu specialităţile lor.

– Foarte mulţi dintre pacienţii mei mi-au spus că ar vrea să revină la mine, dar că nu pot, zise Steve. Patronii lor au negociat cu CMV-ul în privinţa achitării taxelor de sănătate. Dacă aceşti pacienţi ar veni la mine, ar trebui să plătească din buzunarele lor. Este un aranjament prost.

– Poate că aţi duce-o mai bine dacă aţi pleca dracului de aici cît mai puteţi, spuse Kevin, vorbind pentru prima dată, fără să se adreseze cuiva anume.

– Iată un comentariu îndeajuns de criptic pentru a mă face să te rog să ni-l explici, zise Trent. Oare domnul „Destin Posomorît" posedă, printr-un privilegiu personal, o informaţie de care noi, muritorii de rînd, nu avem cunoştinţă?

– Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede, replică Kevin, cu privirea pironită spre foc.

Strălucirea jarului se reflecta de pe lentilele lui groase, dîndu-i o înfăţişare stranie, de parcă nu avea ochi.

– Pune-ne la încercare, îl încurajă Steve.

David aruncă o scurtă privire spre Angela, să vadă cum se descurca ea în cursul acelei seri deprimante. Cît despre el însuşi, situaţia i se părea mult mai neplăcută decît cea de la lac, în august. Putea să facă faţă unor aluzii la sex şi unor glume deocheate, însă îi era foarte greu să suporte ostilitatea şi proasta dispoziţie, mai ales cînd acestea erau exprimate deschis.

– Am mai aflat cîte ceva în legătură cu Randy Portland, zise Kevin, fără a-şi lua ochii de la foc. Dar voi n-o să credeţi nimic din toate astea. În orice caz, nu după modul în care aţi respins sugestia mea că s-ar putea să fie vorba de un asasinat.

– Dă-i drumul, Kevin, zise Trent. Nu mai face atîta teatru din asta. Spune-ne ce ai aflat.

– Am luat prînzul cu Michael Caldwell, îi informă Kevin. Vrea ca eu să fac parte din unul dintre nenumăratele lui comitete. Mi-a spus că preşedintele consiliului de conducere al spitalului, Harold Traynor, avusese o conversaţie ciudată cu Portland în ajunul morţii acestuia. Iar Traynor i-a relatat cele discutate lui Charles Kelley.

– Treci la subiect, Yansen, îl îndemnă Trent.

– Portland zicea că era ceva în neregulă cu spitalul.

Trent căscă gura, prefăcîndu-se îngrozit.

– E ceva în neregulă cu spitalul? Sînt uluit, sînt, pur şi simplu, uluit, zise el, clătinînd din cap. Mare scofală, băiete! Sînt o mulţime de lucruri în neregulă cu spitalul. Dacă ăsta-i finalul poveştii, eu nu sînt prea impresionat.

– A mai fost ceva, replică Kevin. Portland i-a spus lui Traynor că el nu voia să-şi asume blamul.

Trent se uită la Steve.

– Mi-a scăpat mie ceva?

– Oare Portland, atunci cînd aducea acele acuzaţii, se referea la vreun pacient? întrebă Steve.

– Evident, răspunse Kevin. Dar asta e ceva prea subtil ca un chirurg de felul lui Trent să poată pricepe. Ceea ce-mi este mie clar e că Portland credea că se întîmplau lucruri stranii cu unul dintre pacienţii săi. Părerea mea este că ar fi trebuit să-şi ţină gura. Dacă şi-ar fi ţinut-o, probabil că astăzi ar mai fi printre noi.

– Se pare că Portland era pe cale de a deveni paranoic, remarcă Trent. Era deja într-o stare depresivă. Eu nu mă las convins. Ceea ce încerci tu să faci este să transformi un nimic într-o adevărată conspiraţie. Şi, oricum, ce dacă pacientul lui Portland a murit?

– Pneumonie şi şoc cauzat de endotoxine, preciză Steve. Aşa a fost prezentat cazul în cadrul raportului de deces.

– Ce mai vrei? zise Trent. Nu-i cine ştie ce mister în legătură cu o moarte atunci cînd în circuitul sangvin al cadavrului colcăie o sumedenie de bacterii gram-negative. Îmi pare rău, Kev, nu m-ai convins.

Kevin se ridică brusc în picioare.

– Oare de ce-mi mai bat capul? exclamă, înălţîndu-şi braţele spre cer. Sînteţi toţi orbi ca nişte lilieci. Dar ştiţi ce? Pe cuvîntul meu dacă-mi pasă.

Trecînd peste Gayle, care se tolănise pe pardoseală în faţa focului, Kevin, cu paşi apăsaţi, urcă treptele ce duceau la dormitorul pe care-l ocupau el şi Nancy. Trînti uşa în urma lui cu destulă putere ca diversele flecuşteţe de pe poliţa şemineului să zăngănească.

Toţi îşi îndreptară privirile spre foc. Nimeni nu scotea o vorbă. Stropii de ploaie se auzeau răpăind pe luminator, ca nişte boabe de orez. Într-un tîrziu, Nancy se ridică în picioare şi anunţă că se retrage şi ea.

– Îmi pare rău în legătură cu Kevin, zise Trent. Nu intenţionam să-l provoc.

– Nu este vina ta, spuse Nancy. În ultima vreme a fost tare ursuz. Mai este însă ceva ce el nu v-a spus. De curînd a pierdut şi el un pacient... ceea nu e tocmai un lucru obişnuit pentru un oftalmolog.

A doua zi, cînd se treziră, bătea un vînt cu rafale, se lăsase o ceaţă deasă şi continua să plouă cu stropi grei şi reci. Cînd Angela se uită pe fereastră, scoase un ţipăt, chemîndu-l pe David.Temîndu-se de cine ştie ce catastrofă, acesta sări jos din pat. Încă nedezmeticit din somn, se uită afară. Văzu maşina. Văzu ploaia.

– Ce se presupune că ar trebui să văd? întrebă, somnoros.

– Copacii! răspunse Angela. Sînt golaşi. Nu mai e nici o frunză. Tot frunzişul a dispărut într-o singură noapte!

– Trebuie să fi fost vîntul, zise David. A bătut în obloane toată noaptea, adăugă, lăsîndu-se să cadă pe pat şi îngropîndu-se iarăşi sub plapumă.

Angela rămase la fereastră, fascinată de resturile scheletice ale arborilor.

– Toţi par morţi, şopti. Nu-mi vine să cred cît de schimbată e priveliştea. E greu să nu consideri asta ca pe un semn rău pre-

vestitor. Se adaugă la presentimentul pe care l-am avut, că urmează să se întîmple ceva.

– De vină e melancolia rămasă după recviemul conversaţional de aseară, replică David. Nu-mi veni mie cu dramatisme din astea morbide. E prea devreme. Hai înapoi în pat, cîteva minute.

Următorul şoc fuse temperatura. Chiar şi la nouă dimineaţa era doar în jur de zero grade. Se apropia iarna.

Vremea mohorîtă nu îmbunătăţi proasta dispoziţie a adulţilor, care se treziră cu aceeaşi posomorîre cu care se duseseră la culcare. La început, copiii fură voioşi, deşi chiar şi ei începură să fie afectaţi de starea psihică a părinţilor. David şi Angela se simţeau uşuraţi la gîndul că aveau să plece de acolo. În timp ce coborau din munţi cu maşina, David o rugă pe Angela să-i amintească să nu mai joace niciodată tenis cu Kevin.

– Cînd e vorba de sporturile voastre, voi, bărbaţii, sînteţi ca nişte copii, zise Angela.

– Ia stai! se răsti David. Nu asta era problema. El era problema. Prea ţine mult să cîştige întotdeauna el. Eu nici măcar nu voiam să joc.

– Nu te enerva atîta, încercă Angela să-l liniştească.

– Nu-mi place cînd se insinuează că eu aş fi de vină.

– Nimeni nu insinua aşa ceva, replică Angela. Făceam doar o remarcă în legătură cu bărbaţii şi cu sporturile lor.

– E-n regulă, îmi pare rău, se scuză David. Bănuiesc că nu prea sînt în apele mele. Mă înnebuneşte să am de-a face cu oameni posomorîţi. N-a fost cel mai amuzant week-end.

– Este un grup de oameni ciudaţi, comentă Angela. La suprafaţă par normali, însă pe sub pojghiţa de normalitate... nu sînt sigură. Dar măcar nu s-au antrenat în vreo discuţie despre sex şi nu au început să se poarte ca la lacul acela. Pe de altă parte, au reuşit să scormonească iarăşi tragedia cu Portland. Pentru Kevin, asta parcă-i o obsesie.

– Kevin este un tip bizar. E ceea ce încercam să-ţi spun. Îmi displace profund să mi se tot reamintească de sinuciderea lui Portland. Este ceva ce face ca mersul la cabinetul meu să devină

un chin. Ori de cîte ori aminteşte de ea, nu mă pot împiedica să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat peretele din spatele biroului meu, împroşcat cu sînge şi creieri.

– David, protestă Angela pe un ton tăios. Te rog! Dacă nu-ţi pasă deloc de sensibilităţile mele, gîndeşte-te la ale lui Nikki.

Prin oglinda retrovizoare, David se uită la fetiţă.

– Te simţi bine, Nikki?

– Mă doare-n gît, spuse Nikki. Nu mă simt bine.

– Oh, nu! exclamă Angela, întorcîndu-se să se uite la fiica ei şi, întinzînd o mînă, îi atinse fruntea cu dosul palmei. Tu eşti cel care a insistat să plecăm în excursia asta stupidă, murmură ea.

David vru să se apere, dar se răzgîndi. Nu voia să înceapă o ceartă. Era deja destul de enervat.

11

Luni, 18 octombrie

NIKKI NU PETRECU O NOAPTE LINIŞTITĂ, ŞI NICI PĂRINŢII ei. Mai ales Angela era foarte necăjită. Pe la primele ore ale dimineţii era clar că Nikki începea să devină din ce mai congestionată. Cu mult înaintea zorilor, Angela încercă să aplice obişnuitul procedeu de curăţire a plămînilor prin schimbarea poziţiei combinată cu o uşoară percuţie a toracelui. Cînd termină, auscultă cu stetoscopul pieptul lui Nikki. Auzi raluri – zgomote ce însemnau că bronhiile lui Nikki începeau să se înece cu mucus.

Înainte de ora opt, David şi Angela sunară fiecare la biroul său, să anunţe că aveau să întîrzie. Înfofolind-o pe Nikki în mai multe straturi de pături, o duseră să fie examinată de doctorul Pilsner. La început, primirea lor nu fu încurajatoare. Funcţionara de la recepţie îi informă că doctorul Pilsner avea un program încărcat. Nikki trebuia să revină a doua zi.

Angela nu acceptă să fie refuzată. Îi spuse funcţionarei că ea era doamna Wilson, medic la secţia de patologie, şi că voia să discute cu doctorul Pilsner. Femeia dispăru în interiorul biroului. După cîteva clipe îşi făcu apariţia însuşi doctorul Pilsner, care îşi ceru scuze.

– Fata asta a mea a crezut că nu eraţi decît unii dintre obişnuiţii abonaţi, explică el. Care este problema?

Angela îi povesti medicului cum o durere de gît se transformase peste noapte într-o congestie şi cum acea congestie nu voia să cedeze la obişnuitul drenaj prin schimbarea poziţiei bolnavei. Doctorul Pilsner o luă pe Nikki în unul din cabinetele de consultaţii şi îi auscultă pieptul.

– Categoric, bronhiile sînt înfundate, zise el, luîndu-şi stetoscopul de la urechi. Apoi, ciupind-o în glumă pe Nikki, o întrebă cum se simte.

– Nu mă simt bine, răspunse fetiţa, a cărei respiraţie era anevoioasă.

– Pînă de curînd se simţea foarte bine, spuse Angela.

– Cît ai clipi o vom aduce la starea normală, o asigură doctorul, mîngîindu-şi barba albă. Dar cred că ar fi mai bine s-o internăm. Vreau să încep nişte antibiotice intravenoase şi cîteva procedee de terapie intensivă.

– Cum consideri necesar, doctore, încuviinţă David.

O mîngîie pe Nikki pe păr, simţindu-se vinovat că insistase cu week-end-ul acela în New Hampshire.

La internări, Janice Sperling îi recunoscu atît pe David, cît şi pe Angela. Îşi exprimă compasiunea faţă de ei în legătură cu fiica lor.

– Ţi-am pregătit o cameră drăguţă, îi spuse lui Nikki. Are o vedere minunată spre munte.

Nikki dădu aprobator din cap şi o lăsă pe Janice să-i prindă pe mînă o brăţară de plastic cu inscripţiile de identificare. David o verifică. Era vorba de camera 204, una care avea, într-adevăr, o vedere deosebit de frumoasă spre exterior.

Mulţumită lui Janice, procedura de internare decurse fără probleme. După doar cîteva minute erau în drum către etaj. Janice îi conduse la camera 204 şi deschise uşa.

– Scuzaţi-mă, zise ea, nedumerită, constatînd că încăperea era ocupată, în pat aflîndu-se o bolnavă.

– Doamna Kleber! exclamă Nikki, mirată.

– Marjorie? întrebă David. Ce Dumnezeu faci aici?

– Ăsta-i norocul meu, răspunse Marjorie. În singurul week-end în care sînteţi plecat, am probleme. Dar doctorul Markham a fost foarte amabil.

– Îmi pare tare rău că vă deranjez, îi spuse Janice lui Marjorie. Nu pot să înţeleg de ce computerul mi-a indicat camera 204, dacă în realitate este ocupată.

– Nu-i nici o supărare, o asigură Marjorie. Îmi place compania aceasta.

David îi spuse lui Marjorie că se va înapoia în curînd. Soţii Wilson o urmară pe Janice pînă la camera asistentelor medicale, de unde ea sună la internări.

– Vreau să-mi cer scuze pentru încurcătura creată, le spuse apoi celor doi părinţi. O vom duce pe Nikki la camera 212.

La cîteva minute de la sosirea lor în camera 212, îşi făcu acolo apariţia o echipă de surori medicale şi specialişti, care se ocupară de Nikki. Se începu administrarea antibioticelor şi fu programat terapeutul pentru exerciţiile respiratorii.

Cînd totul fu sub control, David îi spuse lui Nikki că în cursul întregii zile el avea să revină pentru verificări periodice. De asemenea, o sfătui să facă tot ce aveau să-i ceară surorile medicale şi terapeuţii de specialitate. Îi dădu Angelei o sărutare pe obraz, lui Nikki una pe frunte şi plecă la treburile sale.

David se înapoie imediat la camera lui Marjorie şi se uită în jos, la pacienta sa. O dată cu trecerea lunilor, aceasta devenise una dintre preferatele lui. În marele pat ortopedic părea extrem de mică. În sinea lui, David îşi zise că Nikki ar fi arătat de-a dreptul minusculă.

– Bravo! exclamă David, prefăcîndu-se supărat. Care-i povestea aici?

– A început vineri după-amiază, răspunse Marjorie. Cînd nu prea vrei să-l chemi pe medic, problemele se ivesc întotdeauna vinerea. Spre dimineața zilei de sîmbătă, a început să mă doară piciorul drept. Cînd am sunat la biroul dumneavoastră, mi s-a dat legătura la doctorul Markham. Dînsul m-a primit imediat. A spus că aveam flebită şi că trebuia să mă duc la spital, să fac antibiotice.

David o examină pe Marjorie şi confirmă diagnosticul.

– Credeți că era necesar să mă internez? întrebă Marjorie.

– Categoric, îi confirmă David. Cu flebitele nu ne place să ne asumăm riscuri. Inflamarea venelor merge mînă-n mînă cu cheagurile de sînge. Dar arată bine. Bănuiesc că deja s-a ameliorat.

– Cu siguranță, s-a ameliorat, zise Marjorie. Mă simt de zece ori mai bine decît sîmbătă, cînd am venit.

Deşi întîrziase la birou, David îşi petrecu încă zece minute discutînd cu Marjorie despre flebita ei, să se încredințeze că ea înțelesese bine problema. Cînd termină, se duse în camera asistentelor şi citi fişa ei medicală. Totul era în ordine. După aceea îl sună pe Dudley Markham, să-i mulțumească pentru că îi ținuse locul pe durata week-end-ului şi avusese grijă de Marjorie.

– Nici o problemă, îl asigură Dudley. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu Marjorie. Am depănat amintiri. A avut-o elevă pe fiica mea mai mare într-a doua.

Înainte de a părăsi camera asistentelor, David o întrebă pe Janet Colburn, sora şefă, de ce se afla Marjorie într-un pat ortopedic.

– Pentru nici un motiv anume, răspunse ea. S-a întîmplat, pur şi simplu, ca patul acela să fie acolo. Ea se simte mai bine aşa, puteți să mă credeți. Dispozitivele electronice de comandă pentru înălțarea şi coborîrea capului şi picioarelor patului nu se defectează niciodată, ceea ce nu pot afirma despre paturile noastre obişnuite.

David scrise în fişa lui Marjorie o scurtă notă, prin care declara în mod oficial că el îşi asuma răspunderea pentru îngri-

jirea ei. Apoi se duse să vadă ce mai făcea Nikki. Fetiţa se simţea deja mult mai bine, deşi terapeutul pentru probleme de respiraţie încă nu venise. Ameliorarea stării ei se datora, probabil, hidratării prin perfuzii.

În cele din urmă, David se duse la clădirea în care se aflau cabinetele medicale. Întîrziase cu aproape o oră.

Cînd sosi, o găsi pe Susan necăjită. Ea încercase să jongleze cu programările pacienţilor şi să le anuleze pe cele la care acest lucru era posibil, dar, oricum, rămăseseră mulţi care aşteptau. În timp ce se strecura pe furiş în biroul său şi îşi îmbrăca halatul alb, David se strădui s-o liniştească. Susan îl urmă precum un căţel, preluînd mesajele telefonice şi notînd cererile de consultaţii.

Cu halatul pe jumătate îmbrăcat, David rămase brusc nemişcat. Văzîndu-l că devine alb ca varul la faţă, Susan se întrerupse la mijlocul unei fraze.

– Ce este? întrebă ea, alarmată.

David nu se mişcă şi nici nu vorbi. Se uita fix la peretele din spatele biroului său. Pentru ochii lui obosiţi, lipsiţi de somn, peretele părea mînjit în întregime cu sînge.

– Domnule doctor Wilson! strigă Susan. Ce s-a întîmplat?

David clipi, şi imaginea aceea tulburătoare dispăru. Apropiindu-se de perete, îşi petrecu mîna peste suprafaţa netedă a acestuia, pentru a se încredinţa că nu fusese vorba decît de o halucinaţie vizuală trecătoare. Oftă, minunîndu-se cît de impresionabil devenise. Se întoarse cu spatele spre perete şi îi ceru scuze lui Susan.

– Cred că e posibil ca în copilărie să mă fi uitat la prea multe filme de groază, zise el. Imaginaţia mea o ia razna.

– Părerea mea este că ar fi mai bine să-ncepem să primim pacienţi, spuse Susan.

– De acord.

Cufundîndu-se cu toată energia în muncă, David recuperă timpul pierdut. Pe la mijlocul dimineţii ajunse în pas cu graficul programărilor. Făcu o mică pauză în consultaţii, pentru a le tele-

fona cîtorva persoane care îl sunaseră. Prima dintre acestea fu Charles Kelley.

– Mă întrebam cînd o să-mi telefonezi, zise Kelley, pe un ton neobişnuit de oficial. Am în biroul meu un vizitator. Se numeşte Neal Harper. Este din partea celor cu probleme de rentabilizare a CMV-ului de la Burlington. Mă tem că e ceva ce trebuie să discutăm împreună.

– La mijlocul orelor mele de consultaţii?

– Nu va dura mult, îl asigură Kelley. Din păcate, sînt nevoit să insist. Ai putea, te rog, să vii încoace?

Cu gesturi lente, David puse receptorul în furcă. Deşi nu ştia de ce, se simţi imediat îngrijorat, ca şi cum ar fi fost un adolescent chemat să vină în biroul directorului şcolii.

După ce o informă pe Susan unde se ducea, părăsi clădirea cabinetelor. Cînd sosi la birourile CMV-ului, funcţionara de la recepţie îi spuse să intre imediat.

Kelley se ridică de la masa lui de lucru, părînd înalt şi bronzat ca de obicei, însă cu un fel de a se purta schimbat. Atitudinea îi era gravă, aproape dură, cu totul diferită de expansivitatea lui dintotdeauna. Îl prezentă pe Neal Harper, un bărbat slab şi meticulos, cu puţină acnee. Lui David, acesta îi făcu impresia chintesenţei birocratului care stă veşnic încuiat în biroul său, completînd formulare.

Se instalară toţi pe scaune. Kelley luă un creion şi începu să se joace cu el, învîrtindu-l între degetele ambelor mîini.

– Au fost întocmite statisticile pentru primul trimestru, zise el, pe un ton sumbru. Şi nu sînt bune. David se uită pe rînd la cei doi bărbaţi, simţindu-se din ce în ce mai îngrijorat. Productivitatea dumitale nu e satisfăcătoare, continuă Kelley. Din punct de vedere al numărului de consultaţii acordate pacienţilor într-o oră, dumneata te situezi la cel mai mic procentaj din întreaga organizaţie CMV. În mod evident, îţi petreci cu fiecare pacient mult prea mult timp. Pentru a înrăutăţi lucrurile, tot dumneata ai obţinut cel mai mare procentaj în ceea ce priveşte numărul per pacient al cererilor de efectuare a unor analize de către laboratorul CMV-ului. Cît despre recomandarea de a se apela la con-

sulturi în afara comunităţii CMV-ului, te situezi cu mult dincolo de limitele graficului.

– Nu ştiam că se fac asemenea statistici, spuse David, pe un ton jalnic.

– Şi asta nu-i tot, zise Kelley. Prea mulţi dintre pacienţii dumitale au fost văzuţi mai degrabă în camera de gardă a Spitalului Orăşenesc Bartlet decît în cabinetul dumitale.

– Asta e de înţeles, replică David. Agenda mea de programări este plină pe două săptămîni de acum încolo. Cînd vine cineva cu o problemă evident acută, care necesită o atenţie imediată, trimit persoana respectivă la camera de gardă.

– Greşit! se răsti Kelley. Nu trebuie să trimiţi pacienţi la camera de gardă. Doar dacă nu sînt pe punctul de a da ortul popii, trebuie să-i vezi în cabinetul dumitale.

– Dar astfel de tulburări mi-ar da peste cap graficul de programări, protestă David. Dacă fac o pauză pentru a mă ocupa de urgenţe, nu-i pot consulta pe pacienţii programaţi.

– În cazul acesta, aşa să fie, spuse Kelley. Sau lasă-i pe pacienţii cu aşa-zise urgenţe să aştepte pînă cînd termini cu cei programaţi. Este la alegerea dumitale. Însă indiferent ce decizi, nu recurge la camera de gardă.

– Atunci, la ce foloseşte camera de gardă? întrebă David.

– Nu încerca să faci pe isteţul cu mine, doctore Wilson, replică Kelley. Ştii al dracului de bine la ce foloseşte camera de gardă. Este destinată urgenţelor în care e vorba de viaţă şi de moarte. Ceea ce îmi reaminteşte ceva. Nu le sugera pacienţilor să solicite o ambulanţă. CMV-ul nu va plăti pentru o ambulanţă decît în cazul în care există o aprobare prealabilă, iar aprobarea prealabilă se acordă numai în situaţii ce pun realmente în joc viaţa.

– Unii dintre pacienţii mei locuiesc singuri, interveni David. Dacă sînt bolnavi...

– Să nu înrăutăţim lucrurile şi mai mult decît este necesar, îi reteză Kelley vorba. CMV-ul nu conduce un serviciu de transporturi. Toată problema e foarte simplă. Dă-mi voie să ţi-o explic pe scurt. Trebuie să-ţi măreşti serios productivitatea, trebuie să

diminuezi drastic numărul analizelor de laborator pe care le soliciţi, trebuie să reduci sau, şi mai bine, să încetezi să recurgi la consulturi în afara CMV-ului şi trebuie să-ţi ţii pacienţii departe de camera de gardă. La asta se rezumă totul. S-a înţeles?

David ieşi din biroul CMV-ului, clătinîndu-se. Era uluit. Niciodată nu considerase că ar fi procedat cu prea multă largheţe în ceea ce priveşte utilizarea resurselor medicale. Se mîndrise cu faptul că întotdeauna punea pe primul plan interesele pacienţilor. Tirada lui Kelley era enervantă, pentru a nu spune mai mult.

Ajungînd la biroul şi cabinetele sale de consultaţii, David intră înăuntru parcă lipsit de vlagă. Îl zări pe Kevin dispărînd împreună cu un pacient în spatele unei uşi închise şi îşi reaminti profeţia lui referitoare la evaluarea rentabilităţii. Kevin avusese perfectă dreptate în cazul lui, aceasta fusese distrugătoare. Un alt lucru care îl deranja pe David era faptul că Kelley nu făcuse nici măcar o singură referire la calitate sau la aprecierea pozitivă a pacientului.

– Ar fi mai bine să vă grăbiţi, zise Susan, în clipa în care îl văzu. Iarăşi aţi rămas în urmă cu programările.

Pe la mijlocul dimineţii, Angela plecă pe furiş de la laborator şi se duse să vadă ce mai era cu Nikki. Fu încîntată să constate că fetiţa se simţea tot atît de bine ca şi ea. Faptul că nu făcea febră era deosebit de încurajator. Exista, de asemenea, o categorică diminuare subiectivă a congestiei lui Nikki, urmare a vizitei prelungite a terapeutului specializat în probleme respiratorii. Angela folosi stetoscopul unei surori medicale pentru a ausculta pieptul fetiţei. Se mai distingeau zgomotele cauzate de un exces de mucus, însă nici pe departe aşa cum se auziseră în dimineaţa aceea.

– Cînd mă pot duce acasă? întrebă fetiţa.

– De-abia ai venit aici, replică Angela, ciufulindu-i părul. Dar, dacă starea ta va continua să se amelioreze la fel ca pînă acum, sînt sigură că doctorul Pilsner nu te va mai reţine mult.

Cînd se înapoie la laborator, Angela se duse la secţia de microbiologie, să verifice exudatul faringian al lui Nikki; voia

să se încredinţeze că fusese pus pe lamele. Determinarea amestecului de bacterii din tractul respirator al fetiţei era de o importanţă crucială. Laborantul o asigură că operaţiunea respectivă fusese efectuată.

Revenind în biroul ei, Angela îşi puse halatul alb în cuier, pregătindu-se să citească o serie de lamele destinate efectuării unei hemograme. Chiar înainte de a se aşeza pe scaun, observă că uşa de comunicaţie dintre biroul ei şi cel al lui Wadley era larg deschisă. Se duse pînă în prag şi strecură o privire dincolo de el. Wadley stătea la un microscop pentru uz didactic, cu două obiective. El o zări şi îi făcu semn să se apropie.

– Iată aici ceva ce aş vrea să vezi, spuse Wadley.

Angela se duse la microscop şi se aşeză în faţa mentorului său. Pe sub masă, genunchii aproape că li se atingeau. Ea îşi potrivi ochii la obiectiv şi se uită cu atenţie. Recunoscu imediat mostra ca fiind un ţesut pulmonar.

– Este un caz dubios, remarcă Wadley. Pacientul are doar douăzeci de ani. Trebuie să punem un diagnostic şi nu avem voie să greşim. Aşa că nu te grăbi. Pentru a-şi sublinia cuvintele, întinse mîna pe sub masă şi cuprinse coapsa Angelei cu puţin deasupra genunchiului. Nu fi prea impulsivă în a-ţi forma o părere. Uită-te cu atenţie la toate canalele.

Cu ochi experimentaţi, Angela începu să exploreze în mod sistematic lamela, dar nu reuşea să se concentreze suficient. Mîna lui Wadley rămăsese pe coapsa ei. El continua să vorbească, explicînd ceea ce considera că ar fi punctele-cheie pentru stabilirea diagnosticului. Angelei îi era greu să asculte. Greutatea mîinii lui o făcea să se simtă extrem de stînjenită.

În trecut, Wadley o mai atinsese deseori şi, la rîndul ei, avusese şi ea prilejul de a-l atinge. Însă acelea fuseseră gesturi situate întotdeauna în limitele unor relaţii sociale acceptabile, ca, de exemplu, atingerea unui braţ sau o bătaie uşoară cu palma pe spate, sau o îmbrăţişare exuberantă. Se îmbrăţişaseră de mai multe ori în timpul partidei de *softball*, cu ocazia picnicului din Ziua Muncii. Niciodată nu existase vreo nuanţă de intimitate,

pînă acum, cînd mîna lui rămînea prinsă de piciorul ei, cu degetul mare către interiorul coapsei.

Angela ar fi vrut să se depărteze sau să-i dea mîna la o parte, dar nu făcu nici una, nici alta. Continua să spere că Wadley avea să realizeze brusc cît de stînjenită se simţea şi că avea să se retragă. Dar aşa ceva nu se întîmplă. Mîna lui rămase pe coapsa ei pe toată durata unei îndelungate explicaţii referitoare la motivul pentru care biopsia trebuia să fie considerată pozitivă din punct de vedere al cancerului.

În fine, Angela se ridică în picioare. Era conştientă de faptul că tremura. Îşi muşcă limba şi se întoarse cu spatele, vrînd să se înapoieze în biroul ei.

– Voi fi gata să revăd lamelele, acelea de hematologie de cum vei termina cu ele, strigă Wadley în urma ei.

Închizînd uşa de legătură dintre birouri, Angela se duse la masa ei de lucru şi se lăsă să cadă în fotoliu. Pe punctul de a izbucni în lacrimi, îşi ascunse faţa în mîini, în vreme ce prin minte i se perindau o mulţime de gînduri. Trecînd în revistă derularea întîmplărilor din luna precedentă, îşi aminti toate împrejurările în care Wadley se oferise să rămînă la birou pînă tîrziu pentru a studia lamelele şi toate dăţile în care el îşi făcuse apariţia atunci cînd ea avea cîteva clipe libere. Dacă ea se ducea vreodată la cafenea, apărea şi el şi lua loc pe scaunul de lîngă ea. Cît despre atingeri, acum, cînd se gîndea la asta, Angela îşi dădu seama că el nu lăsa niciodată să-i scape vreo ocazie.

Dintr-o dată, strădaniile de tip mentor şi afecţiunea demonstrativă pe care o afişase Wadley căpătară un alt înţeles, mai puţin generos şi mai neplăcut. Pînă şi recenta discuţie referitoare la participarea la o întrunire a medicilor patologi, în luna următoare, la Miami, o făcea să se simtă stînjenită.

Lăsîndu-şi mîinile în jos, Angela rămase cu privirile pironite în gol. Se întrebă dacă nu cumva exagera. Poate că amplifica ea peste măsură acest incident, făcîndu-şi atîta sînge rău. În definitiv, David o acuza mereu că dramatizează lucrurile. Poate că Wadley nu fusese conştient de gestul său. Poate că era atît de

absorbit de rolul său didactic, încît nu-şi dăduse seama de ceea ce făcea.

Mînioasă, scutură din cap. În adîncul ființei sale ştia că nu exagera. Continua să-i fie recunoscătoare lui Wadley pentru timpul şi eforturile lui, dar nu putea să uite senzația mîinii lui pe coapsa ei. Gestul era prea deplasat. Cu siguranță, fusese conştient. În mod cert fusese deliberat. Întrebarea era ce ar putea ea să facă pentru a pune capăt acestei familiarități nedorite. La urma urmei, el îi era şef.

La sfîrşitul orelor sale de serviciu, David se duse în clădirea centrală a spitalului pentru a verifica starea în care se aflau Marjorie şi alți cîțiva pacienți. După ce se încredință că toți se simțeau bine, se opri, în trecere, s-o vadă pe Nikki.

Fiica lui se simțea perfect, mulțumită unei judicioase combinații dintre un tratament cu antibiotice, agenți mucolitici, bronhodilatatori şi hidratare, pe de o parte, şi terapia respiratorie, pe de alta. Fetița stătea sprijinită pe un maldăr de perne, cu o telecomandă de televizor în mînă. Urmărea un spectacol-concurs, un mod de petrecere a timpului liber care acasă îi era interzis printr-o încruntare.

– Ia te uită, ia te uită! exclamă David. Pe cinstea mea dacă nu avem aici o domnişoară care duce o viață cu adevărat tihnită.

– Nu zău, tăticule, protestă Nikki. Nu m-am uitat mult la televizor. A venit doamna Kleber în camera mea, ba chiar am fost nevoită să fac cîteva exerciții pentru şcoală.

– Asta-i îngrozitor, replică David, cu prefăcută spaimă. Cum merge cu respirația?

După atît de multe şederi în spitale, Nikki căpătase o reală experiență în a-şi aprecia starea.

– Bine, răspunse ea. Încă mai e puțin anevoioasă, dar în mod clar e mai bună.

În pragul uşii îşi făcu apariția Angela.

– S-ar părea că am sosit tocmai la timp pentru o reuniune de familie, constată ea, apropiindu-se şi îmbrățişîndu-i pe rînd pe amîndoi.

Angela se aşeză de o parte a patului, iar David de cealaltă şi stătură de vorbă cu Nikki vreme de o jumătate de oră.

– Vreau să mă înapoiez acasă, scînci Nikki, cînd David şi Angela se ridicară în picioare, pregătindu-se de plecare.

– Sînt convinsă de asta, zise Angela. Şi noi vrem să te avem acasă, dar trebuie să ne conformăm recomandărilor doctorului Pilsner. Vom discuta cu el în cursul dimineţii.

După ce le făcu semn cu mîna în chip de la revedere şi îşi urmări cu privirea părinţii pînă cînd aceştia se făcură nevăzuţi în lungul coridorului, Nikki îşi şterse o lacrimă de la colţul ochiului şi întinse mîna spre telecomandă. Era obişnuită cu şederea în spitale, dar de plăcut tot nu-i plăcea. Singurul lucru bun în asemenea situaţii era că putea să se uite la televizor cît poftea şi la orice tip de programe, ceva ce acasă îi era cu desăvîrşire interzis.

Pînă cînd nu ajunseră afară, sub copertina ce adăpostea intrarea din spate a spitalului, Angela şi David nu scoaseră o vorbă. Chiar şi atunci conversaţia lor fu minimă. David se mulţumi să spună că era o prostie ca ploaia să-i ude pe amîndoi şi porni în fugă să aducă maşina.

În drum spre casă nu discutară nimic. Singurul zgomot era repetatul şi lugubrul fîşîit al ştergătoarelor pe parbriz. David şi Angela socoteau, fiecare în parte, că nu el, ci celălalt era răspunzător pentru toate: spitalizarea lui Nikki, dezamăgitorul week-end şi ploaia care nu mai contenea.

Ca pentru a confirma bănuielile lui David, Angela rupse tăcerea în timp ce intrau pe aleea de acces spre locuinţa lor, informîndu-l că o privire preliminară asupra culturii de spută a lui Nikki sugera posibilitatea unei infecţii cu *pseudomonas aeruginosa*.

– Ăsta nu-i un semn bun, continuă ea. Cînd tipul acesta de bacterie ajunge să se stabilească în cineva care suferă de fibroză chistică, de obicei acolo rămîne.

– Nu-i nevoie să-mi spui, replică David.

Fără prezenţa lui Nikki, cina decurse într-o atmosferă rigidă. Mîncară la masa din bucătărie, în timp ce ploaia bătea mărunt în ferestre. În cele din urmă, după ce terminară de mîncat, Angela

își găsi tăria sufletească și cuvintele potrivite pentru a relata ceea ce se petrecuse între ea și Wadley.

Pe măsură ce povestirea se desfășura, gura lui David se deschidea încet-încet. Cînd Angela își încheie istorisirea, gura lui rămăsese căscată de uimire.

– Ticălosul! exclamă el, izbind cu palma în masă și scuturînd mînios din cap. Au existat vreo două împrejurări în care mi-a trecut prin minte că purtarea lui era puțin cam prea drăgăstoasă, ca în ziua cu picnicul spitalului. Însă pe urmă m-am convins că eram de o gelozie ridicolă. Dar se pare că intuiția mea era corectă.

– Nu știu cu certitudine, zise Angela, ceea ce constituie în parte motivul pentru care ezitam să-ți spun. Nu vreau să tragi concluzii pripite. Este o situație pe cît de tulburătoare, pe atît de gravă. Nu e drept ca noi, femeile, să fim nevoite să ne confruntăm cu o astfel de problemă.

– Este o problemă veche. Hărțuirea sexuală a existat de cînd lumea, mai ales după ce femeile au intrat în rîndul forțelor de muncă. Încă de mult a făcut parte din sfera medicinei, în special pe vremea cînd toți doctorii erau bărbați, iar toate surorile medicale – femei.

– Și încă mai dăinuie, în ciuda creșterii rapide a numărului de femei medici, remarcă Angela. Îți amintești, desigur, unele dintre mizeriile pe care am fost nevoită să le suport din partea cîtorva asistenți de la facultatea de medicină.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat așa ceva, zise David, confirmîndu-i spusele printr-o înclinare a capului. Știu cît de încîntată fuseseși de doctorul Wadley. Dacă vrei, mă urc în mașină, mă duc la el acasă și-i trag un pumn în nas.

– Mulțumesc pentru sprijin, spuse Angela, zîmbind.

– Îmi închipuiam că în seara asta erai atît de tăcută pentru că ești îngrijorată în legătură cu Nikki. Fie din cauza aceasta, fie din pricina week-end-ului.

– Week-end-ul face parte din trecut, îl asigură Angela. Iar Nikki se simte foarte bine.

– Și eu am avut o zi proastă, recunoscu David, în cele din urmă.

Se duse să-și ia o bere din frigider, trase o sorbitură bună, și apoi îi povesti Angelei despre trecerea în revistă, în cadrul ședinței cu Kelley și cu reprezentantul CMV-ului de la Burlington, a rezultatelor obținute de el în ceea ce privește rentabilitatea.

– Asta-i revoltător! exclamă Angela, cînd David își încheie relatarea. Ce tupeu, să-ți vorbească așa! Mai ales ținînd seama de aprecierile pozitive pe care le-ai primit din partea pacienților tăi.

– Se pare că asta nu ocupă un loc de frunte pe lista priorităților, zise David, cu amărăciune.

– Vorbești serios? Toată lumea știe că relațiile dintre medic și pacient constituie piatra unghiulară a unei bune îngrijiri medicale.

– Poate că așa era pe vremuri, replică David. Realitatea actuală este determinată de oameni ca Charles Kelley. El face parte din noua armată de birocrați din domeniul medicinei, care este pe cale de a fi creată cu ajutorul guvernului. Dintr-o dată, economia și politica au ajuns să ocupe locul predominant în arena medicală. Mă tem că principala preocupare este rezultatul final de pe bilanțul financiar, nu îngrijirea bolnavului. Angela clătină din cap. Necazul este la Washington, continuă David. De fiecare dată cînd cei din guvern se implică serios în problemele legate de îngrijirea medicală, ei par să strice și mai mult lucrurile. Încearcă să le facă pe plac tuturor și sfîrșesc prin a nu satisface pe nimeni. Uită-te la organizațiile astea, Medicare și Medicaid – amîndouă sînt o nenorocire și amîndouă au un efect dezastruos asupra medicinei în general.

– Ce ai de gînd să faci? îl întrebă Angela.

– Nu știu, răspunse David. Voi încerca să recurg cumva la un compromis. Bănuiesc că mă voi adapta treptat, cîte puțin în fiecare zi, și o să văd ce se întîmplă. Dar tu, ce intenții ai?

– Nici eu nu știu, zise Angela. Continuu să sper că m-am înșelat, că exagerez.

– Presupun că e posibil, conveni David, cu blîndețe. În definitiv, asta e prima oară cînd ai avut această impresie. Wadley a fost tot timpul un tip căruia îi plac atingerile. Deoarece pînă acum tu nu ai spus nimic, poate că el își închipuie că nu te deranjează faptul de a fi atinsă.

– Ce vrei, de fapt, să insinuezi prin asta? întrebă Angela pe un ton tăios.

– Realmente nimic, se grăbi David s-o liniştească. Nu făceam altceva decît să răspund la ceea ce spuneai tu.

– Afirmi cumva că de vină a fost purtarea mea?

– Potoleşte-te! zise David, întinzînd mîna peste masă şi apucînd-o de braţ. Calmează-te! Sînt de partea ta. Nu cred nici o clipă că ai fi vinovată.

Brusc, mînia Angelei se domoli. Îşi dădea seama că reacţiona exagerat de violent, ca o reflectare a propriilor ei incertitudini. Exista posibilitatea ca ea să-l fi încurajat pe Wadley în mod inconştient. La urma urmei, ar fi vrut să-i placă acelui om, aşa cum ar fi fost firesc din partea oricărui elev, cu atît mai mult cu cît ea se simţea datoare faţă de Wadley pentru tot timpul cheltuit şi eforturile depuse de el în folosul ei.

– Îmi pare rău, spuse Angela. Pur şi simplu, sînt cu nervii încordaţi la maximum.

– Şi eu la fel, zise David. Hai să mergem la culcare.

12

Marţi, 19 octombrie

SPRE DEZAMĂGIREA ANGELEI ŞI A LUI DAVID, ÎN DIMIneaţa următoare încă mai ploua. În contrast cu vremea mohorîtă, Nikki era într-o dispoziţie superbă şi se simţea minunat de bine. Îşi recăpătase chiar şi culoarea în obraji. Durerea de gît, prevestitoare a unei boli prelungite, dispăruse ca urmare a tratamentului cu antibiotice, dovedind că, dacă fusese de natură infecţioasă, aceasta fusese mai degrabă de origine bacteriană decît virală. Din fericire, fetiţa nu mai făcea febră.

– Vreau să merg acasă, repetă Nikki.

– N-am discutat cu doctorul Pilsner, îi reaminti David. Dar o vom face, la un moment dat în cursul acestei dimineți. Ai răbdare.

După vizita la Nikki, Angela plecă la laborator, iar David se duse la camera asistentelor să ia fișa lui Marjorie. Înainte să intre în camera ei, se gîndise s-o externeze, dar reacția profesoarei la salutul lui îi spuse că era ceva în neregulă.

– Ce se întîmplă, Marjorie? o întrebă, simțind cum propriul lui puls se accelerează.

Femeia era letargică. David îi atinse cu dosul palmei fruntea și brațele. Constată că pielea îi era caldă. Bănui că avea febră.

Marjorie răspunse la întrebările insistente ale lui David printr-un murmur abia perceptibil. Deși părea că nu are dureri, se comporta ca și cum ar fi fost drogată.

Remarcînd că respirația lui Marjorie era oarecum anevoioasă, David îi auscultă cu atenție pieptul. Auzi zgomote slabe, caracteristice unei congestii. Pe urmă examină zona flebitei și constată că aceasta era aproape rezolvată. Cu o îngrijorare crescîndă, îi făcu un examen medical riguros. Negăsind nimic aparent în neregulă, se înapoie repede la camera asistentelor și ordonă să se efectueze un set de analize complet.

Primul rezultat de analiză care sosi de la laborator fu numărătoarea globulelor ei sangvine. Numărul scăzut al globulelor albe părea a fi în contradicție cu starea ei clinică, ceea ce sugera existența unei pneumonii evolutive. Ridicîndu-se de la masa de lucru, David reveni în camera lui Marjorie și îi auscultă pieptul încă o dată. Congestia incipientă era reală.

Înapoindu-se în camera asistentelor, David cumpăni ce anume avea de făcut. Sosiră și rezultatele altor analize, dar toate – chiar și radiografia pulmonară efectuată cu un aparat portabil – erau bune, și ca atare de nici un folos. David se gîndi să solicite consultul mai multor medici, însă după proasta evaluare din ajun referitoare la rentabilitatea activității sale, avea o oarecare reținere. Problema consta în faptul că doctorii care ar fi fost necesari nu făceau parte din organizația CMV-ului.

În loc de a apela la un consult, David luă de pe etajeră *Manualul de bază al medicului internist*. Deoarece principala lui îngrijorare o constituia faptul că era posibil ca o bacterie gram-negativă să fi apărut în chip de suprainfecție, căută un antibiotic specific pentru o asemenea eventualitate. Cînd găsi unul, fu convins că acela avea să rezolve problema.

După ce scrise recomandările adecvate, inclusiv rugămintea de a fi chemat imediat în caz că în starea lui Marjorie ar interveni vreo schimbare, David se duse în biroul lui.

Era rîndul Angelei să se ocupe de examinarea secțiunilor congelate, prelevate prin biopsie în ziua respectivă. Întotdeauna sarcina aceasta i se păruse extenuantă, deoarece știa că în timp ce ea lucra, pacientul rămînea sub anestezie, așteptînd verdictul biopsiei, dacă tumoarea era malignă sau benignă.

Examinarea secțiunilor congelate se făcea într-un mic laborator, în cadrul sălilor de operații. Încăperea era înghesuită pe o latură a acestora și era vizitată doar rareori de către personalul din sălile de operații. Angela lucra cu o concentrare maximă, studiind, la microscop, aranjarea celulelor. Nu auzi ușa care se deschise fără zgomot în spatele ei. Habar nu avea că în încăpere mai venise o persoană, pînă cînd aceasta nu vorbi:

– Ei bine, scumpo, cum merge treaba?

Surprinsă, Angela ridică repede capul, în vreme ce un val de adrenalină i se revărsa în vene. Simțind cum sîngele îi pulsează în tîmple, se pomeni că se uită la fața zîmbitoare a lui Wadley. Îi displăcea profund ca vreo persoană – poate cu excepția lui David – să i se adreseze spunîndu-i „scumpo". Și nu-i plăcea să fie luată prin surprindere.

– E vreo problemă? întrebă Wadley.

– Nu, răspunse Angela pe un ton tăios.

– Dă-mi voie să arunc o privire, zise el, îndreptîndu-se spre microscop. Despre ce caz e vorba?

Angela îi oferi scaunul ei. Pe scurt, îi descrise anamneza bolnavului respectiv. Wadley se uită la lamelă, apoi se ridică în picioare. Vreme de cîteva clipe discutară în jargon medical. În

mod evident fură de acord că tumoarea era benignă – veste bună pentru pacientul aflat sub anestezie.

– Vreau să te văd mai tîrziu în biroul meu, zise Wadley, făcînd cu ochiul.

Angela dădu din cap, ignorîndu-i gestul. Se întoarse cu spatele și era pe punctul de a se așeza iar pe scaun, cînd simți cum mîna lui Wadley îi trece ușor peste fese.

– Nu te omorî cu munca, scumpo! strigă el din prag, după care se strecură afară pe ușă.

Incidentul se petrecuse atît de repede, încît Angela nu apucase să reacționeze în vreun fel. Dar știa că atingerea nu fusese accidentală și acum avea certitudinea că atingerea coapsei, în ajun, nu fusese un gest nevinovat.

Timp de cîteva minute, rămase pe scaunul din micul laborator, tremurînd de indignare și rușine. Se întrebă ce anume încuraja această bruscă îndrăzneală. Cu siguranță, ea nu-și schimbase felul de a se purta în ultimele zile. Și oare ce ar trebui să facă? Nu putea să stea, pur și simplu, impasibilă, îngăduind ca așa ceva să se repete. Ar fi echivalat cu o invitație fățișă din partea ei.

Angela decise că avea două posibilități. Putea să se confrunte direct cu Wadley sau putea să se ducă la directorul pentru probleme medicale, Michael Caldwell. Dar pe urmă se gîndi la doctorul Cantor, actualul șef al personalului. Poate că la el ar trebui să se ducă. Lăsă să-i scape un oftat. Nici Caldwell, nici Cantor nu păreau a fi autoritatea ideală căreia să i te adresezi în caz de hărțuire sexuală. Amîndoi erau tipul masculului feroce și Angela își amintea reacțiile lor, cînd îi cunoscuse prima oară. Caldwell păruse șocat că femeile ajunseseră să devină medici patologi, iar Cantor emisese remarca aceea care-i dovedea ignoranța, cum că puținele femei din grupa lui de studii de la facultatea de medicină fuseseră tîmpite și neatrăgătoare.

Se gîndi iar să se confrunte ea însăși cu Wadley, însă nici soluția asta nu-i plăcea.

Bîzîitul aspru al interfonului o readuse brusc la realitate. Zgomotul de pe circuit precedă glasul asistentei-şefe.

– Doamnă doctor Wilson, spuse aceasta, în sala de operaţii numărul trei este aşteptat rezultatul biopsiei.

În dimineaţa aceea, lui David îi fu mai greu să se concentreze decît în după-amiaza precedentă. Nu numai că nu-i trecuse supărarea în legătură cu aprecierea de către Kelley a rezultatelor muncii lui, dar acum îl îngrijora şi starea din ce în ce mai proastă a lui Marjorie Kleber.

Pe la mijlocul dimineţii, David îl primi la consultaţie pe John Tarlow, unul dintre pacienţii lui frecvenţi, bolnav de leucemie. John nu avea programare. David şi Susan îl strecuraseră printre alţii, după ce el telefonase în acea dimineţă. Doar cu o zi înainte, David l-ar fi trimis pe John la camera de gardă, dar acum, intimidat de predica lui Kelley, se considera obligat să-l examineze el însuşi.

John se simţea prost. În urma consumării în seara precedentă a unui fel de mîncare pe bază de crustacee crude, avusese grave probleme gastrointestinale, atît cu vomismente, cît şi cu diaree. Era deshidratat şi prezenta o stare generală foarte deteriorată, cu colici abdominale dureroase.

Văzînd cît de rău se simţea John şi amintindu-şi că omul suferea de leucemie, David îl internă imediat în spital. Ceru să i se facă o serie de analize, pentru a încerca să-i determine cauza simptomelor. De asemenea, ordonă începerea unui tratament cu perfuzii, în scopul rehidratării pacientului. Deocamdată nu recurse la antibiotice, preferînd să aştepte pînă cînd avea să-şi facă o oarecare idee în legătură cu problema cu care se confrunta. Putea să fie o infecţie bacteriană sau putea fi vorba doar de o reacţie la toxine, deci, în jargon profesional, de o toxiinfecţie alimentară.

Cu puţin înainte de unsprezece dimineaţa, vestea cea proastă îi fu dată lui Traynor de secretara lui, Collette. Aceasta tocmai fusese informată prin telefon că Jeb Wiggins avusese iarăşi cîştig de cauză în faţa comitetului de consilieri comunali. Votul final referitor la garajul cu parcare al spitalului, pe care Traynor

reuşise încă o dată să-l includă în ordinea de zi, fusese negativ. Acum, probabil că pînă la primăvară nu mai exista nici măcar posibilitatea de a-l pune din nou în discuţie.

– Fir-ar să fie! înjură Traynor, izbind furios cu ambele mîini tăblia biroului său. Collette nici nu tresări, era obişnuită cu izbucnirile şefului ei. Tare mi-ar plăcea să-l înşfac de gîtul ăla gras al lui şi să-l strîng pînă se învineţeşte.

Collette părăsi discret încăperea. Traynor începu să umble cu paşi mari încoace şi-ncolo prin faţa biroului său. Lipsa de sprijin de care se lovea cînd era vorba despre conducerea spitalului îl scotea din sărite. Nu reuşea să priceapă cum de puteau membrii comitetului să fie atît de miopi. Era evident că spitalul constituia cea mai importantă întreprindere din întregul oraş. Tot atît de evident era faptul că spitalul avea nevoie de garajul acela cu parcare.

Incapabil să lucreze, Traynor îşi luă la repezeală pelerina de ploaie, pălăria şi umbrela şi ieşi din birou ca o furtună. Urcă în maşină şi merse la spital. Dacă tot nu era vorba să existe vreun garaj cu parcare, cel puţin avea să inspecteze el însuşi iluminatul actual. Nu voia să rişte ca în parcarea spitalului să se mai săvîrşească violuri.

Traynor îl găsi pe Werner Van Slyke în bîrlogul lui fără ferestre, care slujea ca birou al serviciului de tehnică şi întreţinere. Traynor nu se simţise niciodată deosebit de bine în compania lui Van Slyke. Acesta era prea tăcut, prea singuratic şi, relativ, neîngrijit. De asemenea, individul îl intimida din punct de vedere fizic, era cu cîţiva centimetri mai înalt decît el şi sensibil mai vînjos, cu soiul acela de muşchi voluminoşi care sugerau că ridicarea halterelor constituia pentru el un hobby.

– Vreau să văd sistemul de iluminare din parcări, declară Traynor.

– Acum? întrebă Van Slyke, fără obişnuita înălţare a tonalităţii glasului, pe care o folosesc oamenii cînd pun o întrebare.

Toate cuvintele rostite de el erau lipsite de intonaţie şi asta îl deranja pe Traynor la auz.

– Aveam puțin timp liber, explică acesta din urmă. Vreau să mă asigur că este așa cum trebuie.

Van Slyke își îmbrăcă o pelerină de ploaie galbenă și ieși din birou. Cînd se aflară în afara spitalului, arătă spre fiecare din felinarele existente în parcarea de la subsol, trecînd de la unul la altul fără nici un comentariu.

Adăpostit sub umbrelă, Traynor îl însoțea, dînd aprobator din cap în dreptul fiecărui felinar. În timp ce mergea în urma lui prin pîlcul de arbori pereni, Traynor se întrebă ce făcea Van Slyke cînd nu era de serviciu. Își dădu seama că niciodată nu-l văzuse umblînd prin oraș sau tîrguind prin magazine. Individul era binecunoscut ca neavînd alte ocupații în afara spitalului.

Simțindu-se stînjenit de tăcerea prelungită, Traynor își drese glasul.

– Acasă totul e în ordine? întrebă apoi.

– Perfect, răspunse Van Slyke.

– Cu locuința, nici o problemă?

– Nici una.

Traynor simți tentația să-l facă pe Van Slyke să răspundă mai pe larg, nu doar monosilabic.

– Îți place mai mult viața de civil decît aceea de ostaș în marină?

Van Slyke înălță din umeri și începu să arate spre felinarele din parcarea superioară. Traynor continuă să dea din cap în dreptul fiecăruia. Păreau să fie o mulțime. Traynor își notă în minte să dea pe acolo o raită cu mașina, într-o seară, ca să vadă cîtă lumină era după ce se lăsa întunericul.

– Arată bine, comentă el.

Porniră înapoi, spre spital.

– Ești atent cu banii? întrebă Traynor.

– Da, zise Van Slyke.

– Cred că faci o treabă bună aici, la spital, continuă Traynor. Sînt mîndru de tine.

Van Slyke nu răspunse. Traynor se uită la profilul ud de ploaie al lui Van Slyke, remarcîndu-i maxilarele care aveau nevoie de un bărbierit. Se întrebă cum de putea omul acesta să

fie atît de impasibil, dar din nou îşi dădu seama că niciodată nu reuşise să-l înţeleagă, chiar de pe vremea cînd Van Slyke era un copil.

Uneori, lui Traynor îi venea greu să creadă că ei doi erau rude, deşi aceasta era realitatea, Van Slyke fiind singurul lui nepot, fiul surorii sale decedate.

Cînd ajunseră la rîndul de arbori care despărţeau cele două parcări, Traynor se opri. Se uită printre ramuri.

– Cum se face că pe aleea asta nu e nici un felinar?

– Nimeni n-a pomenit ceva despre vreun felinar pe alee, replică Van Slyke.

Era prima propoziţie întreagă pe care o exprima. Traynor fu aproape încîntat.

– Cred că unul sau două felinare ar prinde bine, zise el.

Van Slyke abia dacă dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Îţi mulţumesc pentru turul de vizitare, spuse Traynor, la despărţire.

Se simţea uşurat că putea, în fine, să se descotorosească de însoţitorul său. Întotdeauna avusese un sentiment de vinovăţie pentru că se simţea atît de înstrăinat faţă de propria lui rudă, însă Van Slyke constituia o mare enigmă.Traynor trebuia să recunoască faptul că sora lui nu fusese tocmai un prototip de normalitate. Se numise Sunny[1], dar dispoziţia ei psihică nu fusese nici pe departe potrivită cu numele. Întotdeauna fusese tăcută, închisă în sine şi mai toată viaţa suferise de o stare depresivă.

Lui Traynor îi era şi acum greu să înţeleagă pentru ce se căsătorise Sunny cu doctorul Werner Van Slyke, deşi ştia că individul era un beţiv. Sinuciderea ei fusese ultima lovitură. Măcar dacă ea ar fi venit la el, Traynor ar fi încercat s-o ajute.

În orice caz, dată fiind moştenirea genetică a lui Werner Van Slyke, faptul că acesta era atît de ciudat nu constituia chiar o surpriză. Totuşi, cu calificarea sa de specialist în mecanica

---

[1] *Sunny* (lb. engl.) = Voios, radios, optimist (*n.tr.*).

navală, individul se dovedise a fi atît util, cît şi demn de încredere. Traynor era bucuros că sugerase ca spitalul să-l angajeze.

Traynor se trezi din aceste gînduri şi se îndreptă către biroul lui Beaton.

– Am veşti proaste, spuse, de îndată ce secretara îl pofti să intre, informînd-o apoi pe directoare despre votul comitetului de consilieri referitor la garajul cu parcare.

– Sper să nu mai avem şi alte atacuri, comentă ea, fără a-şi ascunde dezamăgirea.

– Şi eu la fel, zise Traynor. Din fericire, felinarele vor constitui un element de intimidare. Chiar adineauri am făcut un tur prin parcări şi m-am uitat la ele. Par să fie îndeajuns de adecvate, cu excepţia iluminatului de pe aleea dintre cele două parcări. I-am cerut lui Van Slyke să adauge vreo două becuri acolo.

– Îmi pare rău că n-am făcut iluminatul ambelor parcări de la început, spuse Beaton.

– Cum arată situaţia financiară pentru luna aceasta? întrebă Traynor.

– Mă temeam c-o să mă întrebi, răspunse Beaton. Arnsworth mi-a dat chiar ieri cifrele de la mijlocul lunii şi nu sînt deloc bune. Dacă cea de-a doua jumătate a lunii va semăna cu prima, octombrie va fi, categoric, mai proastă decît septembrie. Programul de premiere este util, dar numărul de internări pentru CMV se situează tot deasupra nivelului preconizat. Ca lucrurile să fie şi mai rele, se pare că ne vin pacienţi din ce în ce mai grav bolnavi.

– Presupun că asta înseamnă că va trebui să insistăm mai mult asupra rentabilităţii, replică Traynor. Sarcina de a salva situaţia îi revine DUC-ului. În afară de programul de premiere, ne putem baza numai pe noi înşine. În viitorul apropiat nu mă mai aştept la nici o danie de asigurări.

– Mai există şi alte mici neplăceri de care ar trebui să ai cunoştinţă, zise Beaton. Doctorul 91 a avut o recidivă. L-a cules Robertson de pe un drum regional. Mergea cu maşina pe trotuar.

– Profită prea mult de privilegiile sale, replică Traynor, fără ezitare. Medicii alcoolici mi-au creat deja destule dureri de cap, adăugă el, amintindu-şi de netrebnicul soţ al surorii sale.

– Cealaltă problemă, continuă Beaton, este că Sophie Stephangelos, asistentă-şefă de la sălile de operaţii, a constatat că de-a lungul anului trecut au fost săvîrşite importante furturi de instrumente chirurgicale. Ea crede că le ia unul dintre chirurgi.

– Oare ce mai urmează? exclamă Traynor, oftînd. Uneori consider că sarcina de a conduce un spital este o imposibilitate.

– Femeia are un plan prin care să-l prindă pe făptaş, preciză Beaton. Ea doreşte să capete un OK pentru a-l pune în aplicare.

– Absolut de acord, încuviinţă Traynor. Şi dacă-l prinde, să facem din el un exemplu.

Ieşind dintr-unul din cabinetele de consultaţii, David fu surprins să constate că suportul pentru fişele pacienţilor fixat pe uşa celuilalt cabinet era gol.

– Nici o fişă? întrebă el.

– V-aţi depăşit pe dumneavoastră înşivă, îi explică Susan. Faceţi o pauză.

David profită de prilej ca să se repeadă la spital. Prima oprire fu la camera lui Nikki. Cînd păşi înăuntru, se miră găsindu-i acolo atît pe Caroline, cît şi pe Arni, stînd pe patul fetiţei. Nu se ştie cum, cei doi copii reuşiseră să pătrundă în spital fără să li se refuze accesul. Se presupunea că ar fi trebuit să fie însoţiţi de un adult.

– Nu ne veţi crea necazuri, nu-i aşa, domnule doctor Wilson? se rugă Caroline.

Caroline părea vizibil mai mică decît pentru cei nouă ani ai ei. Boala îi împiedicase creşterea mult mai mult decît în cazul lui Nikki. Părea mai degrabă un copil de şapte sau de opt ani.

– Nu, n-o să vă fac necazuri, îi asigură David. Dar cum de aţi ieşit de la şcoală atît de devreme?

– Pentru mine a fost uşor, răspunse Arni cu mîndrie. Suplinitoarea învăţătoarei nu prea ştie ce se întîmplă. Este o catastrofă.

David îşi îndreptă atenţia asupra fiicei sale.

– Am vorbit cu doctorul Pilsner şi dînsul a spus că nu are nimic împotrivă ca tu să vii acasă în după-amiaza aceasta.

– Grozav! exclamă Nikki, surescitată. Mîine pot să mă duc la şcoală?

– Despre problema asta nu ştiu nimic, zise David. Va trebui s-o discutăm cu mama ta.

După ce părăsi camera lui Nikki, David trecu pe la John Tarlow, să se asigure că acesta se instalase, că începuse tratamentul cu perfuzii şi că analizele cerute de el erau în curs de efectuare. John îl informă că nu se simţea deloc mai bine. David îl încredinţă că, după ce avea să fie perfect hidratat, se va constata o ameliorare.

În cele din urmă, David se opri s-o vadă pe Marjorie. Spera ca antibioticul adăugat în tratament să-i fi îmbunătăţit deja starea, dar nu se întîmplase aşa. De fapt, David fu uimit cînd constată cît de mult se deteriorase aceasta; Marjorie se afla, practic, în comă.

Panicat, îi auscultă pieptul. Congestia devenise mai accentuată de cum fusese mai devreme, însă tot nu îndeajuns pentru a explica starea ei clinică. Revenind în goană la camera asistentelor, David vru să ştie de ce nu fusese chemat.

– Chemat în ce problemă? întrebă Janet Colburn, asistentă- şefă.

– În legătură cu Marjorie Kleber! răcni David, în timp ce scria recomandări pentru efectuarea altor analize ale sîngelui şi a încă unei radiografii pulmonare cu aparatul portabil.

Janet se sfătui cu cîteva dintre celelalte asistente de pe etaj, după care îi declară lui David că nimeni nu observase vreo schimbare. Ba chiar spuse că una dintre infirmiere se dusese în camera lui Marjorie cu nu mai mult de o jumătate de oră în urmă şi raportase că în starea bolnavei nu survenise nici o schimbare.

– Asta-i cu neputinţă, se răsti David, înşfăcînd receptorul şi începînd să dea o serie de telefoane.

Mai devreme, avusese o reţinere în a solicita un consult. Acum panica îl făcea să dorească să-i cheme cît mai curînd posibil. Îl sună pe medicul oncolog al lui Marjorie, doctorul Clark

Mieslich, şi pe specialistul în boli infecţioase, doctorul Martin Hasselbaum. Nici unul din ei nu era medic în cadrul CMV-ului. David chemă, de asemenea, un neurolog, pe nume Alan Prichard, care făcea parte din organizaţia CMV-ului.

La solicitarea lui David, toţi cei trei medici se declarară disponibili. Cînd auziră apelul lui înnebunit şi descrierea cazului, fură toţi de acord să vină imediat. David o sună apoi pe Susan, s-o avertizeze de ceea ce se întîmpla. Îi spuse să-i înştiinţeze pe pacienţii care se mai prezentau la cabinet că el avea să întîrzie.

Cel care sosi primul fu oncologul, urmat la scurt timp de specialistul în boli infecţioase şi de neurolog. Ei studiară fişa medicală şi discutară cu David situaţia, ducîndu-se apoi *in corpore* la Marjorie. După ce o examinară cu atenţie, se retraseră în camera asistentelor, să se consulte. Dar abia începuseră să discute despre starea lui Marjorie că şi avu loc catastrofa.

– Nu mai respiră! strigă o infirmieră din camera lui Marjorie, rămasă acolo ca să facă ordine după plecarea medicilor specialişti.

În timp ce David şi aceştia alergau înapoi, Janet Colburn chemă echipa de reanimare. Aceasta sosi în cîteva minute şi intră în camera 204.

Cu o forţă de muncă atît de numeroasă imediat disponibilă, Marjorie fu repede intubată şi ajutată să respire. Totul fusese făcut cu o asemenea rapiditate, încît pulsul nici măcar nu i se modifică. Toată lumea era convinsă că ea trecuse doar printr-o scurtă perioadă de lipsă a oxigenului. Problema consta în faptul că nu ştiau de ce încetase să respire.

În timp ce ei începeau să discute despre posibilele cauze, inima ei îşi încetini brusc ritmul şi apoi se opri. Monitorul afişă o sinistră linie dreaptă. Echipa de reanimare o supuse unor şocuri, în speranţa de a-i repune în funcţiune inima, dar nu obţinu nici o reacţie din partea bolnavei. Repede, o supuseră unei noi serii de şocuri. Cînd nici acestea nu avură efect, începură să-i facă masaj pe cord.

Munciră frenetic vreme de o jumătate de oră, încercînd toate metodele la care se puteau gîndi, însă nimic nu fu de folos. Inima nu vru să răspundă nici măcar la aplicarea unui stimulator de cord exterior. Treptat, descurajarea îi cuprinse pe toţi şi, în cele din urmă, printr-un acord general, Marjorie Kleber fu declarată decedată.

În vreme ce membrii echipei de reanimare îşi deconectau aparatura, iar infirmierele făceau ordine, David se înapoie împreună cu medicii consultanţi la camera asistentelor. Era distrus. Nu-şi putea imagina un scenariu mai îngrozitor. Marjorie venise la spital cu o problemă relativ minoră, într-un moment în care el se distra. Şi acum era moartă.

– Mare păcat, comentă doctorul Mieslich. Era o persoană formidabilă.

– Eu aş zice că a scăpat foarte uşor, ţinînd seama de ce scrie în fişa ei, spuse doctorul Prichard. Era totuşi de aşteptat ca boala să-i vină de hac.

– Staţi o clipă, interveni David. Credeţi că a murit de cancer?

– Asta-i evident, zise doctorul Mieslich. Avea cancer diseminat încă de cînd am văzut-o eu prima oară. Deşi a suportat totul mai bine decît aş fi prezis eu, era o femeie bolnavă.

– Dar nu exista nici un indiciu clinic al tumorii, insistă David. Problemele care au dus la acest sfîrşit fatal par să sugereze un fel de proastă funcţionare a sistemului imunitar. Cum legaţi acest lucru de cancerul ei?

– Sistemul imunitar nu controlează nici respiraţia, nici inima, replică doctorul Prichard.

– Însă numărul leucocitelor ei era în scădere, atrase atenţia David.

– Tumora ei nu era vizibilă, asta-i adevărat, recunoscu doctorul Mieslich. Dacă ar fi s-o deschidem, bănuiesc că am găsi cancer pretutindeni, inclusiv în creierul ei. Amintiţi-vă, avea metastaze extensive cînd i s-a pus prima oară diagnosticul.

David dădu aprobator din cap. Ceilalţi făcură acelaşi gest. Doctorul Prichard îl bătu uşor pe David cu palma pe spate.

– Nu putem să le învingem pe toate, spuse el.

David le mulţumi medicilor consultanţi pentru că veniseră la solicitarea lui. Îi mulţumiră la rîndul lor pentru că apelase la ei, apoi îşi văzură fiecare de drum. David se aşeză la biroul din camera asistentelor. Se simţea vlăguit şi nefericit. Tristeţea şi sentimentul de vinovăţie faţă de moartea lui Marjorie erau chiar mai acute decît se temuse. Ajunsese s-o cunoască prea bine. Ca lucrurile să fie şi mai rele, ea fusese cea mai iubită profesoară a lui Nikki. Cum avea să-i explice ce se întîmplase?

– Scuzaţi-mă, spuse Janet Colburn în şoaptă. Lloyd Kleber, soţul lui Marjorie, se află aici. Ar dori să stea de vorbă cu dumneavoastră.

David se ridică în picioare. Nu ştia de cît timp se afla în camera asistentelor. Janet îl îndrumă spre holul de aşteptare al pacienţilor.

Lloyd Kleber se uita pe fereastră la ploaia de afară. David presupuse că avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Ochii îi erau înroşiţi de plîns. David îl simpatiză imediat. Nu numai că bietul om îşi pierduse soţia, dar rămăsese şi cu răspunderea a doi copii orfani de mamă.

– Îmi pare rău, zise David, pe un ton jalnic.

– Vă mulţumesc, răspunse Lloyd, reţinîndu-şi lacrimile. Şi vă sînt recunoscător pentru că aţi avut grijă de Marjorie. Aprecia şi ea mult preocuparea dumneavoastră în legătură cu ea.

David înclină capul. Încercă să spună lucruri care să exprime compasiunea. Niciodată nu se simţea în stare să adopte o atitudine adecvată în momente ca acestea, dar se străduia cît putea. În cele din urmă, se hazardă să solicite permisiunea de a face o autopsie. Ştia că cerea foarte mult, dar era profund tulburat de rapida deteriorare a stării lui Marjorie. Voia cu disperare să înţeleagă ce se întîmplase.

– Dacă asta i-ar putea ajuta cît de cît pe alţii, zise domnul Kleber, sînt sigur că Marjorie ar fi de acord.

David rămase să stea de vorbă cu Lloyd Kleber pînă cînd sosiră şi alte rude apropiate. Apoi, lăsîndu-i cu durerea lor, David porni spre laborator. O găsi pe Angela la masa de lucru

din biroul ei. Angela fu încîntată de venirea lui şi-i spuse acest lucru. Abia pe urmă observă expresia lui încordată.

– Ce nu-i în regulă? îl întrebă îngrijorată, ridicîndu-se în picioare şi luîndu-i mîna.

David îi relată totul. Fu nevoit să se întrerupă de cîteva ori pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine.

– Îmi pare rău, zise Angela, înconjurîndu-l cu braţele şi strîngîndu-l într-o îmbrăţişare menită să-l liniştească.

– Ce mai doctor! se luă el însuşi în rîs, luptîndu-se să-şi reţină lacrimile. Ai crede că, pînă acum, m-am obişnuit cu astfel de situaţii.

– Sensibilitatea face parte din farmecul tău, îl asigură Angela. Şi tot ea este cea care te face să fii un bun medic.

– Domnul Kleber a fost de acord cu efectuarea unei autopsii, spuse David. Asta mă bucură, deoarece nu am nici cea mai mică idee în privinţa cauzei care i-a provocat moartea, mai ales atît de rapid. I s-a oprit respiraţia şi pe urmă inima. Toţi medicii chemaţi la consult cred că de vină a fost cancerul. Probabil, chiar aşa şi este. Dar aş vrea ca spitalul Bartlet să confirme această opinie. Ai putea să ai tu grijă să se facă asta?

– Bineînţeles, zise Angela. Dar, te rog, nu te lăsa prea deprimat de cele întîmplate. N-a fost vina ta.

– Să vedem ce va da la iveală autopsia. Şi ce o să-i spun lui Nikki?

– Asta va fi greu, conveni Angela.

David se înapoie la cabinetul său, cu gînd să încerce să-şi examineze pacienţii în cît mai scurt timp posibil. Spre binele lor, lui îi displăcea profund să fie atît de zorit, însă situaţia fusese de aşa natură, încît întîrzierea lui nu putuse fi evitată. Nu reuşise să vadă decît doi cînd Susan îl opri din drum între cabinetele de consultaţii.

– Regret că vă necăjesc, îi spuse ea, dar în biroul dumneavoastră se află Charles Kelley, care vrea să vă vorbească urgent.

Temîndu-se că vizita lui Kelley ar avea o legătură cu moartea lui Marjorie, David străbătu holul şi intră în biroul său. Kelley umbla nerăbdător încoace şi încolo. Se opri în loc cînd sosi David. Acesta închise uşa în urma lui.

Fața lui Kelley era dură și mînioasă.

– Consider comportamentul dumitale deosebit de iritant, zise el, copleșindu-l pe David cu înălțimea lui.

– La ce vă referiți? întrebă David.

– Nu mai departe decît ieri am discutat cu dumneata despre rentabilitate. Îmi închipuiam că era foarte clar și că ai înțeles. Totuși, astăzi ai apelat în mod iresponsabil la doi medici consultanți care nu sînt membri ai CMV-ului, pentru a examina o pacientă condamnată, fără nici o speranță, la moarte. Soiul acesta de purtare dă de înțeles că dumneata nu pricepi cîtuși de puțin principala problemă cu care se confruntă astăzi medicina: cheltuielile inutile și risipitoare.

Stăpînit de o durere încă vie, David se lupta din greu să-și păstreze stăpînirea de sine.

– Stați o clipă. Aș vrea să-mi spuneți cum de știți că opiniile medicilor consultanți nu erau necesare?

– Oh, Doamne! exclamă Kelley clătinînd disprețuitor din cap. Asta-i evident. Evoluția bolnavei nu s-a modificat. Era pe moarte și a continuat să moară. Odată și odată toți trebuie să moară. Banii și alte resurse n-ar trebui să fie risipite de dragul unor gesturi eroice lipsite de speranță.

David se uită drept în ochii albaștri ai lui Kelley. Nu știa ce să spună. Era mut de uimire.

Sperînd să-l evite pe Wadley, Angela îl căută pe doctorul Paul Darnell în cămăruța lui fără ferestre situată de cealaltă parte a laboratorului. Masa de lucru a medicului patolog era plină cu maldăre de recipiente cu culturi bacteriene. Microbiologia constituia domeniul lui de interes deosebit.

– Aș putea să vorbesc cu dumneata cîteva clipe? întrebă Angela, din pragul camerei lui Paul.

El îi făcu semn cu mîna să intre și se sprijini de spătarul scaunului său rotitor.

– Cum se procedează aici în privința autopsiei? se interesă ea. De cînd lucrez la spitalul acesta n-am văzut făcîndu-se nici una.

– Asta-i o chestiune pe care va trebui s-o discuți cu Wadley, spuse Paul. Este o problemă de politică internă. Îmi pare rău.

Cu neplăcere, Angela se duse la biroul lui Wadley.

– Ce pot să fac pentru tine, scumpo? fură cuvintele cu care o întîmpină acesta, adresîndu-i genul acela de zîmbet pe care ea îl interpretase mai înainte ca fiind patern, dar care acum i se părea libidinos.

Tresărind la apelativul de „scumpo", Angela își înghiți mîndria și întrebă în ce consta procedura pentru obținerea aprobării efectuării unei autopsii.

– Noi nu facem autopsii, răspunse Wadley. Dacă este vorba despre un caz care ar putea interesa un medic legist, cadavrul e trimis la Burlington. Costă prea mult să faci o autopsie și contractul nostru cu CMV-ul nu include așa ceva.

– Dar dacă o solicită familia? insistă Angela, știind că în cazul Kleber nu asta era situația.

– Dacă vor să pună la bătaie o mie opt sute nouăzeci de dolari, putem să le facem pe plac. Altminteri, nu.

Angela încuviință dînd din cap, apoi plecă. În loc să se întoarcă la munca ei, porni spre clădirea cabinetelor medicale și intră în biroul lui David. Se sperie la vederea numărului de pacienți care așteptau să fie examinați. Toate scaunele din sala de așteptare erau ocupate; cîteva persoane stăteau în picioare pe coridor. Îl prinse pe David cînd acesta trecea dintr-un cabinet de consultații în celălalt. În mod evident, era istovit.

– Nu pot să-i fac autopsie lui Marjorie Kleber, îi spuse.

– De ce nu? întrebă David.

Angela îi relată ceea ce îi explicase Wadley. David clătină din cap, descurajat, oftînd printre buzele strînse.

– Părerea mea este că instituția aceasta se duce de rîpă rapid, zise el, după care îi aduse Angelei la cunoștință opinia lui Kelley asupra modului în care se ocupase el de cazul Kleber.

– E ridicol! exclamă ea, furioasă. Vrei să zici că individul a dat de înțeles că recurgerea la un consult a fost inutilă de vreme ce pacientul a murit? Asta-i o nebunie.

– Ce pot să-ți mai spun? replică David, clătinînd din cap.

Angela nu știa cum să mai reacționeze. Kelley începea să pară primejdios de neinformat. Ea ar fi dorit să mai stea de vorbă, dar David nu avea timp.

– Ai o sală plină de pacienţi, spuse ea, arătînd cu mîna peste umăr. Cînd crezi că vei termina?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Ce-ar fi s-o iau eu acasă pe Nikki şi tu să mă suni cînd vei fi gata de plecare? M-aş înapoia şi te-aş lua şi pe tine.

– Mi se pare o propunere bună, se învoi David.

– Atunci te las, dragul meu, zise Angela. Vorbim mai tîrziu.

Angela se înapoie la laborator, încheie cu treburile zilei, apoi se duse s-o ia pe Nikki şi amîndouă plecară cu maşina acasă. Externarea din spital îi crea fetiţei o stare euforică. Reîntîlnirea ei cu Rusty fu exuberantă.

David sună la şapte şi un sfert. Lăsînd-o pe Nikki instalată comod în faţa televizorului, Angela se întoarse la spital. Conducea încet. Ploua atît de tare, încît ştergătoarele erau nevoite să lupte din greu ca să păstreze parbrizul curat.

– Ce mai seară! exclamă David, urcînd repede în maşină.

– Ce mai zi! spuse Angela, pornind să coboare colina către oraş. Mai ales pentru tine. Cum rezişti?

– Mă descurc, răspunse David. M-a ajutat faptul de a fi atît de ocupat. Am fost recunoscător pentru această posibilitate de a-mi abate gîndurile de la cealaltă problemă. Dar acum va trebui să înfrunt realitatea. Ce îi voi spune lui Nikki?

– Trebuie să-i spui, pur şi simplu, adevărul.

– Asta-i mai uşor de zis decît de făcut, replică David. Şi dacă ea mă întreabă de ce a murit Marjorie? Necazul e că nu ştiu, nici din punct de vedere fiziologic, nici dintr-unul metafizic.

– M-am mai gîndit la ceea ce a spus Kelley, zise Angela. Mi se pare că el are o concepţie fundamental greşită în legătură cu esenţa îngrijirii bolnavului.

– Acesta e un eufemism, ripostă David, izbucnind într-un scurt rîs sarcastic. Partea înspăimîntătoare e că el se află într-o poziţie care-i dă puterea de a stabili regulile. Birocraţi de felul lui Kelley se vîră nepoftiţi în problemele de practică ale medicinei, sub pretextul unei reforme a sistemului de îngrijire a sănătăţii. Din nefericire, marea masă a oamenilor nu bănuieşte nimic.

– Astăzi am avut din nou o mică altercaţie cu Wadley, îl informă Angela.

– Ticălosul! Ce-a mai făcut de data asta?

– Mi-a spus de cîteva ori „scumpo". Şi şi-a trecut uşor mîna peste fundul meu.

– Dumnezeule! Ce javră nesimţită!

– Trebuie să fac ceva în privinţa asta. Aş vrea totuşi să ştiu ce anume.

– Cred că ar fi nimerit să vorbeşti cu Cantor. Măcar el este medic, nu doar un birocrat care se ocupă cu probleme de ocrotire a sănătăţii.

– Comentariul lui despre „tîmpitele" – aşa cum le-a numit el de la facultatea de medicină – nu mi-a făcut o impresie bună, replică Angela.

Intrară pe aleea ce ducea spre locuinţa lor. Angela opri maşina cît mai aproape posibil de uşa de intrare în vestibul. Amîndoi se pregătiră s-o ia la fugă spre adăpost.

– Cînd o să înceteze ploaia asta? se văită David. De trei zile toarnă încontinuu.

Odată ajunşi înăuntru, David decise să facă un foc, pentru a mai înveseli atmosfera casei, cît timp încălzea Angela mîncarea pe care o preparase mai devreme pentru ea însăşi şi Nikki. Coborînd la subsol, David observă că prin rosturile dintre blocurile de granit ale fundaţiei mustea umezeala. Pe lîngă umiditate, se simţea mirosul de aer stătut şi mucegai pe care îl mai sesizase şi cu alte prilejuri. În vreme ce lua lemne de foc, se consolă cu gîndul la pardoseala de pămînt. Dacă s-ar întîmpla ca la subsol să pătrundă o mare cantitate de apă, aceasta ar fi absorbită în sol, dispărînd pînă la urmă.

După ce mîncă, David i se alătură lui Nikki, în faţa televizorului. Ori de cîte ori era bolnavă, ambii părinţi deveneau îngăduitori în privinţa timpului cît îi permiteau să urmărească programele. David se prefăcu că l-ar interesa spectacolul în curs de desfăşurare, acordîndu-şi un răgaz în care să-şi adune curajul necesar pentru a-i da lui Nikki vestea privitoare la Marjorie. În cele din urmă, în timpul unei pauze publicitare, înconjură cu braţul umerii fiicei sale.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise cu blîndețe.

– Ce? întrebă Nikki, mîngîindu-l mulțumită pe Rusty, care stătea încovrigat pe canapea, lîngă ea.

– Profesoara ta, Marjorie Kleber, a murit astăzi.

Vreme de cîteva clipe Nikki nu scoase nici un cuvînt, uitîndu-se în jos, la Rusty, și prefăcîndu-se că o preocupa o încîlceală de păr din spatele urechii acestuia.

– Asta mă întristează foarte mult, continuă David, cu atît mai mult cu cît eu eram medicul ei. Sînt sigur că și pe tine te îndurerează moartea ei.

– Nu, deloc, replică Nikki repede, clătinînd din cap, uitîndu-se apoi la televizor, ca și cum ar fi interesat-o reclama comercială.

– Nu este nimic rău în a fi trist, spuse David.

Apoi începu să vorbească despre dorul pe care-l simți în legătură cu persoane la care ai ținut mult și, deodată, Nikki se aruncă în brațele lui, acoperindu-l cu un val de lacrimi. Îl îmbrățișa, strîngîndu-l cu o putere mai mare decît își amintea el că l-ar fi strîns vreodată. David o mîngîie pe cap, continuînd să-i șoptească vorbe liniștitoare.

În pragul ușii se ivi Angela. Văzînd că David o ținea îmbrățișată pe copila lor zguduită de hohote de plîns, veni la ei. Împingîndu-l cu blîndețe pe Rusty la o parte, se așeză pe canapea și îi cuprinse în brațe atît pe David, cît și pe Nikki. Stătură astfel împreună, legănîndu-se ușor, în timp ce ploaia bătea în ferestre.

13

Miercuri, 20 octombrie

ÎN CIUDA PROTESTELOR CONTINUE ALE LUI NIKKI, David și Angela insistară ca ea să lipsească de la școală încă o zi. Ținînd seama de starea vremii și de faptul că fetița era în continuare în tratament cu antibiotice, nu exista nici un motiv pentru a-și asuma vreun risc.

Deşi Nikki nu era cooperantă ca de obicei, îi făcură în mare grabă exerciţiile respiratorii terapeutice. După aceea, David şi Angela îi auscultară, pe rînd, pieptul, şi amîndoi se declarară mulţumiţi.

Alice Doherty sosi exact la ora promisă. David şi Angela erau recunoscători că aveau pe cineva atît de demn de încredere şi atît de uşor disponibil.

În timp ce urcau amîndoi în Volvo-ul albastru, David se plînse că toată săptămîna nu reuşise să meargă cu bicicleta. Acum ploaia se mai domolise, dar norii erau joşi şi grei, şi o ceaţă deasă se ridica din pămîntul saturat de apă.

Ajunseră la spital la şapte şi jumătate. În vreme ce Angela se îndepărta în direcţia laboratorului, David urcă la etajul bolnavilor internaţi. Cînd intră în camera lui John Tarlow, se miră găsind aşternuturi pe jos, scări portabile şi un pat gol. Continuîndu-şi drumul spre camera asistentelor, se interesă ce se întîmplase cu pacientul său.

– Domnul Tarlow a fost mutat la 206, îl informă Janet Colburn.

– Cum aşa?

– Voiau să zugrăvească încăperea, spuse Janet. Au venit cei de la întreţinere şi ne-au anunţat. Le-am adus acest lucru la cunoştinţă celor de la internări, şi ei ne-au zis să mutăm bolnavul la 206.

– Consider că asta e o lipsă de respect, protestă David.

– Ei bine, nu daţi vina pe noi, replică Janet. Vorbiţi cu cei de la întreţinere.

Enervat de modul în care se procedase cu pacientul său, David adoptă sugestia lui Janet şi coborî cu paşi apăsaţi la încăperile rezervate serviciului de întreţinere. Bătu în cadrul uşii biroului de tehnică şi întreţinere. Înăuntru, aplecat deasupra unei mese, se afla un bărbat cam de vîrsta lui David. Era îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni de lucru dintr-un bumbac verzui, ambele veşminte fiind mototolite. Obrajii îi era acoperiţi de o barbă de două zile.

– Ce este? întrebă Van Slyke, ridicîndu-şi privirile de la registrul cu grafice de lucrări.

Glasul îi era lipsit de orice intonaţie, iar expresia impasibilă.

– Unul dintre pacienţii mei a fost mutat din camera sa, spuse David. Vreau să ştiu de ce.

– Dacă vă referiţi la camera 206, aceea este în curs de zugrăvire, răspunse Van Slyke cu voce monotonă.

– Este evident că acolo se zugrăveşte, replică David. Ceea ce nu e evident este motivul pentru care se zugrăveşte.

– Avem un grafic de lucrări, spuse Van Slyke.

– Cu sau fără grafic, eu nu prea cred că pacienţii ar trebui să fie deranjaţi, mai ales cînd e vorba de pacienţi care sînt bolnavi, şi pacienţii din spital sînt întotdeauna bolnavi.

– Dacă aveţi vreo problemă, discutaţi cu Beaton, zise Van Slyke, reîndreptîndu-şi atenţia asupra registrului său.

Uluit de insolenţa lui Van Slyke, David rămase cîteva clipe ţintuit în prag. Van Slyke îl ignoră cu uşurinţă. David clătină din cap, apoi se întoarse să plece. Întorcîndu-se la etajul bolnavilor internaţi, se gîndi serios să urmeze sfatul lui Van Slyke şi să discute situaţia cu directoarea spitalului. Asta pînă cînd intră în noua cameră a lui John Tarlow. Aici, David se pomeni brusc în faţa unei probleme mai presante: starea lui John Tarlow se înrăutăţise.

Diareea şi vomismentele lui John, care la început fuseseră ţinute sub control, reveniseră cu şi mai mare intensitate. În plus, bolnavul era acum totalmente lipsit de vlagă, şi cînd fu trezit, reacţionă apatic. David nu reuşea să înţeleagă aceste simptome, deoarece John se aflase sub perfuzii încă de la internarea sa şi în mod clar nu era deshidratat.

David îşi examină pacientul cu atenţie, dar nu găsi nici o explicaţie pentru accentuata modificare a stării lui clinice, mai ales în ceea ce priveşte starea psihică depresivă. Singurul lucru la care putea să se gîndească era posibilitatea ca John să fi fost ultrasensibil la medicamentele soporifice prescrise de David, cu specificaţia de a-i fi administrate numai la cererea acestuia.

Înapoindu-se în grabă la camera asistentelor, David scoase din stelaj fişa lui John. Căută cu disperare printre rezultatele analizelor care sosiseră de la laborator în cursul nopţii, străduindu-se să priceapă ce se întîmpla şi încercînd să ia o decizie în privinţa a ceea ce avea de făcut în continuare. Ca urmare a discuţiei în contradictoriu avută în ajun cu Kelley, nu voia să solicite vreun consult, deoarece nici unul dintre medicii pe care i-ar fi dorit – specialişti în oncologie şi în boli infecţioase – nu făceau parte din organizaţia CMV-ului.

David închise ochii şi îşi masă tîmplele. Nu avea impresia că ar fi progresat cu ceva. Din nefericire, din informaţiile de care dispunea lipsea o piesă-cheie: rezultatele analizei culturilor scaunului, preluate în ajun, încă nu erau disponibile. În consecinţă, deocamdată David nu ştia dacă avea sau nu de a face cu o bacterie, iar dacă răspunsul era afirmativ, despre ce soi de bacterie era vorba. De partea bună a lucrurilor se situa faptul că, pînă în prezent, John nu făcea febră.

Reîndreptîndu-şi atenţia asupra fişei, David se încredinţă că lui John i se dăduseră somniferele prescrise cu indicaţia de a-i fi administrate numai la cerere. Gîndind că era posibil ca acestea să fi contribuit la starea letargică a bolnavului, anulă prescripţia respectivă. De asemenea, ceru să se facă o nouă cultură a scaunului şi încă o hemoleucogramă. Ca ultimă recomandare, ceru ca lui John să i se ia temperatura din oră în oră, cu ordinul expres ca el însuşi să fie chemat în caz că aceasta ar creşte peste normal.

După ce termină lucrul la ultima biopsie programată, Angela făcu ordine în micul laborator de patologie din complexul sălilor de operaţii şi se duse în biroul ei. Pentru ea, dimineaţa aceea fusese productivă şi plăcută; reuşise să-l evite cu totul pe Wadley. Din păcate, ştia că, pînă la urmă, avea să fie nevoită să-l vadă şi îşi făcea griji în legătură cu purtarea lui. Deşi se considera o persoană optimistă, se temea că problema cu Wadley nu avea să se rezolve de la sine.

De cum intră în birou, Angela observă că uşa dintre camera ei şi cea a lui Wadley era întredeschisă. Se apropie de uşă,cît mai silenţios cu putinţă, şi încercă s-o închidă.

– Angela! strigă Wadley, făcînd-o să tresară şi, astfel, să-şi dea seama cît de încordată era.Vino aici. Vreau să-ţi arăt ceva fascinant.

Angela oftă şi, cu neplăcere, deschise uşa. Wadley stătea la masa lui de lucru, în faţa microscopului său obişnuit, nu a celui destinat unor scopuri didactice.

– Vino încoace, o chemă Wadley iarăşi. Îi făcu Angelei semn cu mîna, să se apropie, şi bătu cu palma capătul de sus al microscopului. Ia aruncă o privire la lamela asta.

Cu prudenţă, Angela intră în încăpere. La o depărtare de cîţiva paşi ezită. Ca şi cum i-ar fi intuit reţinerea, Wadley se împinse puţin înapoi, şi scaunul lui alunecă, depărtîndu-se de masă. Angela se apropie de microscop şi se aplecă să-şi potrivească ochii la obiectiv.

Înainte ca ea să apuce să se uite la lamelă, Wadley întinse braţul şi o înşfăcă pe după mijloc. O trase pe genunchii lui şi o imobiliză între braţele sale.

– Te-am prins! strigă el, pe un ton triumfător.

Angela scoase un ţipăt şi se zbătu, încercînd să se elibereze. Neaşteptata forţă a acelui gest o ului. Îşi făcuse griji că el va încerca s-o atingă în mod subtil, nu cu grosolănie.

– Dă-mi drumul! îi porunci, mînioasă, străduindu-se să-i desprindă degetele şi să-i slăbească strînsoarea.

– Nu înainte de a mă lăsa să-ţi spun ceva, zise Wadley, chicotind.

Angela încetă să se zbată. Îşi ţinea ochii închişi. Se simţea umilită şi furioasă.

– Aşa e mai bine, spuse Wadley. Am primit veşti bune. Călătoria e gata aranjată. Am şi făcut rost de bilete. Ne vom duce la congresul de patologie care va avea loc la Miami, în noiembrie.

Angela deschise ochii.

– Minunat! exclamă ea, cu tot sarcasmul de care era în stare. Şi acum, dă-mi drumul!

Wadley o eliberă şi Angela sări jos de pe genunchii lui. Însă în clipa în care se depărta de el, nemernicul reuşi să-i cuprindă mijlocul.

– O să fie fantastic! zise Wadley. Vremea va fi perfectă. La Miami, ăsta-i cel mai bun moment al anului. Vom locui chiar pe plajă. Ne-am rezervat camere la Hotelul Fontainebleau.

– Dă-mi drumul! porunci Angela printre dinţii încleştaţi.

– Hei! protestă Wadley, aplecîndu-se să se uite mai cu atenţie la ea. Eşti nebună, sau ce te-a apucat? Îmi pare rău dacă te-am speriat. Voiam doar să-ţi fac o surpriză.

În cele din urmă, îi eliberă mîna. Angela era înnebunită de furie. Muşcîndu-şi buzele, ca să nu explodeze, se năpusti afară din birou. Profund jignită şi umilită, trînti uşa dintre cele două birouri.

Îşi frecă faţa cu putere cu ambele mîini, încercînd să-şi recapete cît de cît stăpînirea de sine. Adrenalina ce-i curgea prin vene o făcea să tremure. Avu nevoie de cîteva minute ca să se calmeze şi respiraţia să-i revină la normal. Abia atunci îşi înşfăcă pardesiul şi, cu paşi apăsaţi şi mînioşi, ieşi din biroul ei. Măcar avansurile grosolane ale lui Wadley îi dăduseră, în sfîrşit, imboldul necesar pentru a trece la acţiune.

Evitînd pe cît posibil ploaia ceţoasă, ieşi în fugă din clădirea principală a spitalului, îndreptîndu-se către Centrul de Imagistică Medicală. Cînd ajunse la adăpostul streşinilor, îşi încetini goana mergînd doar cu paşi repezi. Odată intrată în clădire, se duse direct la biroul lui Cantor.

Deoarece nu se anunţase în prealabil, fu nevoită să aştepte aproape o jumătate de oră pînă cînd doctorul Delbert Cantor putu s-o primească. Cît timp aşteptă, se linişti destul de mult şi chiar începu să se întrebe din nou dacă nu cumva era ea însăşi vinovată, fie şi în parte, pentru comportamentul lui Wadley. Îşi punea întrebarea dacă n-ar fi putut să anticipeze cele întîmplate şi să nu fie atît de naivă.

– Intră, intră, o pofti Cantor cu amabilitate, îndată ce fu în măsură s-o primească.

Pentru a o întîmpina pe Angela, se ridicase de la masa de lucru, al cărei aspect era îngrozitor de dezordonat. Fusese nevoit să dea la o parte un maldăr de reviste de radiologie pentru a elibera un fotoliu pe care să poată lua ea loc. Îi oferi ceva gustări sau răcoritoare, dar ea refuză politicos. Cantor se așeză în fotoliul său, își încrucișă brațele și picioarele, și întrebă ce putea face pentru ea.

Acum, că se afla față-n față cu șeful personalului medical, Angela nu se simțea deloc încurajată. Toate îndoielile ei în legătură cu bărbatul acesta și cu atitudinea lui în privința femeilor îi reveniră cu repeziciune. Pe chipul lui se întipărise un zîmbet superior și ironic, de parcă ar fi decis de mai înainte că, indiferent de ce se afla în mintea ei femeiască, nu putea fi vorba decît de ceva lipsit de importanță.

– Nu-mi e deloc ușor, începu Angela. Așa că vă rog să fiți îngăduitor cu mine. Mi-a fost greu să vin aici, dar nu știu ce altceva să fac. Cantor o îndemnă să continue. Mă aflu aici pentru că sînt hărțuită sexual de doctorul Wadley.

Cantor renunță la poziția lui picior peste picior și se aplecă înainte. Pe Angela o încurajă măcar faptul că îl interesa ceea ce spunea ea, dar pe urmă observă că surîsul ironic rămăsese.

– De cînd durează asta? întrebă Cantor.

– Probabil de cînd sînt aici, răspunse Angela, intenționînd să intre în amănunte, însă Cantor îi reteză vorba.

– Probabil? repetă el, înălțînd sprîncenele. Vrei să spui că nu ești sigură?

– La început nu era evident, explică Angela. În primele zile mi-am închipuit că se purta ca un mentor deosebit de entuziast, aproape patern.

Apoi ea continuă să relateze ceea ce se întîmplase încă de la început; cum totul debutase ca o problemă legată de limite.

– El profita mereu de orice prilej pentru a fi aproape de mine și pentru a mă atinge, aparent, în mod nevinovat, spuse Angela. De asemenea, insista să discute cu mine probleme intime de familie, ceea ce mie mi se părea că nu se cuvenea.

– Comportamentul pe care-l descrii dumneata s-ar putea încadra în întregime în limitele unei prietenii şi ale rolului de mentor, observă Cantor.

– De acord, conveni Angela. De aceea am îngăduit ca o astfel de purtare să continue. Problema este că lucrurile s-au agravat.

– Vrei să zici că atitudinea lui s-a schimbat?

– În mod categoric, confirmă Angela. Şi asta foarte recent.

Apoi, simţindu-se ciudat de jenată, relată incidentul cu mîna pe coapsă. Menţionă cum el o mîngîiase uşor pe şale şi bruscul obicei al lui Wadley de a i se adresa numind-o „scumpo".

– Eu nu văd nimic rău în folosirea cuvîntului „scumpo", zise Cantor. Aici, cu fetele mele de la Centrul de Imagistică, îl utilizez tot timpul.

Angela nu putu decît să se holbeze la individul din faţa ei, întrebîndu-se ce vor fi gîndind femeile din Centrul de Imagistică în legătură cu comportamentul lui. Începea să se aştepte la o predică zdravănă din partea unui medic ale cărui concepţii privitoare la femei erau, probabil, şi mai învechite decît ale lui Wadley. Cu toate acestea, îşi închipui că putea să sfîrşească ceea ce începuse, aşa că relată cel mai recent incident: cum o trăsese Wadley pe genunchii lui, pentru a-i anunţa călătoria lor la Miami.

– În privinţa asta nu ştiu ce să spun, zise Cantor, după ce ea îşi încheie istorisirea. A dat vreodată doctorul Wadley de înţeles că slujba dumitale ar depinde de unele favoruri sexuale?

În sinea ei, Angela gemu, temîndu-se că modul în care înţelegea Cantor noţiunea de hărţuire sexuală se limita la împrejurările cele mai făţişe.

– Nu, recunoscu ea. Doctorul Wadley nu a insinuat niciodată ceva de felul acesta. Dar familiaritatea lui nedorită mi se pare supărătoare. Trece mult peste limitele unei prietenii sau ale unor relaţii profesionale, sau chiar ale unui respect reciproc. Îmi îngreunează mult munca.

– Poate că exagerezi dumneata. Wadley nu-i decît un tip expansiv, atîta tot. Dumneata însăţi ai spus că este un om entuziast.

Ei bine, adăugă el apoi, văzînd expresia de pe faţa Angelei, e şi asta o posibilitate.

Angela se ridică în picioare. Se sili să-i mulţumească pentru timpul acordat.

– Pentru absolut nimic, zise Cantor, părăsindu-şi fotoliul. Ţine-mă la curent, tînără doamnă. Între timp, îţi făgăduiesc că voi sta de vorbă cu Wadley de îndată ce voi avea un prilej.

La auzul acestei ultime oferte, Angela salută printr-o înclinare a capului şi ieşi din încăpere. În drum spre biroul ei, nu se putu împiedica să-şi spună că faptul de a apela la Cantor nu avea să rezolve cîtuşi de puţin problema. Dacă ar fi să aibă vreun efect, acesta putea cel mult să conste într-o înrăutăţire a lucrurilor.

Toată după-amiaza, ori de cîte ori prinsese vreun prilej, David trăsese cîte o fugă pînă la John Tarlow, să vadă cum se mai simţea acesta. Din păcate, starea lui John nu se ameliorase. Totuşi, nici nu se înrăutăţise, datorită faptului că David luase măsuri de siguranţă în sensul ca perfuziile lui să ţină pasul cu pierderea de lichide prin vărsături şi diaree. Cînd spre sfîrşitul după-amiezii intră în camera lui pentru ultima sa vizită din ziua aceea, David spera să constate că măcar starea mentală a lui John să se fi îmbunătăţit. Dar nu asta era situaţia. John era tot atît de apatic ca de dimineaţă, poate chiar ceva mai mult. La insistenţe repetate, el reuşi să-şi rostească numele şi ştia că se afla la spital, însă în ceea ce priveşte luna sau anul, habar nu avea.

Revenind în camera asistentelor, David revăzu rezultatele analizelor şi diagnosticele puse de laborator disponibile deocamdată, majoritatea acestora fiind normale. Hemograma făcută în ziua aceea indica o scădere a numărului de leucocite, dar, ţinînd seama de leucemia lui John, David nu avea nici cea mai mică idee de cum ar fi trebuit să interpreteze respectiva scădere. Cultura preliminară a scaunului, acum disponibilă, era negativă din punct de vedere al unor bacterii patogene.

– Vă rog să mă chemaţi dacă temperatura domnului Tarlow creşte sau dacă simptomele sale gastrointestinale se agravează, le spuse asistentelor medicale înainte de a părăsi sediul lor.

Se întîlni cu Angela în holul principal al spitalului. Împreună, alergară la maşină. Vremea devenea din ce în ce mai urîtă. Nu numai că ploaia nu înceta, ci se făcuse şi mult mai frig.

În drum spre casă, Angela îi relată lui David ultimul incident cu Wadley şi reacţia lui Cantor faţă de reclamaţia ei.

– În privinţa lui Wadley, renunţ la orice speranţă, zise David, clătinînd din cap. Este un măgar. Dar mă aşteptam la mai mult din partea lui Cantor, mai ales în calitatea lui de şef al personalului medical. Chiar dacă e un tip nepăsător, ai crede că ar trebui să cunoască legea... şi responsabilitatea spitalului. Nu cumva a dormit în toţi cei zece ani din urmă, în decursul cărora au fost emise legi privitoare la hărţuirea sexuală?

– Nici nu vreau să mă mai gîndesc la asta, replică Angela, înălţînd din umeri. Ţie cum ţi-a mers astăzi? Ai reuşit să uiţi de moartea lui Marjorie?

– N-am avut timp să-mi amintesc, răspunse David. L-am internat pe John Tarlow, şi situaţia lui mă sperie.

– Ce nu-i în ordine?

– Tocmai asta e ceea ce nu ştiu. Asta e ceea ce mă sperie. A devenit apatic, cam tot aşa cum se întîmplase cu Marjorie. Are o mulţime de probleme funcţionale de natură gastrointestinală. Din cauza lor a venit la spital şi de atunci acestea s-au agravat. Nu ştiu ce se petrece, dar cel de-al şaselea simţ al meu trimite semnale de alarmă. Partea proastă e că habar nu am ce să fac. Deocamdată nu-i tratez decît simptomele.

– Ăsta-i genul de poveste care îmi întăreşte convingerea că am procedat bine specializîndu-mă în patologie, declară Angela.

David îi vorbi apoi Angelei despre vizita lui la Werner Van Slyke.

– Individul a fost mai mult decît grosolan, se plînse el. Aproape că nu s-a uitat la mine. Asta îţi dă o idee despre cum este privit un medic în noul mediu spitalicesc. Acum, doctorul nu e decît un simplu slujbaş, atîta doar că lucrează în alt sector.

– Cînd pînă şi cei de la serviciul de întreţinere sînt necooperanţi, ţi-e greu să acţionezi ca apărător al drepturilor pacienţilor.

– Întocmai aşa gîndesc şi eu, zise David.

Cînd David şi Angela sosiră acasă, Nikki se bucură la vederea lor. Se plictisise mai toată ziua, pînă ce Arni, în drumul de înapoiere de la şcoală, trecuse pe la ea să-i vorbească despre cel care venise în locul fostei lor învăţătoare.

– Este un bărbat, îi spuse Arni lui David. Şi-i foarte sever.

– Sper să fie un învăţător bun, zise David, simţind un nou junghi de vinovăţie la gîndul morţii lui Marjorie.

În vreme ce Angela se apucă să pregătească masa de seară, David îl conduse pe Arni cu maşina acasă. Cînd se înapoie, Nikki îl întîmpină la uşă cu o reclamaţie.

– În camera de zi e frig.

David intră în încăperea respectivă şi pipăi caloriferul. Acesta ardea de fierbinte ce era. Se duse la uşile cu geam ce dădeau spre terasă şi se încredinţă că erau bine închise.

– Unde ai simţit frigul? o întrebă pe fetiţă.

– Aici, cînd stăteam pe canapea, răspunse Nikki. Vino încoace, să vezi.

David urmă îndemnul fiicei sale şi se aşeză lîngă ea. Imediat simţi în ceafă un curent de aer rece.

– Ai dreptate, spuse, începînd să verifice ferestrele din spatele canapelei. Trebuie să montăm ferestrele duble.

– Ce sînt acelea „ferestre duble“? întrebă Nikki.

David se lansă într-o complicată prelegere despre pierderi de căldură, curenţi de convecţie, izolaţii şi ferestre din termopan.

– Mai mult o încurci, strigă Angela, din bucătărie, după ce ascultase o parte din conversaţie. Tot ce întreba ea era ce este aceea o fereastră dublă. De ce nu-i arăţi una?

– Bună idee, încuviinţă David. Vino cu mine, Nikki. Cu această ocazie vom aduce lemne de foc.

– Nu-mi place aici, jos, declară fetiţa în timp ce coborau scara spre pivniţă.

– De ce nu-ţi place? vru David să ştie.

– Este un loc care mă sperie, îi explică Nikki.

– Ei, nu fi ca mama ta, o necăji David. În casa asta o femeie isterică e de ajuns.

În pivniță se afla o stivă de ferestre duble, sprijinite de scara de granit. David dădu una la o parte, ca Nikki să o poată vedea.

– Seamănă cu o fereastră obișnuită, zise ea.

– Dar nu se deschide, îi atrase David atenția. Reține, ca într-o capcană, aerul dintre geamul acesta și cel al ferestrei existente. Aerul acela servește ca izolație.

În timp ce Nikki cerceta fereastra, David observă, pentru prima oară, un amănunt care-l intrigă.

– Ce este, tăticule? întrebă fetița, dîndu-și seama că tatăl ei devenise preocupat de altceva.

– E ceva ce pînă acum nu remarcasem, răspunse David, întinzînd brațul dincolo de maldărul de ferestre și petrecîndu-și palma peste peretele care constituia partea din spate a scării. Astea sînt cărămizi de zgură.

– Ce sînt alea „cărămizi de zgură"? întrebă Nikki.

Preocupat de descoperirea sa, David nu acordă atenție întrebării ei.

– Hai să dăm la o parte ferestrele astea, zise el, ridicînd-o pe cea pe care-o ținea în mînă și cărînd-o la zidul portant al clădirii.

Nikki o trase pe următoarea în poziție verticală.

– Peretele acesta se deosebește de ceilalți pereți ai subsolului, constată David, după ce fusese mutată și ultima fereastră. Și nu pare să fie foarte vechi. Mă întreb de ce se află aici?

– Ce vrei să spui? ceru Nikki să-i explice.

David îi atrase atenția asupra faptului că scara era construită din granit. Apoi o duse în spatele treptelor și îi arătă cărămizile de zgură. Îi spuse că explicația pe care și-o putea da era că acestea din urmă mascau, probabil, un spațiu de depozitare triunghiular.

– Oare ce se află acolo? întrebă Nikki curioasă.

– Mă întreb și eu, zise David, înălțînd din umeri. De ce să nu luăm un tîrnăcop? adăugă apoi. Poate că găsim o comoară.

– Adevărat? se bucură Nikki.

David luă barosul, care, împreună cu o pană, era folosit pentru despicarea lemnelor de foc, şi îl aduse la treapta de jos a scării.

Chiar în clipa în care David ridica barosul, Angela strigă din susul scării, întrebîndu-i ce pozná puneau la cale.

David coborî barosul şi îşi duse un deget la buze. Apoi îi răspunse Angelei, de asemenea strigînd, asigurînd-o că peste un minut aveau să urce cu lemnele de foc.

– Eu o să fiu la etaj, să fac un duş, strigă iar Angela. După aceea vom mînca.

– E-n ordine, răspunse David. S-ar putea, adăugă el, adresîndu-i-se lui Nikki, ca ea să nu vadă cu ochi buni ideea noastră de a dărîma o parte din casă.

Remarca lui o făcu pe fetiţă să chicotească.

David aşteptă suficient de mult ca Angela să ajungă la etaj şi abia atunci ridică iar barosul. După ce-i spuse lui Nikki să-şi ferească ochii, izbi o cărămidă de zgură din partea de sus a peretelui, reuşind să facă o mică gaură.

– Dă fuga sus şi adu o lanternă, îi zise fetiţei.

Din spaţiul zidit emana un miros stătut. Cît timp fu Nikki plecată, David se folosi de baros pentru a mări spărtura. Cu o ultimă lovitură, cărămida de zgură se desprinse, şi David o scoase din perete. În momentul acela reveni şi Nikki cu lanterna. David i-o luă şi se uită în golul din spatele cărămizilor.

Cînd văzu ce era înăuntru, îi sări inima din loc. Îşi scoase capul din gaură atît de repede, încît îşi jupui pielea cefei frecîndu-şi-o de muchia ascuţită a cărămizii de zgură.

– Ce-ai văzut? îl întrebă Nikki, neplăcîndu-i expresia de pe chipul tatălui ei.

– Nu este o comoară, răspunse David. Cred c-ar fi mai bine s-o aduci pe mama ta.

Cît timp lipsi fetiţa, David mări şi mai mult gaura. Pînă să vină Angela, în halatul ei de baie, el desprinsese un întreg rînd de cărămizi.

– Ce se întîmplă? vru Angela să se lămurească. Ai necăjit-o pe Nikki.

– Aruncă şi tu o privire, îi spuse David, dîndu-i lanterna şi îndemnînd-o să vină să vadă.

– Ar fi mai bine ca asta să nu fie o glumă, îl avertiză Angela.

– Nu-i o glumă, o asigură el.

– Dumnezeule! exclamă Angela, vocea ei răsunînd în spaţiul acela mic.

– Ce este? întrebă Nikki. Vreau să văd şi eu.

Angela îşi scoase capul din spărtură şi se uită la David.

– Este un cadavru, zise ea. Şi, în mod evident, se află acolo de ceva vreme.

– Un om? întrebă Nikki. Pot să mă uit?

– Nu! strigară într-un glas David şi Angela.

Nikki începu să protesteze, dar fără prea multă convingere.

– Hai să mergem sus şi să facem focul acela, propuse David, trecînd-o peste maldărul de lemne şi punîndu-i în mîini un buştean.

Apoi luă el însuşi un braţ de butuci.

În timp ce Angela telefona la poliţia orăşenească, David şi Nikki se ocupară cu aprinderea focului. Fetiţa nu mai contenea cu întrebări la care David nu putea să răspundă.

O jumătate de oră mai tîrziu, un echipaj al poliţiei intră pe aleea de acces a locuinţei Wilsonilor şi înaintă pînă în faţa casei. La apelul Angelei răspunseseră doi poliţişti.

– Mă numesc Wayne Robertson, se prezentă cel mai scund dintre ei. Era îmbrăcat în haine civile, cu o vestă de bumbac vătuită, pusă peste o cămaşă din flanelă cadrilată. Pe cap purta o şapcă de base-ball a echipei Boston Red Sox. Sînt şeful poliţiei, iar acesta e Sherwin Morris, unul dintre adjuncţii mei.

Sherwin îşi atinse borul pălăriei. Înalt şi deşirat, era îmbrăcat în uniformă şi ţinea în mînă o lanternă – tipul acela care necesită patru baterii.

– Ofiţerul Sherwin a trecut să mă ia după ce aţi sunat dumneavoastră, explică Robertson. Nu eram de serviciu, dar treaba părea să fie serioasă.

– Apreciez faptul că aţi venit, spuse Angela, înclinînd capul.

Însoţită de David, porni înaintea celor doi. Numai Nikki rămase la parter. Robertson îi luă lui Morris lanterna şi îşi vîrî capul în gaura din perete.

– Fir-aş al dracului! exclamă imediat. Ăsta-i şarlatanul ăla cu leacuri băbeşti. Îmi pare rău că asta vi s-a întîmplat dumneavoastră, oameni buni, zise apoi, întorcîndu-se cu faţa spre soţii Wilson, dar eu recunosc victima, cu toate că arată puţin mai rău din cauza trecerii timpului. Este doctorul Dennis Hodges. De fapt, asta era casa lui, aşa cum probabil ştiţi. Angela se uită în ochii lui David şi îşi înăbuşi un fior. Pielea de pe ceafă i se făcuse ca de găină. Ceea ce trebuie să rezolvăm în primul rînd este dărîmarea a cît a mai rămas din peretele acesta, ca să putem scoate cadavrul, continuă Robertson. Pe dumneavoastră vă deranjează asta în vreun fel?

David spuse că nu aveau nimic împotrivă.

– Ce părere aţi avea dacă l-am chema pe medicul legist? întrebă Angela, care, ca urmare a interesului ei faţă de medicina legală, ştia că protocolul cerea ca medicul legist să fie solicitat în toate cazurile de moarte dubioasă.

Vreme de cîteva clipe, Robertson se uită la Angela, încercînd să se gîndească la ceva ce ar fi putut să zică. Nu-i plăcea să-i spună cineva cum să-şi facă meseria, mai ales o femeie. Singura problemă era că Angela avea dreptate. Şi acum, că amănuntul acela îi fusese reamintit, nu putea să-l ignore.

– Unde-i telefonul? întrebă el.

– În bucătărie, spuse Angela.

Fu nevoie ca Nikki să fie luată cu forţa de lîngă telefon. Sunase tot timpul ba la Caroline, ba la Arni, cu emoţionanta veste că în subsolul lor fusese găsit un cadavru.

După ce fu chemat medicul legist, Robertson şi Morris se puseră pe treabă, muncind să dea la o parte peretele din cărămizi de zgură.

David aduse la subsol o frînghie şi o lanternă cu suport, care să-i ajute la ceea ce aveau de făcut. Lumina suplimentară le îngădui şi să vadă mai bine cadavrul. Deşi în general acesta era bine conservat, se observa o oarecare scheletizare a jumătăţii de jos a feţei. Majoritatea dinţilor şi cîteva dintre oasele maxilarelor

erau dezgolite, dîndu-i un aspect îngrozitor. Partea superioară a feţei era surprinzător de intactă. Ochii se căscau în mod hidos. În mijlocul frunţii, la linia de unde începea părul, se vedea o zonă adîncită, acoperită cu mucegai verzui.

– Mormanul acela de material din colţ pare să fie format din saci de ciment goi, zise Robertson, folosind fasciculul de lumină al lanternei în chip de unealtă indicatoare. Şi iată şi o mistrie. Drace! Şi-a luat acolo cu el de toate. Poate că a fost o sinucidere. David şi Angela se uitară unul la celălalt cu acelaşi gînd: Robertson era fie cel mai prost detectiv din lume, fie un adept al umorului de prost gust. Mă întreb ce-or fi hîrtiile alea? continuă Robertson, îndreptînd lumina spre cîteva foi de hîrtie împrăştiate în adîncurile acelui mormînt improvizat.

– Arată ca nişte coli de hîrtie carbon pentru maşini de scris, sugeră David.

– Ei bine, ia uitaţi-vă la asta! exclamă Robertson, dirijînd fasciculul luminos spre o unealtă parţial ascunsă sub cadavru şi care semăna cu o bară plată.

– Ce este? întrebă David.

– Asta-i o rangă, îl lămuri Robertson. O unealtă bună la toate, utilizată mai ales pentru demolări.

Nikki strigă din capul scării, ca să anunţe că sosise medicul legist. Angela urcă să-l întîmpine.

Doctorul Tracy Cornish era un bărbat slab, de înălţime medie, cu ochelari cu rame de sîrmă. Purta o geantă mare, din piele neagră, aşa cum aveau medicii pe vremuri.

Angela se prezentă, explicînd că era medic patolog la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Îl întrebă pe doctorul Cornish dacă făcuse o specializare anume ca medic legist. El recunoscu că nu şi îi explică Angelei că se angajase ca medic legist districtual pentru a-şi completa veniturile obţinute de la consultaţii.

– Dar fac aşa ceva de mai mulţi ani, adăugă el.

– Întrebam numai pentru că pe mine însămi mă interesează medicina legală, spuse Angela, nevrînd să-l facă pe bietul om să se simtă prost.

Apoi îl conduse pe doctorul Cornish jos, la mormînt. Doctorul stătu în fața cadavrului și privi cu atenție totul timp de cîteva minute.

– Interesant, zise, în cele din urmă. Cadavrul se află într-o stare de conservare deosebit de bună. De cîtă vreme este dat dispărut?

– Cam de opt luni, răspunse Robertson.

– Ceea ce dovedește ce poate face un loc răcoros și uscat, remarcă doctorul Cornish. Mormîntul ăsta a fost ca o pivniță de vinuri vechi. Esta uscat chiar și după toată ploaia asta.

– De ce se observă o oarecare scheletizare în jurul maxilarelor? întrebă David.

– Isprava unor rozătoare, probabil, răspunse doctorul Cornish, aplecîndu-se și deschizîndu-și, cu un pocnet sec, geanta.

David se cutremură. La gîndul unor jivine rozînd cadavrul, își simți gura uscată. Uitîndu-se la Angela, își dădu seama că ea trecuse cu ușurință peste acea informație, fiind fascinată de modul în care se desfășurau lucrurile.

Înainte de toate, doctorul Cornish făcu o serie de fotografii, inclusiv unele luate foarte de aproape. După aceea își puse mănuși de cauciuc și începu să ia obiectele din mormînt, punîndu-le în pungi de plastic, pentru a putea fi prezentate ca probe în justiție. Cînd ajunse la hîrtii, toți cei prezenți se strînseră în jurul lui, să se uite la ele. Doctorul Cornish luă măsuri ca nimeni să nu le atingă.

– Fac parte din niște fișe medicale provenite de la Spitalul Orășenesc Bartlet, zise David.

– Aș pune pariu că petele acestea sînt sînge, spuse doctorul Cornish, arătînd pe hîrtii cîteva zone mari, cafenii.

După aceea puse toate hîrtiile într-o pungă de plastic pe care o sigilă și o etichetă.

Cînd nu mai rămăsese nici un obiect neluat, doctorul Cornish își îndreptă din nou atenția asupra cadavrului. Primul lucru pe care-l făcu fu să cerceteze buzunarele. Imediat găsi portofelul, în care încă se mai aflau cîteva bancnote. Alături de ele găsi, de asemenea, cîteva cărți de credit pe numele de Dennis Hodges.

– Ei bine, n-a fost jaf, trase Robertson concluzia.

După aceea, doctorul Cornish luă de la mîna lui Hodges ceasul, care continua să meargă. Ba chiar arăta ora corectă.

– Vreunul dintre fabricanţii de baterii ar trebui să folosească asta pentru una din reclamele lor trăsnite, sugeră Robertson, stîrnind rîsul lui Morris, care tăcu îndată ce-şi dădu seama că nimeni altcineva nu rîdea.

Doctorul Cornish scoase apoi din geantă un sac de plastic imens, special pentru cadavre, şi-l rugă pe Morris să-i dea o mînă de ajutor ca să-l vîre pe Hodges înăuntru.

– Ce părere aveţi, să-i învelim mîinile în pungi? propuse Angela.

– Bună idee, zise doctorul Cornish, încuviinţînd printr-o înclinare a capului, după cîteva clipe de gîndire.

Scoase din trusa lui cîteva pungi de hîrtie şi le prinse în jurul mîinilor lui Hodges.

Odată treaba făcută, el şi Morris puseră cadavrul în sac şi traseră fermoarul.

Un sfert de oră mai tîrziu, Wilsonii priviră cum echipajul de poliţie şi furgoneta medicului legist executară o întoarcere, coborîră pe alee şi dispărură în noapte.

– Îi e cuiva foame? întrebă Angela.

Nikki şi David scoaseră fiecare cîte un oftat.

– Nici mie nu-mi este, recunoscu Angela. Ce mai seară!

Se duseră în camera de zi, unde David aţîţă focul, mai adăugîndu-i cîteva lemne. Nikki dădu drumul la televizor. Angela se instală să citească.

Pe la opt deciseră toţi trei că puteau să mănînce ceva. Angela reîncălzi mîncarea pe care o pregătise pentru cină, în timp ce David şi Nikki puneau masa.

– Toate familiile au în dulap cîte un schelet[1], spuse David cînd se aflau cam pe la mijlocul cinei. Atîta doar că al nostru s-a întîmplat să fie în pivniţă.

– Nu mi se pare că asta ar fi amuzant, remarcă Angela.

---

[1] Traducere *ad literam* a expresiei din limba engleză *Every family has a skeleton in the closet*, al cărei înţeles este că toată lumea ascunde cîte un secret ruşinos (*n.tr.*).

Nikki declară că ea n-a priceput ce voiau să zică, şi Angela fu nevoită să-i explice sensul expresiei la figurat. După ce înţelese, nici Nikki nu găsi nimic amuzant în aşa-zisa glumă a tatălui ei.

David nu era deloc încîntat de sinistra descoperire din subsolul locuinţei lor. Îl îngrijora mai ales posibilul ei efect asupra lui Nikki. Sperase că, în acea situaţie, puţin umor ar fi putut să risipească atmosfera încordată. Dar chiar şi el trebui să admită că gluma fusese nesărată.

După tratamentul respirator al lui Nikki, se duseră toţi la culcare. Cu toate că nu constituia un antidot, somnul părea să fie cea mai bună soluţie. Deşi lui Nikki şi lui David le era somn, Angela nu reuşea să pună geană pe geană şi, în timp ce stătea culcată în pat, deveni acut conştientă de toate zgomotele care se auzeau în casă. Niciodată nu-şi dăduse seama de cît de zgomotoasă era, mai ales într-o noapte ploioasă, cu vînt puternic. Din adîncurile subsolului auzea păcănitul arzătorului cu petrol. Se auzea chiar şi un intermitent geamăt, de tonalitate foarte joasă, produs de vîntul care sufla prin coşul sobei din dormitorul principal.

O bruscă serie de zgomote, asemănătoare cu izbituri înfundate, o făcu pe Angela să sară în sus şi să se ridice în capul oaselor.

– Ce-i asta? şopti ea, agitată, dîndu-i lui David un ghiont.

– Ce să fie ce? întrebă acesta, doar pe jumătate treaz.

Angela îl îndemnă să asculte cu atenţie. Bubuitul se auzi din nou.

– Ăsta! exclamă Angela. Bubuitul ăsta!

– Sînt obloanele care se izbesc de casă, spuse David. Calmează-te, pentru Dumnezeu!

Angela se lăsă iar pe pernă, dar ochii îi erau larg deschişi. Somnul îi pierise cu totul, mai rău decît atunci cînd se dusese la culcare.

– Nu-mi place deloc ce se tot întîmplă pe-aici, zise ea. David gemu destul de tare. Zău aşa, continuă Angela. Nu-mi vine să cred că, în decurs de numai cîteva zile, au apărut atît de multe schimbări. Mă temeam eu că aşa se va întîmpla.

– Te referi în special la găsirea cadavrului lui Hodges?

– Mă refer la toate. La schimbarea vremii, la faptul că Wadley mă hărţuieşte sexual, la moartea lui Marjorie, la hărţuirea la care te supune pe tine Kelley şi, acum, la găsirea unui cadavru în subsolul nostru.

– Asta nu înseamnă decît că sîntem foarte eficienţi, replică David. Dăm la o parte din drum tot răul dintr-o dată.

– Eu vorbesc serios şi... începu Angela să zică, dar fu întreruptă de un ţipăt scos de Nikki.

Într-o clipă, David şi Angela fură jos din pat şi porniră în fugă pe coridorul central. Se năpustiră în camera lui Nikki. Fetiţa stătea în şezut pe pat, pe chip cu o expresie de uluire. Lîngă ea se afla Rusty, tot atît de nedumerit.

Copila avusese un coşmar, cu un vampir care acţiona în subsol. Angela se aşeză de o parte a patului lui Nikki, iar David, de cealaltă. Împreună încercară să-şi liniştească fiica. Totuşi, nu prea ştiau ce să-i spună. Dificultatea decurgea din aceea că, de fapt, coşmarul lui Nikki fusese un amestec de vis şi realitate.

David şi Angela făcură tot ce le stătea în putinţă ca s-o liniştească pe Nikki. Pînă la urmă, o invitară să vină să doarmă cu ei, în patul lor. Nikki se învoi şi toţi trei se înapoiară cu paşi hotărîţi în dormitorul principal. Se băgară în pat şi se instalară comod. Din păcate, David sfîrşi prin a dormi pe marginea patului, deoarece a o invita pe Nikki însemna a-l invita şi pe Rusty.

14

Joi, 21 octombrie

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE VREMEA NU PĂREA SĂ FIE mult mai bună. Ploaia încetase, dar burniţa atît de tare, încît ai fi putut socoti la fel de bine că ploua. Nu exista nici o spărtură în pătura de nori grei ce acoperea cerul, iar aerul era chiar mai rece decît în ajun.

În timp ce Nikki își făcea obișnuita curățire a plămînilor, începu să sune telefonul. David se grăbi să ridice receptorul. Dată fiind ora matinală, se temea ca apelul să nu aibă vreo legătură cu John Tarlow. Dar se înșelase. Erau cei de la procuratura generală a statului, care cereau permisiunea de a trimite acolo un reprezentant al lor să se uite la locul crimei.

– Cînd ați dori să veniți? întrebă David.

– Ar fi potrivit să venim chiar acum? replică persoana de la celălalt capăt al firului. Avem pe cineva în zona imediat apropiată de dumneavoastră.

– Noi vom mai fi acasă timp de aproximativ o jumătate de oră, preciză David.

– Nici o problemă, răspunse interlocutorul său.

Respectîndu-și cuvîntul, cineva de la biroul procuraturii generale sosi pînă într-un sfert de oră. Era o femeie simpatică, cu părul de o stridentă nuanță roșcată. Îmbrăcămintea ei, convențională, consta într-un taior bleumarin.

– Regret că vă deranjez la o oră atît de matinală, spuse ea, prezentîndu-se apoi ca fiind Elaine Sullivan.

– Nu-i nici un deranj, zise David, deschizînd ușa și poftind-o să intre în casă.

Apoi o conduse în josul scării ce ducea în pivniță și aprinse felinarul cu suport pentru a ilumina mormîntul acum gol. Femeia scoase la iveală un aparat de fotografiat și făcu cîteva poze. După aceea se aplecă și își înfipse o unghie în lutul de pe fundul mormîntului. În clipa aceea coborî și Angela și se uită peste umărul lui David.

– Din cîte înțeleg, zise Elaine, cei de la poliția orășenească au fost aici aseară.

– Cei de la poliție și un medic legist, preciză David.

– Cred că voi propune să fie chemați pentru cercetarea locului crimei anchetatori din partea poliției statale, spuse ea. Sper ca asta să nu vă deranjeze.

– Întîmpin cu plăcere această idee, afirmă Angela. Nu cred că poliția orășenească e chiar atît de bine antrenată în anchetarea unor cazuri de omucidere.

Evitînd cu diplomaţie orice comentariu, Elaine se mulţumi să încline capul.

– Prezenţa noastră aici va fi necesară, cînd vor veni cei cu investigarea locului crimei? vru David să ştie.

– Asta rămîne la latitudinea dumneavoastră, răspunse Elaine. S-ar putea ca la un moment dat un anchetator să dorească să stea de vorbă cu dumneavoastră. Cît despre cei cu cercetarea locului crimei, e posibil ca aceia să vină şi să-şi facă, pur şi simplu, treaba.

– Vor veni astăzi? întrebă Angela.

– Vor sosi cît mai curînd cu putinţă, zise Elaine. Probabil, în dimineaţa asta.

– O să aranjez ca Alice să fie aici, spuse Angela.

David dădu aprobator din cap.

La scurtă vreme după plecarea adjunctei procurorului general statal, cei trei Wilsoni părăsiră şi ei locuinţa. Ziua aceasta urma să fie prima zi de şcoală a lui Nikki, după ieşirea ei din spital. Fetiţa nu mai putea de bucurie şi emoţie şi îşi schimbase îmbrăcămintea de două ori.

În timp ce părinţii ei o duceau la şcoală, Nikki nu fu în stare să vorbească despre nimic altceva în afară de cadavru. La despărţire, odată ajunşi la destinaţie, Angela îi sugeră fiicei sale să se abţină şi să nu mai vorbească despre acel incident. Dar ştia că cererea ei era inutilă: Nikki le spusese deja lui Caroline şi lui Arni, iar ei, fără îndoială, răspîndiseră povestea mai departe.

David băgă maşina în viteză şi porniră spre spital.

– Mă frămîntă gîndul la cum îmi voi găsi pacientul în dimineaţa asta, zise David. Chiar dacă nu am primit nici un apel telefonic, tot sînt îngrijorat.

– Şi pe mine mă îngrijorează gîndul că voi da ochii cu Wadley, replică Angela. Nu ştiu dacă o fi discutat deja Cantor cu el, dar fie că da, fie că nu, situaţia tot nu va fi plăcută.

Dîndu-şi unul altuia cîte un sărut care să le poarte noroc, David şi Angela se despărţiră, îndreptînd-se fiecare către problemele care îi aşteptau în ziua aceea.

David se duse direct la camera lui John Tarlow, să vadă cum se mai simţea acesta. De cum intră în încăpere, observă că respiraţia bolnavului era anevoioasă. Asta nu era un semn bun. Luîndu-şi stetoscopul, scutură puţin umărul lui John, vrînd să-l facă să se ridice în şezut. John aproape că nu reacţionă.

David fu cuprins de panică. Era ca şi cum i s-ar fi adeverit cele mai cumplite temeri. Se grăbi să-şi examineze pacientul şi imediat constată că acesta prezenta toate simptomele unei pneumonii grave.

Părăsind încăperea, David dădu fuga la camera asistentelor şi, cu glas aspru, ordonă ca John să fie transferat imediat la grupul de terapie intensivă. Asistentele şi infirmierele se aflau tocmai în mijlocul raportului de gardă; schimbul de zi lua locul celui de noapte.

– Treaba aceasta nu poate aştepta pînă terminăm cu raportul? întrebă Janet Colburn.

– La dracu', nu! se răsti David. Vreau să fie mutat imediat. Şi aş vrea să ştiu de ce nu am fost chemat? Domnul Tarlow a făcut pneumonie bilaterală.

– Ultima dată cînd i-am luat temperatura dormea liniştit, zise sora care fusese de serviciu noaptea. Înţelegerea era să vă chemăm dacă îi creştea temperatura sau dacă i se agravau simptomele gastrointestinale. Nu s-a întîmplat nici unul din aceste lucruri.

David înşfăcă fişa medicală şi o deschise la graficul temperaturii. Temperatura o luase puţin în sus, dar nu aşa cum s-ar fi aşteptat David după ce auscultase pieptul bolnavului.

– Hai să-l ducem totuşi la grupul de terapie intensivă, zise el. În afară de asta, vreau să i se mai facă o serie de analize ale sîngelui şi o radiografie pulmonară.

Cu o eficienţă demnă de toată lauda, John Tarlow fuse transferat la grupul de terapie intensivă. Între timp, David îl sună pe doctorul Clark Mieslich, oncologul, şi pe specialistul în boli infecţioase, doctorul Martin Hasselbaum, rugîndu-i să vină acolo imediat.

Laboratorul reacţionă rapid la cererea de analize pentru grupul de terapie intensivă şi, în curînd, David se uita la rezultatele obţinute pentru John. Numărul de leucocite, care fusese scăzut, era acum şi mai mic, indicînd faptul că sistemul de apărare al lui John nu putea să lupte împotriva pneumoniei evolutive. Acesta era soiul de lipsă de reacţie la care te poţi aştepta din partea unui bolnav căruia i se aplică o chimioterapie, dar David ştia că de luni de zile John nu mai era tratat prin chimioterapie. Cea mai îngrijorătoare dintre toate era radiografia pulmonară: aceasta confirma o pneumonie bilaterală extensivă.

Medicii consultanţi sosiră la scurt timp unul după celălalt, să-l examineze pe bolnav şi să vadă foaia de observaţii a acestuia. Cînd terminară, se depărtară de pat. Doctorul Mieslich confirmă faptul că John nu mai urma nici o chimioterapie şi că de mult nu mai urmase un astfel de tratament.

– Ce înţelegeţi dumneavoastră din nivelul scăzut al leucocitelor? întrebă David.

– N-aş putea să spun, recunoscu doctorul Mieslich. Presupun că are o legătură cu leucemia lui. Pentru a ne da seama, va trebui să-i facem o analiză a măduvei osoase, pe care eu nu o recomand acum. Nu cu infecţia pe care o are în prezent. În plus, asta este în teorie. Mă tem că omul e muribund.

Era ultimul lucru pe care ar fi dorit David să-l audă, deşi începuse să se aştepte la el. Nu-i venea să creadă că, în scurta lui carieră la Bartlet, era pe cale să piardă un al doilea pacient.

David se întoarse spre doctorul Hasselbaum. Acesta fu la fel de direct şi de pesimist. Era de părere că John suferea de o pneumonie masivă şi evolutivă, cauzată de un tip de bacterie deosebit de virulent, şi că, în al doilea rînd, bolnavul se afla în stare de şoc. Atrase atenţia asupra faptului că tensiunea arterială a lui John era scăzută şi că rinichii nu-i funcţionau cum trebuie.

– Asta nu e bine. Domnul Tarlow pare să aibă sisteme fiziologice defensive foarte proaste, ca urmare, fără îndoială, a leucemiei. Dacă decidem să-l tratăm, tratamentul respectiv va trebui să fie masiv. Eu am acces la cîţiva agenţi experimentali,

creaţi pentru a contribui la combaterea acestui tip de şoc cauzat de endotoxine. Ce părere aveţi?

– Haideţi s-o facem, zise David.

– Medicamentele acestea sînt foarte scumpe, sublinie doctorul Hasselbaum.

– În balanţă atîrnă viaţa unui om, replică David.

După o oră şi jumătate, cînd lui John începuse să i se aplice tratamentul respectiv şi nu mai era nimic de făcut în plus, David porni în grabă spre biroul lui. Şi de astădată, toate scaunele din sala de aşteptare erau ocupate. Cîţiva pacienţi stăteau în picioare pe coridor. Toată lumea era necăjită, pînă şi funcţionara de la recepţie.

David trase adînc aer în piept şi se cufundă cu energie în rezolvarea programărilor prevăzute pentru ziua aceea. În repetate rînduri, în intervalul dintre doi pacienţi suna la grupul de terapie intensivă, informîndu-se în legătură cu starea lui John. De fiecare dată i se spunea că nu intervenise nici o schimbare.

În plus faţă de pacienţii săi programaţi în mod regulat, o serie de semiurgenţe sporiră dificultatea situaţiei, prin faptul că trebuia să fie strecurate printre celelalte consultaţii. Dacă n-ar fi existat predica lui Keller, David ar fi trimis acele cazuri la camera de gardă. Doi dintre aceşti pacienţi – Mary Ann Schiller şi Jonathan Eakins – păreau a fi vechi prieteni.

Deşi era oarecum speriat de felul în care evoluase cazul lui Marjorie Kleber, şi acum cel al lui John Tarlow, David se simţi obligat să-i interneze atît pe Mary Ann, cît şi pe Jonathan. Pur şi simplu, nu s-ar fi simţit bine dacă i-ar fi tratat ca pacienţi externi. Mary Ann avea o sinuzită extrem de serioasă, iar Jonathan o îngrijorătoare aritmie cardiacă. Înmînîndu-le bilete de internare, îi trimise pe amîndoi la spital.

Celelalte două cazuri de semiurgenţă erau surori medicale, care lucrau la etajul întîi al spitalului, în schimbul de noapte. David le întîlnise cu cîteva prilejuri, cînd fusese chemat în spital pentru unele urgenţe. Amîndouă se plîngeau de aceleaşi neplăceri: sindroame de tip gripal, adică stare generală proastă, o uşoară febră şi un număr mic de leucocite, precum şi tulburări

gastrointestinale constînd în crampe dureroase, grețuri, vomismente și diaree. După ce le examină, David le trimise acasă, recomandîndu-le odihnă la pat și terapie simptomatică.

Cînd avu un minut liber, o întrebă pe Susan dacă prin spital „umbla" vreo gripă.

– N-am auzit de așa ceva, răspunse Susan.

Pentru Angela, ziua decurgea mai bine decît se așteptase. Nu avusese nici o altercație cu Wadley. De fapt, nici măcar nu-l văzuse.

Pe la mijlocul dimineții îl sună pe medicul legist, doctorul Walter Dunsmore, al cărui număr îl obținuse din cartea de telefoane a Burligton-ului. Angela se prezentă ca fiind medic patolog la Spitalul Orășenesc Bartlet și continuă prin a-i explica pentru ce o interesa cazul Hodges. Adăugă apoi că ea însăși se gîndise cîndva să lucreze în domeniul medicinei legale.

Doctorul Dunsmore o invită imediat să vină la Burlington pentru a vedea dotările și modul lor de organizare.

– De fapt, de ce să nu veniți aici și să asistați la autopsia lui Hodges? sugeră el. Mi-ar face mare plăcere să fiți alături de mine, dar trebuie să vă avertizez că, asemenea celor mai mulți medici legiști, eu sînt un profesor frustrat.

– Cînd intenționați să faceți autopsia? întrebă Angela, gîndind că, dacă aceasta ar putea fi amînată pînă sîmbătă, i-ar fi posibil să-i accepte invitația.

– E programată la sfîrșitul acestei dimineți, răspunse doctorul Dunsmore. Dar există o oarecare flexibilitate. Aș fi bucuros s-o facem în după-amiaza asta.

– Sînteți foarte generos, replică Angela. Din păcate, nu știu ce ar spune șeful meu dacă mi-aș lua liber.

– Îl cunosc pe Ben Wadley de ani de zile, zise doctorul Dunsmore. O să-l sun și lămuresc cu el problema.

– Nu sînt sigură că ar fi o idee bună.

– Prostii! Lăsați asta în seama mea. Abia aștept să ne cunoaștem.

Angela era cît pe-aci să protesteze cînd își dădu seama că doctorul Dunsmore închisese deja telefonul. Puse și ea receptorul la loc în furcă. Nu avea nici cea mai mică idee despre reacția pe care ar putea s-o aibă Wadley la intervenția doctorului Dunsmore, dar își închipuia că avea să afle destul de curînd.

Află chiar mai repede decît se aștepta. Abia închisese telefonul, că acesta reîncepu să sune.

– Sînt foarte prins aici, la sala de operații, spuse Wadley, pe un ton amabil. Tocmai am primit un telefon de la medicul legist șef. Zice că vrea să te duci acolo, să asiști la o autopsie.

– Adineauri am vorbit și eu cu el. Nu eram sigură ce părere aveți în legătură cu asta.

După voioșia din tonul lui Wadley, Angelei îi era clar că acesta încă nu fusese contactat de Cantor.

– Cred că-i o idee formidabilă, spuse Wadley. Părerea mea este că, ori de cîte ori ne cere medicul legist o favoare, e de dorit să i-o facem. Niciodată nu ai ce pierde dacă te ai bine cu el. Te sfătuiesc să te duci.

– Mulțumesc, spuse Angela, așa voi face.

După ce puse receptorul în furcă, îl sună pe David, să-i aducă la cunoștință planurile ei. Cînd îl avu la celălalt capăt al liniei, glasul lui i se păru încordat și obosit.

– Din glasul tău, am impresia că ești într-o stare îngrozitoare, zise Angela. Ce s-a întîmplat?

– Nu mă întreba, zise David. Va trebui să-ți povestesc mai tîrziu. Pentru moment sînt iarăși în urmă față de graficul programărilor, și oamenii nu mai au răbdare.

Angela îl informă la repezeală în legătură cu invitația medicului legist și-i spuse că obținuse permisiunea de a-i da curs. David îi ură distracție plăcută și închise telefonul.

Luîndu-și la repezeală pardesiul, Angela părăsi spitalul. Înainte de a porni spre Burlington, se duse acasă, să-și schimbe îmbrăcămintea. Cînd se apropie de locuința lor, fu mirată să vadă parcată în fața casei o camionetă a poliției statale. În mod

evident, anchetatorii veniţi să cerceteze locul crimei încă se mai aflau acolo.

Alice Doherty o întîmpină de la uşă, îngrijorată că s-ar fi întîmplat ceva rău. Angela o linişti imediat, întrebînd-o apoi unde erau oamenii de la poliţia statală.

– Sînt încă jos, zise Alice. Se află acolo de ore întregi.

Angela coborî la subsol, pentru a face cunoştinţă cu specialiştii. Aceştia erau în număr de trei. Împrejmuiseră toată zona din spatele scării cu o bandă galbenă, prin care se interzicea pătrunderea la locul crimei, şi instalaseră cîteva reflectoare care o luminau intens. Un bărbat utiliza tehnici avansate, încercînd să preleveze amprente digitale de pe pietre. Un altul scotocea cu atenţie prin pămîntul care alcătuia pardoseala mormîntului. Al treilea se slujea de un instrument manual cu o denumire ciudată, căutînd fibre şi alte eventuale urme.

Singurul personaj care se prezentă fu domnul care se ocupa de amprentele digitale. Se numea Quillan Reilly.

– Îmi cer scuze că durează atît de mult, zise Quillan.

– Nu-i nici o supărare, îl asigură Angela, rămînînd acolo şi urmărindu-i cum lucrează.

Nu vorbeau mult, fiecare fiind absorbit în munca sa. Angela tocmai se pregătea să plece, cînd Quillan o întrebă dacă interiorul casei fusese rezugrăvit în ultimele opt luni.

– Nu cred, răspunse ea. Ce este sigur e că noi n-am făcut-o.

– Bun, zise Quillan. V-ar deranja dacă am reveni în seara asta şi am folosi puţin luminol pe pereţii de la etaj?

– Ce este luminolul? întrebă Angela.

– O substanţă chimică utilizată pentru căutarea unor eventuale pete de sînge, îi explică Quillan.

– Casa a fost curăţată, replică Angela, oarecum jignită că ei îşi închipuiau că nişte pete de sînge ar mai putea să fie detectate.

– Totuşi, merită o încercare, zie Quillan.

– Ei bine, dacă credeţi că asta ar putea fi de ajutor... se învoi Angela. Vrem să fim cooperanţi.

– Vă mulţumim, doamnă.

– Ce s-a făcut cu probele luate de medicul legist? se interesă Angela. Au ajuns în posesia poliției locale?

– Nu, doamnă, sînt la noi.

– Foarte bine, spuse Angela.

Zece minute mai tîrziu, Angela se afla în drum spre Burlington. Ajungînd acolo, găsi cu ușurință biroul medicului legist.

– Vă așteptam, zise doctorul Dunsmore cînd Angela fu poftită să intre în biroul său modern, cu mobilier puțin.

Din prima clipă o făcu să se simtă în largul ei. Ba chiar o rugă să i se adreseze cu Walt.

În cîteva minute, Angela fu îmbrăcată într-o salopetă chirurgicală aseptică. În timp ce se echipa cu o mască, mănuși și ochelari de protecție, se simți invadată de un val de surescitare. Pentru ea, sala de autopsii fusese întotdeauna un tărîm al descoperirilor.

– Cred că vei constata că aici sîntem foarte profesionali, zise Walt, cînd se întîlniră în fața sălii de autopsiere. Pe vremuri, în afara orașelor mari, medicina legală era privită oarecum în glumă. Actualmente situația e cu totul alta.

Dennis Hodges era întins pe masa de autopsie. Se făcuseră radiografii care se aflau deja pe panoul de vizualizare a radiofilmelor. Walt i-l prezentă Angelei pe Peter, laborantul de la morgă, care avea să-i asiste în cadrul procedurilor.

Mai întîi, se uitară la radiografii. Fractura adîncă din partea de sus a frunții era în mod cert o rană mortală. Exista și o fractură lineară în spatele craniului. În plus, se observa o fractură a claviculei stîngi, a cubitusului stîng și a radiusului stîng.

– Nu există nici o îndoială că a fost omucidere, declară Walt. Se pare că bietul bătrîn s-a luptat zdravăn.

– Șeful poliției locale sugera că ar fi vorba de o sinucidere, zise Angela.

– Sper că glumea, replică Walt.

– Nu sînt foarte sigură. Nici pe mine, nici pe soțul meu nu ne-a impresionat cu talentele lui de anchetator. E posibil să nu fi avut niciodată prilejul de a se ocupa de o omucidere.

– Probabil că nu, conveni Walt. O altă problemă este că unii dintre oamenii mai vechi din cadrul forţelor cărora le revine sarcina de a impune respectarea legii nu au beneficiat de cine ştie ce instruire.

Angela descrise ranga care fusese găsită alături de cadavru. Folosind o riglă gradată pentru a determina dimensiunile fracturii adîncite şi examinînd apoi rana însăşi, ajunseră la concluzia că acea rangă ar fi putut să fie arma crimei.

Pe urmă îşi îndreptară atenţia asupra mîinilor vîrîte în pungi.

– Am fost încîntat cînd am văzut pungile de hîrtie, zise Walt. De multă vreme tot încerc să-i conving pe medicii mei legişti districtuali să le folosească în astfel de cazuri.

Angela dădu din cap, mîndră în sinea ei că ea fusese cea care, în seara precedentă, îi sugerase doctorului Cornish acest lucru.

Walt scoase, cu grijă, mîinile din învelişurile lor şi se sluji de o lupă pentru a le cerceta sub unghii.

– Sub unele există corpuri străine, anunţă Walt, trăgîndu-se la o parte, ca să se poată uita şi Angela.

– Ai vreo idee ce ar putea fi? întrebă ea.

– Va trebui să aşteptăm rezultatul unui examen microscopic, spuse Walt, în timp ce preleva cu grijă mostre de material şi le lăsa să cadă în borcănele anume destinate pentru păstrarea probelor, pe care aplica apoi etichete cu specificarea degetului de pe care provenise fiecare din acestea.

Autopsierea în sine decurse repede; fu ca şi cum Angela şi Walt ar fi fost o echipă bine închegată. Existau multe aspecte ale patologiei datorită cărora lucrurile deveneau interesante şi, conform promisiunii făcute, Walt simţea o adevărată plăcere în exercitarea rolului său de profesor. Hodges avusese o arterioscleroză serioasă, un mic cancer pulmonar şi o ciroză hepatică avansată.

– Bănuiesc că-i plăcea whisky-ul, zise Walt.

După terminarea autopsiei, Angela îi mulţumi lui Walt pentru ospitalitate şi-l rugă să ţină la curent cu tot ce era în legătură cu acel caz. Walt o încurajă să-l sune ori de cîte ori ar dori.

În drumul de înapoiere la spital, Angela se simţea într-o dispoziţie mai bună, aşa cum de zile întregi nu i se mai întîmplase. Faptul de a participa la autopsia aceea constituise o distracţie binevenită. Era bucuroasă că Wadley o lăsase să plece.

Cînd ajunse cu maşina în parcarea spitalului, nu reuşi să găsească nici un loc liber în zona rezervată de lîngă intrarea din spate. Fu nevoită să parcheze mult mai departe, în parcarea superioară. Fiind fără umbrelă, pînă să poată intra în clădire fu udă leoarcă.

Se duse direct la biroul ei. Nici nu apucase bine să-şi atîrne în cuier pardesiul, că uşa de legătură cu biroul lui Wadley se şi dădu zgomotos de perete. Angela simţi că-i sare inima din piept. În pragul uşii se ivi silueta ameninţătoare a lui Wadley. Maxilarele lui colţuroase erau încleştate, ochii îngustaţi şi părul lui cărunt, de obicei pieptănat cu grijă, îi era răvăşit. Părea furios. Instinctiv, Angela făcu un pas înapoi şi se uită spre uşa ce dădea către coridor, cu gîndul s-o ia la fugă.

Wadley intră ca o furtună în încăpere, venind direct la Angela şi înghesuind-o în masa ei de lucru.

– Aş dori o explicaţie, mîrîi el printre dinţi. De ce, dintre toţi oamenii din lume, te-ai dus la Cantor cu povestea asta stupidă, cu acuzaţiile astea nebuneşti, ridicole şi nefondate? Hărţuire sexuală! Dumnezeule! Asta-i o absurditate.

Vreme de cîteva clipe Wadley tăcu şi se uită mînios la Angela. Ea încercă să se facă mică, neştiind dacă ar trebui să spună ceva. Nu voia să-l provoace pe individ. Se temea că acesta ar putea s-o lovească.

– De ce nu mi-ai zis mie ce aveai de zis? ţipă Wadley. Apoi se opri în mijlocul tiradei sale, brusc conştient că uşa dinspre coridor a biroului Angelei era întredeschisă. Dincolo de ea, centralele telefonice ale secretarelor deveniseră tăcute. Wadley se năpusti spre uşă şi o închise, trîntind-o. După tot timpul şi eforturile pe care ţi le-am închinat cu atîta generozitate, asta-i răsplata ce-o primesc! răcni el. Nu cred că trebuie să-ţi amintesc că te afli aici ca angajată de probă. Ai face bine să-ncepi să te porţi mai cu grijă, altminteri o să te pomeneşti căutîndu-ţi o

slujbă fără să fi căpătat nici o recomandare din partea mea. Neştiind ce altceva să facă, Angela dădu din cap. Ei bine, n-ai de gînd să spui nimic? se răsti Wadley, cu faţa la numai cîţiva centimetri de cea a Angelei. N-o să faci altceva decît să stai acolo şi să dai din cap?

– Îmi pare rău că relaţiile dintre noi au ajuns în acest punct, spuse ea.

– Asta-i tot? Mi-ai mînjit reputaţia cu acuzaţii josnice şi asta-i tot ce-mi poţi spune? Ceea ce ai făcut se numeşte calomnie, femeie, şi află de la mine: aş putea, pentru asta, să te aduc în faţa tribunalului.

Cu aceste cuvinte, Wadley se răsuci pe călcîie, intră cu paşi furioşi în propriul său birou şi trînti uşa.

Angela respira precipitat, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. Se prăbuşi în fotoliu şi clătină din cap. Ceea ce se întîmpla era cumplit de nedrept.

Susan îşi vîrî capul pe uşa unuia dintre cabinetele de consultaţii şi-i spuse lui David că era căutat la telefon de cei de la grupul de terapie intensivă. Temîndu-se de tot ce putea fi mai rău, el ridică receptorul. Asistenta de la grupul de terapie intensivă îl informă că domnul Tarlow tocmai avusese un stop cardiac şi că echipa de reanimare se ocupa de el chiar în momentul acela.

David trînti receptorul în furcă. Simţea că i se zbate inima în piept şi instantaneu fu scăldat într-o sudoare rece. Lăsînd în urmă o asistentă de cabinet nefericită şi o recepţioneră nedumerită, porni în goană către grupul de terapie intensivă, dar fu prea tîrziu. Pînă să ajungă acolo, totul se terminase. Medicul care răspundea de echipa de reanimare deja îl declarase pe John Tarlow decedat.

– Ei, nici n-a prea avut rost să ne străduim, zise doctorul. Plămînii omului erau plini, rinichii făcuţi praf, iar tensiunea arterială zero.

David dădu din cap, absent. Stătea cu privirea pironită asupra pacientului său, în timp ce surorile de la grupul de terapie

intensivă deconectau toate echipamentele şi tuburile de perfuzii. În vreme ce ele continuau să facă ordine, David se duse la masa de lucru din mijlocul încăperii şi se aşeză pe scaunul de lîngă ea. Începu să se întrebe dacă era sau nu bun pentru îndeletnicirea de doctor. Făcea cu greu faţă acestei părţi a meseriei, şi repetarea unor astfel de episoade părea să-i sporească dificultăţile, nicidecum să i le uşureze.

Sosiră rudele lui Tarlow şi, întocmai ca şi familia Kleber, se arătară înţelegătoare şi recunoscătoare. David primi cuvintele lor amabile simţindu-se ca un impostor. Nu făcuse nimic pentru John. Nici măcar nu ştia de ce murise acesta. Anamneza lui cu leucemia nu constituia o explicaţie reală.

Chiar dacă acum fusese informat în legătură cu politica spitalului în ceea ce priveşte autopsiile, David îi întrebă pe membrii familiei dacă ar îngădui ca lui John să i se facă autopsia. Din punctul lui de vedere, nu pierdea nimic încercînd. Răspunsul familiei fu că aveau să se mai gîndească la propunerea lui.

Părăsind zona grupului de terapie intensivă, David avu suficientă prezenţă de spirit cît să se ducă să vadă care mai era situaţia cu Mary Ann Schiller şi Jonathan Eakins. Voia să fie sigur că ei fuseseră instalaţi şi că tratamentele lor începuseră să fie aplicate.

Din nefericire, descoperi ceva ce-l făcu să se oprească în loc: Mary Ann fusese pusă în camera 206 – camera pe care o eliberase de atît de scurtă vreme John Tarlow. Fu pe punctul de a cere ca Mary Ann să fie mutată, dar îşi dădu seama că devenea iraţional de superstiţios. Ce le-ar fi spus celor de la internări? Că voia ca nici un pacient de-al său să nu mai fie instalat vreodată în camera 206? Aşa ceva era, desigur, ridicol.

David verifică perfuziile care i se făceau lui Mary Ann. I se administra antibioticul. După ce făgădui că avea să revină, David intră în camera lui Jonathan. Şi acesta era instalat comod şi părea relaxat. Fusese montat un monitor cardiac. Jonathan îi spuse că dintr-o clipă în alta urma să vină cardiologul.

Cînd se înapoie la birou, Susan îl întîmpină cu informaţia că fusese căutat la telefon de Charles Kelley.

– Vrea să vă vadă imediat, zise ea. A subliniat că imediat.

– Cîţi pacienţi mai aşteaptă? întrebă David.

– O mulţime, răspunse Susan. Aşa că încercaţi să nu lipsiţi prea mult.

Simţindu-se ca şi cum ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi, David se tîrî pînă la biroul CMV-ului. Nu ştia cu exactitate de ce voia Charles Kelley să discute cu el, dar îşi putea închipui.

– Nu ştiu ce să fac, David, zise Charles Kelley, clătinînd din cap, după ce David luă loc în biroul său. David se minună de iscusinţa lui de a juca un rol acum. Kelley era prietenul jignit. Am încercat să discut cu tine raţional, dar se pare că fie eşti încăpăţînat, fie, pur şi simplu, ţie nu-ţi pasă de CMV. Chiar în aceeaşi zi, după ce eu îţi vorbesc despre necesitatea de a evita consulturile inutile în afara comunităţii CMV-ului, tu repeţi acelaşi lucru, cu un alt pacient care, oricum, nu mai putea fi salvat. Ce să mă fac cu tine? Înţelegi că trebuie avute în vedere costurile asistenţei medicale? Ştii că în ţara asta există o criză economică? David încuviinţă din cap. Pînă aici totul era adevărat. Atunci de ce îţi este atît de greu să te conformezi? întrebă Kelley, pe un ton mai mînios. Şi de data asta supăraţi nu sînt numai cei de la CMV, ci şi conducerea spitalului. Acum cîteva clipe m-a sunat Helen Beaton, plîngîndu-se de costul enorm al medicamentelor pe care le-ai prescris pentru cazul acela trist, cu pacientul muribund. Dacă aşa ceva se mai numeşte eroism! Omul era pe moarte, chiar şi medicii chemaţi la consult au spus asta. Avea leucemie de ani de zile. Nu pricepi? Ceea ce faci este risipă de bani şi de resurse. Kelley se enervase din ce în ce mai mult, glasul ajungînd să-i devină strident. Faţa i se congestionase. Dar acum se opri şi oftă. Clătină iar din cap, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. Helen Beaton se plîngea şi de faptul că ai cerut o autopsie, continuă el după o vreme, cu voce obosită. Autopsiile nu sînt incluse în contractul cu CMV-ul, şi tu ai fost informat despre asta foarte de curînd. Trebuie să fii rezonabil, David. Trebuie să mă ajuţi sau...

Kelley tăcu, lăsînd fraza în suspensie.

– Sau ce? zise David, ştiind prea bine ce voia Kelley să spună, dar vrînd să-l silească să rostească el acele cuvinte.

– Îmi eşti simpatic, spuse Kelley, dar am nevoie ca tu să mă ajuţi. Deasupra mea am oameni faţă de care trebuie să răspund. Sper că eşti în stare să-ţi dai seama de asta.

În timp ce se înapoia, clătinîndu-se, la biroul său, David se simţea mai deprimat decît oricînd. Intervenţia nedorită a lui Kelley îl irita şi totuşi în unele privinţe acesta avea dreptate. Banii şi resursele n-ar trebui să fie irosite pe bolnavi care, oricum, nu mai au şanse de supravieţuire, cînd ar putea fi utilizate mai cu folos în altă parte. Dar oare în asta consta aici soluţia?

Mai tulburat şi mai nefericit decît îşi amintea să mai fi fost vreodată, David deschise uşa biroului său. Se pomeni în faţa unei săli de aşteptare pline cu pacienţi necăjiţi, care se uitau mînioşi la ceasuri şi răsfoiau zgomotos cîteva reviste.

Cina în locuinţa Wilsonilor decurse într-o atmosferă încordată. Nimeni nu vorbea. Toţi erau agitaţi. Era ca şi cum *Shangri-La*[1]-ul lor ar fi devenit aidoma cu vremea de afară.

Chiar şi Nikki avusese o zi proastă. Era supărată din cauza noului ei profesor, domnul Hart. Copiii îl porecliseră deja domnul Hate[2]. Cînd David şi Angela sosiră acasă în seara aceea, ea îl descrise ca fiind un „rahat bătrîn" foarte sever. Deoarece Angela o mustră pentru limbajul ei, Nikki recunoscu că descrierea îi aparţinea lui Arni.

Cea mai mare problemă cu noul învăţător era că, la ora de gimnastică, el nu-i îngăduise lui Nikki să aprecieze propriul ei nivel de posibilităţi în ceea ce priveşte exerciţiile fizice şi nici n-o lăsase să-şi facă obişnuitul drenaj al plămînilor. Lipsa

---

[1] *Shangri-La*: Paradis pămîntesc imaginar, denumire a unui loc ascuns despre care se vorbeşte în romanul *Paradisul pierdut* al lui J. Milton *(n.tr.)*.

[2] *Hate* (lb. engl.) = ură *(n.tr.)*.

de comunicare dusese la o confruntare în urma căreia Nikki se simţise prost.

După cină, David le spuse, soţiei şi fiicei sale, că era timpul să se mai însenineze. Încercînd să îmbunătăţească atmosfera, se oferi să aprindă un foc plăcut în şemineu. Dar cînd coborî la subsol, avu un şoc oribil văzînd fîşia galbenă de împrejmuire a locului crimei înşirată de-a lungul pereţilor din subsolul propriei lui locuinţe. Priveliştea aceea îi reamintea hidoasa imagine a cadavrului lui Hodges.

Luă la repezeală cîteva lemne şi urcă scara în fugă. În mod normal, David nu era superstiţios sau uşor de speriat, dar, cu recentele evenimente, era pe cale să devină şi una, şi alta.

După ce făcu focul, David începu să vorbească entuziast despre apropiata iarnă şi despre sporturile de care aveau să se bucure în curînd – schi, patinaj şi săniuţă. Tocmai cînd Angela şi Nikki începeau să capete buna dispoziţie sperată de el, fasciculele de lumină ale unor faruri traversară suprafaţa peretelui din camera de zi. David se duse la fereastră.

– Este o furgonetă a poliţiei statale, zise el. Ce Dumnezeu or mai fi vrînd?

– Am uitat cu totul! exclamă Angela, ridicîndu-se în picioare. Cînd au venit astăzi aici cei cu cercetarea locului crimei, m-au întrebat dacă puteau să revină după lăsarea întunericului, ca să caute pete de sînge.

– Pete de sînge? Hodges a fost ucis acum opt luni.

– Ei ziceau că merită să încerce, explică Angela.

Tehnicienii erau tot cei trei bărbaţi care fuseseră acolo şi de dimineaţă. Angela fu impresionată de lungimea zilei lor de muncă.

– Călătorim foarte mult prin întregul stat, spuse Quillan.

Angela i-l prezentă lui David. Quillan părea să fie şeful echipei.

– Cum decurge testul acesta? îl întrebă David.

– Luminolul intră în reacţie cu orice urmă de fier din sînge, îi explică Quillan, şi cînd are loc o astfel de reacţie, substanţa asta devine fluorescentă.

– Interesant, zise David, rămînînd totuşi sceptic.

Tehnicienii erau nerăbdători să-şi facă treaba şi să plece, aşa că David şi Angela le stăteau în drum. Începură cu vestibulul, instalînd un aparat de fotografiat pe un trepied. Apoi stinseră toate luminile.

Pulverizară cu luminol pereţii, folosind o sticlă asemănătoare cu sprayurile pentru curăţirea geamurilor. La fiecare împroşcare, sticla scotea un uşor şuierat.

– Iată aici puţin, zise Quillan, în întuneric.

David şi Angela întinseră gîturile să se uite în încăpere. De-a lungul peretelui se vedea o slabă şi ciudată fluorescenţă, parcă alcătuită din stropi.

– Nu-i de ajuns pentru o fotografie, zise unul dintre tehnicieni.

Făcură înconjurul încăperii, dar nu mai găsiră nici o altă zonă pozitivă. Apoi mutară aparatul de fotografiat în bucătărie. Quillan întrebă dacă puteau fi stinse luminile din sufragerie şi de pe coridor. Wilsonii le satisfăcură imediat dorinţa.

Tehnicienii continuară să-şi vadă de treaba lor. David, Angela şi Nikki pîndeau la uşă.

Deodată, cîteva porţiuni ale peretelui de lîngă vestiar începură să lumineze fluorescent.

– E slab, dar aici avem mult, spuse Quillan. Eu voi da mai departe cu spray, voi deschideţi obturatorul aparatului de fotografiat.

– Dumnezeule! şopti Angela. Uite-i că găsesc sînge prin toată bucătăria mea.

Wilsonii vedeau siluetele vagi ale oamenilor şi îi auzeau cum se deplasează prin bucătărie. Tehnicienii se apropiară de o masă la care renunţase Clara Hodges, lăsînd-o acolo, şi pe care

o foloseau Wilsonii cînd mâncau în bucătărie. Pe neaşteptate, picioarele mesei începură să strălucească în mod fantomatic.

– Bănuiala mea e că aici a fost săvîrşită crima, spuse unul dintre tehnicieni. Chiar aici, lîngă masă.

Wilsonii auziră cum aparatul de fotografiat era mutat, apoi pocnetul puternic al obturatorului ce se deschidea, urmat de şuieratul făcut de sticla cu care se împroşca luminolul. Quillan le oferi explicaţia că petele de sînge erau atît de slabe, încît luminolul trebuia să fie împroşcat încontinuu.

După plecarea specialiştilor în cercetarea locului crimei, Wilsonii revenіră în camera de zi mai deprimaţi de cum fuseseră înainte. Nu se mai vorbi nici despre schi, nici despre săniuş pe colina din spatele şopronului.

Angela se aşeză în faţa şemineului, cu spatele la foc, şi se uită la David şi la Nikki, care se prăbuşiseră amîndoi pe canapea. La vederea lor, Angela fu copleşită de o intensă dorinţă de a-i proteja. Nu-i plăcea ceea ce tocmai aflase – că bucătăria conţinea urmele de sînge împroşcat prin săvîrşirea unui omor brutal. Aceea era încăperea pe care ea o considera, din multe puncte de vedere, ca fiind centrul căminului lor, pe care ea îşi închipuise că o curăţase. Acum ştia că acea cameră fusese pîngărită prin violenţă. În mintea Angelei, asta constituia o ameninţare directă la adresa familiei sale.

Deodată Angela rupse tăcerea mohorîtă care-i învăluia.

– Poate că ar trebui să ne mutăm, zise ea.

– Stai o clipă, spuse David. Ştiu că eşti supărată; toţi sîntem supăraţi. Dar nu ne vom îngădui să devenim isterici.

– Cu greu aş putea fi considerată isterică, ripostă Angela.

– A sugera că ar trebui să ne mutăm din cauza unei întîmplări nefericite, în care noi nu am fost implicaţi şi care a avut loc în urmă cu aproape un an, nu este defel dovada unui comportament raţional, replică David.

– S-a întîmplat în casa asta, insistă Angela.

– Din întîmplare, casa asta este ipotecată pînă-n acoperiş. Ba chiar e dublu ipotecată. Nu ne putem permite să plecăm, pur şi simplu, numai din cauza unei supărări de ordin emoţional.

– Atunci, vreau să schimbăm încuietorile de la uşi. Aici a fost un ucigaş.

– Pînă acum nu obişnuiam să încuiem uşile.

– O vom face cu începere de azi şi vreau ca broaştele să fie schimbate.

– De acord, zise David. Le vom schimba.

Cînd opri maşina în faţa Hanului Iron Horse, Traynor era într-o dispoziţie infectă. Vremea părea să fie în ton cu starea lui psihică: ploaia revenise la o intensitate ce amintea de tropice. Pînă şi umbrela lui se dovedi a fi necooperantă. Constatînd că nu reuşea s-o deschidă, blestemă şi o azvîrli pe bancheta din spate. Decise că nu-i mai rămînea altceva de făcut decît s-o ia la fugă pînă la uşa de intrare a hanului.

Cînd sosi el, Beaton, Caldwell şi Sherwood stăteau deja într-un separeu. Cantor ajunse acolo imediat după el. În vreme ce luau loc pe scaune cei doi bărbaţi, Carleton Harris, barmanul, se apropie să ia comanda de băuturi.

– Vă mulţumesc că aţi ieşit din casă pe o asemenea vreme, spuse Traynor, dar, din păcate, unele evenimente recente impuneau o şedinţă extraordinară.

– Asta nu-i o întrunire oficială a consiliului de conducere, protestă Cantor. Hai să nu fim atît de formalişti.

Traynor se încruntă. Chiar şi în situaţii de criză, Cantor reuşea să-l enerveze.

– Dacă-mi îngăduiţi să continuu... zise el, uitîndu-se cu o privire zdrobitoare la Cantor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harold, dă-i drumul cu ce ai de zis! exclamă acesta.

– După cum ştiţi acum toţi, cadavrul lui Hodges a reapărut, în împrejurări destul de neplăcute.

– Povestea a atras atenţia mediilor de informare, confirmă Beaton. A fost pe prima pagină în *Boston Globe*.

– Mă îngrijorează efectul negativ pe care această publicitate l-ar putea avea asupra spitalului, zise Traynor. E posibil ca aspectele macabre ale morţii lui Hodges să atragă interesul mai multor medii de informare. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca o sumedenie de reporteri din afara oraşului să vină să-şi vîre nasurile pe-aici. Datorită în mare măsură lui Helen Beaton, am izbutit să facem ca ştirea despre violatorul nostru cu mască de schior să nu apară în titlurile ziarelor. Însă dacă în localitate ar veni reporteri din marile oraşe, ar fi imposibil ca ei să nu dea peste acel scandal picant. Cu asta şi cu straniul deces al lui Hodges, s-ar putea să ne pomenim cu o grămadă de publicitate negativă.

– De la Burlington, am aflat că moartea lui Hodges e pe cale de a fi declarată, categoric, omucidere, spuse Cantor.

– Bineînţeles că va fi categorisită ca omucidere, se răsti Traynor. Cum altfel ar putea să fie categorisită? Cadavrul tipului a fost îngropat în spatele unui perete din cărămizi de zgură. Problema cu care ne confruntăm nu este dacă moartea lui a fost sau nu o omucidere. Problema e ce putem face noi pentru a reduce impactul acestei funeste descoperiri asupra reputaţiei spitalului. Eu sînt deosebit de îngrijorat în legătură cu modul în care aceste evenimente influenţează relaţia noastră cu CMV-ul.

– Nu văd în ce fel moartea lui Hodges ar constitui problema spitalului, zise Sherwood. Nu e ca şi cum l-am fi ucis noi.

– Hodges a condus spitalul vreme de mai bine de douăzeci de ani, replică Traynor. Numele lui e strîns legat de Bartlet. O mulţime de oameni ştiu că el nu era mulţumit de modul în care conducem noi activitatea instituţiei.

– Părerea mea e că cu cît se vorbeşte mai puţin în numele spitalului, cu atît e mai bine, spuse Sherwood.

– Nu sînt de acord, protestă Beaton. Eu cred că spitalul ar trebui să dea o declaraţie prin care să arate că regretă moartea

lui, subliniind marea datorie pe care o are față de el. Ar fi indicat ca declarația să includă condoleanțe adresate familiei lui.

– De acord, zise Cantor. Ar părea ciudat să ignorăm moartea lui.

– Sînt întru totul de aceeași părere, spuse Caldwell.

– Dacă toată lumea consideră că așa e bine, zise Sherwood, înălțînd din umeri, mă voi ralia atitudinii generale.

– A vorbit cineva cu Robertson? întrebă Traynor.

– Eu, răspunse Beaton. Nu are nici un suspect. Fanfaron cum e, dacă ar fi avut vreunul, cu siguranță ar fi divulgat o asemenea informație.

– La dracu'! Ținînd seama de sentimentele pe care le avea el însuși față de Hodges, ar putea fi chiar el un suspect, zise Sherwood, izbucnind în rîs.

– Așa cum și tu ai putea fi unul, i-o întoarse Cantor.

– Același lucru e valabil și pentru tine, ripostă Sherwood.

– Asta nu-i o întrecere, interveni Traynor.

– Dacă ar fi o întrecere, concurentul cu cele mai mari șanse de cîștig ai fi tu, îi spuse Cantor lui Traynor. Toată lumea știe ce simțeai față de Hodges, după ce s-a sinucis sora ta.

– Potoliți-vă! zise Caldwell. De fapt, nimănui nu-i pasă cine a fost făptașul.

– S-ar putea ca asta să nu fie în întregime adevărat, îl contrazise Traynor. E posibil ca tipilor de la CMV să le pese. În definitiv, povestea aceasta sordidă se reflectă negativ atît asupra spitalului, cît și asupra orașului.

– De aceea sînt de părere că ar trebui să dăm o declarație.

– Ar vrea cineva să introducă o moțiune de votare? întrebă Traynor.

– Dumnezeule, Harold! exclamă Cantor. Nu sîntem decît noi cinci aici. Nu e necesar să respectăm o procedură parlamentară. La naiba, sîntem toți de acord.

– Foarte bine, spuse Traynor. Consideră toată lumea că ar trebui să dăm o declarație oficială, în sensul sugerat de Beaton?

Toţi cei prezenţi înclinară capul în semn de confirmare. Traynor se uită la Beaton. Cred că o asemenea declaraţie ar trebui să fie emisă de biroul tău, îi spuse.

– Aş fi încîntată s-o fac, îl asigură Beaton.

15

Vineri, 22 octombrie

ÎN LOCUINŢA WILSONILOR, NOAPTEA FUSESE AGITATĂ. Imediat după ora două, Nikki reîncepuse să ţipe şi trebuise să fie trezită dintr-un alt coşmar îngrozitor. Incidentul îi tulburase pe toţi şi îi ţinuse treji mai bine de o oră. David şi Angela regretau că o lăsaseră pe Nikki să se uite cum lucrau tehnicienii specializaţi în cercetarea locurilor crimei, bănuind că ei înşişi contribuiseră la spaima ei.

Măcar zorile se iviră senine şi luminoase. După cinci zile de ploaie continuă, cerul era de un albastru deschis şi fără fir de nor. Locul ploii fusese luat de un frig cumplit. Temperatura coborîse brusc pînă în jur de minus şapte grade, lăsînd pămîntul acoperit cu o pătură de promoroacă neobişnuit de groasă.

Cît timp se îmbrăcară şi luară micul dejun, conversaţia Wilsonilor fu destul de redusă. Toţi evitau să facă vreo referire la testul cu luminol, deşi Angela nu vru să se aşeze la masa din bucătărie, ci îşi mîncă cerealele stînd în picioare lîngă chiuvetă.

Înainte ca Angela şi Nikki să plece, David o întrebă pe soţia lui care erau perspectivele în ceea ce priveşte prînzul. Angela îi spuse că la douăsprezece şi jumătate avea să coboare în holul spitalului, pentru a se întîlni cu el.

În drum spre şcoală, Angela încercă s-o îndemne pe Nikki să-i mai acorde domnului Hart, vreme de cîteva zile, şansa de a se dovedi mai simpatic decît în prima zi.

– Pentru un învăţător e greu să preia clasa altcuiva. Mai ales pe cea a unei persoane cu totul deosebite, aşa cum era Marjorie.

– De ce n-a putut tăticu' s-o salveze? întrebă Nikki.

– A încercat, răspunse Angela, dar, pur şi simplu, n-a fost să fie. Mai mult de atît nu pot face nici doctorii.

Cînd maşina se opri în faţa şcolii, Nikki coborî dintr-o săritură şi era pe punctul de a porni în fugă pe alee, cînd Angela o rechemă.

– Ai uitat plicul, îi spuse, dîndu-i scrisoarea prin care explica problemele de sănătate ale lui Nikki şi nevoile ei. Ţine minte, dacă domnul Hart are de pus vreo întrebare, ar trebui să ne sune fie pe mine, fie pe doctorul Pilsner.

Angelei i se luă o piatră de pe inimă cînd, sosind la laborator, constată că Wadley nu se afla prin preajmă. Se cufundă rapid în munca ei, dar nici nu începuse bine, cînd una dintre secretare o anunţă că era căutată la telefon de medicul legist şef.

– Am cîteva veşti interesante, zise Walt. Materialul obţinut de noi de sub unghiile lui Hodges era, într-adevăr, piele umană.

– Felicitări! se bucură Angela.

– Am efectuat deja o examinare a ADN-ului. Nu este pielea lui Hodges. Aş pune pariu pe o mie de dolari că îi aparţine agresorului său. Asta s-ar putea dovedi a fi o probă hotărîtoare, dacă ar fi acuzat vreun suspect.

– Ai mai găsit vreodată asemenea probe incriminatorii? întrebă Angela.

– Da, desigur. Nu rareori se întîmplă ca în cazul unor lupte pe viaţă şi pe moarte fragmente din pielea agresorului să rămînă sub unghiile victimei. Dar trebuie să recunosc că acest caz se caracterizează prin cel mai lung interval de timp dintre momentul săvîrşirii crimei şi descoperirea cadavrului. Dacă reuşim să identificăm un suspect, ar merita să punem totul pe hîrtie, pentru vreunul din ziare.

Angela îi mulţumi pentru că o ţinea la curent cu cercetările lui.

– Era cît pe ce să uit, zise Walt. Înfipte în fragmentele de piele, am găsit cîteva particule de carbon. Pare ciudat. E ca şi

cum, în timpul luptei, ucigaşul s-ar fi frecat de un şemineu sau de vatra unei sobe cu lemne. Oricum, mi s-a părut că e ceva bizar, care s-ar putea să le fie folositor celor care cercetează locul crimei.

– Mă tem că e posibil ca această informaţie să nu facă altceva decît să-i încurce, spuse Angela, relatînd cum decursese testul cu luminol din noaptea precedentă. În apropierea şemineului şi a sobei nu exista nici o împroşcare cu sînge. Poate că ucigaşul se mînjise cu cărbune mai înainte, în altă parte?

– Mă îndoiesc, zise Walt. Nu am constatat nici o inflamare, doar cîteva globule sangvine roşii. Cărbunele a pătruns în piele în timp ce se desfăşura lupta.

– Poate că Hodges avea el însuşi cărbune sub unghii, sugeră Angela.

– Te-ai gîndit bine. Singurul necaz e că particulele de carbon sînt distribuite uniform pe eşantioanele de piele.

– Ăsta-i un mister, zise Angela. Mai ales că nu se potriveşte cu ce au găsit specialiştii la locul crimei.

– Aşa se întîmplă cu orice mister, replică Walt. Pentru a-l rezolva trebuie să dispui de toate faptele. În mod evident, nouă ne lipsesc cîteva informaţii de o importanţă crucială.

După ce vreme de o săptămînă întreagă nu avusese posibilitatea de a merge cu bicicleta, David gustă din plin plăcerea unui drum de acasă pînă la spital. Acordîndu-şi puţin timp în plus, adoptă un traseu ceva mai lung decît cel obişnuit, dar mult mai spectaculos.

Încîntarea aerului rece şi proaspăt şi priveliştea pajiştilor acoperite de chiciură îi limpeziră gîndurile. Vreme de cîteva minute se eliberă de spaima legată de recentele sale eşecuri pe plan medical. Cînd intră în spital, se simţea mai bine, aşa cum nu i se mai întîmplase de multe zile. Prima pacientă pe care o vizită fu Mary Ann Schiller.

Din nefericire, Mary Ann nu era vioaie şi voioasă. David fu nevoit s-o trezească din somn şi, în timp ce o examina, ea adormi din nou. Începînd să devină puţin îngrijorat, David o

trezi iar. Lovindu-i uşor zona sinusurilor, o întrebă cum se simţea. Cu o voce nedeslușită, de om somnoros, ea răspunse că i se părea că durerea se mai domolise, dar că nu era sigură.

După aceea, David îi auscultă pieptul cu stetoscopul şi, în vreme ce el îşi concentra atenţia asupra zgomotelor respiraţiei ei, Mary Ann adormi iarăşi. David o lăsă să cadă pe perne. Se uită la expresia ei liniştită; era în puternic contrast cu starea lui psihică. Somnolenţa ei continuă îl îngrijora profund.

David se duse la camera asistentelor, să studieze foaia de observaţii a lui Mary Ann. La început se simţi mai bine, văzînd că uşoara febră făcută de ea în ajun rămăsese staţionară. Dar teama îi crescu cînd citi însemnările asistentelor medicale şi află că în cursul nopţii apăruseră simptome gastrointestinale. Bolnava se plînsese de greţuri, vomitase şi avusese diaree.

David nu putea găsi explicaţii pentru aceste simptome. Nu ştia bine cum să procedeze. Deoarece sinuzita părea să se fi ameliorat cît de cît, nu schimbă antibioticul, cu toate că exista o mică posibilitate ca tocmai antibioticele să fi cauzat problemele gastrointestinale. Dar ce era cu somnolenţa aceea? Ca măsură de precauţie, David anulă prescripţia referitoare la administrarea unor somnifere la cererea bolnavei, întocmai aşa cum procedase în cazul lui John Tarlow.

Cînd intră apoi în camera lui Jonathan Eakins, îi reveni dispoziţia relativ exuberantă de mai înainte. Jonathan era într-o formă mai bună, expansiv şi bine dispus, şi raportă că monitorul lui cardiac piuise cu precizia unui metronom, fără cea mai mică urmă de neregularitate.

Luîndu-şi stetoscopul, David auscultă plămînii lui Jonathan. Fu încîntat să constate că aceştia erau perfect curaţi. Faptul că starea sănătăţii lui Jonathan se ameliora rapid nu-l mira. În după-amiaza precedentă petrecuse ceasuri îndelungate studiind, împreună cu cardiologul, cazul lui Jonathan. Cardiologul fusese sigur că, în privinţa inimii, nu avea să fie nici o problemă.

Toţi ceilalţi pacienţi ai săi din spital se simţeau la fel de bine ca Jonathan. El avu astfel posibilitatea de a trece repede de la unul la celălalt, ba chiar de a le face cîtorva dintre ei externarea.

După ce își termină vizitele, David se duse la biroul său, bucuros că avea să sosească devreme. Experiențele din ultimele zile îl îndemnaseră să jure să facă toate eforturile din lume și să nu mai rămînă în urmă față de graficul programărilor.

Pe măsură ce se scurgeau orele dimineții, David devenea tot mai acut conștient de volumul de timp acordat fiecărui pacient. Știind că i se monitoriza productivitatea, încercă să scurteze pe cît posibil fiecare vizită. Deși asta îl făcea să se simtă prost, se temea că nu prea avea de ales. Amenințarea insinuată de Kelley, referitoare la eventuala lui concediere, îl zguduise. Cu datoria lor, familia nu-și putea permite ca el să rămînă fără slujbă.

Deoarece începuse activitatea de la cabinet devreme, reuși să se mențină toată dimineața în avans față de grafic. Cînd două asistente medicale de la etajul întîi al spitalului se prezentară și cerură să fie examinate ca semiurgențe, David fu în măsură să le primească în clipa în care apărură la ușă.

Amîndouă aveau simptome de tip gripal, identice cu cele ale celor două asistente de mai înainte. David le trată în același mod: recomandînd odihnă la pat și terapie simptomatică pentru neplăcerile lor gastrointestinale.

Dispunînd de timp din belșug pentru a se ocupa de alte probleme, David avu chiar posibilitatea de a da o fugă pînă la cabinetul doctorului Pilsner. Îi spuse pediatrului că deja văzuse cîteva cazuri de gripă și îl întrebă ce era cu vaccinul antigripal al lui Nikki.

– I-a fost deja făcut, îl liniști doctorul Pilsner. Deocamdată, printre pacienții mei n-am avut nici un caz de gripă, dar pentru a face vaccinurile, eu nu aștept să văd astfel de cazuri, mai ales cînd e vorba de pacienții mei cu fibroză chistică.

De asemenea, David îi ceru doctorului Pilsner părerea în legătură cu ideea de a-i administra lui Nikki un tratament profilactic cu antibiotice. Doctorul îi spuse că nu era în favoarea unei asemenea decizii. Considera că era mai bine să se aștepte pînă cînd starea fetiței ar sugera că ar avea nevoie de ele.

David termină înainte de amiază cu examinarea pacienților programați pentru orele de dimineață, ba chiar avu

timp să dicteze cîteva scrisori înainte de întîlnirea cu Angela, în holul spitalului.

– Ţinînd seama de vremea frumoasă de azi, ce-ai zice să ne ducem în oraş şi să luăm masa la vagonul-restaurant? propuse David, socotind că puţin aer proaspăt le-ar face bine amîndurora.

– Tocmai mă pregăteam să sugerez acelaşi lucru, zise Angela. Dar hai să facem un ocol. Vreau să ne oprim la secţia de poliţie, să aflăm cum vor să continue cercetările în cazul Hodges.

– Nu cred că este o idee bună, replică David.

– De ce nu?

– Nu sînt prea sigur, recunoscu David. Chestie de intuiţie, bănuiesc. Nici nu pot afirma că poliţia orăşenească mi-ar fi inspirat multă încredere. Ca să-ţi spun adevărul, nu mi s-a părut că i-ar interesa cine ştie cît să ancheteze cazul acesta.

– De aceea vreau să mergem acolo, zise Angela. Vreau să fiu sigură că ei ştiu că pe noi ne interesează. Hai, fă-mi pe plac.

– Dacă insişti... se învoi David, cu oarecare reţinere.

Comandară sandvişuri cu ton şi le mîncară pe treptele peluzei. Deşi de dimineaţă temperatura fusese mult sub limita îngheţului, acum soarele strălucitor încălzea aerul pînă la o plăcută valoare în jur de douăzeci de grade.

După ce-şi terminară mîncarea, merseră pe jos la secţia de poliţie. Clădirea acesteia era o construcţie simplă din cărămidă, cu două caturi, ce se înălţa în zona verde a oraşului, faţă-n faţă cu biblioteca.

Ofiţerul de serviciu la pupitrul de la intrare fu amabil. După o scurtă convorbire telefonică, îi îndreptă, pe David şi pe Angela, pe un coridor a cărui pardoseală scîrţîia, la biroul lui Wayne Robertson. Acesta îi invită înăuntru şi se grăbi să elibereze două scaune metalice, dînd la o parte cîteva ziare şi pungi cu gogoşi. După ce David şi Angela luară loc, îşi sprijini spatele lat de spătarul scaunului său, de acelaşi tip cu celelalte două. Apoi îşi încrucişă braţele la piept şi zîmbi. Cu toate că lumina soarelui nu pătrundea direct în încăpere, şeful poliţiei purta ochelari cu lentile fumurii.

– Mă bucur că aţi trecut pe aici, oameni buni, zise el, cu un accent care aducea vag cu tărăgăneala sudică. Îmi pare rău că acum cîteva seri am fost nevoiţi să dăm buzna. Aş vrea să-mi cer scuze că v-am stricat seara.

– Am apreciat faptul că aţi venit, spuse David.

– Ce pot face pentru voi? întrebă Robertson.

– Ne aflăm aici pentru a vă oferi colaborarea noastră, răspunse Angela.

– Ei bine, vă sîntem recunoscători, spuse Robertson, cu un zîmbet larg, care-i dezgoli dinţii pătrăţoşi. Noi depindem de comunitate. Fără sprijinul ei nu ne-am putea face treaba.

– Vrem să vedem rezolvat cazul Hodges, zise Angela. Vrem să-l vedem pe ucigaş în spatele gratiilor.

– Păi, în mod cert nu sînteţi singurii, replică Robertson, cu zîmbetul parcă lipit pe faţă. Şi noi vrem să-l vedem rezolvat.

– Faptul de a locui într-o casă în care s-a săvîrşit un omor este foarte supărător, insistă Angela. Mai ales dacă asasinul continuă să se plimbe pe străzi. Sînt sigură că înţelegeţi.

– Absolut.

– Aşa că am vrea să ştim ce am putea să facem pentru a fi de ajutor.

– Ei bine, ia să vedem, zise Robertson, dînd pentru prima oară semne de stînjeneală. De fapt, îngăimă el, nu prea există o mulţime de lucruri pe care să le poată face cineva.

– Ce anume face poliţia? întrebă Angela.

Zîmbetul pieri de pe faţa lui Robertson.

– Lucrăm la asta, fu răspunsul lui vag.

– Mai precis, în ce constă această activitate? insistă Angela.

Îngrijorat de direcţia pe care începea s-o ia discuţia, David dădu să se ridice de pe scaun, dar Angela nu avea de gînd să se mişte din loc.

– Păi, muncă de rutină, spuse Robertson.

– Ce înseamnă asta? nu se lăsă Angela.

În mod evident, Robertson nu se simţea în largul său.

– Ei bine, ca să fiu sincer, zise el, deocamdată nu facem mare lucru. Dar atunci cînd abia dispăruse Hodges, munceam zi şi noapte.

– Sînt puţin surprinsă că acum, cînd există un cadavru, nu se remarcă o reînviere a interesului faţă de acest caz, zise Angela, cu încăpăţînare. Şi medicul legist l-a clasificat ca fiind indiscutabil o omucidere. Avem un ucigaş care se plimbă pe străzi, şi eu vreau să văd că se face ceva în problema asta.

– Ei bine, cu siguranţă nu vă vom dezamăgi, oameni buni, replică Robertson, cu un uşor sarcasm. Ce anume aţi dori să facem, ca să ştim dinainte că veţi fi mulţumiţi?

David vru să spună ceva, dar Angela nu-l lăsă să vorbească.

– Vrem să faceţi ceea ce faceţi în mod normal într-un caz de omucidere, spuse ea. Dispuneţi de arma crimei, aşa că cercetaţi-o, căutînd amprente digitale; aflaţi cine a cumpărat-o – lucruri de felul acesta. N-ar trebui să vă spunem noi cum să conduceţi o anchetă.

– Pista e cam rece, după opt luni, replică Robertson şi, sincer să fiu, nu-mi place că aţi venit aici să mă învăţaţi cum să-mi fac meseria. Eu nu mă duc la spital să vă spun cum să v-o faceţi pe-a voastră. În afară de asta, Hodges nu era cel mai simpatizat om din oraş, iar noi, cu personalul limitat de care dispunem, sîntem nevoiţi să ne stabilim unele priorităţi. Pentru informarea voastră, avem chiar acum cîteva probleme mai presante, printre care o serie de violuri.

– Părerea mea este că în cazul Hodges ar trebui să se facă lucrurile de bază, insistă Angela.

– Au fost făcute, ripostă Robertson. Acum opt luni.

– Şi ce aţi aflat? întrebă Angela.

– O mulţime de lucruri, răspunse Robertson, pe un ton răstit. Am aflat că n-a fost vorba nici de spargere, nici de jaf, ceea ce acum s-a confirmat. Am aflat că a existat o oarecare luptă...

– „O oarecare luptă"?! repetă Angela. Noaptea trecută, anchetatorii veniţi din partea poliţiei statale să cerceteze locul crimei au dovedit că ucigaşul l-a alergat pe doctor prin toată casa noastră, izbindu-l cu o rangă, împroşcînd toţi pereţii cu sînge.

Doctorul Hodges avea multiple fracturi craniene, o claviculă fracturată şi un braţ rupt. Întorcîndu-se spre David, Angela îşi înălţă mîinile către cer. Nu-mi vine să cred!

– E-n ordine, e-n ordine, zise David, încercînd s-o liniştească. Se temuse că ea avea să facă o astfel de scenă: Angela nu suporta incompetenţa.

– Cazul necesită o cercetare dintr-o nouă perspectivă, spuse ea, ignorîndu-l pe David. Astăzi am primit un telefon din partea medicului legist, care mi-a confirmat că victima avea sub unghii piele de-a agresorului. Ăsta-i genul de luptă care a avut loc. Acum, tot ce ne mai trebuie este un suspect. De rest se pot ocupa medicii legişti.

– Vă mulţumesc pentru această informaţie venită la timp, spuse Robertson. Şi vă mulţumesc pentru că sînteţi cetăţeni atît de implicaţi în binele oraşului. Acum, vă rog să mă scuzaţi, am de lucru.

Se duse la uşă şi o ţinu deschisă. David fu, practic, nevoit s-o tragă pe Angela afară din birou. Era tot ce putea să facă pentru a o împiedica să spună mai multe în drum spre ieşire.

– Ai auzit ceva din toate astea? întrebă Robertson, cînd îşi făcu apariţia unul dintre adjuncţii săi.

– Frînturi, răspunse adjunctul.

– Nu pot să-i sufăr pe orăşenii ăştia plini de aere. Pentru simplul fapt că au trecut pe la Harvard sau printr-un alt loc de felul ăsta, îşi închipuie că se pricep la orice.

Cu aceste cuvinte, Robertson reintră în biroul său şi închise uşa. Luînd telefonul, apăsă una din tastele de apel automat.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse pe un ton reverenţios, dar cred că s-ar putea să avem o problemă.

– Să nu îndrăzneşti cumva să-mi spui că sînt o femeie isterică, zise Angela, urcînd în maşină.

– Faptul de a-l încolţi aşa pe şeful poliţiei locale nu este, în mod cert, o acţiune raţională, replică David. Adu-ţi aminte, ne aflăm într-un oraş mic. N-ar trebui să ne creăm duşmani.

– Un om a fost ucis cu brutalitate, cadavrul a fost aruncat în subsolul nostru, iar poliţia pare să nu fie interesată în găsirea făptaşului. Vrei să lăsăm lucrurile să rămînă aşa?

– Oricît de regretabilă ar fi fost moartea lui Hodges, spuse David, ea nu ne priveşte. Este o problemă care ar trebui să fie lăsată în seama autorităţilor.

– Poftim? strigă Angela. Omul a fost omorît în bătaie în casa noastră, în bucătăria noastră. Asta ne priveşte, fie că tu vrei sau nu să recunoşti acest lucru, şi eu vreau să ştiu cine l-a ucis. Nu-mi place să mă gîndesc că ucigaşul se plimbă prin oraş şi intenţionez să fac ceva în privinţa asta. Mai înainte de toate, ar fi necesar să aflăm mai multe despre Hodges.

– Cred că dramatizezi prea mult lucrurile şi că eşti neraţională.

– Ai mai afirmat asta cu destulă claritate. Pur şi simplu, nu sînt de acord cu tine.

Angela fierbea de furie mai ales împotriva lui Robertson, dar parţial şi împotriva lui David. Ar fi vrut să-i spună că nici el nu era un monument de raţionalitate şi de amabilitate, aşa cum îşi închipuia el că era. Dar se abţinu.

Ajunseră la parcarea spitalului. Singurul loc disponibil se afla departe de intrare. Coborîră din maşină şi porniră pe jos.

– Avem deja o mulţime de lucruri în legătură cu care să ne facem griji, zise David. Ca şi cum în momentul de faţă n-am avea destule probleme!

– Atunci, poate că ar trebui să angajăm pe cineva care să ancheteze în locul nostru, sugeră Angela.

– Doar nu vorbeşti serios?! exclamă David, oprindu-se din mers. Nu dispunem de bani pe care să-i aruncăm pe asemenea prostii.

– În eventualitatea că nu m-ai ascultat, eu nu consider că sînt prostii. Îţi repet: în oraş există un ucigaş în libertate. Cineva care a fost în casa noastră. Poate că deja am cunoscut acea persoană. Gîndul acesta îmi face pielea ca de găină.

– Te rog, Angela, protestă David, reluîndu-şi mersul. Nu avem de-a face cu un ucigaş în serie. Nu cred că faptul că asasinul

nu a fost prins e chiar atît de ciudat. Oare n-ai citit articole despre asasini din orașe mici în care nimeni n-ar veni să depună vreo mărturie, deși toată lumea știe cine este făptașul? Este un fel de justiție „în familie", potrivit căreia oamenii cred că victima a căpătat ce a meritat. Din cîte se pare, Hodges nu era unanim admirat.

Ajunseră la spital și intrară. Chiar în prag făcură o ultimă oprire.

– Eu nu vreau să etichetez asta drept justiție „în familie", zise Angela. Cred că soluția aici ar fi o responsabilitate civică elementară. Doar trăim într-o societate a legilor.

– Ești incredibilă, replică David, zîmbind, în ciuda necazurilor sale. Acum ești gata să-mi ții o predică despre responsabilitatea civică. Uneori reușești să fii atît de idealistă, încît îmi stă mintea-n loc. Dar te iubesc. Se apleacă și o sărută pe obraz. O să discutăm mai tîrziu. Deocamdată, liniștește-te. Și fără asta, ai avut cu Wadley destule probleme care să te țină ocupată.

Cu o ultimă fluturare a mîinii, David porni către clădirea destinată cabinetelor de consultații. Angela îl urmări cu privirea pînă cînd el dădu colțul și dispăru din vedere. O înduioșase acea bruscă manifestare de afecțiune. Gestul lui neașteptat o calmă pentru moment.

Dar peste cîteva minute, în timp ce stătea la masa de lucru, încercînd să se concentreze, își repetă în minte discuția cu Robertson și se înfurie din nou. Își părăsi biroul, ducîndu-se în căutarea lui Paul Darnell. Îl găsi acolo unde se afla el întotdeauna: gheboșat peste stive de caserole cu culturi de bacterii.

– Ai locuit toată viața în Bartlet? îl întrebă.

– Toată, cu excepția a patru ani de colegiu, patru de facultate, patru de rezidențiat și doi la marină.

– Aș zice că ai putea fi numit localnic.

– Ceea ce mă face să fiu un localnic este faptul că Darnellii au locuit aici vreme de patru generații.

Angela intră în biroul lui Paul și se rezemă de masa lui de lucru.

– Presupun că ai auzit zvonurile despre cadavrul descoperit în locuința mea, spuse. Paul confirmă printr-o înclinare a capului. Treaba asta mă necăjește serios, continuă Angela. Te-ar deranja dacă ți-aș pune cîteva întrebări?

– Absolut deloc.

– L-ai cunoscut pe Dennis Hodges?

– Desigur.

– Ce fel de om era?

– Era un moșneag arțăgos, căruia puține persoane îi duc dorul. Avea o înclinație spre a-și face dușmani.

– Cum de-a ajuns să fie directorul spitalului?

– Prin lipsa altcuiva mai indicat. A preluat spitalul într-un moment în care nici un alt doctor nu era dispus să-și asume o asemenea responsabilitate. Toți considerau că a conduce un spital era sub demnitatea statutului lor de medici. Așa că Hodges a avut mînă liberă și a condus instituția ca pe o moșie personală, asociind-o – pentru a căpăta prestigiu – cu o facultate de medicină și organizînd-o ca pe un centru medical regional. Însă Hodges era cel mai prost diplomat din lume și nu-i păsa nici cît negru sub unghie de interesele altor persoane, cînd acestea veneau în contradicție cu cele ale spitalului.

– Ca, de pildă, atunci cînd spitalul a preluat patologia și radiologia?

– Întocmai. Pentru spital a fost o mișcare bună, dar a creat o mulțime de dușmănii. Mie mi-a micșorat serios veniturile. Însă familia mea voia să rămînem în Bartlet, așa că mi-am adaptat cheltuielile în consecință. Alți oameni l-au combătut și, pînă la urmă, au fost nevoiți să plece. În mod evident, Hodges și-a făcut o sumedenie de dușmani.

– A rămas și doctorul Cantor, remarcă Angela.

– Da, însă explicația e că el l-a convins pe Hodges să i se alăture într-o asociație mixtă ai cărei acționari erau el însuși și spitalul, cu scopul de a crea un centru de imagistică medicală de nivel mondial. Pînă la urmă, Cantor a ieșit bine din punct de vedere financiar, dar el a fost o excepție.

– Mai adineauri am avut o discuţie cu Wayne Robertson, zise Angela. Am căpătat impresia clară că nu prea îl îndeamnă inima să cerceteze cine l-a ucis pe Hodges şi caută s-o lase mai moale cu ancheta.

– Nu mă miră, replică Paul. Nu se fac multe presiuni pentru rezolvarea cazului. Soţia lui Hodges s-a mutat înapoi, la Boston, şi la vremea morţii lui ea şi Hodges nu se împăcau prea bine. În ultimii ani trăiseră mai mult despărţiţi. Şi-n afară de asta, e posibil ca omorul să-l fi săvîrşit însuşi Robertson. Întotdeauna îi purtase pică lui Hodges. Ba chiar s-a certat cu acesta în noaptea în care a dispărut bătrînul.

– De ce exista animozitate între cei doi?

– Robertson îl învinuia pe Hodges de moartea soţiei sale.

– Fusese Hodges medicul soţiei lui Robertson?

– Nu, la vremea aceea clientela lui Hodges era minusculă. Tot timpul şi-l petrecea conducînd spitalul. Dar, în calitate de director, îi îngăduise doctorului Werner Van Slyke să practice medicina, deşi aproape toată lumea ştia că Van Slyke avea o problemă cu băutura. În ciuda tuturor aşteptărilor, Hodges a lăsat decizia referioare la drepturile profesionale ale lui Van Slyke la aprecierea personalului medical. Van Slyke a ratat operaţia de apendicită a soţiei lui Robertson, fiind sub influenţa alcoolului. După aceea, Robertson a dat vina pe Hodges. Nu era raţional, dar, de obicei, ura nu e condusă de raţiune.

– Încep să capăt impresia că aflarea celui care l-a ucis pe Hodges nu va fi o treabă uşoară, zise Angela.

– Nici nu ştii cîtă dreptate ai, spuse Paul. În relaţia Hodges - Van Slyke există un al doilea capitol. Hodges era prieten cu Traynor, actualul preşedinte al consiliului de conducere al spitalului. Sora lui Traynor era căsătorită cu Van Slyke, şi cînd, în cele din urmă, Hodges i-a retras lui Van Slyke dreptul de a profesa...

– E-n ordine, spuse Angela, ridicînd mîna. Încep să prind ideea. Mă copleşeşti. Habar nu aveam că oraşul acesta e chiar atît de neiertător.

– Este un oraş mic, explică Paul. O mulţime de familii au locuit aici vreme îndelungată. E, practic, incestuos. Realitatea este că existau o sumedenie de oameni care nu ţineau la Hodges. Aşa că, atunci cînd el a dispărut, n-au fost mulţi cei care să se simtă distruşi.

– Asta înseamnă că ucigaşul lui Hodges umblă liber, nestingherit, zise Angela. Un om despre care se poate presupune că este un individ capabil de violenţe extreme.

– Probabil că în privinţa aceasta ai dreptate.

– Treaba asta nu-mi place, spuse Angela, înfiorîndu-se. Individul acesta a fost în locuinţa mea, poate de mai multe ori. E posibil să cunoască bine casa.

Paul înălţă din umeri.

– Înţeleg ce simţi, zise el. Probabil că la fel aş simţi şi eu. Dar nu ştiu ce ai putea face în privinţa asta. Dacă vrei să afli mai multe despre Hodges, du-te să vorbeşti cu Barton Sherwood. În calitate de preşedinte al băncii, el cunoaşte pe toată lumea. Pe Hodges îl cunoştea deosebit de bine, deoarece dintotdeauna a făcut parte din consiliul de conducere al spitalului, ca şi tatăl lui mai înainte.

Angela se înapoie la biroul ei şi încercă din nou să lucreze, însă tot nu reuşea să se concentreze. Îi era imposibil să şi-l scoată pe Hodges din minte. Întinzînd mîna spre telefon, îl sună pe Barton Sherwood. Îşi amintea cît de prietenos fusese cînd cumpăraseră ei casa.

– Doamnă doctor Wilson, zise Sherwood cînd intră pe circuit. Ce plăcere să vă aud! Cum o mai duceţi, în casa aceea frumoasă a dumneavoastră?

– În general, bine, răspunse Angela, dar tocmai despre asta aş dori să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră. Dacă aş da o fugă pînă la bancă, mi-aţi putea acorda cîteva minute?

– Categoric, zise Sherwood. Oricînd.

– Voi fi acolo imediat, făgădui Angela.

După ce le spuse secretarelor că avea să se înapoieze în scurt timp, Angela îşi luă la repezeală pardesiul şi, ieşind din clădire, porni în fugă spre maşină. Zece minute mai tîrziu şedea în biroul

lui Sherwood. Parcă abia în ajun se aflaseră ea, David şi Nikki acolo, aranjînd să cumpere prima lor casă.

Fără a merge pe ocolite, abordă de-a dreptul subiectul care o interesa. Arătă cît de neplăcut îi era faptul că Hodges fusese ucis în locuinţa ei şi cît de mult o nelinişţea gîndul că asasinul era în libertate. Îi spuse lui Sherwood că spera ca el să vrea s-o ajute.

– Să vă ajut? se miră Sherwood, stînd sprijinit de spătarul fotoliului de piele, cu degetele mari ale ambelor mîini vîrîte în buzunarele hainei.

– Poliţia locală nu pare interesată să rezolve cazul, zise Angela. Cu prestanţa şi poziţia pe care o aveţi în cadrul comunităţii oraşului, un cuvînt din partea dumneavoastră ar avea mare efect în a-i convinge să facă ceva.

– Vă mulţumesc pentru votul dumneavoastră de încredere, spuse Sherwood vădit măgulit şi aplecîndu-se înainte, dar realmente nu cred că aţi avea vreun motiv de îngrijorare. Hodges nu a fost victima unei răzbunări întîmplătoare, lipsite de sens sau a unui ucigaş în serie.

– De unde ştiţi? replică Angela. Ştiţi cumva cine l-a omorît?

– Dumnezeule sfinte, nu! exclamă Sherwood, agitat. Nu voiam să dau de înţeles aşa ceva. Voiam să zic... ei bine, credeam... nu există nici un motiv ca dumneavoastră şi familia dumneavoastră să vă simţiţi în pericol.

– Oare sînt mulţi cei care ştiu cine l-a omorît pe Hodges? întrebă Angela, amintindu-şi teoria lui David privitoare la justiţia „în familie".

– O, nu! Cel puţin, eu nu cred. Atîta doar că Hodges a fost un personaj antipatic, care le-a făcut rău multor oameni. Chiar şi mie îmi era greu să mă înţeleg cu el, zise Sherwood, cu un rîs nervos.

Apoi continuă, povestindu-i Angelei despre peticul de pămînt pe care Hodges îl cumpărase şi-l împrejmuise, şi pe care numai din ciudă nu voise cu nici un chip să-l vîndă, împiedicîndu-l astfel pe Sherwood să-şi folosească cele două parcele ale lui.

– Ceea ce încercați să-mi spuneți este că motivul pentru care nimănui nu îi pasă cine l-a ucis pe Hodges e acela că era antipatizat.

– În esență, da, recunoscu Sherwood.

– Cu alte cuvinte, ceea ce avem aici este o conspirație a tăcerii.

– Eu nu aș numi-o așa, protestă Sherwood. Este o situație în care oamenii consideră că s-a făcut dreptate, așa că nimănui nu îi pasă dacă a fost sau nu arestat cineva.

– Mie îmi pasă, declară Angela. Omorul a fost săvîrșit în casa mea. În afară de asta, în ziua și în vremurile de astăzi, o justiție făcută de un grup autoîmputernicit nu-și are rostul.

– În mod normal, aș fi primul care să fie de acord cu dumneavoastră. Nu încerc să justific afacerea aceasta găsindu-i argumente de ordin moral sau legal. Dar Hodges era altfel. Ceea ce cred eu că ar trebui să faceți este să vă duceți să stați de vorbă cu doctorul Cantor. El va fi în măsură să vă dea o idee despre genul de animozitate și agitație pe care Hodges era în stare să-l provoace. Poate că atunci veți înțelege și veți fi mai puțin înclinată să-i judecați pe alții.

Angela refăcu drumul de înapoiere cu mașina, în susul colinei, către spital, simțindu-se nedumerită în legătură cu ce ar fi trebuit să facă. Nici o secundă nu era de acord cu Sherwood și cu cît afla mai multe despre afacerea Hodges, cu atît ar fi vrut să știe mai multe. Totuși, cu Cantor nu voia să discute... nu, după conversația pe care o avusese cu el în ajun.

Intrînd în spital, se duse direct la secția laboratorului de patologie în care se însămînțau culturile de bacterii și se preparau lamelele. Momentul ales de ea era perfect: lamelele pe care le așteptase încă din acea dimineață tocmai fuseseră terminate. Luînd tava, se grăbi să se întoarcă în laborator, să se apuce de lucru.

În clipa în care intră în biroul ei, Wadley își făcu apariția la ușa de comunicație. Ca și în ajun, era vizibil supărat.

– Tocmai te-am căutat prin pager, spuse pe un ton iritat. Unde naiba ai fost?

– A trebuit să fac un mic drum pînă la bancă, răspunse Angela, neliniştită.

Brusc, parcă i se înmuiaseră picioarele, şi se temea că Wadley avea să-şi piardă controlul, aşa cum se întîmplase cu o zi înainte.

– Limitează-ţi vizitele la bancă la pauza dumitale de prînz, îi spuse el şi, după o şovăire de cîteva clipe, reintră în biroul său, trîntind uşa.

Angela lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

După plecarea Angelei, Sherwood nu se mişcase din fotoliul său. Încerca să decidă cum să acţioneze. Nu-i venea să creadă că femeia asta făcea atîta caz pentru Hodges. Spera că nu spusese nimic ce ar putea să regrete.

După cîteva clipe de gîndire, luă telefonul. Ajunsese la concluzia că pentru el era mai bine să nu întreprindă nimic altceva decît să transmită informaţia aceea mai departe.

– Tocmai s-a întîmplat ceva despre care am crezut că ar trebui să ai cunoştinţă, spuse, cînd obţinu legătura. Chiar adineauri am primit o vizită din partea celei mai noi membre a personalului profesional al spitalului, şi este îngrijorată de problema cu Hodges...

David termină cu ultimul său pacient programat pentru ziua aceea, dictă cîteva scrisori, apoi porni în grabă spre spital ca să-şi facă vizitele de după-amiază. Temîndu-se de ceea ce avea să găsească, o lăsă pe Mary Ann Schiller la urmă. Aşa cum bănuise intuitiv, starea sănătăţii ei pornise în direcţia înrăutăţirii.

În cursul după-amiezii, temperatura ei relativ mică crescuse treptat. Acum ajunsese la cîteva linii peste treizeci şi opt. Febra îl nemulţumea pe David, mai ales prin faptul că urcase, deşi ea era pe antibiotice, însă îl deranja şi mai tare altceva: starea ei psihică.

De dimineaţă, Mary Ann fusese somnolentă, dar acum, cînd David încercă să discute cu ea, constată că era atît somnolentă, cît şi apatică. Survenise o schimbare netă. Nu numai că era greu

să fie trezită și menținută în stare de trezie, dar chiar și atunci nu-i păsa de nimic și acorda prea puțină atenție întrebărilor puse de el. De asemenea, era dezorientată în ceea ce privește timpul și locul în care se afla, deși încă își mai știa numele.

David o întoarse pe o parte și îi auscultă pieptul. Imediat intră în panică. Auzea un cor de raluri și șuierături. Se instalase o pneumonie masivă. Totul se repeta întocmai ca în cazul lui John Tarlow.

Într-o goană, David reveni la camera asistentelor, unde ceru să se facă o numărătoare a globulelor sangvine, precum și o radiografie pulmonară. Studiind foaia de observații a lui Mary Ann, nu constată nimic anormal. Însemnările făcute de asistente în cursul acelei zile arătau că starea ei fusese foarte bună.

Rezultatul hemogramei complete sosi, indicînd o foarte slabă reacție a leucocitelor la pneumonia evolutivă, situație ce amintea atît de cazul lui Tarlow, cît și de cel al lui Kleber. Radiografia efectuată cu aparatul portabil confirmă temerea lui: o pneumonie extensivă, care cuprinsese ambii plămîni.

Neștiind ce să mai facă, David îl sună pe doctorul Mieslich, oncologul, ca să se sfătuiască la telefon. După necazurile pe care le avusese cu Kelley, nu mai voia să solicite un consult, cu toate că așa ar fi fost mult mai bine.

Fără să fi văzut pacienta, doctorul Mieslich nu fu în măsură să ofere decît prea puțin ajutor. Confirmă că ultima dată cînd o examinase pe Mary Ann în cabinetul său nu existase nici o dovadă a existenței cancerului ei ovarian. Totodată, îi spuse lui David că înainte de tratament cancerul fusese extensiv și că el se aștepta serios la o recidivă.

În timp ce David discuta la telefon cu oncologul, în fața camerei asistentelor apăru o soră medicală care anunță, strigînd, că Mary Ann intrase în convulsii.

David trînti telefonul în furcă și alergă la patul bolnavei. Mary Ann se zbătea într-adevăr în chinurile unei crize de epilepsie. Spinarea îi era arcuită, iar picioarele și brațele i se izbeau ritmic de pat. Din fericire, tubulaturile perfuziilor nu i se smulseseră, și David reuși să controleze rapid criza printr-o

medicaţie intravenoasă. Cu toate acestea, ca urmare a crizei, Mary Ann rămase într-o stare comatoasă.

Înapoindu-se la camera asistentelor, David lansă, prin interfon, un apel general către neurologul CMV-ului, doctorul Alan Prichard. Deoarece acesta se afla în spital, făcîndu-şi vizitele, îl sună pe David imediat. După ce David îi descrise criza şi îi prezentă un scurt istoric al simptomelor bolnavei, doctorul Prichard îl sfătui să recomande o tomografie computerizată sau un examen prin rezonanţă magneto-nucleară, în funcţie de aparatura disponibilă. Adăugă că avea să vină să vadă bolnava de îndată ce va putea.

Pentru tomografia computerizată, David o trimise pe Mary Ann la Centrul de Imagistică, însoţită de o asistentă medicală pentru cazul că ar fi avut o nouă criză. După aceea îl sună iar pe oncolog şi, explicîndu-i ce se întîmplase, solicită un consult oficial. Aşa cum procedase în situaţii similare cu Kleber şi Tarlow, îl chemă şi pe doctorul Hasselbaum, specialistul în boli infecţioase.

Deşi era imposibil să nu-şi facă griji în legătură cu reacţia lui Kelley la aceste consulturi cu medici din afara CMV-ului, David simţea că nu avea de ales. Nu putea îngădui ca, acum, cînd era vorba de o criză de epilepsie, propria-i îngrijorare în privinţa lui Kelley să-l influenţeze în luarea unei decizii. Gravitatea stării lui Mary Ann era evidentă.

De cum fu înştiinţat că tomograful era disponibil, David porni în grabă spre Centrul de Imagistică. Se întîlni cu neurologul în camera de vizualizare, în timp ce primele imagini erau în curs de procesare. Împreună cu doctorul Cantor, urmăriră amîndoi în tăcere cum apăreau pe rînd secţiunile. Cînd studiul luă sfîrşit, David fu uluit cînd constată că nu exista nici urmă de tumoră metastatică. Ar fi jurat că răspunzătoare pentru criza bolnavei era o astfel de tumoră.

– Deocamdată nu pot spune de ce a avut o criză, zise doctorul Prichard. E posibil să fi fost o microembolie, dar nu fac decît să speculez.

Oncologul fu la fel de surprins de rezultatul tomografiei.

– Poate că leziunea este prea mică pentru ca aparatul s-o poată sesiza, sugeră el.

– Aparatul acesta are o rezoluţie fantastică, replică doctorul Cantor. Dacă tumora era prea mică pentru ca bijuteria asta s-o detecteze, atunci şansele ca ea să fi provocat o criză de epilepsie sînt şi mai mici.

Specialistul în boli infecţioase chemat în consult fu singurul care avu de adăugat ceva deosebit, dar vestea lui nu fu bună. El confirmă diagnosticul de pneumonie extensivă pus de David. Demonstră, de asemenea, că bacteria implicată era un organism de tip gram-negativ similar, însă nu identic, cu bacteria care cauzase pneumonia lui Kleber şi a lui Tarlow. Ba şi mai rău, el lăsă să se înţeleagă că Mary Ann se afla deja în stare de şoc septic.

De la Centrul de Imagistică, David o trimise pe Mary Ann la grupul de terapie intensivă, unde insistă să i se aplice cea mai agresivă terapie disponibilă. Îi îngădui medicului specialist în boli infecţioase să stabilească el regimul de antibiotice. Problema respiratorie o lăsă în seama anestezistului. Acum, respiraţia lui Mary Ann ajunsese să fie atît de laborioasă, încît ea avea nevoie de un plămîn artificial.

Cînd tot ce se putea face pentru Mary Ann fusese făcut, iar medicii chemaţi la consult plecaseră, David se simţi năucit. Grupul lui de pacienţi cu probleme de oncologie devenise mult mai extenuant din punct de vedere emoţional decît se temuse el la început. În cele din urmă, părăsi sala de terapie intensivă şi, doar pentru a se încredinţa, se opri din nou să-l vadă pe Jonathan. Din fericire, acesta se simţea minunat.

– Nu mă pot plînge decît de un singur lucru, zise el. Patul ăsta pare să nu asculte de comenzi, purtîndu-se cum are el chef. Uneori, cînd apăs butonul, nu se întîmplă nimic. Nu se înalţă nici capul, nici picioarele.

– O să mă ocup eu de asta, îl asigură David.

Recunoscător cerului pentru că, în fine, avea o problemă uşor de rezolvat, David se duse iar la camera asistentelor şi îi

atrase atenţia asupra acelei probleme asistentei-şefe din tura de seară, Dora Maxfield.

– Doar nu şi al lui! exclamă Dora. Unele dintre paturile astea vechi se defectează cam prea des. Dar vă mulţumim că ne-aţi spus. Le voi cere imediat celor de la întreţinere să se ocupe de asta.

David părăsi spitalul şi îşi luă bicicleta. Afară, temperatura scăzuse de cum asfinţise soarele sub orizont, dar lui i se păru că frigul avea un efect terapeutic.

Cînd ajunse acasă, găsi o zarvă ca de balamuc. Nikki îi invitase la ea atît pe Caroline, cît şi pe Arni, şi toţi alergau prin camerele de la parter cu Rusty pe urmele lor. David li se alătură, făcîndu-i plăcere să fie înghiontit şi călcat pe picioare de către cei trei copii. Merita să îndure aceste neajunsuri, măcar şi numai pentru că îl făceau să rîdă. Vreme de cîteva minute uită de spital.

Pe la şapte fără ceva, Angela îl întrebă pe David dacă l-ar deranja să-i ducă acasă pe Caroline şi pe Arni. David se învoi bucuros, şi Nikki îi însoţi. După ce îi lăsă pe cei doi copii la casele lor, David fu mulţumit de prilejul de a fi singur cîteva clipe cu fiica lui. Mai întîi, vorbiră despre şcoală şi noul învăţător. Pe urmă el o întrebă dacă se gîndea mult la cadavrul descoperit la subsol.

– Din cînd în cînd, răspunse ea.

– Şi cum te face să te simţi?

– Ca şi cum niciodată n-aş vrea să mai cobor acolo.

– Îţi pot înţelege reacţia, spuse David. Aseară, cînd m-am dus să iau lemne de foc, mi-a fost puţin frică.

– Adevărat?

– Da. Însă am un mic plan care ar putea să fie amuzant şi totodată de ajutor. Te-ar interesa?

– Sigur că da! strigă Nikki, entuziasmată. Care-i planul?

– Nu ai voie să spui nimănui, preciză David.

– OK, făgădui Nikki.

În vreme ce-şi continuau drumul spre casă, David descrise planul în linii mari.

– Ce părere ai? întrebă la sfîrşit.

– Cred că-i grozav, declară Nikki.

– Ţine minte, este un secret.

– Îl voi păstra, pe cuvînt de onoare.

De cum intră în casă, David sună la grupul de terapie intensivă, să afle care mai era situaţia cu Mary Ann. Regretase imens că în cazul celorlalţi pacienţi ai lui, care muriseră, asistentele de pe etaj omiseseră să-i aducă la cunoştinţă înrăutăţirea stării lor. Recunoştea totuşi că semnele vitale ale pacienţilor respectivi nu se modificaseră decît puţin, în vreme ce stările clinice se deterioraseră considerabil.

– În starea doamnei Schiller nu a intervenit nici o schimbare, îi spuse prin telefon asistenta de la grupul de terapie intensivă.

Apoi îi făcu o descriere îndelungată a semnelor vitale ale doamnei Schiller, a datelor obţinute de la laborator şi chiar a reglajelor efectuate la aparatul care îi înlesnea respiraţia. Profesionalismul asistentelor spori convingerea lui David că Mary Ann primea cele mai bune îngrijiri cu putinţă.

Evitînd în mod intenţionat masa din bucătărie, ca urmare a dezvăluirii din noaptea precedentă, Angela servi cina în sufragerie. Doar cu trei persoane şi cu puţinele ei mobile, aceasta părea imensă, dar Angela se strădui să creeze o atmosferă plăcută aprinzînd un foc în şemineu şi punînd lumînări pe masă. Nikki se plînse că era atît de întuneric, încît abia dacă îşi vedea mîncarea.

După ce terminară de mîncat, Nikki se retrase ca să se folosească de jumătatea de oră cît i se îngăduia să se uite la televizor. David şi Angela mai zăboviră la masă.

– Nu vrei să mă întrebi cum mi-a decurs după-amiaza? întrebă Angela.

– Bineînţeles că vreau, răspunse David. Cum a fost?

– Interesantă, zise Angela. Relată apoi conversaţiile cu Paul Darnell şi Barton Sherwood, în legătură cu Dennis Hodges. Admise că era posibil ca David să fi avut dreptate cînd sugerase că unele persoane din oraş ar şti cine fusese făptaşul.

– Îţi mulţumesc pentru creditul acordat, spuse David, dar gîndul că tu pui întrebări referitoare la Hodges nu mă încîntă deloc.

– De ce nu?

– Din mai multe motive. În principal, pentru că amîndoi avem alte lucruri în legătură cu care să ne facem griji. Dar, în afară de asta, ţi-a trecut vreodată prin minte că tot punînd întrebări ai putea să-l stîrneşti chiar pe ucigaş?

Angela recunoscu că nu se gîndise la o astfel de posibilitate, însă David nu o asculta, ci stătea cu privirile pironite asupra focului.

– Pari distrat, remarcă ea. Ce nu-i în ordine?

– Încă una dintre pacientele mele se află la terapie intensivă, luptîndu-se cu moartea.

– Îmi pare rău, spuse Angela.

– E încă o catastrofă, zise David, al cărui glas tremura, cu toate că el se străduia să-şi stăpînească emoţiile. Încerc să-i fac faţă, dar e greu. Bolnava se simte foarte prost. Sincer să fiu, mă tem că va muri întocmai ca Kleber şi Tarlow. Poate că nu ştiu eu ce fac. Poate că n-ar trebui să fiu medic.

Angela ocoli masa şi înconjură cu braţul umerii lui David.

– Eşti un medic minunat, şopti ea. Ai un adevărat har. Pacienţii te iubesc.

– Cînd mor, nu mă mai iubesc, replică David. Cînd stau pe scaun în biroul meu, în acelaşi loc în care s-a sinucis doctorul Portland, încep să cred că acum ştiu de ce a făcut-o.

– Nu vreau să te aud vorbind aşa, zise Angela, zgîlţîindu-i umerii. Ai stat iar de vorbă cu Kevin Yansen?

– Nu despre Portland. Pare să-şi fi pierdut interesul faţă de subiectul acesta.

– Eşti deprimat?

– Puţin, recunoscu David. Dar situaţia este încă sub control.

– Îmi făgăduieşti că îmi vei spune dacă nu va mai fi sub control?

– Îţi făgăduiesc.

– Care e problema cu această pacientă nouă? întrebă Angela, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă el.

– Asta constituie o parte din ceea ce este atît de supărător, zise David. Realmente nu ştiu. A venit cu o sinuzită, care, sub un tratament cu antibiotice, era în curs de ameliorare. Dar apoi, din motive necunoscute, a făcut o pneumonie. De fapt, a început prin a fi somnolentă. După aceea a devenit apatică şi, în cele din urmă, a făcut o criză ca de epilepsie. I-am chemat, să se uite la ea, pe oncolog, pe neurolog şi pe specialistul în boli infecţioase. Nici unul dintre ei n-a avut vreo idee strălucită.

– Atunci, n-ar trebui să te simţi atît de vinovat.

– Numai că răspunderea este a mea, protestă David. Eu sînt medicul ei.

– Aş vrea să te pot ajuta, spuse Angela.

– Îţi mulţumesc, zise el, întinzînd braţul şi strîngîndu-i uşor umărul. Apreciez îngrijorarea ta, fiindcă ştiu că vorbeşti sincer. Din păcate, nu există nimic prin care să mă poţi ajuta în mod direct, în afară de a înţelege de ce nu sînt în stare să pun prea mult la inimă moartea lui Hodges.

– Pur şi simplu, nu suport ideea de a lăsa lucrurile aşa, recunoscu Angela.

– Dar ar putea fi primejdios. Nu ştii cu cine te confrunţi. Este puţin probabil ca ucigaşul lui Hodges, indiferent cine-ar fi, să fie încîntat de faptul că tu îţi vîri nasul unde nu te priveşte. Cine ştie ce ar fi în stare să facă un asemenea om? Uite ce i-a făcut lui Hodges.

Angela îşi îndreptă privirile spre foc, fascinată pentru moment de cărbunii incandescenţi care sclipeau ameninţător în vatra încinsă. Motivaţia ei pentru dorinţa de a vedea soluţionat cazul morţii lui Hodges era posibilul pericol în care s-ar afla familia ei. Nu se gîndise că însăşi investigaţia ei putea să-i pună într-o primejdie şi mai mare. Cu toate acestea, tot ce avea de făcut era să închidă ochii şi să vadă luminolul strălucind în bucătăria ei sau să-şi amintească fracturile oribile de pe radiografiile din sala de autopsii şi, astfel, să ştie că

David avea dreptate: o persoană capabilă de o asemenea violenţă nu era cineva pe care să-l provoci.

16

Sîmbătă, 23 octombrie

ÎNGRIJORAT ÎN PRIVINŢA LUI MARY ANN, DAVID FU ÎN picioare înainte de răsăritul soarelui. Ieşi din casă pe furiş, fără a le trezi pe Angela şi pe Nikki, şi îşi încălecă bicicleta. În clipa în care soarele începu să se înalţe deasupra orizontului, el trecea peste rîul Roaring. Era la fel de frig ca în ajun. O nouă pătură groasă de chiciură învelea cîmpurile şi îmbrăca ramurile desfrunzite într-o teacă sticloasă.

Sosirea matinală a lui David le surprinse pe asistentele de la grupul de terapie intensivă. Deşi începuse să aibă o diaree moderat de severă, starea lui Mary Ann nu se schimbase în mod spectaculos. David fu uimit şi recunoscător pentru calmul cu care asistentele făceau faţă unei astfel de evoluţii. Era un tribut adus compasiunii şi devotamentului lor.

Studiind încă o dată, de la început, cazul lui Mary Ann, lui David nu-i veni nici o idee nouă. Ba chiar îl sună pe unul dintre foştii lui profesori de la Boston, despre care ştia că era un om înrăit în obiceiul de a se scula o dată cu zorile. După ce ascultă descrierea cazului, profesorul se oferi să vină imediat. David fu profund impresionat de generozitatea acelui om şi de implicarea lui în profesiunea aleasă.

Cît timp aşteptă sosirea profesorului, David îşi făcu vizitele la ceilalţi pacienţi spitalizaţi. Toţi se simţeau foarte bine. Se gîndi să-l externeze pe Jonathan Eakins, dar se decise să-l mai ţină o zi, doar pentru a fi sigur că starea lui în ceea ce priveşte cordul era stabilă.

De cum sosi profesorul, cîteva ore mai tîrziu, David îi prezentă cazul lui Mary Ann, ca şi cum ar fi revenit în timp, pe vremea programului său de specializare. Profesorul ascultă cu mare atenţie, o examină pe Mary Ann cu deosebită grijă, apoi studie în amănunţime foaia de observaţii. Dar nici măcar el nu avu vreo intuiţie nouă. La plecare, David îl conduse pînă la maşină şi îi mulţumi din toată inima pentru efortul de a fi întreprins acea călătorie.

Nemaiavînd nimic altceva de făcut la spital, se întoarse acasă. Evită obişnuita partidă de baschet de sîmbăta dimineaţa, deoarece încă îl mai ustura neplăcuta ceartă cu Kevin Yansen, avută cu prilejul meciului lor de tenis. În precara lui stare emoţională de acum, David simţea că ar face bine ca timp de încă o săptămînă să se ţină departe de spiritul competitiv al lui Kevin.

Cînd ajunse acasă, Angela şi Nikki tocmai terminau de mîncat micul dejun. David le tachină, spunîndu-le că pierduseră jumătate din zi. În vreme ce Angela se ocupa de tratamentul respiratoriu al lui Nikki, David coborî la subsol şi îndepărtă banda galbenă care împrejmuia locul crimei. După aceea luă cîteva dintre ferestrele duble pentru caz de furtună şi, folosind scara ce ducea afară, le scoase în curte.

Le montase deja la ferestrele de la parter, cînd Nikki apăru lîngă el.

– Cînd o să...? începu ea să întrebe.

David îşi duse un deget la buze, îndemnînd-o să tacă şi arătîndu-i fereastra bucătăriei, aflată în apropiere şi prin care putea fi văzută Angela.

– Ssst! De îndată ce vom termina cu curăţenia.

O lăsă pe fetiţă să-l ajute să care ramele cu plasă jos, la subsol. Ar fi putut să facă treaba aceasta singur, ba chiar mai uşor, dar îi plăcea ca ea să-şi închipuie că era de ajutor. Le rezemară de capătul de jos al scării, acolo unde fuseseră mai înainte ferestrele duble contra furtunii.

Cînd toate fură puse la locul lor, David şi Nikki o anunţară pe Angela că ei doi aveau să plece în oraş, pentru cumpărături. Apoi îşi încălecară bicicletele. Deşi se simţea lăsată pe dinafară, Angela se bucură văzîndu-i că se distrau atît de bine.

Rămasă singură, Angela începu să devină puţin neliniştită. Remarca orice scîrţîit din casa aceea veche. Încercă să se cufunde în cartea pe care o citea, dar nu trecu mult şi se pomeni uitîndu-se la uşi şi chiar la ferestre. Sfîrşind prin a se instala în bucătărie, nu fu în stare să-şi împiedice imaginaţia care o făcea să vadă pereţii mînjiţi cu sînge.

– Nu pot să trăiesc aici, zise cu voce tare, dîndu-şi seama de cît de paranoică devenea. Însă ce să fac?

Se apropie de masa din bucătărie, ale cărei picioare le frecase cu cel mai bun dezinfectant. Îşi petrecu degetele peste suprafaţa ei. Se întrebă dacă luminolul era fluorescent şi acum, după ce îl spălase cu atîta grijă. Tot nu-i plăcea gîndul că asasinul era în libertate. Cu toate acestea, lua în serios avertismentul lui David, potrivit căruia era primejdios să-şi vîre nasul în treburi legate de acea crimă.

Ducîndu-se să ia cartea de telefoane, căută la „detectivi particulari", dar nu găsi nici o astfel de rubrică. Se uită apoi la „detectivi" şi găsi o listă. Cele mai multe denumiri aparţineau unor agenţii de securitate, însă existau şi cîteva nume de persoane fizice. Unul dintre acestea – un oarecare Phil Calhoun – locuia în Rutland, localitate care se afla doar la mică depărtare de mers cu maşina.

Înainte de a-şi mai lăsa timp de gîndire, Angela formă numărul. Îi răspunse un bărbat cu glas răguşit, grav şi hotărît. Angela nu avusese răgazul necesar pentru a şti ce avea să zică. În cele din urmă, îngăimă că dorea să investigheze o omucidere.

– Pare interesant, spuse Calhoun.

Angela încercă să-şi imagineze cum arăta persoana de la celălalt capăt al firului. Socotind după voce, îşi închipui un bărbat bine clădit, cu umeri laţi, cu păr negru şi, poate, cu mustaţă.

– Eventual, ne-am putea întîlni, sugeră ea.

– Vreți să vin eu acolo sau doriți să veniți dumneavoastră aici? întrebă Calhoun.

Angela se gîndi cîteva clipe. Nu voia ca David să descopere ce intenționa ea să facă... cel puțin, nu deocamdată.

– Voi veni eu la dumneavoastră, zise în receptor.

– Vă aștept, spuse Calhoun, după ce îi dăduse instrucțiuni cu privire la drum.

Angela urcă în fugă la etaj, își schimbă îmbrăcămintea și lăsă pentru David și Nikki un bilet în care scrisese: „Sînt plecată la cumpărături."

Biroul lui Calhoun era totodată și locuința lui. Angelei nu-i fu greu să-l găsească. Pe aleea de acces remarcă Ford-ul lui furgonetă, echipat în partea din spate a cabinei cu un stelaj pentru puști și cu un autocolant aplicat pe bara de protecție din spate, pe care scria: „Acest Vehicul a Urcat pe Muntele Washington."

Phil Calhoun o pofti în camera sa de zi și îi oferi un loc pe o canapea a cărei tapițerie era uzată pînă la urzeală. El însuși era departe de imaginea romantică pe care și-o făcea ea despre un detectiv particular. Deși era un bărbat corpolent, era supraponderal și mai în vîrstă decît presupusese ea după voce. Angela bănuia că avea între șaizeci-șaizeci și cinci de ani. Tenul îi era puțin păstos. Purta o cămașă de vînătoare cu carouri albe și negre. Pantalonii de pînză erau susținuți cu o pereche de bretele negre. Pe cap avea o șapcă pe care, deasupra cozorocului, se vedea un blazon cu cuvintele „Roscoe Electric".

– Vă deranjează dacă fumez? întrebă el, oferindu-i Angelei o cutie cu trabucuri Antonio y Cleopatra.

– E casa dumneavoastră, spuse Angela.

– Ce e cu povestea asta despre un omor? întrebă el, sprijinindu-se de spătarul fotoliului.

Angela îi prezentă un rezumat succint al întregii afaceri.

– Mi se pare interesant, zise Calhoun. Voi fi încîntat să preiau cazul, pe baza unui contract de lucru cu ora. Acum,

despre mine. Sînt ofițer în poliția statală, ieșit la pensie și văduv. Cam asta-i tot. Aveți vreo întrebare?

Angela îl privi cu atenție pe Calhoun, în timp ce acesta fuma cu dezinvoltură. Individul era laconic, ca majoritatea locuitorilor din New England. Părea să fie un om care spunea lucrurilor pe nume, calitate pe care ea o aprecia. Mai departe de atîta, nu avea nici o posibilitate să-i judece competența, cu toate că faptul de a fi făcut parte din poliția statală părea de bun augur.

– De ce ați părăsit cadrele poliției? îl întrebă.

– Pensionare obligatorie, răspunse el.

– Ați lucrat vreodată la un caz de omucidere?

– Nu în calitate de civil.

– Cu ce tip de cazuri vă ocupați de obicei?

– Probleme între soți, furturi în magazine, delapidări imputabile unor barmani... chestiuni de felul ăsta.

– Credeți că ați putea să preluați cazul acesta?

– Nici o problemă, zise Calhun. Am crescut într-un orășel din Vermont, asemănător cu Bartletul. Îmi este foarte bine cunoscut mediul; drace! cunosc chiar cîteva persoane care locuiesc acolo. Cunosc genul de vrajbe care mocnesc ani de-a rîndul și modul de gîndire al oamenilor din astfel de comunități. Sînt omul potrivit pentru treaba asta, deoarece pot pune întrebări fără a bate la ochi.

Angela se înapoie cu mașina la Bartlet, întrebîndu-se dacă făcuse bine angajîndu-l pe Calhoun. Se întreba și cum avea să-i spună lui David ce făcuse.

Cînd sosi acasă, se supără constatînd că Nikki era singură. David plecase la spital, să vadă cum se mai simțea pacienta lui. Angela o întrebă pe Nikki dacă David încercase s-o găsească pe Alice și s-o roage să vină la ei acasă cît timp lipsea el.

– Nu, răspunse fetița, cu nepăsare. Tăticu' a zis că avea să se întoarcă repede și că, probabil, aveai să vii tu înaintea lui.

Angela hotărî că trebuia să aibă o discuție cu David. În împrejurările actuale nu-i plăcea ca Nikki să stea singură acasă. Aproape că nu-i venea să creadă că David fusese în stare s-o lase

singură, iar faptul că el totuşi făcuse asta îi anula toate reţinerile pe care le avusese în legătură cu angajarea lui Calhoun.

Îi spuse lui Nikki că voia să ţină uşile încuiate şi amîndouă făcură turul casei pentru a le verifica pe toate. Singura pe care o găsiră deschisă era uşa de serviciu din spate. În vreme ce-i pregătea lui Nikki o gustare rapidă, o întrebă, ca din întîmplare, cum îşi petrecuseră timpul ea şi tatăl ei în acea dimineaţă, dar Nikki nu vru să-i spună.

Cînd se înapoie David, Angela îl luă deoparte ca să discute problema cu lăsarea singură a lui Nikki. El adoptă, la început, o atitudine defensivă, dar pe urmă fu de acord ca în viitor să evite astfel de situaţii.

Foarte curînd David şi Nikki părură a fi iarăşi prieteni la cataramă, însă Angela nu le dădu atenţie. După-amiezele de sîmbătă erau momentele ei preferate. Nedispunînd de multe prilejuri pentru a găti în cursul săptămînii, îi plăcea să-şi petreacă o parte din zi răsfoind cărţile cu reţete şi gătind un fel de mîncare ca pentru oameni cu gusturi fine într-ale artei culinare.

Pe la mijlocul după-amiezii plănuise deja meniul. Părăsind bucătăria, deschise uşa de la pivniţă şi începu să coboare. Se îndrepta spre frigider ca să ia nişte oase de viţel cu care să prepare un sos savuros, cînd realiză că nu mai fusese acolo din noaptea în care veniseră tehnicienii. Paşii Angelei deveniră mai lenţi. Faptul de a coborî în pivniţă singură o făcea să fie puţin neliniştită, şi, timp de cîteva clipe, se gîndi să-l roage pe David s-o însoţească. Dar îşi dădu seama că era caraghioasă. În afară de asta, nu voia ca Nikki să devină şi mai speriată decît era. Îşi continuă, aşadar, drumul în josul scării şi se duse la frigiderul instalat lîngă peretele cel mai depărtat. În timp ce mergea, aruncă o privire spre fostul mormînt al lui Hodges şi se simţi uşurată văzînd că David aşezase stiva de plase de la ferestre peste groapă.

Tocmai ajungea la frigider cînd auzi în spatele ei un soi de hîrşîit. Încremeni. Ar fi putut să jure că zgomotul venea de după

scară. Lăsă frigiderul să se închidă şi apoi se întoarse încet cu faţa spre pivniţa slab luminată.

Cu nespusă groază, văzu cum plasele încep să se mişte. Clipi de cîteva ori şi se uită din nou, sperînd că imaginaţia îi jucase feste. Dar chiar atunci plasele se prăbuşiră cu un zgomot puternic, care-şi răspîndi ecoul în încăpere.

Angela încercă să ţipe, dar din gură nu-i ieşi nici un sunet. Încercă să se mişte, însă nu reuşi. Cu mare efort, izbuti, în cele din urmă, să facă un pas, apoi încă unul. Dar se afla abia la jumătatea drumului către scară cînd faţa parţial scheletizată a lui Hodges se ivi din mormînt. Omul însuşi ieşi din groapă clătinîndu-se. Păru să fie dezorientat, pînă cînd o zări pe Angela. Atunci porni spre ea, cu braţele întinse.

Groaza Angelei îi dădu puterea să se mişte. Alergă cît putu de repede către scară, dar era prea tîrziu. Hodges îi tăie drumul şi o apucă de braţ.

Faptul de a simţi pe braţul ei mîna făpturii aceleia descătuşă glasul Angelei. Începu să ţipe, luptîndu-se să se elibereze. Atunci văzu cum din mormînt se iveşte încă o fantomă, un duşman mai mic însă la fel de hidos, cu exact acelaşi chip. Brusc, Angela îşi dădu seama că Hodges rîdea.

În timp ce David îşi scotea o mască de cauciuc, Angela nu fu în stare decît să se holbeze, uluită. Nikki, fantoma mai mică, îşi scoase de pe faţă o mască identică. Amîndouă arătările rîdeau isteric.

La început, Angela se simţi stînjenită, dar ruşinea ei se preschimbă rapid în furie. Gluma asta nu era deloc amuzantă. Îl împinse pe David la o parte din drum şi, cu paşi mînioşi, urcă la etaj.

David şi Nikki continuară să rîdă, însă în curînd rîsetele lor îşi pierdură convingerea, pe măsură ce începeau să-şi dea seama cît de rău o speriaseră pe Angela.

– Crezi că s-a supărat cu adevărat? întrebă Nikki.

– Mă tem că da, zise David. Sînt de părere că am face mai bine să ne ducem sus şi să stăm de vorbă cu ea.

Trebăluind prin bucătărie, Angela nu vru nici măcar să se uite la ei.

– Dar ne pare rău, repetă David pentru a treia oară.

– Amîndurora ne pare rău, mămico, insistă Nikki, însă atît ea, cît şi David se sileau să-şi înăbuşe chicotelile.

– Nici nu ne-am închipuit că aveai să te laşi păcălită, fie şi numai un minut, zise David, încercînd să se stăpînească. Pe cinstea mea! Credeam că aveai să te prinzi imediat; a fost o glumă răsuflată.

– Da, mămico, interveni Nikki. Eram convinşi că aveai să ghiceşti, deoarece sîmbătă e Halloween[1]. Astea o să fie costumele noastre de Halloween. Ba chiar am cumpărat o mască identică pentru tine.

– Ei bine, puteţi să le aruncaţi, replică Angela.

Nikki se lungi la faţă şi ochii i se umplură de lacrimi. Angela se uită la ea şi supărarea i se mai domoli.

– Ei, haide, nu te necăji, îi spuse, trăgînd-o pe fetiţă la pieptul ei. Ştiu că exagerez, adăugă, dar m-am speriat cu adevărat. Şi nu cred c-a fost amuzant.

Nerăbdător să înceapă să lucreze la ceea ce putea fi considerat ca fiind cel mai ciudat caz întîlnit de el de cînd se apucase de mica lui afacere auxiliară, menită să-i completeze pensia şi asigurarea socială, Phil Calhoun, după un drum cu maşina, intră în Bartlet pe la mijlocul după-amiezii. Îşi parcă furgoneta la umbra bibliotecii din Bartlet şi străbătu parcul oraşului, îndreptîndu-se spre secţia de poliţie.

– Wayne e pe-aici? îl întrebă pe ofiţerul de serviciu.

---

[1] Halloween: ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor (31 octombrie), sărbătoare din S.U.A., în timpul căreia se fac tot felul de pozne. Oamenii, cu mic cu mare, se costumează şi îşi pun măşti, iar copiii colindă pe la case întrebînd: *Trick or treat?* (Poznă sau dar?) Darul constă de obicei în dulciuri. Tradiţia cere, de asemenea, să se confecţioneze, din dovleci, felinare cu chipuri groteşti. Se spune că în această zi sufletele morţilor îşi vizitează fostele locuinţe şi sărbătoarea a căpătat cu timpul semnificaţii magice.(*n.tr.*).

Acesta se mulţumi să arate undeva, în lungul coridorului. Citea un exemplar al ziarului *Bartlet Sun*.

Calhoun merse în direcţia indicată şi bătu la uşa deschisă a biroului lui Robertson. Şeful poliţiei înălţă capul, zîmbi şi îl invită pe Phil să ia loc. Apoi se lăsă pe spate în fotoliul său şi acceptă din partea lui Calhoun un Antonio y Cleopatra.

– Munceşti pînă la ore prea tîrzii pentru o zi de sîmbătă, îi spuse acesta. Probabil că se întîmplă multe aici, în Bartlet.

– Hîrţogărie afurisită, replică Robertson. O treabă infectă. Şi din an în an lucrurile nu fac decît să se înrăutăţească.

Calhoun dădu aprobator din cap.

– Am citit în ziar că a reapărut bătrînul doctor Hodges, spuse apoi.

– Mda, confirmă Robertson. A produs o oarecare agitaţie, dar atmosfera s-a şi liniştit. Bine c-am scăpat de el. Individul era o pacoste.

– Cum aşa? întrebă Calhoun.

Robertson se congestionă la faţă cît timp dădu din nou drumul litaniei sale împotriva doctorului Dennis Hodges. Recunoscu că de nenumărate ori aproape că ar fi vrut să-l facă una cu pămîntul pe ticălos.

– Înţeleg că Hodges nu era omul cel mai simpatizat din oraş, spuse Calhoun. Drept răspuns, Robertson slobozi un scurt rîs ironic. Mult de lucru, la cazul ăsta? se interesă Calhoun pe un ton nepăsător, suflînd un nor de fum spre tavan.

– Nu, zise Robertson. Ne-am pus puţin în mişcare rotiţele atunci, cînd a dispărut Hodges, dar am făcut-o mai mult ca să ne aflăm în treabă, respectînd rutina. Nimănui nu îi păsa prea tare, nici măcar nevesti-sii. De fapt, fostei lui neveste. Tocmai se mutase înapoi, la Boston, chiar înainte de a fi dispărut Hodges.

– Acum ce se-ntîmplă? insistă Calhoun. În *Boston Globe* scrie că poliţia statală întreprinde unele cercetări.

– Nici ei n-au făcut altceva decît să urmeze rutina, zise Robertson. Medicul legist l-a sunat pe procurorul general al statului. Procurorul statului a trimis un oarecare adjunct să vadă despre ce era vorba. Adjunctul ăsta a apelat la poliţia statală, care

a trimis la fața locului anchetatori să investigheze locul crimei. După aceea un locotenent de la poliția statală m-a sunat pe mine. Eu i-am zis că nu merita să-și piardă timpul și că aveam să ne ocupăm noi de povestea asta. Așa cum știi și tu, mai bine decît cei mai mulți oameni, într-un caz de felul acesta poliția statală își ia ponturile de la noi, băieții localnici, doar dacă nu se fac ceva presiuni de pe undeva, ca, de pildă, de la biroul procurorului general al statului sau din partea vreunui politician. La dracu'! Poliția statală are și alte cazuri, mai presante, de care să se ocupe. Ca și noi. În plus, de-atunci au trecut opt luni. Pista s-a răcit de tot.

– La ce lucrați voi în prezent? întrebă Calhoun.

– Avem o serie de violuri și agresiuni acolo, în parcarea spitalului, răspunse Robertson.

– Ați avut vreun noroc să prindeți făptașul?

– Deocamdată, nu.

După ce plecă de la secția de poliție, Calhoun porni agale pe Main Street și se opri la librăria locală. Proprietara, Jane Weincoop, fusese prietenă cu soția lui Calhoun, care avusese o adevărată pasiune pentru citit, mai ales în ultimul an al vieții sale, cît zăcuse țintuită la pat.

Jane îl luă pe Calhoun în biroul ei, care era, de fapt, doar un mic pupitru înghesuit într-un colț al depozitului de cărți. Calhoun declară că era numai în trecere și, după puțină sporovăială și depănare de amintiri, reuși să aducă vorba de Dennis Hodges.

– Descoperirea cadavrului a făcut desigur vîlvă în Bartlet, recunoscu Jane.

– Înțeleg că tipul nu era un om simpatizat, spuse Calhoun. Cine erau toți cei care îi purtau sîmbetele?

– Asta-i o vizită profesională sau una personală? întrebă Jane, uitîndu-se cu atenție la Calhoun și adresîndu-i un zîmbet ambiguu.

– Simplă curiozitate, răspunse el, făcînd cu ochiul. Ți-aș fi totuși recunoscător dacă ai păstra întrebarea mea pentru tine.

După o jumătate de oră, în lumina tot mai slabă a soarelui de după-amiază, Calhoun refăcea agale drumul în sens invers,

ținînd strîns în mînă o listă cu mai bine de douăzeci de persoane care îl antipatizaseră pe Hodges. Lista îl includea pe președintele băncii, pe proprietarul stației de benzină Mobil din apropierea autostrăzii interstatale, pe șeful poliției – despre care Calhoun știa deja – cîțiva negustori și proprietari de depozite, și vreo șase doctori.

Calhoun era surprins de lungimea listei, dar nu nemulțumit. În definitiv, cu cît era mai lungă lista, cu atît mai multe ore bune de plată putea să-și treacă în registru.

Continuîndu-și drumul pe Main Street, Calhoun se opri la Farmacia lui Harrison. Farmacistul, Harley Strombell, era fratele lui Wendell Strombell, unul dintre camarazii de armată ai lui Calhoun.

Harley, ca și Jane, nu se lăsă păcălit în legătură cu natura întrebărilor lui Calhoun, dar făgădui să fie discret. Ba chiar completă lista acestuia, oferind propriul său nume și pe cel al lui Ned Banks, proprietarul societății New England Coat Hanger, pe cel al lui Harold Traynor și pe cel al lui Helen Beaton, noua directoare a spitalului.

– De ce îți era nesuferit tipul? întrebă Calhoun.

– A fost o chestie personală, zise Harley. Hodges era lipsit de cea mai elementară politețe, afirmă el, relatînd apoi cum avusese pe vremuri o mică filială farmaceutică, chiar în incinta spitalului, pînă într-o zi cînd, fără nici o explicație și fără avertisment, Hodges îl dăduse, pur și simplu, afară. Vreau să zic, era foarte firesc ca spitalul în curs de dezvoltare să aibă propria sa farmacie pusă la dispoziția pacienților cu tratament ambulatoriu, continuă Harley. Asta am înțeles. Numai că soluționarea practică a fost făcută într-un mod foarte urît, din cauza lui Dennis Hodges.

Calhoun părăsi farmacia, întrebîndu-se cît de lungă avea să ajungă lista pînă să poată începe s-o scurteze în asemenea măsură, încît s-o reducă la cei cîțiva suspecți serioși. Dispunea acum de aproape douăzeci și cinci de nume, iar în Bartlet mai existau cîteva persoane cu care ar fi putut să ia contact pentru unele verificări, înainte de a considera lista completă.

Deoarece majoritatea magazinelor se închideau peste noapte, Calhoun traversă strada şi se îndreptă spre Hanul Iron Horse. Acesta era un local de care, pentru el, se legau multe amintiri plăcute. Fusese restaurantul preferat al soţiei lui pentru cine oferite cu ocazii speciale, ca, de pildă, sărbătorirea zilelor de naştere sau a altor aniversări.

Carleton Harris, barmanul, îl recunoscu pe Calhoun din celălalt capăt al încăperii. Pînă să ajungă detectivul la bar, îl şi aştepta un pahar plin cu whisky Wild Turkey. Ba chiar Carleton îşi turnă şi pentru el o jumătate de halbă de bere, să poată ciocni împreună paharele în cinstea revederii.

– Lucrezi acum la ceva interesant? întrebă Carleton, după ce-şi dăduse pe gît berea.

– Aşa cred, răspunse Calhoun, aplecîndu-se spre bar.

În mod instinctiv, Carleton făcu acelaşi lucru.

Cît timp se pregătiră de culcare, Angela nu scoase nici un cuvînt şi evită să întîlnească privirea lui David. Acesta bănuia că ei nu-i trecuse enervarea în legătură cu renghiul jucat la subsol, cu măştile de Halloween. El nu putea să sufere proasta dispoziţie şi vru să limpezească atmosfera.

– Recepţionez mesajul cum că încă eşti supărată din cauză că Nikki şi cu mine te-am speriat, zise el. N-am putea discuta despre asta?

– Ce te face să spui că aş fi supărată? întrebă Angela, cu nevinovăţie.

– Dă-o-ncolo, Angela, protestă David. Mă pedepseşti prin tăcere din clipa în care s-a dus Nikki la culcare.

– Presupun că m-a dezamăgit faptul că eşti în stare să-mi faci aşa ceva cînd ştii cît de necăjită sînt în legătură cu cadavrul acela. Cred că ar fi trebuit să fii mai simţitor.

– Am spus că-mi pare rău, zise David. Nici acum nu-mi vine să cred că nu ai izbucnit în rîs în clipa în care ne-ai văzut. Nicicînd nu mi-a trecut prin minte că aveai să te sperii în halul în care te-ai speriat. Şi-n afară de asta, n-a fost doar o poznă fără rost. Am făcut-o spre binele lui Nikki.

– Ce vrei să spui? întrebă Angela, pe un ton sceptic.

– Cu coşmarurile pe care le trăieşte, m-am gîndit că i-ar face bine dacă ar lua lucrurile în glumă. A fost un şiretlic menit s-o convingă să coboare la subsol fără a-i fi frică. Şi a avut efect: era concentrată asupra scopului de a-ţi juca ţie o festă şi nu s-a mai gîndit la temerile ei.

– Ai fi putut măcar să mă avertizezi.

– Nu m-am gîndit că aşa ar fi trebuit să procedez. După cum am spus, nici nu mi-a trecut prin minte că aveai să te laşi păcălită. Şi tocmai caracterul conspirativ al acţiunii a fost cel care a făcut-o pe Nikki să se implice atît de mult.

Angela se uită cu atenţie la soţul ei. Îşi dădu seama că acesta era atît sincer, cît şi chinuit de remuşcări. Dintr-o dată se simţi mai mult stînjenită, de faptul că fusese dusă de nas, decît mînioasă. Îşi puse jos periuţa de dinţi, se apropie de David şi îl îmbrăţişă.

– Îmi pare rău că m-am înfuriat, îi zise. Probabil că sînt extenuată. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, replică David. Ar fi trebuit să-ţi spun ce aveam de gînd să facem. Te-ai fi putut preface că nu ştii. Pur şi simplu, nu m-am gîndit. În ultima vreme, m-au frămîntat multe alte probleme. Sînt şi eu foarte stresat. Mary Ann nu se simte mai bine. Va muri. Sînt convins.

– Ei, nu vorbi aşa. Niciodată nu poţi fi sigur.

– Nu ştiu. Hai, lasă asta. Să mergem la culcare.

În timp ce terminau cu spălatul, David îi povesti Angelei cum venise profesorul lui, făcînd tot drumul acela cu maşina, de la Boston, şi cum nici el nu avusese nimic de adăugat în privinţa cazului lui Mary.

– Te simţi cumva mai deprimat? îl întrebă Angela.

– Cam la fel, răspunse David. Azi-dimineaţă m-am trezit la patru şi un sfert şi n-am reuşit să readorm. Mă tot gîndesc că în legătură cu aceşti pacienţi există ceva ce-mi scapă; poate că au contractat cine ştie ce boală virală. Însă mă simt de parcă aş fi cu mîinile legate. Mă frustrează cumplit faptul că ori de cîte ori cer să se facă o analiză sau solicit un consult, trebuie să mă gîndesc

la Kelley şi la CMV. Situaţia a devenit atît de rea, încît am impresia că ar trebui să mă grăbesc în examinarea pacienţilor programaţi zi de zi la cabinetul meu.

– Vrei să spui că examinezi mai mulţi bolnavi? întrebă Angela, în timp ce treceau din baie în dormitor.

– Via Kelley, din partea CMV-ului mi s-au făcut şi mai multe presiuni, zise David, întărindu-şi spusele printr-o înclinare a capului. Mă doare să recunosc, dar ceea ce vreau să spun e că sînt nevoit să evit să stau de vorbă cu pacienţii şi să răspund la întrebările lor. Nu-i greu, deoarece îi pot intimida pe bolnavi, însă aşa ceva nu-mi place. O mulţime de indicii extrem de importante pentru punerea unui diagnostic corect se obţin din soiul acela de sporovăială în voia căreia se lasă pacienţii cînd îţi petreci puţin timp cu ei.

– Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise deodată Angela.

– Ce anume?

Strecurîndu-se sub cuverturi, îi povesti lui David cum se dusese la Rutland şi îl angajase pe Phil Calhoun să cerceteze cazul omuciderii lui Hodges.

David se uită cu atenţie la ea, apoi îşi mută privirile în altă parte, fără a scoate o vorbă. Angela îşi dădu seama că era supărat.

– Cel puţin, am luat în serios sugestia ta, că ar fi primejdios ca eu să fac o asemenea anchetă, zise ea. Acum, avem un profesionist care se ocupă de asta.

– De ce îl consideri profesionist pe tipul acela? întrebă David, reîntorcîndu-şi privirile spre ea.

– Este un fost cadru al poliţiei statale, ieşit la pensie.

– Speram că aveai să devii mai raţională în legătură cu treaba asta, zise David. Angajarea unui detectiv particular înseamnă a sări puţin peste cal. Constituie o risipă bănească.

– Nu-i o risipă bănească, dacă pentru mine e ceva important, ripostă Angela. Şi ar trebui să fie important şi pentru tine, dacă te aştepţi ca eu să continuu să locuiesc în această casă.

David oftă, stinse lampa de pe noptiera sa şi se întoarse cu spatele spre Angela.

Ea ştia că ar fi trebuit să-l prevină în legătură cu angajarea detectivului. Oftă şi ea şi întinse mîna către lampa de pe noptiera ei. Poate că în problema aceasta nu procedase corect, dar rămînea convinsă că ideea de a-l angaja pe Calhoun fusese bună.

Abia stinseseră luminile, că auziră cîteva bubuituri puternice, urmate de lătrăturile lui Rusty.

Angela aprinse lampa ei şi se dădu jos din pat. David făcu acelaşi lucru. Îşi luară în grabă halatele şi ieşiră pe coridor. David aprinse lumina de pe sală. Rusty stătea în capul scării, uitîndu-se în jos, către parterul învăluit în întuneric. Mîrîia furios.

– Ai verificat dacă uşa din faţă era încuiată? şopti Angela.

– Da, răspunse David, mergînd pe coridor şi mîngîindu-l pe Rusty. Ce este, băiete?

Rusty coborî scara şi începu să latre la uşa din faţă. David se duse după el. Angela rămase în picioare, la capătul de sus al scării.

David descuie uşa.

– Fii prudent, îl avertiză Angela.

– De ce nu-ţi pui una din măştile alea de Halloween? îi strigă David Angelei. I-am trage o sperietură bună intrusului, indiferent cine ar fi.

– Încetează cu gluma, replică ea. Nu-i deloc amuzant.

David ieşi în pragul casei, ţinîndu-l pe Rusty de zgardă. Cerul întunecat era presărat cu stele. Un pătrar de lună asigura suficientă lumină cît să se poată vedea pînă la intersecţia aleii cu şoseaua, dar nu se zărea nimic neobişnuit.

– Hai, vino, Rusty, îndemnă David cîinele, întorcîndu-se să reintre în casă; cînd se apropie de uşă, văzu, prins cu un cui în cadrul ei, un bilet scris la maşină. Îl desprinse de-acolo. Conţinutul mesajului era: „Vedeţi-vă de treburile voastre. Uitaţi-l pe Hodges!"

După ce închise şi încuie uşa, David urcă scara şi îi înmînă biletul Angelei. Ea îl însoţi pînă în dormitor.

– O să duc asta la poliţie, zise Angela.

– Drace, e posibil să fi provenit chiar de la poliţie, replică David, vîrîndu-se iarăşi în pat şi stingînd lampa. Angela îl imită.

Rusty porni cu paşi mărunţi pe coridor, înapoindu-se la Nikki, care, bineînţeles, nici nu se mişcase. Acum chiar că mi-a pierit somnul, se văită David.

– Şi mie la fel, zise Angela.

Ţîrîitul strident al telefonului îi făcu pe amîndoi să sară în sus. David răspunse de la primul apel. Angela aprinse lumina şi îşi urmări soţul cu privirea. Pe măsură ce asculta, acesta se lungea la faţă. Apoi puse receptorul în furcă.

– Mary Ann a avut o nouă criză şi a murit, spuse el. Ţi-am zis eu că aşa se va întîmpla, adăugă, ducîndu-şi o mînă la ochi şi acoperindu-şi-i.

Angela se apropie de el şi-l cuprinse în braţe. Îşi dădu seama că David plîngea în tăcere.

– Mă întreb dacă vreodată voi suporta mai uşor aşa ceva, zise el, ştergîndu-şi ochii şi începînd să se îmbrace.

Angela îl însoţi pînă la uşa din spate. După ce-l văzu plecat, încuie uşa în urma lui, apoi urmări cu privirea luminile de poziţie ale Volvo-ului ce se depărta pe alee, pînă cînd nu mai fură vizibile.

Intrînd din vestibul în bucătărie, constată că în minte îi dăinuia imaginea straniei străluciri a luminolului. Se înfioră. Nu-i plăcea să se afle noaptea în casa aceea imensă şi veche, singură, fără David.

La spital, David se întîlni pentru prima oară cu Donald, soţul lui Mary Ann. Donald, fiul lui adolescent şi părinţii lui Mary Ann se aflau în sala de aşteptare a bolnavilor, situată vizavi de grupul de terapie intensivă, discutînd liniştit şi consolîndu-se unul pe altul. Ca şi în cazul familiei Kleber şi al rudelor lui Tarlow, ei îşi exprimară recunoştinţa pentru eforturile lui David. Nici unul din ei nu avu vreun cuvînt rău pentru el sau ceva de reclamat.

– Am avut-o cu noi un timp mai îndelungat decît estimase doctorul Mieslich, zise Donald. Ochii îi erau înroşiţi şi avea părul ciufulit, ca şi cum abia s-ar fi sculat din somn. Ba chiar a reuşit să-şi reia lucrul la bibliotecă.

David îşi exprimă compasiunea faţă de familie, spunîndu-le ceea ce doreau ei să audă: că ea nu suferise. Dar trebui să mărturisească faptul că era cu totul nedumerit în privinţa cauzei crizelor ei.

– Nu vă aşteptaţi la astfel de crize? întrebă Donald.

– Absolut deloc. Cu atît mai mult cu cît tomografia computerizată a fost normală.

Toţi dădură din cap, de parcă ar fi înţeles. Atunci, sub imboldul unui impuls subit, David se abătu de la ordinele lui Kelley şi-i întrebă pe membrii familiei dacă erau de acord cu efectuarea unei autopsii, explicîndu-le că ar fi posibil ca aceasta să dea răspunsul la o sumedenie de lucruri rămase nelămurite.

– Nu ştiu, zise Donald, uitîndu-se la rudele sale, care, toate, păreau la fel de nedecise.

– De ce să nu vă mai gîndiţi la asta pînă mîine? sugeră David. Vom reţine trupul aici.

Părăsind grupul de terapie intensivă, David se simţea foarte deprimat. Nu plecă imediat acasă, ci se îndreptă cu paşi lenţi către camera cufundată în semiîntuneric a asistentelor medicale de la etajul întîi. Era un moment calm al nopţii. Încercînd să-şi concentreze gîndurile asupra altor probleme, aruncă o privire pe foaia de observaţii a lui Jonathan Eakins. În timp ce o studia cu atenţie, una dintre surorile din schimbul de noapte îi spuse că domnul Eakins era treaz şi se uita la televizor. David se duse pînă la camera acestuia şi vîrî capul pe uşă.

– Totul e-n ordine? îl întrebă pe Tarlow.

– Ce doctor conştiincios! exclamă Jonathan, zîmbind. Ar trebui să locuiţi aici.

– Stimulatorul acela al dumitale merge bine şi regulat?

– Ca un mecanism de ceas. Cînd o să pot pleca acasă?

– Probabil, astăzi. Văd că ţi-au schimbat patul.

– Sigur că da. Se pare că n-au reuşit să-l repare pe cel vechi. Vă mulţumesc că le-aţi dat un imbold. Reclamaţiile mele nu păreau să fie auzite.

– Nici o problemă, îl asigură David. Pe mîine.

David părăsi spitalul şi urcă în maşina lui. Porni motorul, dar nu băgă schimbătorul în viteză. Într-o singură săptămînă avusese trei decese; pacienţii altor medici rămăseseră în viaţă şi sănătoşi. Nu se putea împiedica să-şi pună sub semnul întrebării competenţa. Se întreba dacă era menit să fie doctor. Poate că, dacă ar fi avut alt medic, acei trei pacienţi ar mai fi şi acum în viaţă.

Ştia că nu putea să stea în parcarea spitalului toată noaptea, aşa că, în cele din urmă, băgă maşina în viteză şi porni spre casă. Se miră văzînd lumină în camera de zi. Pînă să parcheze el şi să coboare din maşină, Angela şi ieşise în uşă. Ţinea în mînă o revistă medicală.

– Te simţi bine? îl întrebă ea, în vreme ce închidea şi încuia uşa în urma lui David.

– Mi s-a întîmplat să mă simt şi mai bine, răspunse el. De ce eşti tot în picioare?

– Era imposibil să dorm, fără tine aici, zise peste umăr Angela, traversînd bucătăria şi intrînd pe coridor. Cu neputinţă, după ce ne-a fost prins pe uşă biletul acela. Şi m-am gîndit la ceva. Dacă tu eşti nevoit să pleci de acasă aşa, în toiul nopţii, eu vreau să am aici un revolver.

David întinse braţul şi o sili pe Angela să stea în loc.

– În casa noastră nu vom avea nici un revolver, spuse el. Cunoşti tot atît de bine ca şi mine statisticile privitoare la revolvere în case în care există copii.

– Asemenea statistici nu sînt făcute pentru familii de medici cu un singur copil, şi acela fiind unul inteligent, ripostă Angela. În afară de asta, îmi voi asuma răspunderea pentru a mă încredinţa că Nikki ştie bine ce e acela un revolver şi ce poate face o astfel de armă.

David eliberă braţul soţiei sale şi porni spre scară.

– Nu am nici energia, nici starea sufletească necesară pentru a discuta în contradictoriu cu tine.

– Foarte bine, zise Angela, ajungîndu-l din urmă.

Odată aflat la etaj, David se hotărî să mai facă un duş. Cînd intră în dormitor, o găsi pe Angela citind revista ei de patologie. Nici de ea nu se lipea deloc somnul.

– Aseară, după cină, ai spus că ai dori să mă poţi ajuta, zise David. Îţi aminteşti?

– Sigur că-mi amintesc.

– S-ar putea să ţi se împlinească dorinţa. În urmă cu o oră i-am întrebat pe membrii familiei Schiller dacă ar permite efectuarea unei autopsii. Au zis că aveau să-şi ia răgazul unei nopţi de gîndire şi că-mi vor da răspunsul mîine.

– Din păcate, o asemenea decizie nu este de competenţa familiei, remarcă Angela. Spitalul nu le face autopsii pacienţilor CMV-ului.

– Dar eu am avut o altă idee, replică David. Ai putea s-o faci tu însăţi.

Angela îi cumpăni propunerea.

– Poate că ar fi posibil, zise după un timp de cugetare. Mîine este sîmbătă, şi laboratorul e închis, cu excepţia analizelor urgente.

– Exact aşa mi-am zis şi eu, spuse David.

– M-aş putea duce mîine la spital, împreună cu tine, să stau de vorbă cu membrii familiei, spuse Angela, începînd să-i placă ideea.

– Ţi-aş fi recunoscător, o asigură David. Dacă ai reuşi să găseşti o cauză clară a morţii ei, m-aş simţi mult mai bine.

17

Duminică, 24 octombrie

A DOUA ZI DIMINEAŢA, DAVID ŞI ANGELA ERAU extenuaţi, dar Nikki se simţea foarte odihnită. Dormise toată noaptea, fără nici un coşmar, şi era nerăbdătoare să-şi înceapă ziua.

Adormit 36 h

De obicei, duminica Wilsonii se sculau devreme, ca să se ducă la biserică, după care luau, la Hanul Iron Horse, o gustare între micul dejun şi prînz.

Mersul la biserică fusese ideea Angelei. Motivaţia ei era de natură nu religioasă, ci socială. Socotea că asta constituia o bună modalitate de integrare în comunitatea Bartletului. Se decisese asupra bisericii metodiste din zona verde a oraşului. Aceasta era de departe cea mai apreciată şi mai frecventată din întreaga localitate.

– Trebuie neapărat să ne ducem? se văită David în dimineaţa aceea, şezînd pe marginea patului. Cu degete neîndemînatice, încercase să se îmbrace. Cu toate că se culcase foarte tîrziu, se trezise din nou înainte de ivirea zorilor. Zăcuse treaz ceasuri întregi. Tocmai aţipise cînd Nikki şi Rusty intraseră, ţopăind, în încăpere.

– Nikki ar fi dezamăgită dacă n-am merge, strigă Angela, din camera de baie.

Resemnîndu-se, David termină cu îmbrăcatul. O jumătate de oră mai tîrziu, familia urcă în Volvo şi porni spre oraş. Din experienţa din trecut, ştiau că era indicat să lase maşina în parcarea hanului şi să meargă pînă la parc pe jos. A parca chiar lîngă biserică ar fi fost o nenorocire. Circulaţia vehiculelor într-o zi de duminică era atît de intensă, încît trebuia să fie dirijată de un poliţist de la secţia orăşenească.

În dimineaţa aceea, de serviciu cu controlul circulaţiei era Wayne Robertson. Dintre buze îi ieşea un fluier din oţel inoxidabil.

– Asta pică tocmai la ţanc, zise Angela, de cum îl zări. Voi doi, aşteptaţi-mă aici.

Ţîşnind din loc mai înainte ca David s-o poată opri, se duse direct la şeful poliţiei, ţinînd în mînă biletul ameninţător.

– Scuzaţi-mă, i se adresă ea. Am ceva ce aş vrea să vedeţi. Ăsta a fost prins cu un cui în uşa noastră, astă-noapte, pe cînd eram în pat, spuse, proptindu-şi apoi mîinile în şolduri şi aşteptîndu-i răspunsul.

Lui Robertson îi scăpă fluierul din gură. Se uită la bilet şi pe urmă i-l dădu înapoi Angelei.

– Aş zice că este un sfat bun. Vă recomand să-l urmaţi.

– Nu vă cer părerea cu privire la sfatul conţinut în bilet, replică Angela, izbucnind în rîs. Vreau să aflaţi cine l-a pus pe uşa noastră.

– Păi, zise el, scărpinîndu-şi ceafa şi rostindu-şi cuvintele lent, nu prea avem cine ştie ce indicii pe care să ne bazăm cercetările, în afara faptului că a fost scris pe o maşină Smith Corona de prin 1952, cu clapa literei mici „o" defectă.

Vreme de o clipă, Angela începu să-şi reconsidere părerea referitor la competenţa profesională a lui Robertson. Dar pe urmă îşi dădu seama că acesta îşi bătea joc de ea.

– Sînt sigură că vă veţi da toată silinţa, răspunse cu un imens sarcasm, însă ţinînd cont de atitudinea dumneavoastră faţă de cazul uciderii lui Hodges, bănuiesc că nu ne putem aştepta la minuni.

Zgomotul unor claxoane şi strigătele cîtorva şoferi nemulţumiţi îl siliră pe Robertson să-şi îndrepte din nou atenţia asupra circulaţiei, care se transformase rapid într-un ambuteiaj. În timp ce făcea tot ce putea pentru a descongestiona intersecţia, spuse:

– Dumneata şi mica dumitale familie sînteţi nou-veniţi în Bartlet. Poate că ar trebui să vă gîndiţi de două ori înainte de a vă băga în treburi care nu vă privesc. Nu aţi face altceva decît să vă atrageţi necazuri.

– Pînă acum, necazuri ţi-am atras doar dumitale, ripostă Angela. Înţeleg că, din întîmplare, dumneata eşti una dintre persoanele cărora nu le pare chiar atît de rău de moartea lui Hodges. Din cîte ştiu, în mod greşit îl socoteşti pe Hodges vinovat de pierderea soţiei dumitale.

Robertson renunţă să mai dirijeze circulaţia şi se întoarse spre Angela. Obrajii lui dolofani se înroşiseră ca sfecla.

– Ce-ai zis?! exclamă el.

Chiar în clipa aceea David se strecură între Angela şi Robertson, silindu-şi soţia să se depărteze. De la o distanţă de

cîţiva metri trăsese cu urechea şi nu-i plăcuse întorsătura pe care o lua conversaţia.

Angela încercă să-şi repete afirmaţia, dar David o trase cu putere de mînă. Printre dinţii încleştaţi, îi spuse să tacă din gură. După ce se îndepărtaseră destul de mult, o înşfăcă de umeri.

– Ce naiba te-a apucat? o întrebă. Îl provoci pe un om care, în mod evident, are o problemă de personalitate. Ştiu că ai o înclinaţie spre dramatizare, dar asta înseamnă să mergi puţin prea departe.

– Îşi bătea joc de mine, se plînse Angela.

– Încetează! îi porunci David. Parc-ai fi un copil.

– Se presupune că el ar trebui să ne apere, se răsti Angela. Se presupune că ar trebui să sprijine legea. Dar biletul acela ameninţător nu l-a interesat absolut deloc, tot aşa cum nu-i pasă nici cine l-a omorît pe Hodges.

– Linişteşte-te, îi spuse David. Te dai în spectacol.

Angela îşi luă ochii de la David şi îşi roti privirea prin zona din imediata lor apropiere. Cîteva persoane se opriseră din drumul lor către biserică şi se holbau la ei. Jenată, îşi puse biletul la loc în geantă, îşi netezi rochia şi o luă pe Nikki de mînă.

– Vino, îi spuse fetiţei. Să nu întîrziem de la slujbă.

După ce reuşiseră s-o recruteze pe Alice Doherty pentru a avea grijă de Nikki şi de Caroline, David şi Angela plecară cu maşina la spital. După slujba de la biserică, Nikki o întîlnise pe Caroline şi aceasta din urmă îi însoţise la gustarea de la Hanul Iron Horse.

La spital, cei doi Wilsoni îi întîlniră în hol pe Donald Schiller şi pe Josephsoni, rudele lui prin alianţă. Stăteau toţi pe băncile din dreapta uşii de intrare, discutînd despre propunerea cu autopsia.

– Soţul meu v-a cerut încuviinţarea pentru efectuarea unei autopsii, spuse Angela. Mă aflu aici ca să vă aduc la cunoştinţă că eu voi fi cea care o va face, dacă dumneavoastră vă veţi da acordul. Deoarece nici spitalul, nici CMV-ul nu va plăti pentru acest serviciu, mă ofer să o fac în timpul meu liber. Nu vă va

costa nimic. De asemenea, s-ar putea obţine unele informaţii preţioase.

– E foarte generos din partea dumneavoastră, zise Donald. Azi-dimineaţă încă nu ne hotărîsem ce să facem, dar, după cele ce ne spuneţi, cred că nu am nimic împotrivă. Donald se uită la Josephsoni. Aceştia dădură aprobator din cap. Cred că şi Mary Ann şi-ar fi dat consimţămîntul, dacă în acest fel ar putea fi ajutaţi alţi oameni.

– Părerea mea e că aşa ceva e posibil, replică Angela.

Însoţit de Angela, David coborî la subsol, să scoată cadavrul de la morgă. Îl luară sus, în laborator, şi, cu o masă cu rotile, îl duseră în sala de autopsii. De cîţiva ani, încăperea care nu mai fusese folosită pentru autopsii, devenise un soi de depozit. Ca să elibereze masa destinată autopsierii, cei doi fură nevoiţi să mute din loc cîteva lăzi.

David intenţionase să asiste, dar, în curînd, Angelei îi fu clar că lui îi era foarte greu să facă faţă situaţiei. Nu era obişnuit cu autopsiile şi, în plus, acela era cadavrul unei paciente care, pînă în ajun, fusese tratată de el.

– De ce nu te duci să-ţi vizitezi bolnavii? îi sugeră ea cînd fu pe punctul de a începe.

– Eşti sigură că te vei descurca? o întrebă David.

Angela dădu din cap în semn că da.

– Te voi anunţa prin pager cînd voi termina şi mă vei putea ajuta s-o duc înapoi, jos.

– Îţi mulţumesc, zise David. La uşă întoarse capul spre ea. Nu uita, ţine seama de faptul că ar putea fi vorba de o boală virală necunoscută. Aşa că fii atentă. Şi, de asemenea, aş vrea să capăt o analiză completă din punct de vedere toxicologic.

– De ce te interesează aspectele toxicologice? se miră Angela.

– Vreau să acopăr toate posibilităţile, răspunse David. Fă-mi pe plac astăzi, de acord?

– Ne-am înţeles, se învoi Angela, cu amabilitate. Acum, afară cu tine de-aici! adăugă, luînd un scalpel şi făcîndu-i semn lui David să plece.

După ce-şi scoase gluga, halatul şi masca pe care şi le pusese cînd se pregătise pentru a asista la autopsie, David lăsă să se închidă în urma lui uşile acelei săli sinistre. Se simţea uşurat că fusese scutit de o asemenea încercare. Părăsi laboratorul şi urcă la etajul rezervat bolnavilor internaţi.

Era foarte hotărît să-l externeze pe Jonathan Eakins, cu atît mai mult cu cît i se spusese de către asistentele medicale că nu existase nici o neregularitate în funcţionarea cordului. Dar asta fu înainte de a fi intrat în camera lui Jonathan, să-l salute. În loc de a fi întîmpinat de obişnuita voioşie a acestuia, David îşi găsi pacientul deprimat.

Sensibilizat de recentele evenimente, David simţi cum într-o clipă i se usucă gura sub efectul unui val de adrenalină care i se răspîndi fulgerător prin corp. Temîndu-se să audă răspunsul, îl întrebă pe Jonathan ce anume nu era în ordine.

– Absolut totul, zise Jonathan. Era tras la faţă şi ochii îşi pierduseră strălucirea. Din colţul gurii îi curgea un fir de salivă. Am început prin a avea crampe, apoi greţuri şi diaree. N-am poftă de mîncare şi-mi vine să înghit întruna.

– Ce vrei să spui prin faptul că îţi vine încontinuu să înghiţi? întrebă David, cu teamă.

– Mi se umple mereu gura cu salivă, răspunse Jonathan. Trebuie să înghit sau s-o scuip.

Cu disperare, David se strădui să atribuie aceste simptome unei categorii care să-i fie cunoscută. Salivaţia îi declanşă o amintire de pe vremea facultăţii de medicină. Îşi aduse aminte că era unul dintre simptomele otrăvirii cu mercur.

– Ai mîncat cumva ceva ciudat aseară? întrebă.

– Nu, răspunse Jonathan.

– Ce s-a-ntîmplat cu perfuziile dumitale?

– Mi-au fost scoase ieri, la recomandarea dumneavoastră.

David intră în panică. Cu excepţia salivaţiei, simptomele lui Jonathan i le reaminteau pe cele pe care le avuseseră Marjorie, John şi Mary Ann înainte de rapida înrăutăţire a stării sănătăţii lor, urmată de deces.

– Ce nu-i în ordine cu mine? întrebă Jonathan, sesizînd îngrijorarea lui David. Nu este ceva grav, nu-i aşa?

– Speram să te externez, zise David, evitînd un răspuns direct. Însă, dacă te simţi atît de rău, poate că ar fi preferabil să te mai ţinem o zi sau două.

– Cum ziceţi dumneavoastră, spuse Jonathan. Dar să-i dăm de hac repede; în săptămîna asta am de sărbătorit o aniversare a căsătoriei.

David se grăbi să se întoarcă la camera asistentelor, cu mintea pradă unui vîrtej de gînduri. Îşi spunea întruna că era imposibil să se repete acelaşi lucru. Era cu neputinţă. Şansele erau prea mici.

Se prăbuşi într-un fotoliu şi luă din fişier foaia de observaţii a lui Jonathan. O studie cu atenţie, recitind-o în întregime, inclusiv toate însemnările asistentelor. Constată că în dimineaţa aceea temperatura lui Jonathan fusese de treizeci şi şapte de grade cu cîteva linii. Oare asta se putea numi febră? David nu avea o certitudine; valoarea aceea se situa la limita normalităţii.

Revenind repede în camera lui Jonathan, David îi ceru să se aşeze pe marginea patului, ca să-i poată ausculta pieptul. Plămînii erau perfect curaţi.

David se înapoie în camera asistentelor, se sprijini cu coatele pe masă şi îşi ascunse faţa în mîini. Trebuia să gîndească. Nu ştia ce să facă şi totuşi simţea că era necesar să întreprindă ceva.

În mod impulsiv, întinse mîna spre telefon. Cunoştea deja reacţia la care se putea aştepta din partea lui Kelley şi a CMV-ului, însă nu-i păsa. Îi sună pe doctorul Mieslich, oncologul, şi pe Hasselbaum, medicul specializat în boli infecţioase, şi îi rugă pe amîndoi să vină imediat. Le spuse că el credea că avea un pacient care se afla în stadiul incipient al aceleiaşi suferinţe care, în trei cazuri în decurs de tot atîtea zile, se dovedise a fi mortală.

Cît timp aşteptă sosirea medicilor chemaţi la consult, ceru efectuarea unui set complet de analize. Exista şansa ca Jonathan să se trezească a doua zi simţindu-se foarte bine, dar David se gîndea că era posibil să rişte ca starea pacientului său să evolueze la fel ca în cazurile lui Marjorie, John şi Mary Ann.

Un al şaselea simţ îi spunea că Jonathan se afla deja prins într-o luptă mortală, şi în ultima vreme intuiţia lui nu dăduse greş.

Cel care sosi primul fu specialistul în boli infecţioase. După o scurtă convorbire cu David, acesta se duse să vadă pacientul. Imediat după aceea veni şi doctorul Mieslich. Acesta aduse cu sine fişele medicale ale lui Jonathan de pe timpul în care îl avusese ca pacient. Împreună cu David, doctorul Mieslich revăzu acele fişe pagină cu pagină. Pînă să termine, îşi încheiase şi doctorul Hasselbaum examinarea făcută bolnavului. Li se alătură lui David şi doctorului Mieslich, în camera asistentelor.

Cei trei bărbaţi tocmai începuseră să discute cazul, cînd David deveni conştient că ceilalţi doi se uitau peste umărul lui. Întorcînd capul, văzu silueta ameninţătoare a lui Kelley înălţîndu-se deasupra sa.

– Doctore Wilson, zise Kelley, pot să schimb două vorbe cu dumneata în holul pacienţilor?

– În momentul acesta sînt prea ocupat, spuse David, reîntorcîndu-se spre medicii cu care se consulta.

– Îmi pare rău, dar sînt nevoit să insist, replică Kelley, bătîndu-l uşor pe umăr pe David.

Acesta îi dădu mîna la o parte; atingerea lui Kelley nu-i făcea plăcere.

– Asta mi-ar oferi posibilitatea de a-l examina şi eu pe bolnav, zise doctorul Mieslich, ridicîndu-se în picioare şi părăsind camera asistentelor.

– Iar eu voi profita de acest răgaz pentru a-mi scrie raportul, declară doctorul Hasselbaum, scoţînd din buzunarul hainei un stilou şi întinzînd mîna spre foaia de observaţii a lui Jonathan.

– Foarte bine, acceptă David situaţia, ridicîndu-se la rîndu-i în picioare. Vă rog să treceţi înainte, domnule Kelley.

Kelley traversă coridorul şi intră în holul bolnavilor. După ce intră şi David, închise uşa.

– Presupun că îi cunoşti pe Helen Beaton, directoarea spitalului, şi pe domnul Michael Caldwell, directorul cu problemele medicale, zise el, arătînd spre cele două persoane care şedeau pe canapea.

– Da, desigur, confirmă David, amintindu-şi-l pe Caldwell de la interviurile Angelei, iar pe Beaton o întîlnise cu prilejul mai multor activităţi din cadrul spitalului.

Întinse braţul, să dea mîna cu fiecare din ei. Nici unul nu se osteni să se ridice în picioare. Apoi Kelley se aşeză pe un scaun. David luă şi el loc.

David se uită pe rînd la feţele înşiruite în jurul său. Se aştepta la necazuri din partea lui Kelley, gîndindu-se că întrunirea de acum avea o legătură cu autopsia făcută lui Mary Ann Schiller. Bănuia că acesta era motivul pentru care se aflau acolo acei reprezentanţi ai spitalului. Spera ca situaţia asta să nu-i aducă necazuri şi Angelei.

– Presupun că ar trebui să intru direct în subiect, spuse Kelley. Te întrebi, probabil, cum de am reacţionat atît de rapid la modul în care ai procedat în cazul lui Jonathan Eakins. David fu uluit cum era posibil ca aceştia trei să se afle aici, vorbindu-i despre Jonathan, cînd el abia începuse să investigheze simptomele bietului om? Am fost chemaţi de coordonatoarea care urmăreşte rentabilitatea îngrijirii medicale, îi explică imediat Kelley. Ea fusese alertată de către asistentele de pe etaj, conform unor dispoziţii anterioare. Controlul rentabilităţii este vital. Simţim nevoia să intervenim. Aşa cum ţi-am mai spus, dumneata recurgi la mult prea multe consulturi, mai ales din afara familiei CMV-ului.

– Şi la mult prea multe analize, interveni Beaton.

– Precum şi la prea multe teste de diagnosticare, zise Caldwell.

David se holbă la cei trei directori, nevenindu-i să creadă. Fiecare îi înapoie privirea cu totală impasibilitate. Ei constituiau un tribunal în şedinţă de judecată. Era ca un fel de Inchiziţie. El era judecat pentru erezii în domeniul economiei medicale, şi nici unul dintre inchizitorii lui nu era medic.

– Vrem să-ţi reamintim că ai de-a face cu un pacient care a fost tratat pentru metastază a cancerului de prostată, zise Kelley.

– Ne temem că deja ai fost prea generos şi risipitor cu prescripţiile dumitale, spuse Beaton.

– Ai un trecut în ceea ce priveşte utilizarea resurselor în cazul a trei pacienţi anteriori, care, în mod evident, nu mai aveau nici o şansă de supravieţuire, adăugă Caldwell.

David se lupta să-şi controleze sentimentele. Deoarece oricum, ca urmare a trei decese succesive, ajunsese să-şi pună sub semnul întrebării competenţa, era vulnerabil la criticile directorilor.

– Loialitatea mea este faţă de pacient, spuse el cu sfială, nu faţă de o organizaţie sau un institut.

– Sîntem capabili să apreciem filosofia dumitale, replică Beaton, dar o asemenea filosofie a dus la criza economică din domeniul ocrotirii sănătăţii. Dumneata trebuie să-ţi lărgeşti orizonturile. Noi avem loialitate faţă de întreaga comunitate a pacienţilor. Nu se poate face totul pentru fiecare membru al acesteia. O utilizare raţională a resurselor impune o judecată limpede.

– David, esenţa problemei constă în aceea că dumneata foloseşti servicii auxiliare într-o măsură care depăşeşte cu mult normele realizate de colegii dumitale medici.

Urmă o tăcere. David nu ştia ce să spună. În fine, se decise.

– Îngrijorarea mea în aceste cazuri este cauzată de faptul că asist la evoluţia unei maladii infecţioase necunoscute. Dacă asta ar fi într-adevăr situaţia, ar fi o nenorocire să nu diagnosticăm boala.

Cei trei directori ai spitalului se uitară unul la altul, să vadă cine avea să vorbească. Beaton înălţă din umeri şi zise:

– Problema asta nu este de competenţa mea. Sînt prima care recunosc acest lucru.

– Valabil şi în ceea ce mă priveşte, spuse Caldwell.

– Dar se întîmplă că în momentul acesta avem aici, sosit pentru consult, un medic specializat în boli infecţioase, aminti Kelley. De vreme ce CMV-ul, oricum, îl plăteşte, să-i cerem părerea.

Kelley ieşi din încăpere şi reveni însoţit de doctorul Martin Hasselbaum şi de doctorul Clark Mieslich. Se făcură prezentările. Doctorul Hasselbaum fu întrebat dacă era posibil ca toţi

cei trei pacienţi decedaţi ai lui David şi domnul Eakins să fi fost afectaţi de o boală infecţioasă necunoscută.

– În mod sincer, mă îndoiesc, declară medicul. Nu există nici un fel de dovadă că ei ar fi suferit de o maladie infecţioasă. Toţi trei au avut pneumonie, însă am impresia că aceasta a fost cauzată de o debilitate generală. În toate cele trei cazuri, agentul bolii a fost recunoscut ca fiind o bacterie patogenă.

Kelley îi întrebă pe ambii medici care participaseră la consult ce tip de tratament considerau ei că ar trebui să i se aplice lui Jonathan Eakins.

– Unul pur simptomatic, zise doctorul Mieslich, uitîndu-se apoi la doctorul Hasselbaum.

– Asta ar fi şi recomandarea mea, spuse acesta.

– Amîndoi aţi văzut şi lunga listă de analize cerute de doctorul Wilson în scopul precizării unui diagnostic, continuă Kelley. Credeţi că vreuna dintre analizele acestea ar fi în momentul de faţă de o importanţă crucială?

Doctorul Mieslich şi doctorul Hasselbaum schimbară o privire. Cel care vorbi primul fu doctorul Hasselbaum.

– Dacă ar fi vorba de un caz al meu, m-aş abţine şi aş aştepta să văd ce se întîmplă. E posibil ca pînă mîine dimineaţă starea pacientului să fie normală.

– Sînt întru totul de aceeaşi părere, zise doctorul Mieslich.

– Ei bine, trase Kelley concluzia, cred că toţi sîntem de acord. Ce zici, doctore Wilson?

Întrunirea luă sfîrşit printre zîmbete, strîngeri de mîini şi o aparentă amiciţie. Dar David se simţea tulburat şi umilit, ba chiar deprimat. Cu paşi lenţi se înapoie la camera asistentelor şi anulă majoritatea recomandărilor scrise pentru Jonathan. După aceea se duse să vadă cum se mai simţea acesta.

– Vă mulţumesc că aţi solicitat ca atîtea persoane să vină şi să mă examineze, spuse Jonathan.

– Cum te simţi? îl întrebă David.

– Nu ştiu, poate puţin mai bine.

Cînd David intră în sala de autopsie, Angela tocmai făcea curăţenie. Momentul ales de el fusese bun. O ajută pe Angela să

ducă înapoi la morgă cadavrul lui Mary Ann. Practic, fu nevoit să-i smulgă răspunsurile cu forța.

– N-am găsit mare lucru, recunoscu ea.

– Nimic la creier? întrebă David.

– În general, era curat, spuse Angela, dar va trebui să vedem ce arată examenul microscopic.

– Vreo tumoră? insistă David.

– Cred că era una foarte mică în abdomen, răspunse Angela. Însă, încă o dată, pentru a fi siguri, va fi necesar să așteptăm rezultatul examenului microscopic.

– Așadar, nimic nu ți-a sărit în ochi ca fiind o cauză a morții?

– Avea pneumonie, reaminti Angela.

David încuviință printr-o înclinare a capului. Asta știa deja și el.

– Îmi pare rău că n-am găsit mai mult, zise Angela.

– Îți sînt recunoscător pentru că ai încercat, spuse David.

În timp ce se întorceau cu mașina acasă, Angela își dădu seama că David era deprimat. La întrebările ei nu răspunsese decît monosilabic.

– Presupun că ești supărat pentru că n-am găsit cine știe ce la autopsie, zise ea, negrăbindu-se să coboare din mașină după ce ajunseseră acasă.

– Parțial și din cauza asta, răspunse el, oftînd.

– David, tu ești un medic minunat, talentat. Te rog să încetezi cu atitudinea asta dură față de tine însuți.

Atunci David îi povesti cum fusese tîrît de Kelley în fața tribunalului aceluia inchizitorial. Angela deveni lividă.

– Ce tupeu! exclamă ea. N-ar trebui ca administratorii spitalului să ajungă să se implice în stabilirea tratamentului medical.

– Nu știu, zise David, oftînd. În unele privințe au dreptate. Costul asistenței medicale constituie o problemă. Însă lucrurile nu mai sînt atît de clare cînd e vorba de amănunte legate de un bolnav anume. Dar medicii la care am apelat pentru consult au fost de partea administratorilor.

La masa de seară, David constată că nu îi era foame; nu făcea decît să-şi plimbe mîncarea de colo-colo prin farfurie. Pentru a înrăutăţi situaţia, Nikki se plînse că nu se simţea bine.

Pe la ora opt, fetiţa începu să devină congestionată şi Angela o luă la etaj, pentru terapia respiratorie. După ce aceasta se termină, Angela reveni la David, în camera de zi. Televizorul era în funcţiune, dar David nu se uita la ecran; stătea cu privirile aţintite spre foc.

– Poate c-ar fi mai bine ca Nikki să nu se ducă mîine la şcoală, zise Angela.

David nu răspunse. Angela se uită cu atenţie la faţa lui. Deocamdată nu ştia cine o îngrijora mai tare: Nikki sau David.

18

Luni, 25 octombrie

DE CUM DESCHISE OCHII LA SUNETUL CEASULUI deşteptător, Angela fu dezamăgită că nu-l găsi pe David lîngă ea. După ce se sculă din pat, aranjă aşternuturile. Cerul acoperit prevestea iminenţa unor averse.

Coborî la parter, să-l caute pe David. Îl găsi şezînd în camera de zi.

– Te-ai sculat de mult? îl întrebă, încercînd să pară voioasă.

– De la patru, răspunse David. Dar nu te speria. Cred că astăzi mă simt ceva mai bine, adăugă apoi, adresîndu-i Angelei un zîmbet nu foarte convins.

Deşi continua să fie îngrijorată în legătură cu David, Angela fu mulţumită în ceea ce priveşte respiraţia lui Nikki. Fetiţa se trezi fără absolut nici o congestie. Şi din nou dormise fără întreruperi toată noaptea, nemaifiind chinuită de nici un coşmar. Chiar şi Angela fu nevoită să accepte că era posibil ca David să

fi avut dreptate cu privire la efectele binefăcătoare ale glumei sale prostești, cu măștile de Halloween.

Din păcate, un coșmar avusese însăși Angela. Fusese un vis în care se făcea că se întorcea acasă de la cumpărături, încărcată cu pungi pline cu articole de băcănie, și găsea bucătăria inundată în sînge. Dar nu era un sînge uscat. Era un sînge proaspăt, ce se scurgea de pe pereți alcătuind bălți pe pardoseală.

După tratamentul respiratoriu al lui Nikki, Angela îi ascultă cu atenție pieptul. În mod categoric, acesta era curat. Spre bucuria lui Nikki, Angela îi spuse că putea să se ducă la școală.

În ciuda posibilității de a începe să plouă, David insistă să plece la spital cu bicicleta. Angela nu încercă să-l facă să se răzgîndească. Intuia că însuși faptul că el era în stare să dea dovadă de entuziasm pentru așa ceva constituia un semn bun.

După ce o lăsă pe Nikki la școală, Angela își continuă drumul spre laborator, nerăbdătoare să se apuce de muncă. De obicei, lunea era foarte mult de lucru, deoarece în cursul week-end-ului se strîngeau o mulțime de analize care trebuia să fie prelucrate. Intrînd repede în biroul ei, abia după ce-și agățase pardesiul în cuier îl observă pe Wadley. Acesta stătea în picioare, nemișcat, lîngă ușa de comunicare.

– Bună dimineața, zise Angela, încercînd să pară voioasă.

Lăsîndu-și haina în cuier, se întoarse cu fața către șeful ei.

Imediat îi fu clar că acesta era nemulțumit.

– Mi s-a adus la cunoștință că ai făcut o autopsie aici, în laborator, zise Wadley, mînios.

– Este adevărat, recunoscu Angela. Dar am făcut-o în timpul meu liber.

– E posibil s-o fi făcut în timpul dumitale liber, însă autopsia a fost făcută în laboratorul meu, replică Wadley.

– Nu neg că am folosit facilitățile spitalului, spuse Angela, nefiind de acord cu afirmația că laboratorul îi aparținea lui Wadley; făcea parte din dotarea spitalului.

Wadley nu era decît un salariat al acestuia, întocmai ca și ea.

– Ți s-a atras atenția în mod foarte clar că autopsiile nu sînt permise.

– Mi s-a atras atenţia în mod foarte clar că autopsiile nu sînt plătite de CMV.

Privirea rece ca de gheaţă a lui Wadley sfredeli ochii Angelei.

– În cazul acesta dă-mi voie să lămuresc o neînţelegere, zise el. În cadrul acestei secţii nu se va face nici o autopsie decît cu acordul meu. Eu sînt cel care conduce această secţie, nu dumneata. Şi-n afară de asta, am dat dispoziţii ca laboranţii să nu prelucreze lamelele, culturile sau mostrele de toxicologie.

Cu aceste cuvinte, Wadley se înapoie în biroul său şi închise uşa de comunicare, trîntind-o.

Ca de obicei după una dintre confruntările lor tot mai frecvente, Angela era supărată. De cum îşi recăpătă stăpînirea de sine, scoase pe masa de lucru probele de ţesuturi, culturile şi mostrele de toxicologie pe care le prelevase de la Mary Ann. Apoi ambală cu grijă culturile şi materialul toxicologic şi trimise totul la secţia din Boston în cadrul căreia lucrase ea în trecut. Avea acolo destui prieteni la care să apeleze pentru prelucrarea lor. Probele de ţesuturi le păstră, intenţionînd să studieze ea însăşi lamelele.

David îşi făcu rondul de vizite la pacienţi, lăsîndu-l în mod deliberat la urmă pe Jonathan. Cînd intră în camera lui, avu un şoc – patul era gol.

Presupunînd că fusese transferat pentru cine ştie ce motiv ridicol în altă încăpere, aşa cum se întîmplase şi cu John Tarlow, David se duse la camera asistentelor să întrebe unde îl putea găsi pe Jonathan. Janet Colburn îl informă că domnul Eakins fusese transferat în cursul nopţii, de către medicul de gardă, la grupul de terapie intensivă.

David rămase mut de uimire.

– Domnul Eakins avea dificultate respiratorie şi a intrat în comă, adăugă Janet.

– De ce n-am fost chemat? întrebă David.

– Aveam dispoziţie să nu vă chemăm, răspunse Janet.

– Dată de către cine?

– De Michael Caldwell, directorul spitalului pentru probleme de ordin medical.

– Asta-i absurd! strigă David. De ce...?

– Ni s-a spus că, dacă veţi avea de pus unele întrebări, să o sunaţi pe doamna Beaton, zise Janet. Nu daţi vina pe noi.

David era înnebunit de furie. Directorul adjunct medical nu avea dreptul de a emite un astfel de ordin. David nu auzise niciodată o asemenea absurditate. Era suficient de rău că aceşti administratori îşi permiteau să-i dea sfaturi, dar a interveni în mod atît de brutal în îngrijirea unui bolnav constituia o totală încălcare a drepturilor lui de medic.

David înţelegea totuşi că nu cu asistenta şefă trebuia să discute. Plecă imediat din camera asistentelor, în căutarea pacientului său. În cele din urmă, constată că starea lui Jonathan era, într-adevăr, critică. Bolnavul era în comă şi conectat la plămînul artificial, aşa cum foarte de curînd fusese şi Mary Ann. David îi auscultă pieptul. Şi Jonathan făcuse pneumonie. Cercetînd punga de perfuzii, văzu că lui Jonathan i se administrau în mod continuu antibiotice intravenoase.

Se duse la pupitrul central să studieze foaia de observaţii a lui Jonathan. Îşi dădu repede seama că evoluţia stării acestuia începuse să semene aidoma cu cea a celor trei pacienţi ai săi decedaţi. Jonathan manifestase probleme ale aparatului gastrointestinal, ale sistemului nervos central şi ale sistemului circulator.

David luă receptorul s-o sune pe Helen Beaton, cînd coordonatorul grupului de terapie intensivă îl bătu uşor pe umăr şi-i înmînă un alt telefon. Îl căuta Charles Kelley.

– M-au informat asistentele că ai venit la grupul de terapie intensivă, zise acesta. Le-am rugat să mă cheme în clipa în care vei apărea. Voiam să-ţi aduc la cunoştinţă că de cazul Eakins se va ocupa un alt medic din cadrul CMV-ului.

– Nu puteţi face asta, protestă David, mînios.

– Fii calm, doctore Wilson, replică Kelley. Bineînţeles că CMV-ul poate să transfere un bolnav în îngrijirea altui doctor, şi

chiar asta am făcut. Am încunoştiinţat şi familia, şi ei au fost perfect de acord.

– De ce? întrebă David, al cărui glas îşi pierduse aproape toată iritarea la aflarea veştii că în spatele acelei schimbări se ascundeau şi rudele bolnavului.

– Considerăm că dumneata eşti prea mult implicat emoţional, răspunse Kelley. Am decis de comun acord că ar fi mai bine pentru toţi dacă ţi s-ar lua cazul. În felul acesta ţi se va da o şansă să te linişteşti. Sînt conştient că ai fost foarte stresat. David nu ştia ce să creadă şi, cu atît mai puţin, ce să zică. Se gîndi să atragă atenţia asupra faptului că starea lui Jonathan se înrăutăţise întocmai aşa cum se temuse el, dar decise că era preferabil să tacă. Nu era probabil ca Kelley să ţină seama de ce ar fi avut el de spus. Nu uita ce am discutat ieri, continuă Kelley. Sînt convins că, dacă vei reflecta puţin, vei înţelege punctul nostru de vedere.

Cînd închise telefonul, David oscila între două stări de spirit. Pe de o parte, încă mai era furios că i se luase cazul printr-o decizie unilaterală, iar pe de alta, în spusele lui Kelley exista un sîmbure de adevăr. David nu trebuia decît să se uite la mîinile sale tremurînde pentru a recunoaşte că era mult prea implicat emoţional.

Cu paşi nesiguri, ieşi din grupul de terapie intensivă. Cînd trecu pe lîngă Jonathan, nici măcar nu se uită la el. Ajuns pe coridor, constată, privindu-şi ceasul, că era prea devreme pentru a se duce la cabinetul său, aşa că se duse la fişierul cu foile de observaţii ale bolnavilor.

Scoase foile referitoare la Marjorie, John şi Mary Ann. Instalîndu-se în intimitatea cabinei de dictare, revăzu fiecare foaie de observaţii, recapitulînd respectivele evoluţii în decursul perioadei de spitalizare. Citi toate recomandările lui, toate însemnările asistentelor şi se uită la toate datele obţinute de la laborator şi la rezultatele testelor de diagnosticare.

Încă nu renunţase la ideea că răspunzătoare pentru sfîrşitul nefast în toate cele trei cazuri era o infecţie necunoscută, ceva ce pacienţii lui contractaseră în timpul în care se aflaseră în spital.

O astfel de infecţie se numea infecţie nosocomială. David citise despre asemenea incidente survenite în alte spitale. Toţi pacienţii lui avuseseră pneumonie, însă fiecare caz fusese cauzat de către o tulpină bacteriană diferită. În mod cert, pneumonia fusese rezultatul vreunei infecţii preliminare.

Singurul element comun în toate cele trei cazuri fusese istoricul bolii. Toţi pacienţii fuseseră trataţi de cancer, cu diverse combinaţii de chirurgie, chimioterapie şi radioterapie. Dintre toate aceste tratamente, singurul comun pentru toţi pacienţii fusese chimioterapia.

David ştia foarte bine că unul din efectele secundare al chimioterapiei era scăderea rezistenţei la infecţii a bolnavului prin afectarea sistemului imunologic. Se întrebă dacă era posibil ca aceasta să aibă vreo legătură cu rapida evoluţie negativă a acelor bolnavi. Oncologul, expertul în astfel de probleme, acordase totuşi o mică importanţă acestui factor, deoarece în toate cele trei cazuri chimioterapia se încheiase cu mult înaintea spitalizării. Sistemele imunologice ale celor trei pacienţi reveniseră de mult la normal.

Pagerul de la centura lui David îi întrerupse gîndurile. Uitîndu-se la ecranul cu diode lichide, recunoscu numărul: era cel al camerei de gardă. Punînd la locul lor foile de observaţii, porni în grabă spre parter.

Pacientul era Donald Anderson, un alt vizitator frecvent al lui David. Diabetul lui Donald era deosebit de greu de controlat şi constituia principala cauză a deselor sale motive de a se prezenta la medic. Venirea sa de acum nu făcea excepţie. Cînd intră în cabinetul de cosultaţii, David îşi dădu imediat seama că zahărul din sîngele lui Donald scăpase de sub control. Donald era într-o stare semicomatoasă.

David ceru efectuarea unei verificări complete a glicemiei şi începu un tratament intravenos. Cît timp aşteptă rezulatele de la laborator, stătu de vorbă cu Shirley Anderson, soţia lui Donald.

– De o săptămînă îi este rău, se plînse aceasta. Dar ştiţi şi dumneavoastră cît e de încăpăţînat.

– Cred că va trebui să-l internăm, zise David. Va dura cîteva zile pînă cînd îi vom stabili un nou regim.

– Chiar speram să-l internaţi, spuse Shirley. E greu cînd el este în starea asta, cu copiii şi cu toate celelalte probleme.

Cînd obţinu rezultatele privitoare la glicemie, David se miră că Donald nu fusese şi mai lipsit de vlagă decît era. Revenind să discute cu el – acum lucid datorită perfuziilor – reacţionă cu întîrziere la vederea unui chip cunoscut, zărit din mers, într-unul din celelalte cabinete de consultaţii: era Caroline Helmsford, prietena lui Nikki. Alături de ea se afla doctorul Pilsner.

David se strecură pe lîngă Caroline, trecînd faţă-n faţă cu doctorul Pilsner. Fetiţa se uită la David cu ochi rugători. Partea de jos a feţei îi era acoperită de o mască prin care primea oxigen. Tenul îi era cenuşiu, cu o uşoară nuanţă albăstrie. Respira anevoie.

Doctorul Pilsner tocmai îi ausculta pieptul. Cînd îl văzu pe David, îi zîmbi. De cum termină examinarea, îl luă pe David deoparte.

– Sărmana copilă trece prin clipe grele, comentă el.

– Ce nu-i în ordine? se interesă David.

– Situaţia obişnuită, răspunse doctorul Pilsner. Este congestionată şi are o febră cam mare.

– O veţi interna? întrebă David.

– Categoric. Dumneata ştii mai bine decît alţii că nu ne putem asuma riscuri cînd e vorba de astfel de probleme.

David încuviinţă printr-o înclinare a capului. Într-adevăr, ştia. Se uită încă o dată la Caroline, care se chinuia să respire. Pe patul acela mare din cabinetul medical părea foarte mică şi extrem de vulnerabilă. Vederea ei îl făcu să se gîndească îngrijorat la Nikki. Dată fiind fibroza ei chistică, pe pat s-ar fi putut să fie Nikki, nu Caroline.

– Sînteţi căutată la telefon de medicul legist şef, îi spuse Angelei una dintre secretare.

Angela ridică receptorul.

– Sper că nu te deranjez? zise Walt.

– Absolut deloc, răspunse Angela.

– Am căpătat cîteva date de ultimă oră în legătură cu autopsia lui Hodges, anunţă Walt. Te interesează?

– Categoric, îl asigură Angela.

– Mai întîi de toate, tipul avea în fluidul ocular o însemnată cantitate de alcool, zise Walt.

– Nu ştiam că aşa ceva s-ar putea detecta după un timp atît de îndelungat, se miră Angela.

– Dacă putem obţine fluid ocular, este uşor, spuse medicul legist. Alcoolul e destul de stabil. De asemenea, am primit confirmarea că ADN-ul pielii de sub unghiile lui este diferit de al său propriu. Aşa că, în mod indubitabil, pielea provine de la ucigaş.

– Ce se ştie despre particulele acelea de carbon din piele? întrebă Angela. V-aţi mai gîndit la ele?

– Ca să fiu sincer, nu m-am gîndit prea mult. Însă mi-am schimbat părerea în legătură cu faptul că ar fi contemporane cu lupta dintre victimă şi asasin. Mi-am dat seama că particulele se aflau în dermă, nu în epidermă. Trebuie să fi fost o rană mai veche, ca de pildă o înţepătură cu creionul, de pe vremea cînd era la şcoala primară. Eu însumi am o astfel de urmă pe braţ.

– Am şi eu una în palma mîinii drepte, zise Angela.

– Motivul pentru care nu m-am ocupat prea mult de caz este că n-a existat presiune nici din partea procurorului general al statului, nici din cea a poliţiei statale. Din păcate, am fost supraaglomerat cu alte cazuri, la care se face o presiune enormă.

– Înţeleg, spuse Angela. Problema continuă totuşi să mă intereseze. Dacă mai apar noutăţi, te rog să mi le aduci la cunoştinţă.

După ce închise telefonul, Angela rămase cu gîndurile îndreptate asupra afacerii Hodges, întrebîndu-se ce făcea Phil Calhoun. De cînd îl vizitase şi-l angajase, nu mai avusese nici o veste de la el. Gîndul la Hodges şi la Calhoun îi readuse în minte sentimentul de vulnerabilitate pe care-l avusese cînd David plecase noaptea de acasă pentru a se duce la spital.

Uitîndu-se la ceas, Angela îşi dădu seama că era timpul să ia pauza de prînz. Deconectă microscopul electronic, îşi înhăţă din cuier pardesiul, ieşi din clădire şi se duse la maşină. Îi declarase lui David că voia să aibă un revolver şi vorbise serios.

În Bartlet nu existau magazine cu articole de sport, dar magazinul de articole de uz casnic Staley's avea o serie de arme de foc. Cînd Angela explică exact ce dorea, domnul Staley deveni într-o clipă serviabil. O întrebă ce motive o îndemnau să cumpere un revolver. Aflînd că scopul era apărarea locuinţei sale, negustorul îi recomandă o puşcă de vînătoare.

Pentru a-şi face alegerea, Angela nu avu nevoie de mai mult de un sfert de oră. Cumpără o puşcă de vînătoare de calibrul doisprezece, cu repetiţie. Domnul Staley fu mai mult decît fericit să-i arate cum să încarce şi cum să descarce arma. Avu deosebită grijă să-i explice funcţionarea siguranţei trăgaciului. Arma de foc se vindea însoţită de o broşură, şi domnul Staley o îndemnă s-o citească.

În drumul de înapoiere la maşină, Angela se simţea jenată cu pachetul ei, deşi insistase ca domnul Staley să-l învelească într-o hîrtie groasă, cafenie; obiectul dinăuntru era, oricum, uşor de recunoscut. Pînă acum, nu cărase niciodată o puşcă. În cealaltă mînă ţinea o cutie cu cartuşe.

Cu un sentiment de imensă uşurare, puse puşca în portbagajul maşinii. Îndreptîndu-se către portiera de pe partea şoferului, aruncă, dincolo de parc, o privire spre clădirea secţiei de poliţie şi avu o ezitare. De cînd cu confruntarea cu Robertson, în dimineaţa precedentă, se simţise vinovată. De asemenea, ştia că David avusese dreptate. Din partea ei, fusese o nesăbuinţă să şi-l facă duşman pe şeful poliţiei, chiar dacă acesta era un imbecil fără pereche.

Dînd drumul portierei maşinii, traversă spaţiul verde şi intră în secţia de poliţie. După un minut de aşteptare, Robertson se îndură s-o primească.

– Sper că nu vă deranjez, spuse Angela.

– Nici un deranj, mîrîi el, în timp ce ea păşea în încăpere.

– Nu vreau să vă răpesc mult timp, zise Angela, luînd loc pe un scaun.

– Sînt un slujbaş la dispoziţia cetăţenilor, replică Robertson, cu obrăznicie.

– Am venit ca să-mi cer scuze pentru ieri.

– Oh? exclamă Robertson, în mod vădit luat prin surprindere.

– Purtarea mea a fost total nepotrivită, spuse Angela, şi îmi pare rău. Asta s-a întîmplat numai fiindcă am fost realmente copleşită de descoperirea acelui cadavru în casa mea.

– Ei bine, este amabil din partea dumitale că ai venit, zise Robertson, vizibil tulburat. Nu se aşteptase la aşa ceva. Îmi pare rău de Hodges. Vom ţine cazul deschis şi vă vom da de ştire dacă mai apare vreun indiciu.

– Ceva a apărut în dimineaţa aceasta, spuse Angela, vorbindu-i apoi lui Robertson despre posibilitatea ca ucigaşul lui Hodges să fi avut pe braţ o depunere de carbon provenită de la un creion.

– De la un creion? repetă Robertson mirat.

– Da, confirmă Angela. Ridicîndu-se în picioare, întinse braţul stîng cu palma în sus şi-i arătă o mică pată neagră, sub piele. Ceva asemănător cu asta, îi explică ea. M-am ales cu ea în clasa a treia.

– Oh, înţeleg, spuse Robertson, dînd din cap în vreme ce un zîmbet ambiguu îi flutură în colţurile gurii. Ei bine, îţi mulţumesc pentru pont.

– Tocmai m-am gîndit să vi-l pasez, zise Angela. Medicul legist mai spunea şi că pielea de sub unghiile lui Hodges era, în mod indiscutabil, a asasinului. S-a efectuat o verificare a ADN-ului.

– Necazul este că, fără un suspect, idioţeniile astea supersofisticate, cu ADN-ul, nu sînt de mare folos, replică Robertson.

– S-a vorbit cîndva despre un orăşel din Anglia, în care un caz de viol a fost rezolvat cu ajutorul amprentelor de ADN, remarcă Angela. Tot ce-au avut de făcut a fost să-i supună pe toţi locuitorii oraşului la un test de ADN.

– Aoleu! exclamă Robertson. Îmi pot imagina ce ar zice Uniunea Americană a Drepturilor Civice dacă aş încerca să fac chestia asta aici, în Bartlet.

– Nu sugerez s-o faceţi, spuse Angela, dar voiam să aveţi cunoştinţă de amprenta ADN.

– Îţi mulţumesc, zise Robertson. Şi-ţi mulţumesc că ai venit pe-aici, adăugă, ridicîndu-se în picioare cînd Angela îşi părăsi scaunul, pregătindu-se de plecare.

Uitîndu-se pe fereastră, o urmări cu privirea pe Angela pînă cînd aceasta urcă în maşină. În timp ce ea demara, Robertson luă telefonul şi apăsă una din tastele cu formare automată a numărului.

– N-o să vă vină să credeţi, dar femeia aia nu se lasă. E ca un cîine care a înhăţat un os.

Faptul că încercase să lămurească lucrurile cu Robertson o făcea pe Angela să se simtă mai bine. Totodată, nu se amăgea singură, crezînd că ar fi schimbat cu ceva situaţia. În mod intuitiv, ştia că el tot nu avea să mişte nici măcar un deget pentru a contribui la rezolvarea cazului Hodges.

Cînd ajunse la spital, constată că toate locurile de parcare rezervate pentru personalul medical din apropierea intrării din spate a spitalului erau ocupate. Fu nevoită să zigzagheze înainte şi înapoi, în căutarea unui loc liber. Negăsind nici unul, îşi continuă drumul pînă în parcarea superioară. În cele din urmă, zări unul tocmai în colţul cel mai îndepărtat. Îi luă aproape cinci minute să se întoarcă pe jos la uşa spitalului.

– Asta nu-i ziua mea norocoasă, zise ea cu voce tare cînd intră în clădire.

– Dar garajul cu parcare nici măcar n-o să poată fi văzut din oraş, protestă Traynor, vorbind la telefon şi abia ascunzîndu-şi frustrarea. Discuta cu Ned Banks, care, în anul precedent, devenise unul dintre consilierii oraşului. Nu, nu, nu! repetă el. Nu trebuie să arate ca un buncăr din al Doilea Război Mondial. De ce să nu ne întîlnim cîndva la spital, ca să-ţi arăt macheta? Te asigur că e destul de atrăgătoare. Şi dacă Spitalul Orăşenesc

Bartlet intenţionează să devină spitalul de bază al statului, garajul ăsta ne este necesar.

Collette, secretara lui Traynor, intră în încăpere şi puse pe mapa din faţa acestuia o carte de vizită. În momentul acela Ned continua să susţină că Bartle-ul avea să-şi piardă farmecul. Traynor luă cartea de vizită. Pe cartonaş scria: „Phil Calhoun, detectiv particular, servicii garantat mulţumitoare." Traynor acoperi cu mîna receptorul şi şopti:

– Cine dracu' este acest Calhoun?

– Nu l-am mai văzut niciodată, răspunse Collette, înălţînd din umeri, dar el afirmă că vă cunoaşte. Oricum, aşteaptă afară. Eu trebuie să dau o fugă pînă la oficiul poştal.

Traynor îşi flutură mîna către secretara sa în semn de la revedere, apoi lăsă pe masă cartea de vizită. Între timp, Ned continua să deplîngă recentele schimbări din Bartlet, mai ales construirea blocurilor de locuinţe comune în apropierea autostrăzii interstatale.

– Ascultă, Ned, sînt nevoit să plec rapid, îi reteză Traynor vorba. Sper cu adevărat să te gîndeşti puţin la acest garaj al spitalului, dotat cu posibilităţi de parcare. Ştiu că Wiggins a vorbit împotriva lui, dar pentru spital e important. Şi, sincer, am nevoie de toate voturile pe care le pot obţine.

Scîrbit, Traynor puse receptorul în furcă. Îi era greu să înţeleagă miopia majorităţii consilierilor. Nici unul din ei nu părea să-şi dea seama de importanţa economică a spitalului, şi acest lucru făcea ca funcţia lui de preşedinte al consiliului de conducere al acestuia să devină mult mai dificilă.

Cu prudenţă, Traynor aruncă o privire în anticamera biroului, ca să-l vadă pe detectivul particular pe care se presupunea că l-ar fi cunoscut. Un bărbat corpolent, îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată în alb şi negru, răsfoia unul din rapoartele trimestriale ale spitalului. Lui Traynor îi păru vag cunoscut, fără totuşi a şti de unde.

Îl invită pe Calhoun în birou. În timp ce dădeau mîna, Traynor îşi scormonea memoria, însă tot fără nici un rezultat. Îi arătă vizitatorului său un fotoliu, şi amîndoi luară loc.

Abia cînd Calhoun menționă că fusese polițist statal se lămuri Traynor.

– Îmi amintesc, zise el. Pe vremuri erai prieten cu fratele lui Harley Strombell.

Calhoun confirmă printr-o înclinare a capului și-l complimentă pe Traynor pentru memoria sa.

– Niciodată nu uit un chip, se lăudă acesta.

– Voiam să vă pun cîteva întrebări în legătură cu doctorul Hodges, spuse Calhoun, trecînd direct la subiect.

Cu gesturi nervoase, Traynor răsucea între degete ciocănelul pe care-l folosea în ședințele consiliului executiv al spitalului. Nu-i plăcea să răspundă unor întrebări referitoare la Hodges, și totuși se temea să refuze. N-ar fi vrut să facă din asta o problemă. Dorea doar ca toată povestea aceasta neplăcută cu Hodges să dispară.

– Interesul dumitale esta personal sau profesional? îl întrebă pe Calhoun.

– O combinație, răspunse detectivul.

– Ai fost angajat?

– S-ar putea spune și așa.

– De către cine?

– Nu-mi este îngăduit să numesc persoana. Ca om al legii, sînt sigur că înțelegeți.

– Dacă te aștepți ca eu să fiu cooperant, ar trebui să fii dumneata însuți puțin mai sincer.

Calhoun își scoase din buzunar cutia de Antonio y Cleopatra, întrebă dacă i se îngăduia să fumeze și-i oferi un trabuc lui Traynor, dar acesta îl refuză. Calhoun și-l aprinse tacticos pe-al său. Suflă spre tavan un nor de fum și apoi vorbi:

– Familia este interesată să afle cine a fost răspunzător de moartea brutală a doctorului.

– E ceva lesne de înțeles, încuviință Traynor. Îmi poți da cuvîntul dumitale că vei fi discret cu orice aș spune?

– Absolut.

– Atunci, e-n ordine. Ce anume vrei să mă întrebi?

– Sînt în curs de alcătuire a unei liste de persoane care îl antipatizau pe Hodges, zise Calhoun. Ştiţi pe cineva care ar trebui să fie inclus în lista mea?

– Jumătate din locuitorii oraşului, răspunse Traynor, izbucnind într-un rîs scurt. Dar nu m-aş simţi în largul meu dacă aş da nume.

– Înţeleg că l-aţi văzut pe Hodges în noaptea crimei, spuse Calhoun.

– Hodges a dat buzna într-o şedinţă pe care o ţineam la spital, preciză Traynor. Ăsta era un obicei neplăcut de-al lui, pe care şi-l permitea mult prea des.

– Înţeleg că Hodges era mînios.

– De unde ai auzit amănuntul acesta?

– Am stat de vorbă cu o serie de persoane din oraş.

– Hodges era mînios tot timpul, zise Traynor. Era cronic nemulţumit de modul în care conducem noi spitalul. Vezi dumneata, doctorul Hodges avea în legătură cu această instituţie o concepţie de proprietar. De asemenea, avea o gîndire învechită. Era un doctor de şcoală veche, care a condus spitalul într-o perioadă caracterizată printr-o situaţie economică înfloritoare, aducătoare de profit. Nu avea absolut nici un simţ al aprecierii noului mediu de asistenţă medicală coordonată şi de competiţie managerială. Pur şi simplu, nu înţelegea.

– Cred că nici eu nu ştiu prea multe despre asemenea chestiuni, recunoscu Calhoun.

– Mai bine ai învăţa, îl sfătui Traynor, deoarece este o problemă actuală. În ce plan de ocrotire a sănătăţii eşti încadrat?

– La CMV, declară Calhoun.

– Bravo! îl felicită Traynor. Îngrijire medicală coordonată. Faci deja parte din ea şi nici măcar nu ştii.

– Înţeleg că atunci cînd doctorul Hodges a dat buzna peste şedinţa dumneavoastră de la spital, avea la el nişte foi de observaţii de-ale spitalului, zise Calhoun.

– Nişte fragmente din unele foi de observaţii, îl corectă Traynor. Dar eu nu m-am uitat la ele. Intenţionam ca a doua zi să iau prînzul cu el şi să discutăm problema care-l frămînta. Fără

îndoială, era ceva legat de foştii lui pacienţi. Se plîngea mereu că acestora nu li se acorda atenţia cuvenită unor VIP-uri. Sincer să fiu, omul era o adevărată pacoste.

– O deranja doctorul Hodges pe Helen Beaton, cea care devenise de curînd director general al spitalului?

– Oh, Dumnezeule, da! confirmă Traynor. Hodges nu se jena să năvălească în biroul ei la orice oră din zi. Helen Beaton a fost, probabil, persoana care a avut cel mai mult de suferit de pe urma beţelor în roate puse de Hodges. În definitiv, ea ocupase fostul lui post. Şi cine se pricepea mai bine decît el să-i facă greutăţi?

– Înţeleg că în noaptea aceea în care el a dat buzna peste şedinţa dumneavoastră, l-aţi întîlnit pe Hodges a doua oară, zise Calhoun.

– Din păcate, da, recunoscu Traynor. La han. După cele mai multe şedinţe de la spital, de regulă ne ducem la han. În noaptea aceea, Hodges se afla acolo, bînd ca de obicei, şi tot ca de obicei pus pe harţă.

– A avut o discuţie neplăcută cu Robertson?

– Bineînţeles.

– Şi cu Sherwood?

– Cu cine ai stat de vorbă? întrebă Traynor.

– Doar cu cîţiva localnici ai oraşului, răspunse Calhoun. Înţeleg că şi doctorul Cantor a spus cîteva lucruri jignitoare despre Hodges.

– Nu ţin minte. Dar de ani de zile nu-l înghiţea pe Hodges.

– Cum aşa?

– Hodges a preluat radiologia şi patologia pentru spital. Voia ca spitalul să sporească profiturile neaşteptate pe care le aduceau acele secţii de pe urma echipamentelor aflate în proprietatea spitalului.

– Dar dumneavoastră? întrebă Calhoun. Am auzit că nici dumneavoastră nu-l îndrăgeaţi pe Hodges.

– Ţi-am mai spus – individul era o pacoste şi un dobitoc. Conducerea spitalului era îndeajuns de dificilă şi fără amestecul lui continuu în treburile noastre.

– Am auzit că ar fi fost ceva personal, insistă Calhoun. Ceva în legătură cu sora dumneavoastră.

– Ia te uită! Da' ştiu că ai surse bune.

– Simple bîrfe de prin oraş.

– Ai dreptate, recunoscu Traynor. Nu-i nici un secret. Sora mea, Sunny, s-a sinucis după ce Hodges a anulat privilegiile de care se bucura soţul ei în spital.

– Aşa că dumneavoastră îl socoteaţi vinovat pe Hodges?

– Mai mult la vremea aceea decît acum, preciză Traynor. La naiba! Soţul lui Sunny era un beţivan. Hodges ar fi trebuit să-i retragă dreptul de a profesa înainte ca nenorocitul acela să fi apucat să facă realmente vreun rău.

– O ultimă întrebare, zise Calhoun. Ştiţi cine l-a ucis pe doctorul Hodges?

Traynor izbucni în rîs, apoi clătină din cap.

– N-am nici cea mai mică idee şi nici nu-mi pasă, spuse el apoi. Singurul lucru de care-mi pasă este efectul pe care s-ar putea să-l aibă moartea lui asupra spitalului.

Calhoun se ridică în picioare şi îşi strivi trabucul într-o scrumieră de pe colţul biroului lui Traynor.

– Fă-mi un serviciu, zise Traynor. Eu ţi-am înlesnit lucrurile, deşi nu eram obligat să-ţi spun nimic. Tot ce-ţi cer eu este să nu dai amploare acestei afaceri cu Hodges. Dacă descoperi cine a fost făptaşul şi intenţionezi să-l dai pe individ în vileag, mai înainte încunoştinţează-mă pe mine, ca spitalul să-şi poată lua unele măsuri în legătură cu publicitatea, mai ales dacă ucigaşul ar avea ceva de-a face cu spitalul. Şi fără asta ne confruntăm actualmente cu o problemă de relaţii cu publicul referitoare la o altă chestiune. Nu avem nevoie ca imaginea noastră să aibă de suferit şi prin altceva.

– Mi se pare raţional.

După ce îl conduse pe Calhoun spre ieşire, Traynor reveni la biroul său, căută numărul de telefon de la Boston al Clarei Hodges şi formă cifrele.

– Vreau să te întreb ceva, îi spuse el după obişnuitele introduceri glumeţe. Îţi este cunoscut un domn cu numele de Phil Calhoun?

– Din cîte îmi amintesc, nu, zise Clara. De ce mă-ntrebi?

– Chiar adineauri a fost în biroul meu, îi explică Traynor. E detectiv particular. A venit ca să pună întrebări referitoare la Dennis. A dat de înţeles că ar fi fost angajat de către familie.

– Te asigur că eu una n-am angajat nici un detectiv particular, spuse Clara. Şi nici nu-mi pot imagina pe altcineva din familie făcînd aşa ceva, mai ales fără ştirea mea.

– De asta mă temeam. Dacă mai afli alte lucruri despre individul ăsta, te rog să-mi dai de ştire.

– Cu siguranţă, aşa voi face, zise Clara.

Traynor închise telefonul şi oftă. Avea neplăcutul presentiment că urmau şi alte necazuri. Chiar şi de dincolo de mormînt, Hodges era un blestem.

– V-a mai venit o pacientă, spuse Susan, dîndu-i lui David fişa medicală. I-am zis să intre imediat. Este una dintre asistentele de la etajul întîi.

David luă fişa şi intră în cabinetul de consultaţii. Asistenta era Beverly Hopkins. David o cunoştea vag; ea lucra în schimbul de noapte.

– Care-i problema? o întrebă, zîmbind.

Beverly stătea pe masa de consultaţii. Era o femeie înaltă şi suplă, cu păr castaniu-deschis. Ţinea în mînă o tăviţă renală pe care i-o dăduse Susan ca să poată voma. Faţa îi era palidă.

– Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Wilson, spuse Beverly. Cred că este o gripă. Aş sta, pur şi simplu, în pat, dar, aşa cum ştiţi, sîntem îndemnate să venim la dumneavoastră, în caz că avem de gînd să ne luăm o zi liberă.

– Nici o problemă, o linişti David. Pentru asta mă aflu aici. Ce simptome ai?

Simptomele erau asemănătoare cu cele ale celorlalte patru asistente: stare generală proastă, uşoare neplăceri de natură gastrointestinală şi subfebrilitate. David fu de acord cu diagnosticul

pe care îl presupusese Beverly. O trimise acasă pentru odihnă în pat, recomandîndu-i să bea cît mai multe lichide şi să ia aspirină în funcţie de necesitate.

După ce îşi termină programul de lucru în cabinet, David se duse la spital, să-şi vadă pacienţii. Pe drum, începu să reflecteze că, pînă acum, singurele persoane pe care le văzuse suferind de gripă fuseseră asistente medicale şi toate cinci făceau parte din personalul de la etajul întîi.

Se opri în loc, întrebîndu-se dacă doar printr-o simplă coincidenţă asistentele proveneau toate de la acelaşi etaj la care fuseseră internaţi toţi pacienţii lui care sfîrşiseră prin a muri. Bineînţeles, nouăzeci la sută dintre bolnavi se duceau la etajul întîi, însă lui David i se părea ciudat că nici o asistentă de la sala de operaţii sau de la camera de gardă nu se îmbolnăvea de gripă.

David îşi reluă mersul şi gîndurile i se îndreptară iar spre posibilitatea ca pacienţii lui să fi murit din cauza unei boli infecţioase contractate în spital. Poate că exista o legătură şi cu simptomele de tip gripal pe care le prezentau asistentele. Adoptînd o abordare dialectică a problemei, David îşi puse o întrebare: „Dar dacă asistentele, care, în general, erau sănătoase, se alegeau cu o boală relativ uşoară atunci cînd erau expuse la acea maladie misterioasă, iar pacienţii care fuseseră trataţi prin chimioterapie şi care, drept urmare, aveau un sistem imunologic oarecum compromis căpătau o boală cu evoluţie fulgerătoare şi sfîrşit fatal?“

David socotea că raţionamentul acesta era valabil, însă cînd încercă să se gîndească la vreo boală cunoscută care să se potrivească la situaţia de fapt nu reuşi să găsească nici una. Acea boală ar fi trebuit să afecteze funcţiile gastrointestinale, sistemul nervos central şi sîngele, şi totuşi să fie greu de diagnosticat chiar şi pentru un expert în domeniu, aşa cum era doctorul Martin Hasselbaum.

Dar dacă ar fi vorba de un agent toxic existent în mediul ambiant? se întrebă David. Îşi aminti de simptomul cu salivaţie excesivă al lui Jonathan. Acela îl făcuse pe David să se gîndească

la o otrăvire cu mercur. Chiar şi aşa, ideea că ar fi putut să fie implicată vreo otravă părea trasă de păr. Cum s-ar fi răspîndit respectiva otravă? Dacă ar fi fost aeropurtată, s-ar fi îmbolnăvit, prezentînd aceleaşi simptome mai multe persoane, nu numai patru pacienţi şi cinci asistente medicale. David decise să se abţină să tragă vreo concluzie înainte de a primi rezultatele analizelor de toxicologie referitoare la Mary Ann.

Grăbind pasul, David urcă la etajul întîi. Pacienţii care îi mai fuseseră lăsaţi în îngrijire se simţeau bine. Nici măcar Donald nu necesita o prea mare atenţie, deşi David îi reglă din nou dozajul insulinei.

După ce îşi termină vizitele, David coborî la parter, s-o caute, la laborator, pe Angela. O găsi în zona rezervată chimiei, încercînd să rezolve o problemă cu ajutorul unuia dintre analizoarele cu mulţi parametri.

– Ai şi terminat? îl întrebă Angela, zărindu-l.

– Se mai întîmplă şi excepţii, răspunse David.

– Ce mai face Eakins?

– O să-ţi spun mai tîrziu.

Angela se uită la el cu atenţie.

– E totul în ordine? îl întrebă apoi.

– Nu prea, recunoscu David. Dar nu vreau să discut despre asta acum.

Angela se scuză faţă de laborantul cu care lucra şi îl luă pe David deoparte.

– Cînd am venit aici azi-dimineaţă, am avut o mică surpriză, îi spuse ea. Wadley era cumplit de furios din cauza autopsiei făcute de mine.

– Îmi pare rău, zise David.

– Nu-i vina ta, îl linişti Angela. Wadley e, pur şi simplu, un dobitoc. A fost rănit în orgoliul său. Problema e că nu a vrut să permită prelucrarea nici uneia din probe.

– Fir-ar al naibii! înjură David. Mă interesa foarte mult să aflu rezultatele analizei de toxicologie.

– Nu-i nevoie să-ţi faci griji. Am trimis probele de toxicologie şi culturile la Boston. Lamelele o să le fac eu. De fapt,

voi rămîne diseară la laborator ca să mă ocup de ele. Vrei să pregăteşti tu cina pentru tine şi Nikki?

David o asigură că avea să se achite cu plăcere de această sarcină.

Plecînd de la spital, David se simţea cuprins de un sentiment de uşurare. Mersul cu bicicleta în aerul proaspăt din New England era înviorător. Cînd intră, pedalînd, pe aleea de acces către casă, îi păru rău că drumul se terminase.

După ce o trimise pe Alice acasă, îi făcu plăcere să-şi petreacă timpul împreună cu Nikki. Munciră amîndoi în curte pînă cînd întunericul îi goni în casă. În vreme ce Nikki îşi făcea temele, el prepară o mîncare simplă, friptură cu salată. Cînd sfîrşiră cu masa, îi dădu fiicei sale vestea referitoare la Caroline.

– E chiar bolnavă? întrebă Nikki.

– Cînd am văzut-o, părea să nu se simtă deloc bine, răspunse David. Însă adu-ţi aminte, şi tu erai puţin congestionată noaptea trecută. Cred că ar fi mai bine să aşteptăm pînă vom şti cu certitudine ce anume are Caroline. De acord?

Nikki dădu din cap în semn că da, însă părea necăjită.

Ca măsură de precauţie, David insistă ca Nikki să-şi facă obişnuitul drenaj al plămînilor, deşi de regulă ea şi-l făcea numai dimineaţa, excepţie constituind doar perioadele în care nu se simţea bine. Nikki nu protestă.

După ce fetiţa se duse la culcare, David se apucă să studieze capitolul referitor la bolile infecţioase din unul dintre tratatele lui medicale. Nu căuta ceva anume. Îşi zicea că exista o şansă ca de-a lungul textului să găsească vreo referire la infecţia la care se gîndise mai devreme, dar nimic de felul acesta nu-i atrase atenţia.

Pînă să-şi dea seama, se trezi moţăind cu manualul de medicină deschis pe genunchi. Reminiscenţe de prin facultatea de medicină, îşi zise, rîzînd în barbă. Trecuse multă vreme de cînd nu mai adormise cu nasul într-una din cărţile sale. Uitîndu-se la orologiul de deasupra şemineului, se miră văzînd că era trecut de unsprezece. Angela încă nu ajunsese acasă.

Simţindu-se puţin îngrijorat, sună la spital. Centralista îi făcu legătura cu laboratorul.

– Ce se întîmplă? întrebă cînd auzi glasul Angelei.

– Nimic, atîta doar că durează mai mult decît mă aşteptam, spuse ea. Impregnarea cu coloranţi a substanţei de pe lamele în vederea examenului microscopic ia timp. Asta mă face să recunosc meritele laboranţilor care se ocupă în mod normal de treaba aceasta. Ar fi trebuit să te sun, dar sînt aproape gata. Voi fi acasă pînă-ntr-o oră.

– Te aştept, zise David.

Trecuse mai mult de o oră pînă să fi terminat Angela cu totul. Alese cîteva lamele şi le depozită într-o casetă metalică, gîndindu-se că era posibil ca David să vrea să se uite la ele. Angela avea acasă propriul ei microscop, astfel că, dacă-l interesa, el ar fi putut lesne să le arunce o privire.

Le ură serviciu uşor laboranţilor din tura de noapte, apoi se îndreptă spre parcare.

Nu văzu vechiul ei Volvo în zona rezervată parcării. Vreme de cîteva clipe crezu că maşina fusese furată, dar pe urmă îşi aminti că, neavînd încotro, şi-o lăsase în capătul cel mai depărtat al parcării superioare.

Deşi porni la drum cu pas vioi, în curînd fu nevoită să şi-l încetinească. Nu numai că avea de cărat o geantă grea, dar era şi extrem de obosită. La jumătatea drumului către parcare trebui să-şi treacă geanta în cealaltă mînă.

În parcare se aflau doar puţine maşini, aparţinînd personalului din schimbul de noapte, dar şi acestea rămîneau în urmă pe măsură ce Angela înainta cu greu pe cărarea ce ducea spre parcarea superioară. Angela observă că era absolut singură; nu se mai vedea nici un alt om – cei din schimbul de seară plecaseră de mult.

Cînd se apropie de potecă, începu să nu se simtă deloc în largul ei. Nu era obişnuită să fie plecată de acasă la o asemenea oră şi nu se aşteptase la atîta singurătate. Deodată i se păru că aude ceva în spatele ei. Cînd întoarse capul, nu văzu nimic.

Continuîndu-şi drumul, se gîndi la animale sălbatice. Auzise că prin zonă erau văzuţi uneori urşi negri. Se întrebă ce ar face dacă s-ar pomeni brusc faţă-n faţă cu un urs. „Eşti nebună!“ îşi spuse în sinea ei, văzîndu-şi mai departe de drum. Trebuia să ajungă acasă; era trecut de miezul nopţii.

Iluminatul din parcarea inferioară era mai mult decît mulţumitor, dar cînd intră pe cărarea ce ducea spre cel superior, fu nevoită să stea în loc cîteva clipe pentru a le da ochilor răgaz să se adapteze la întuneric. De-a lungul potecii nu exista nici un felinar, iar tufişurile dese de arbuşti pereni care o mărgineau de o parte şi de alta alcătuiau o arcadă naturală.

Lătratul unui cîine, undeva, departe, o făcu să tresară. Neliniştită, pătrunse mai adînc în tunelul de arbuşti, începînd să urce o scară construită din traverse de cale ferată. Auzea trosnete dinspre pădure şi foşnetul vîntului printre ramurile pinilor. Cuprinsă de spaimă, îşi aminti cu claritate clipele de groază petrecute în subsol, cînd o speriaseră David şi Nikki, şi amintirea aceea o făcu să fie şi mai încordată.

La capătul de sus al treptelor, poteca devenea orizontală şi cotea spre stînga. Mai departe, înaintea ei, văzu lumina din parcarea superioară; îi rămăseseră de parcurs doar cincisprezece metri.

Aproape că se liniştise, cînd, dintr-un salt, din umbră se ivi un bărbat. Veni pînă aproape de ea atît de pe neaşteptate, încît Angela nu avea nici o şansă de a scăpa prin fugă. Individul ridică ameninţător deasupra capului o măciucă. Faţa îi era ascunsă sub o mască de schi neagră.

Dîndu-se înapoi cu paşi nesiguri, Angela se împiedică de o rădăcină de la suprafaţa solului şi căzu. Necunoscutul se năpusti asupra ei. Angela scoase un ţipăt şi se rostogoli într-o parte. Auzi bufnitura măciucii cînd aceasta se împlîntă în pămîntul moale pe care doar cu cîteva secunde înainte se aflase ea.

Cu greu, Angela se ridică în picioare. Cu mîini înmănuşate, individul o înşfăcă, pregătindu-se să lovească iar cu măciuca. Folosindu-şi toată puterea de care era în stare, Angela îl izbi între picioare cu geanta ce conţinea caseta metalică. Bruta

scoase un urlet de durere şi braţul îşi slăbi strînsoarea, eliberînd-o pe Angela.

Deoarece drumul înapoi spre spital era blocat de individul care acum se zîrcolea gîfîind, Angelei nu-i rămînea decît să fugă către parcarea superioară. Cu forţe sporite de groază, goni ca niciodată în viaţa ei, paşii săi repezi scrîşnind pe asfalt. Îl auzea pe agresor în urma ei, dar nu îndrăznea să se uite înapoi. Alerga spre Volvo, avînd în minte un singur gînd: puşca de vînătoare.

Lăsîndu-şi geanta să cadă pe asfalt, Angela mînui cu stîngăcie cheile maşinii. De cum deschise portbagajul, smulse de pe puşcă hîrtia de ambalaj. Înhăţînd punga cu cartuşe, le răsturnă în grabă în portbagaj. Luă un singur cartuş şi-l vîrî în încărcătorul puştii. Apoi se răsuci în loc, ţinînd arma la nivelul taliei.

Dar nimeni nu mai era acolo. Parcarea era complet pustie. Individul nu o urmărise: ceea ce auzise ea fusese ecoul propriilor ei paşi.

– Nu eşti în stare de nimic mai bun? se răsti Robertson. „Un tip cam înalt." Atîta tot? Aşa ceva cu greu s-ar putea numi o descriere. Cum e de presupus că l-am găsi pe individul ăsta, dacă voi, femeile, nu sînteţi capabile să-l descrieţi mai bine?

– Era întuneric, zise Angela, străduindu-se să se liniştească. Totul s-a întîmplat foarte repede. Şi-n afară de asta, purta o mască.

– Oricum, ce naiba căutai acolo, printre copaci, după miezul nopţii? Fir-ar al dracului! Toate asistentele medicale au fost avertizate.

– Eu nu sînt asistentă medicală, replică Angela. Sînt medic.

– Ce să spun?! exclamă Robertson pe un ton superior. Şi îţi închipui că violatorului ăluia îi păsa că erai asistentă sau medic?

– Ceea ce voiam să spun este că eu n-am fost avertizată. E posibil ca asistentelor să li se fi atras atenţia, dar pe doctoriţe nu le-a avertizat nimeni.

– Ei bine, dumneata ai fi putut să ai mai multă minte şi să fii mai prudentă.

– Încercaţi să daţi de înţeles că atacul acesta a avut loc cumva din vina mea?

– Ce fel de măciucă ţinea în mînă? întrebă Robertson, neluînd în seamă întrebarea Angelei.

– Habar n-am, răspunse aceasta. V-am spus că era întuneric.

Robertson clătină din cap şi se uită la adjunctul său.

– Ziceai că Bill tocmai trecuse pe acolo, cu maşina de patrulare?

– Aşa este, zise adjunctul. Cu nici zece minute înainte de incident, făcuse rapid o inspecţie de rutină a ambelor parcări.

– Hristoase, nu ştiu ce să fac! exclamă Robertson. Se uită la Angela şi înălţă din umeri. Dacă voi, femeile, aţi fi măcar cît de cît mai cooperante, n-am avea problema asta.

– Am voie să folosesc telefonul? întrebă Angela.

Primind încuviinţarea, îl sună pe David. Cînd el răspunse, ea îşi dădu seama că-l trezise din somn. Se mulţumi să-i spună că în zece minute avea să fie acasă.

– Cît e ceasul? o întrebă David, dar, după o privire către orologiu, îşi dădu singur răspunsul. Dumnezeule sfinte, e trecut de unu! Ce faci acolo?

– O să-ţi povestesc după ce ajung acasă, zise ea. Apoi puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Robertson. Acum, mi se permite să plec? îl întrebă pe un ton iritat.

– Desigur, spuse Robertson. Dar, dacă-ţi mai vine în minte ceva, dă-ne de ştire. Ai vrea să te ducă adjunctul meu cu maşina pînă acasă?

– Cred că mă descurc singură, răspunse Angela.

Zece minute mai tîrziu, Angela îl strîngea cu putere în braţe pe David, în pragul uşii. El fusese alarmat nu numai din cauza orei tîrzii, ci şi la vederea soţiei sale coborînd din maşină cu o geantă într-o mînă şi cu o puşcă în cealaltă. Dar nu o întrebă ce era cu arma aceea. Deocamdată, se mulţumea s-o ţină strîns la piept pe Angela. Ea se agăţa de el cu putere, părînd că n-ar mai vrea să se desprindă vreodată.

În cele din urmă, Angela îl eliberă, îşi dezbrăcă pardesiul murdărit şi cără geanta şi puşca în camera de zi. David o însoţi,

uitîndu-se lung la pușcă. Angela se așeză pe canapea, își strînse genunchii la piept, cuprinzîndu-și-i cu brațele, și își înălță privirea spre David.

– Aș vrea să-mi păstrez calmul, zise ea, cu glas liniștit. Te-ar deranja să-mi aduci un pahar cu vin?

David îi făcu imediat pe plac. Oferindu-i paharul, o întrebă dacă nu voia să mănînce ceva. Angela clătină din cap în semn că nu și își sorbi vinul, ținînd paharul cu ambele mîini.

Cu glas stăpînit, începu să-i povestească lui David despre tentativa de agresiune. Însă nu ajunse prea departe cu istorisirea. Emoția o făcu să izbucnească în lacrimi. Vreme de cinci minute nu fu în stare să vorbească. David o cuprinse în brațe, spunîndu-i că nu era vina ei – el însuși n-ar fi trebuit niciodată s-o lase să lucreze la spital pînă atît de tîrziu în noapte.

Angela reuși, în sfîrșit, să-și recapete stăpînirea de sine. Își reluă povestirea, înghițindu-și lacrimile. Cînd ajunse la partea cu Robertson, care venise să discute cu ea, mînia i se redeșteptă.

– Omul ăsta e ceva de neînchipuit! exclamă ea. Pur și simplu, mă înfurie. Se purta de parcă ar fi fost vina mea.

– Este o jigodie, conveni David.

Angela întinse mîna spre geantă și i-o dădu lui David.

– Toate eforturile astea și lamelele n-au arătat mare lucru, spuse ea, ștergîndu-și lacrimile. În creier nu exista nici o tumoare. Era o oarecare inflamare perivasculară, însă nespecifică. Cîțiva neuroni păreau deteriorați, dar e posibil ca asta să fi fost o modificare post-mortem.

– Nici un semn al vreunei maladii infecțioase sistemice? insistă David.

Angela dădu din cap în semn că nu.

– Am adus acasă lamelele, în caz că ai vrea să le vezi și tu, spuse apoi.

– Am constatat că ai făcut rost de o pușcă, remarcă el.

– E chiar încărcată, îl avertiză ea, așa că fii atent. Și nu-ți face griji. Mîine o să-i explic lui Nikki cum se umblă cu ea.

Un trosnet însoţit de zgomotul unor geamuri sparte îi făcu pe amîndoi să sară în picioare. Rusty începu să latre din camera lui Nikki, apoi coborî în goană scara. David luă puşca.

– Siguranţa se află chiar deasupra trăgaciului, îi atrase atenţia Angela.

Cu David mergînd înainte, porniră spre camera de zi învăluită în întuneric. David aprinse brusc lumina. Patru dintre ochiurile de geam ale ferestrei cu arcadă erau sfărîmate, ca şi cercevelele lor. Pe pardoseală, la aproximativ un metru de locul în care stăteau ei, văzură o cărămidă. Prinsă de ea era o copie a biletului pe care-l primiseră în noaptea precedentă.

– Mă duc să sun la poliţie, zise Angela. Asta-i prea mult.

În timp ce aşteptau să vină cei de la poliţie, David o îndemnă pe Angela să ia loc.

– Ai făcut astăzi ceva în legătură cu afacerea Hodges? o întrebă.

– Nu, răspunse ea, în defensivă. Ei bine, am primit un telefon din partea medicului legist.

– Ai discutat cu cineva despre Hodges?

– A fost menţionat numele lui cînd stăteam de vorbă cu Robertson.

– În noaptea asta? întrebă David, surprins.

– În după-amiaza asta, preciză Angela. M-am oprit să schimb o vorbă cu Robertson, cînd mă întorceam spre casă după ce cumpărasem puşca.

– De ce ai făcut aşa ceva? întrebă David, înspăimîntat. După cele întîmplate ieri în faţa bisericii, mă mir că ai avut îndrăzneala de a-l mai vizita pe individ.

– Voiam să-mi cer scuze, explică Angela. Dar a fost o greşeală. Robertson nici nu se gîndeşte să întreprindă ceva în legătură cu uciderea lui Hodges.

– Angela, se rugă David, trebuie să încetăm să ne mai vîrîm nasul în treaba asta cu Hodges. Nu merită. Un bilet prins pe uşă este una, dar o cărămidă azvîrlită prin fereastră e cu totul altceva.

Luminile unor faruri se proiectară pe peretele încăperii, în timp ce o maşină de patrulare a poliţiei înainta pe aleea de acces spre casă.

– Cel puţin, bine că nu-i Robertson, zise Angela, cînd reuşiră să-l distingă pe ofiţerul care venea către ei.

Poliţistul se prezentă ca fiind Bill Morrison. Încă de la început fu clar că nu era formidabil de interesat să ancheteze acest ultim incident de la locuinţa Wilsonilor. Punea doar întrebările strict necesare pentru a completa formularul de reclamaţie. Cînd fu gata de plecare, Angela îl întrebă dacă intenţiona să ia cu el cărămida.

– Nu mă gîndisem la asta, răspunse Bill.

– Dar atunci, cum rămîne cu amprentele digitale? insistă Angela.

Privirea lui Bill trecu de la Angela la David şi pe urmă înapoi la Angela. Pe faţă i se citea mirare şi o oarecare tulburare.

– Cu amprentele digitale? repetă el.

– Ce-i atît de surprinzător? întrebă Angela. Uneori se pot obţine amprente digitale de pe materiale cum ar fi piatra sau cărămida.

– Ei bine, nu ştiu dacă noi am trimite aşa ceva la poliţia statală, spuse Bill.

– Pentru orice eventualitate, dă-mi voie să-ţi aduc o pungă, zise Angela, plecînd repede spre bucătărie.

Cînd reveni, ţinea în mînă o pungă de plastic. Îşi vîrî degetele înăuntrul ei, o întoarse pe dos, luă cărămida şi îi dădu punga lui Bill.

– Poftim, îi spuse. Acum, voi, cei de la poliţie, sînteţi pregătiţi dacă, întîmplător, vă decideţi că vreţi să încercaţi să rezolvaţi o crimă.

Bill se mulţumi să dea din cap şi, ieşind din casă, porni spre vehiculul său de patrulare. Angela şi David îl urmăriră cu privirea pînă cînd pieri din vedere în josul aleii.

– Sînt pe cale să-mi pierd încrederea în poliţia locală, zise David.

– Eu n-am avut niciodată aşa ceva, replică Angela.

– Dacă Robertson este singura persoană cu care ai vorbit astăzi despre Hodges, mă simt îndemnat să mă întreb cine se face vinovat de azvîrlirea acestei cărămizi prin fereastra noastră?

– Crezi că e posibil ca poliția să aibă vreun amestec în treaba asta?

– Nu știu, zise David. Nu-mi vine să cred că ar merge atît de departe, dar cele întîmplate mă fac să mă gîndesc că ei știu mai mult decît vor să spună. În mod sigur, ofițerul Bill nu prea se omora cu firea în legătură cu incidentul de acum.

– Încep să cred că orașul acesta nu este chiar paradisul utopic pe care ni-l închipuiam noi, zise Angela.

David se duse în șopron, să taie o bucată de placaj cu care să astupe gaura din fereastră. Cînd se înapoie în casă, Angela mînca un castron de cereale reci.

– Asta nu-i cine știe ce cină, remarcă el.

– Mă mir că totuși mi-e foame, replică ea.

Apoi îl însoți în camera de zi și îl privi cum se lupta să deschidă scara pliantă.

– Ești sigur că ar trebui să faci asta chiar acum? îl întrebă. El se uită la ea cu o expresie exasperată. Nu mi-ai spus cum a decurs ziua pentru tine, continuă Angela, în timp ce David se urca pe scară. Ce mai e cu Jonathan Eakins? Cum se simte?

– Nu știu, răspunse David. Nu mai sînt medicul lui.

– De ce?

– Kelley l-a dat în îngrijirea altui doctor.

– Poate să facă așa ceva?

– A făcut-o, zise David, încercînd să potrivească bucata de placaj. Cînd reuși, scoase din buzunar un cui. La început am fost furios, își continuă el vorba. Acum, m-am resemnat. Partea bună e că nu mai trebuie să mă simt răspunzător.

– Dar tot te vei simți răspunzător, ripostă Angela. Te cunosc eu.

David o rugă pe Angela să-i dea ciocanul și încercă să prindă placajul în cuie în poziția corectă. Pînă să izbutească, un altul dintre ochiurile de geam ale ferestrei căzu și se sparse

pe podea. Zgomotul îl făcu pe Rusty să iasă din camera lui Nikki şi să înceapă să latre din capătul de sus al scării.

– Lua-le-ar dracu' pe toate! înjură David.

– Poate că ar trebui să ne gîndim să părăsim Bartletul, zise Angela.

– Nu putem să ne strîngem, pur şi simplu, lucrurile şi să plecăm. Avem ipoteci şi contracte. Nu sîntem liberi ca pe vremuri.

– Dar nimic nu ne iese aşa cum speram. Amîndoi avem probleme la serviciu. Eu am fost agresată. Iar povestea asta cu Hodges mă înnebuneşte.

– Afacerea cu Hodges trebuie s-o laşi baltă, spuse David. Te rog, Angela.

– Nu pot, protestă Angela, ochii umplîndu-i-se iar de lacrimi. Acum am chiar şi coşmaruri – coşmaruri în care văd sînge în bucătărie. De fiecare dată cînd intru acolo, mă gîndesc la tot ce s-a întîmplat şi nu reuşesc să-mi scot din minte că persoana vinovată de omor se plimbă prin împrejurimi şi ar putea să vină aici oricînd pofteşte. Asta nu-i un mod de a trăi, simţind mereu că trebuie să ai în casă o puşcă.

– N-ar trebui să avem nici o puşcă, se răsti David.

– Eu n-am de gînd să stau aici noaptea cînd tu eşti plecat la spital, replică Angela pe un ton iritat. Fără puşcă, nu accept.

– Ai face mai bine să te asiguri că Nikki va înţelege că nu are voie să se atingă de ea, zise David.

– Problema cu puşca o voi discuta cu ea mîine, făgădui Angela.

– Că veni vorba de Nikki, zise David, s-a întîmplat s-o văd pe Caroline în camera de gardă. Acum e în spital cu febră mare şi cu probleme respiratorii grave.

– Dumnezeule, nu! exclamă Angela. Nikki ştie?

– I-am spus în seara asta.

– Are ceva contagios? întrebă Angela. Ea şi Nikki au fost ieri împreună.

– Deocamdată nu ştiu, răspunse David. I-am atras atenţia lui Nikki că, pînă nu ştim, nu are voie s-o viziteze.

– Biata Caroline! o plînse Angela. Ieri părea că se simte foarte bine. Doamne, sper ca Nikki să nu se îmbolnăvească de acelaşi lucru.

– Aşa sper şi eu, zise David. Angela, avem probleme mai importante la care să ne gîndim decît prostia asta cu cadavrul lui Hodges. Te rog, las-o baltă, de dragul lui Nikki, dacă nu pentru binele nostru.

– De acord, spuse Angela, cam fără voie. Mă voi strădui.

– Slavă Domnului! oftă David. Apoi se uită la fereastra spartă. Acum, ce mă fac cu mizeria asta?

– Ce părere ai avea despre folosirea unei benzi adezive şi a unui sac de plastic? sugeră Angela.

David se uită la ea cu ochii măriţi de mirare.

– De ce nu m-oi fi gîndit eu la asta? se întrebă.

19

Marţi, 26 octombrie

NICI DAVID, NICI ANGELA NU DORMI BINE. AMÎNDOI erau mai mult decît obosiţi, dar fiecare reacţiona în felul său. În timp ce Angelei îi fu greu să adoarmă, David se trezi cu mult înaintea zorilor. Se sperie cînd văzu cît arăta ceasul: patru dimineaţa. Simţind că nu va mai reuşi să adoarmă, se dădu jos din pat şi ieşi din dormitor în vîrful picioarelor, grijuliu să n-o deranjeze pe Angela. În drum spre camera de zi, se opri la capătul de sus al scării. Auzise zgomot din camera lui Nikki şi se miră văzînd-o că apare în prag.

– De ce eşti trează? o întrebă în şoaptă.

– Tocmai m-am trezit, răspunse fetiţa. Mă gîndeam la Caroline.

David intră în camera fiicei sale, să discute cu ea despre prietena ei. Îi spuse că el credea că acum Caroline se simţea mult

mai bine. Îi făgădui că a doua zi avea să se intereseze de ea de cum avea să ajungă la spital şi o asigură că avea să-i telefoneze ca să-i împărtăşească veştile.

Cînd Nikki avu un acces de tuse profundă, cu flegmă, David îi propuse să facă împreună drenajul plămînilor ei, cu procedura de schimbare a poziţiei. Aceasta dură aproape o jumătate de oră. Cînd terminară, Nikki declară că se simţea mai bine.

Coborîră amîndoi în bucătărie şi îşi prepararā o gustare. David prăji cîteva ouă cu slănină, iar Nikki puse pe masă o grămăjoară de biscuiţi rămaşi de cu seară. Cu un foc straşnic în şemineu, mîncarea căpătă un aer festiv ce părea să fie un bun antidot împotriva stării lor de spirit.

La cinci şi jumătate David era deja călare pe bicicleta lui şi ajunse la spital mai devreme de şase. Pe drum, îşi notă în minte să aranjeze cu cineva să vină să repare fereastra cu arcadă.

Cîţiva dintre pacienţii lui David încă mai dormeau şi el nu vru să-i deranjeze. Se uită în foile lor de observaţii, propunîndu-şi să-i vadă mai tîrziu. Cînd aruncă o privire prudentă în camera lui Donald, constată că acesta era perfect treaz.

– Mă simt îngrozitor, se văită Donald. N-am dormit toată noaptea.

– Care-i problema? întrebă David, simţind cum i se accelerează pulsul.

Spre spaima lui, simptomele erau tulburător de bine cunoscute: crampe abdominale dureroase însoţite de greţuri şi diaree. În plus, întocmai ca şi Jonathan, Donald se plînse că îi venea întruna să înghită.

David încercă să-şi păstreze calmul. Vorbi cu Donald timp de aproape o oră, punîndu-i întrebări amănunţite în legătură cu fiecare din neplăcerile de care suferea şi stabilind ordinea în care apăruseră.

Deşi necazurile de care se plîngea Donald îi aminteau de ceilalţi pacienţi ai săi, acum decedaţi, în anamneza lui Donald exista un aspect diferit: Donald nu fusese niciodată tratat prin chimioterapie.

Inițial, Donald fusese diagnosticat ca avînd un cancer pancreatic, însă operația chirurgicală dovedise că nu acesta era diagnosticul. Bolnavul fusese supus unei operații masive, numită procedeul Whipple, care includea îndepărtarea unei părți din pancreas, a unor porțiuni din stomac și din intestine, și a unei importante cantități de țesut limfatic. Cînd medicul patolog examinase tumoarea, aceasta fusese identificată ca fiind benignă.

Deoarece Donald suferise o intervenție chirurgicală majoră asupra aparatului său digestiv, dar nu i se făcuse chimioterapie care să-i compromită sistemul imunitar, David spera că neajunsurile lui erau de natură pur funcțională, nu vestitori ai maladiei necunoscute de care suferiseră ceilalți pacienți ghinioniști ai săi.

După ce-și termină vizitele, David sună la internări, să afle numărul camerei lui Caroline. În drumul său într-acolo, trebui să treacă pe lîngă grupul de terapie intensivă. Pregătindu-se să înfrunte cu curaj vestea pe care era posibil s-o primească, intră să se intereseze de evoluția bolii lui Jonathan.

– Jonathan Eakins a murit azi-dimineață la ora trei, îi spuse sora șefă, foarte aferată. A fost o evoluție negativă extrem de rapidă. Nimic din ce făceam nu părea să ajute. Mare păcat! Un bărbat tînăr ca el! Asta dovedește că niciodată nu știi cînd îți vine rîndul să te duci.

David înghiți cu greu un nod ce i se pusese în gît. Dădu din cap, se întoarse în loc și părăsi grupul de terapie intensivă. Chiar dacă în adîncul ființei știuse că Jonathan avea să moară, îi era greu să accepte realitatea. Încă nu reușea să se convingă de acest fapt zguduitor: în ceva mai mult de o săptămînă, pierduse patru pacienți.

Într-o ordine de idei mai veselă, David află că, din fericire, Caroline răspunsese bine la tratamentul cu antibiotice intravenoase și terapie respiratorie intensivă. Febra îi dispăruse, fața își recăpătase culoarea trandafirie și ochii îi străluceau.

– Nikki vrea să vină în vizită la tine, îi spuse David.

– Grozav! se bucură Caroline. Cînd?

– Probabil în după-amiaza asta.

– Ați putea, vă rog, s-o rugați din partea mea să-mi aducă aici cartea mea de citire și manualul de pronunție?

David făgădui că avea să transmită mesajul.

Primul lucru pe care-l făcu de cum ajunse în biroul său fu să sune acasă. Răspunse Nikki. David îi dădu vestea că prietena ei se simțea mult mai bine și-i spuse că putea să-i facă o vizită chiar în ziua aceea. De asemenea, îi transmise rugămintea lui Caroline cu privire la cărți. Pe urmă David îi ceru lui Nikki să i-o dea la telefon pe mama ei.

– Este la duș, spuse Nikki. Să-i zic să te sune ea?

– Nu, nu-i necesar, replică David. Dar vreau ca tu să-i amintești ceva. Ieri a adus acasă o pușcă. Este o armă de vînătoare și e sprijinită de stîlpul de jos al scării. Ne înțelesesem ca ea să ți-o arate și să te prevină să n-o atingi. Vrei, te rog, să-i aduci aminte să facă toate astea?

– Da, tăticule, îl asigură Nikki.

– Vorbesc serios, spuse David, închipuindu-și-o pe fiica lui rostogolindu-și ochii în cap. Să nu uiți!

Închizînd telefonul, David se întrebă oare ce era cu pușca aceea. Treaba asta nu-i plăcea. Totuși, deocamdată nu avea de gînd să aducă în discuție problema. Mai mult decît orice, voia ca Angela să renunțe la obsesia ei cu privire la uciderea lui Hodges. Pentru David, o cărămidă prin fereastra din față a casei constituia un avertisment absolut suficient.

Se hotărî să profite de prilejul că dimineața era încă pe la începutul ei și să se uite prin niște maldăre de hîrțoage care nu se mai terminau niciodată și pe care era nevoit să le rezolve, în legătură cu cabinetul lui de consultații. De cum puse primul formular pe masă, începu să sune telefonul. Cea care îl căuta era o pacientă pe nume Sandra Hascher. Era o tînără cu o anamneză de melanom care se răspîndise spre ganglionii limfatici din zona respectivă.

– Nu mă așteptam să obțin legătura cu dumneavoastră direct, zise Sandra.

– Pentru moment, sînt singurul aici, îi explică David.

Sandra îi spuse că avea necazuri cu un dinte care făcuse abces. Dintele fusese extras, dar infecţia se agravase.

– Îmi pare rău că vă deranjez cu aşa ceva, continuă ea, dar temperatura mea a ajuns la treizeci şi opt cu cîteva linii. M-aş fi dus la camera de gardă, însă ultima dată cînd l-am dus acolo pe fiul meu a trebuit să plătesc eu consultaţia. CMV-ul a refuzat s-o achite.

– Am mai auzit povestea asta, zise David. De ce nu vii aici chiar acum? Te voi vedea imediat.

– Mulţumesc. O să fiu acolo într-o clipă.

Abcesul era impresionant. Toată acea parte a feţei Sandrei se deformase din cauza umflăturii. Ganglionii limfatici de sub maxilar ajunseseră aproape de mărimea unei mingi de golf. David îi controlă temperatura. Avea, într-adevăr, treizeci şi opt cu patru.

– Trebuie să te internezi, îi spuse el.

– Nu pot, replică ea. Am multe de făcut. Şi fiul meu cel mic, de zece ani, e acasă cu vărsat de vînt.

– Va trebui, pur şi simplu, să aranjezi cumva, zise David. Nu pot să te las să umbli de colo pînă colo cu bomba asta cu efect întîrziat.

David îi explică Sandrei, cu grijă, anatomia zonei respective, subliniind faptul că infecţia se afla foarte aproape de creier.

– Dacă infecţia ar pătrunde în sistemul dumitale nervos, am avea necazuri serioase, încheie el. Ai nevoie de un tratament continuu cu antibiotice. Asta nu-i de glumă.

– Foarte bine, se învoi Sandra. M-aţi convins.

David sună la internări să anunţe venirea Sandrei. Apoi îi dădu un formular pe care specificase un set de recomandări medicale şi o trimise să-şi rezolve problema internării.

Angela se simţea îngrozitor de rău. Era extenuată. Cîteva ceşti de cafea nu fuseseră de ajuns ca s-o învioreze. Se făcuse aproape ora trei pînă să adoarmă şi nici somnul de după aceea nu fusese odihnitor. Avusese iarăşi coşmaruri, revăzînd în vis

cadavrul lui Hodges, pe violatorul mascat şi cărămida zburînd prin fereastră.

Cînd, în cele din urmă, se trezi, fu surprinsă să constate că David plecase deja la serviciu.

În timp ce se îmbrăca, începu să regrete că-i făgăduise soţului ei să încerce să uite de problema cu Hodges. Nu ştia cum ar fi putut „pur şi simplu, să lase baltă povestea cu Hodges", aşa cum îi sugerase David. Apoi se întrebă iarăşi ce se mai întîmplase cu Phil Calhoun. Încă nu primise nici o veste de la el. Chiar dacă n-ar fi descoperit nimic important, ar fi putut măcar să o informeze despre ceea ce făcuse pînă în prezent. Se decise să-l sune, dar tot ce obţinu fu răspunsul robotului. Renunţînd la ideea de a-i lăsa un mesaj, se resemnă să închidă telefonul.

Coborînd la parter, o găsi pe Nikki în camera de zi, foarte ocupată cu citirea uneia din cărţile ei de şcoală.

– E-n ordine, spuse Angela. Hai sus, să facem drenajul acela.

– L-am făcut deja cu tăticu', zise Nikki.

– Adevărat? se miră Angela. Dar de un mic dejun, ce părere ai?

– Şi pe ăsta l-am luat deja.

– La ce oră v-aţi sculat? întrebă Angela.

– Pe la patru, răspunse fetiţa.

Angela nu era deloc mulţumită că David se sculase atît de devreme. Problemele cu somnul erau deseori semn de astenie nervoasă. Nu-i plăcea nici faptul că Nikki se trezise la o oră prea matinală.

– Cum părea tăticu' în dimineaţa asta? întrebă ea, alăturîndu-i-se lui Nikki în camera de zi.

– Foarte bine, spuse Nikki. A sunat în timp ce erai la duş. Zicea că a găsit-o pe Caroline mai bine şi că pot să mă duc să-i fac o vizită în după-amiaza asta.

– Iată o veste minunată, se bucură Angela.

– M-a rugat şi să-ţi aduc aminte de puşcă, adăugă Nikki. Vorbea cam ciudat, ca şi cum eu n-aş fi ştiut ce-i aia o puşcă.

– Era îngrijorat, îi explică Angela. Asta nu este o glumă. Puştile sînt ceva periculos cînd e vorba de copii. În fiecare an, o mulţime de copii sînt ucişi din cauza unor arme aflate în posesia

familiei. Dar cel mai adesea, în astfel de cazuri sînt implicate arme care se manevrează cu o singură mînă.

Angela ieşi în holul din faţă şi reveni în camera de zi aducînd puşca. Scoase cartuşul din magazie şi-i arătă lui Nikki cum să-şi dea seama că înăuntru nu mai era altul. Următoarea jumătate de oră şi-o petrecu explicîndu-i fetiţei cum funcţiona puşca, lăsînd-o să o armeze, să apese pe trăgaci şi chiar s-o încarce şi s-o descarce. Cînd terminară cu instructajul, ieşiră amîndouă afară, se duseră în spatele şopronului şi traseră fiecare cîte un cartuş. Nikki declară că nu-i plăcea să tragă cu puşca, fiindcă treaba asta îi producea dureri în umăr.

Revenind în casă, Angela îi spuse fiicei sale că nu trebuia ca ea să se atingă de puşcă. Nikki îi zise să nu-şi facă griji, deoarece nici ea nu voia să aibă de-a face cu acea armă.

Cum vremea era caldă şi însorită, Nikki vru să se ducă la şcoală cu bicicleta. Angela fu de acord, şi cînd fetiţa porni spre oraş, o urmări cu privirea. Era mulţumită că o vedea simţindu-se atît de bine. Măcar lui Nikki, Bartletul îi pria.

La scurt timp după plecarea fiicei sale, făcu şi Angela acelaşi lucru. După ce parcă maşina în zona rezervată, nu putu rezista ispitei de a cerceta locul în care fusese atacată. Merse pe drumul parcurs de ea în ajun, pînă la pîlcul de arbori ce despărţea cele două parcări, şi găsi urmele propriilor ei paşi întipărite în pămîntul noroios. Cu ajutorul amprentelor, situă locul în care căzuse. Apoi descoperi tăietura adîncă lăsată în sol de măciuca individului.

Crestătura avea o adîncime de aproape zece centimetri. Angela îşi vîrî degetele în ea şi se cutremură. Păstra şi acum în minte imaginea clară şi zgomotul măciucii care-i trecuse, vîjîind, pe lîngă ureche. Ba chiar îşi amintea vag de o stălucire metalică sclipind pe alături.

Brusc, Angela îşi dădu seama de ceva la care pînă acum nu se gîndise: agresorul nu ezitase. Dacă ea nu s-ar fi ferit, rostogolindu-se, ar fi fost lovită. Individul nu încercase s-o violeze, ci vrusese s-o rănească, poate chiar s-o ucidă.

Îşi aminti de rănile de pe craniul lui Hodges, examinate de ea în timpul autopsiei. Hodges fusese izbit cu o rangă metalică. Oare capul ei ar fi putut să arate ca al lui Hodges?

Cu toate că raţiunea îi spunea că greşeşte, îl sună pe Robertson.

– Ştiu în legătură cu ce îmi telefonezi, zise acesta, enervat, şi văd că nu poţi să uiţi chestia asta. N-am de gînd să trimit cărămida aia la laboratorul poliţiei statale, ca să caute amprente. Ar rîde de mine toţi din afurisitul ăsta de stat.

– Nu în legătură cu cărămida v-am sunat, spuse Angela, expunîndu-i apoi presupunerea ei că atacul asupra sa fusese o tentativă de omor, nu o încercare de viol.

Cînd Angela termină de vorbit, Robertson rămase atît de tăcut, încît ea se temu că el închisese telefonul.

– Alo? rosti ea întrebător, începînd să-şi piardă răbdarea.

– Sînt tot la aparat, zise Robertson. Mă gîndesc. Urmă o nouă pauză. Nţ! Aşa ceva nu pot crede, spuse Robertson într-un tîrziu. Individul ăsta este un violator, nu un ucigaş. În trecut a avut ocazia de a ucide, dar n-a omorît pe nimeni. La dracu'! Pe cele pe care le-a violat, nici măcar nu le-a rănit.

Angela se întrebă dacă victimele violului nu se simţeau rănite, dar nu avea de gînd să discute în contradictoriu cu Robertson problema asta. Se rezumă la a-i mulţumi pentru timpul acordat şi închise telefonul.

– Ce tîmpit! zise cu voce tare.

Era o proastă dacă îşi închipuise că Robertson avea să dea cît de cît crezare teoriei sale. Cu toatea acestea, cu cît se gîndea mai mult la atac, cu atît se convingea mai tare că nu violul fusese scopul. Şi dacă fusese o tentativă de omor, atunci aceasta trebuia să aibă o legătură cu interesul ei pentru uciderea lui Hodges. Poate că individul era chiar asasinul lui Hodges.

Angela se înfioră. Dacă avea dreptate, însemna că era vînată. Gîndul acesta o îngrozi. Indiferent ce ar întreprinde, trebuia să aibă grijă să facă în aşa fel, încît să dea impresia că abandona cazul.

Se întrebă dacă ar trebui să-i împărtășească lui David ultimele ei bănuieli. Era nedecisă. Pe de o parte, ar fi dorit ca între ei să nu existe niciodată secrete. Pe de alta, știa că el i-ar folosi suspiciunile drept motiv ca ea să renunțe să-și mai vîre nasul în afacerea Hodges. Deocamdată, Angela se hotărî să nu-i spună decît lui Phil Calhoun – dacă și cînd acesta va lua legătura cu ea.

– Aș mai vrea puțină cafea, zise Traynor, arătînd spre ceașca lui cu mînerul ciocănelului, ca pentru a o ajuta pe chelneriță să priceapă mai ușor. După cum le era obiceiul, Traynor, Sherwood, Beaton și Caldwell aveau o întrunire la micul dejun premergătoare ședinței lunare a consiliului executiv al spitalului, programată pentru seara din lunea următoare. Erau instalați la masa lor preferată de la Hanul Iron Horse.

– Am mai prins curaj, declară Beaton. Cifrele preliminare pentru cea de-a doua jumătate a lui octombrie sînt mai bune decît cele din prima jumătate. Încă n-am scăpat de griji, dar rezultatele de pînă acum sînt simțitor mai bune decît cele din septembrie.

– Reușim să ținem o criză sub control, apoi ne confruntăm cu alta, remarcă Traynor. Nu se mai termină niciodată. Ce-i cu povestea aia, despre o doctoriță care ar fi fost agresată astă-noapte?

– Incidentul a avut loc imediat după miezul nopții, spuse Caldwell. E vorba de noul medic patolog, o femeie cu numele de Angela Wilson. Lucrase pînă tîrziu.

– În care zonă a parcării s-a întîmplat? întrebă Traynor, începînd, potrivit obiceiului său în momente de nervozitate, să-și izbească palma cu ciocănelul.

– Pe poteca dintre cele două parcări, răspunse Caldwell.

– A fost instalat acolo vreun felinar? se interesă Traynor.

Caldwell se uită la Beaton.

– Nu știu, recunoscu aceasta. Dar vom verifica de cum ne vom înapoia la spital. Ai ordonat să se instaleze lumini acolo, dar nu sînt sigură dacă lucrarea s-a executat sau nu.

– Ai face mai bine să știi cu certitudine, replică Traynor, lovindu-și palma neobișnuit de tare, și zgomotul răsună în încăpere. N-am fost norocos cînd le-am acordat sprijin consilierilor comunali în problema garajului cu parcare. Acum nu va mai putea fi supusă la vot pînă la primăvară.

– Am verificat la *Bartlet Sun*, zise Beaton. Au fost de acord să nu publice în ziar nimic despre tentativa de viol.

– Cel puțin, ei sînt de partea noastră, remarcă Traynor.

– Cred că loialitatea le este inspirată de reclamele pe care le dăm spre publicare, spuse Beaton.

– Mai avem vreo altă chestiune pe care s-o discutăm în ședința consiliului? întrebă Sherwood.

– Se pregătește o nouă bătălie în zona clinicii, răspunse Beaton. Radiologii și neurologii își întăresc mușchii în vederea unei lupte sîngeroase prin care să se decidă care grupare să fie desemnată în mod oficial să interpreteze RMN[1]-urile craniene.

– Probabil, glumești.

– Pe cinstea mea, replică Beaton. Dacă le-am da arme, ar fi o luptă pe viață și pe moarte. E vorba de dolari și de orgolii, o combinație dură.

– Doctori afurisiți! exclamă Traynor, scîrbit. Nu sînt în stare să colaboreze în nici o problemă. Nu sînt altceva decît o adunătură de tîlhari, dacă vreți să știți părerea mea.

– Ceea ce mă face să revin la M.D. 91, spuse Beaton. Tipul intenționează să dea în judecată spitalul, în legătură cu drepturile sale.

– Lasă-l să intenteze acțiune, zise Traynor. Ba chiar m-am plictisit de insistența cu care personalul medical cere să ne referim la acești „medici compromiși" prin numere de cod. La naiba! Denumirea de „medic compromis" este ea însăși un eufemism.

– Asta e singura problemă nouă, preciză Beaton.

– Mai e ceva? întrebă Traynor, rotindu-și privirea în jurul mesei.

---

[1] RMN (*med.*): abreviere a denumirii procedeului de examinare medicală prin rezonanță magneto-nucleară (*n.tr.*).

– Ieri după-amiază am avut o vizită ciudată, zise Sherwood. Vizitatorul era un detectiv particular cu numele de Phil Calhoun.

– A venit şi la mine, spuse Traynor.

– Individul acesta îmi creează o stare de nervozitate, declară Sherwood. Mi-a pus o mulţime de întrebări în legătură cu Hodges.

– Şi mie la fel, confirmă Traynor.

– Partea interesantă a fost că părea să ştie deja foarte multe, zise Sherwood. Nu prea voiam să-i dau informaţii, dar nu-mi convenea nici să par răuvoitor.

– Întocmai sentimentele mele, spuse Traynor.

– La mine n-a venit, interveni Beaton.

– Cine credeţi că l-a angajat? ceru Sherwood părerea celorlalţi.

– L-am întrebat, spuse Traynor. A dat de înţeles că ar fi cineva din familie. Am presupus că făcea aluzie la Clara, aşa că am sunat-o. Ea mi-a afirmat că nu ştia nimic despre Phil Calhoun. Pe urmă i-am telefonat lui Wayne Robertson. Calhoun îi făcuse deja o vizită. Wayne credea că cel mai probabil candidat ar fi Angela Wilson, noul nostru medic patolog.

– Pare o supoziţie logică, remarcă Sherwood. Femeia asta a venit la mine în legătură cu Hodges. Era foarte necăjită din cauza descoperirii cadavrului acestuia în casa ei.

– Iată o coincidenţă ciudată, spuse Beaton. Bineînţeles că are necazuri – mai întîi găsirea unui cadavru în locuinţa ei, apoi faptul de a fi victima unei tentative de viol.

– Poate că tentativa de viol îi va domoli interesul faţă de afacerea cu Hodges, zise Traynor. Ar fi nostim ca din ceva potenţial negativ să rezulte ceva pozitiv.

– Şi dacă Phil Calhoun descoperă cine l-a ucis pe Hodges? întrebă Caldwell.

– Asta ar putea fi o problemă, răspunse Traynor. Dar au trecut mai bine de opt luni. Ce şanse există? Pînă acum, pista trebuie să se fi răcit de-a binelea.

Cînd şedinţa luă sfîrşit, Traynor o conduse pe Beaton la maşina ei. O întrebă dacă i se schimbaseră sentimentele în ceea ce priveşte relaţia lor.

– Nu, zise ea. Dar ale tale?

– Nu pot să divorţez de Jacqueline tocmai acum, spuse el. Oricum, nu atîta timp cît băiatul meu este încă la colegiu. Dar cînd termină...

– Perfect, îi reteză Beaton vorba. Vom discuta despre asta atunci.

În vreme ce mergea cu maşina către spital, clătină din cap, exasperată.

– Bărbaţi! exclamă ea, enervată.

După ce-şi văzuse ultimul pacient din acea zi, David trecu în partea cealaltă a holului şi intră în biroul său personal. La masa lui de lucru stătea Nikki, răsfoind una din revistele lui medicale. David era încîntat că o interesa medicina. Spera ca, dacă interesul ei ar dăinui, fetiţa să aibă prilejul de a studia medicina.

– Ai terminat? îl întrebă ea.

– Să mergem.

Nu le luă mai mult de cîteva minute ca să parcurgă mica distanţă pînă la spital şi să urce un rînd de scări. Cînd intrară în camera lui Caroline, aceasta se lumină la faţă. Era încîntată mai ales pentru că Nikki ţinuse minte să-i aducă şi cărţile cerute de ea. Caroline era o elevă excelentă, întocmai ca şi Nikki.

– Ia uite ce pot să fac, zise Caroline, întinzînd braţele, prinzîndu-se de bara de deasupra capului şi trăgîndu-se cu totul afară din pat, cu picioarele agitîndu-i-se în aer.

David bătu din palme. Era o ispravă care necesita o forţă considerabilă, mai mare decît ar fi bănuit el că ar fi avut braţele ei firave. Caroline se afla într-un pat ortopedic imens, echipat cu un cadru înălţat deasupra capului. David presupunea că mica bolnavă fusese instalată în el pentru valoarea lui ca mijloc de amuzament, deoarece era evident că fetiţa se distra de minune.

– Mă duc să-mi vizitez ceilalţi pacienţi, spuse David. Nu voi lipsi mult, adăugă el, făcîndu-i semn cu degetul lui Nikki, să ia aminte. Şi nu le terorizaţi pe asistente, ne-am înţeles?

– Făgăduim să fim cuminţi, zise Nikki, începînd imediat să chicotească împreună cu Caroline.

David porni direct spre camera lui Donald Anderson. Nu era îngrijorat în legătură cu starea sănătăţii acestuia, deoarece pe tot parcursul zilei telefonase pentru a fi la curent cu evoluţia pacientului său. Rapoartele fuseseră mereu aceleaşi: valorile glicemiei erau normale şi simptomele gastrointestinale se amelioraseră.

– Cum te mai simţi, Donald? întrebă David de cum ajunse lîngă pat.

Donald îngăimă ceva ce David nu reuşi să înţeleagă. Acesta încercă încă o dată să discute cu el, dar îşi dădu repede seama că omul era dezorientat.

David îl examină cu atenţie. Îi auscultă îndelung plămînii, însă nu detectă nici un zgomot îngrijorător, convingîndu-se că plămînii erau curaţi. Ducîndu-se la camera asistentelor, ordonă o analiză completă a conţinutului de zahăr din sînge.

Cît timp se prelucra respectiva analiză, David îşi vizită ceilalţi pacienţi. Toţi, inclusiv Sandra, se simţeau bine. Deşi i se administrau antibiotice de mai puţin de douăsprezece ore, Sandra susţinea că durerea din falcă cedase. Cînd o examină, lui David i se păru că dimensiunile abcesului erau neschimbate, însă ameliorarea simptomatică era o încurajare. Nu-i modifică tratamentul. Ceilalţi doi pacienţi se simţeau atît de bine, încît le spuse că puteau să plece acasă a doua zi.

În clipa în care termină de scris recomandările sale în foaia de observaţii a ultimului pacient, secretara de pe etaj îi vîrî sub nas rezultatul analizei glicemiei lui Donald. Valoarea era normală. David luă peticul de hîrtie şi-l privi cu atenţie. N-ar fi vrut ca rezultatul să fie normal. Ar fi vrut ca el să explice schimbarea survenită în starea mentală a lui Donald.

Cu paşi lenţi, reveni în camera lui Donald, reflectînd nedumerit la starea sănătăţii acestuia. Singura explicaţie la care se putea gîndi era aceea că zahărul din sîngele lui Donald făcuse

un salt formidabil fie în sus, fie în jos şi că după aceea se corectase de la sine. Necazul cu un astfel de raţionament era că, de obicei, întregul sistem senzorial al bolnavului revenea la normal o dată cu reîncadrarea în limite normale a glicemiei.

Cînd reintră în camera lui Donald, David continua să gîndească la eventualele posibilităţi. De cum se uită la bolnav, holbă ochii, nevenindu-i să creadă. Faţa lui Donald căpătase o nuanţă vineţie întunecată, iar capul îi era dat pe spate, într-o hiperextensie. Un firişor de sînge negricios i se prelingea din gura întredeschisă. Trupul i se dezgolise pe jumătate; aşternuturile erau într-o dezordine totală.

Şocul iniţial al lui David se transformă în acţiune. Le anunţă pe asistente că avusese loc un stop cardiac şi începu procedura de reanimare cardiopulmonară. În scurt timp sosi echipa de reanimare, care trecu la aplicarea obişnuitei sale rutine. Veni chiar şi doctorul Albert Hillson, chirurgul lui Donald. Acesta tocmai îşi făcea vizitele cînd aflase de stopul cardiac.

În curînd, încercarea de reanimare fu abandonată. Era evident că Donald suferise un atac de cord cu încetarea respiraţiei cu aproximativ cincisprezece-douăzeci de minute înainte de a-l fi găsit David. O dată cu trecerea unui timp atît de îndelungat în care creierul fusese lipsit de oxigen, nu mai era nici o speranţă. David îl declară pe Donald decedat la ora cinci şi un sfert.

David se simţea distrus la gîndul că pierduse încă un pacient, dar se strădui să nu lase să se vadă cît era de afectat. Doctorul Hillson părea întristat, dar era expansiv. El declară că faptul că Donald trăise atît de mult constituia un tribut adus bunei îngrijiri medicale. Cînd veni la spital Shirley Anderson cu cei doi băieţei ai săi, îşi exprimă şi ea sentimente asemănătoare.

– Vă mulţumesc că aţi fost atît de bun cu el, îi spuse Shirley lui David, ştergîndu-şi ochii. Deveniserăţi medicul lui preferat.

După ce făcuse tot ce-i stătea în puteri, David porni spre camera lui Caroline, s-o ia pe Nikki. Se simţea cu totul vlăguit. Totul se petrecuse foarte repede.

– Cel puţin, în cazul acestui pacient ştii care e cauza morţii, spuse Angela după ce David îi relatase ce se întîmplase cu Donald Anderson.

Stăteau în camera de zi. Cina se terminase de mult. Nikki era sus, în camera ei, făcîndu-şi temele pentru şcoală.

– Dar nu ştiu, se plînse David. Totul s-a petrecut extrem de repede.

– Nu, stai o clipă. În legătură cu ceilalţi pacienţi, îţi pot înţelege tulburarea, dar nu şi în cazul celui de acum. Lui Donald Anderson i se rearanjaseră majoritatea organelor abdominale, dacă nu-i fuseseră chiar scoase cu totul. Încontinuu, ba intra, ba ieşea din cabinetul tău de consultaţii sau din spital. Nu te poţi învinovăţi pentru moartea lui.

– Nu mai ştiu ce să cred, zise David. Asta-i adevărat; cu frecventele lui infecţii şi cu diabetul său periculos, bietul om era mereu în pragul prăbuşirii. Dar de ce un atac de cord?

– Glicemia lui o lua întruna razna, cu valori ce variau de la o extremă la alta, spuse Angela. Dacă a avut un atac cerebral? Ceea ce vreau să subliniez este că există o sumedenie de explicaţii posibile.

Telefonul îi făcu pe amîndoi să tresară. Cu un gest reflex, David întinse mîna spre el. Se temea că era spitalul, cu alte veşti proaste. Cînd persoana de la celălalt capăt al firului întrebă de Angela, se simţi uşurat.

Angela recunoscu glasul imediat: era Phil Calhoun.

– Îmi cer scuze că n-am ţinut legătura, spuse detectivul. Am fost foarte ocupat, dar acum aş vrea să stăm puţin de vorbă.

– Cînd? întrebă Angela.

– Păi, acum sînt instalat aici, la Hanul Iron Horse, zise Calhoun. E la o depărtare de doar o aruncătură de băţ. De ce să nu vin pînă acolo?

Angela acoperi receptorul cu palma.

– Este detectivul particular, Phil Calhoun. Vrea să vină la noi.

– Credeam că nu te mai ocupi de afacerea Hodges, remarcă David.

– Aşa am şi făcut, replică Angela. N-am mai vorbit despre ea cu nimeni.

– Atunci, ce-i cu Phil Calhoun?

– Nici cu el n-am mai vorbit. De sîmbăta trecută. Dar am apucat să-l plătesc. Consider că ar trebui măcar să aflu ce a descoperit.

– Fie cum vrei, zise David, cu un oftat de resemnare.

Un sfert de oră mai tîrziu, cînd Phil Calhoun intră pe uşa lor, David se întrebă ce o fi fost în capul Angelei de i-l descrisese ca fiind un profesionist. Cu şapca lui roşie de base-ball întoarsă cu cozorocul spre ceafă şi cu cămaşa de flanelă, David îşi zise că-l putea lua drept orice, numai profesionist nu. Tenişii din picioarele individului nici măcar nu aveau şireturi.

– Încîntat, spuse Calhoun, dînd mîna cu David.

Luară loc în camera de zi, pe scaunele vechi şi jerpelite pe care le aduseseră ei de la Boston. Cu un mobilier atît de sărăcăcios, încăperea avea înfăţişarea unei săli de dans ieftine.

– Drăguţă casă, comentă Calhoun, rotindu-şi privirea în jur.

– Sîntem încă în curs de mobilare, spuse Angela, întrebînd apoi dacă putea să-i aducă lui Calhoun ceva de băut.

El zise că, dacă n-o deranja, i-ar face plăcere o bere. Cît timp fu Angela plecată după bere, David continuă să se uite cu atenţie la musafirul lor. Acesta era mai în vîrstă decît se aşteptase David. Un smoc de păr cărunt se zbîrlea de sub şapca roşie pe care Calhoun părea să nu aibă de gînd s-o scoată.

– Vă supără dacă fumez? întrebă detectivul, oferindu-i şi lui David cutia de trabucuri Antonio y Cleopatra.

– Îmi pare rău, dar ne deranjează, spuse Angela revenind în cameră şi oferindu-i lui Calhoun berea promisă. Fiica noastră are probleme respiratorii.

– Nu-i nici o supărare, zise Calhoun, pe un ton amabil. Voiam să prezint un raport la zi asupra investigaţiilor întreprinse de mine. Treaba avansează bine, deşi nu fără eforturi. Doctorul Hodges nu era cel mai simpatizat om din oraş. De fapt, se pare că jumătate din localnici îl urau dintr-un motiv sau altul.

– Asta ştim deja, îl întrerupse David. Sper că mai aveţi şi alte amănunte, mai specifice, care să vă justifice onorariul pe ora de activitate.

– David, te rog, interveni Angela, surprinsă de grosolănia soţului ei.

– Părerea mea, continuă Calhoun, fără a da atenţie cuvintelor lui David, este că doctorul Hodges era fie un om căruia puţin îi păsa de ce gîndeau alţii despre el, fie un individ handicapat din punct de vedere social. Ca originar pursînge din New England, probabil că era o combinaţie între aceste două variante, încheie Calhoun, chicotind şi trăgînd o duşcă de bere. Am alcătuit o listă cu potenţiali suspecţi, continuă el după aceea, însă încă nu i-am intervievat pe toţi. Dar lucrurile încep să devină interesante. Pe-aici se petrece ceva ciudat. Intuiesc asta cu toate fibrele fiinţei mele.

– Cu cine aţi stat de vorbă? întrebă David, al cărui ton păstra o oarecare asprime care o îngrijora pe Angela, deşi ea se abţinu să spună ceva.

– Deocamdată doar cu doi, răspunse Calhoun, lăsînd să-i scape o rîgîială pentru care nu încercă să se scuze şi pe care nici măcar nu schiţă gestul de a o ascunde ducînd mîna la gură. David se uită la Angela. Aceasta se prefăcu a nu fi observat. Am discutat cu cîţiva dintre grangurii de la spital, continuă detectivul. Cu Traynor, preşedintele consiliului de conducere, şi cu vicepreşedintele – Sherwood. Amîndoi aveau motive să-i poarte ranchiună lui Hodges.

– Sper că intenţionaţi să staţi de vorbă şi cu doctorul Cantor, zise Angela. Am auzit că el îi purta sîmbetele lui Hodges.

– Cantor e pe listă, o asigură Calhoun. Dar am vrut să încep de la vîrf şi să avansez în jos. Duşmănia lui Sherwood avea la origine o fîşie de pămînt. Cea a lui Traynor era de natură mai personală.

Detectivul intră apoi în detalii, descriind triunghiul Traynor-Hodges-Van Slyke şi încheind prin a relata cum se sinucisese Sunny Traynor, sora lui Traynor.

– Ce poveste îngrozitoare! exclamă Angela.

– E ca o melodramă de la televizor, conveni Calhoun. Dar ai crede că, dacă Traynor s-ar fi simţit obligat să se răzbune cumva pe Hodges, ar fi fost normal să fi făcut asta atunci, nu acum. În plus, Hodges îl alesese pe Traynor ca persoana căreia să-i încredinţeze preşedinţia consiliului executiv al spitalului cu mult după acea sinucidere. Mă îndoiesc că ar fi făcut asta dacă el şi Traynor ar fi continuat să fie duşmai. Iar odrasla lui Van Slyke, Werner, lucrează actualmente în cadrul spitalului.

– Werner Van Slyke e rudă cu Traynor? se miră David. Asta miroase a nepotism.

– Se poate, zise Calhoun. Dar Werner Van Slyke Junior avea o veche relaţie de prietenie cu Hodges. El avusese grijă de casa acestuia ani de-a rîndul. Postul lui la spital i se datora, probabil, mai mult susţinerii lui de către Hodges decît lui Traynor. Oricum, eu nu-l suspectez de crimă pe Traynor.

– Cum de puteţi fi atît de sigur? întrebă Angela.

– De nimic nu putem fi siguri decît de faptul că Hodges a fost asasinat, declară Calhoun. Dincolo de asta, tot ce este posibil este să luăm în considerare diverse probabilităţi.

– Toate astea sînt foarte interesante, spuse David, dar v-aţi oprit asupra vreunui suspect sau măcar aţi restrîns lista acestora?

– Nu, încă nu, răspunse Calhoun.

– Cît de mult ne-a costat ca să ajungem la această îndoielnică răscruce de drumuri?

– David! interveni Angela pe un ton tăios. Cred că nu eşti corect. Eu socotesc că domnul Calhoun a aflat o mulţime de lucruri într-un interval de timp scurt. Consider că, acum, problema importantă este aceea de a şti dacă dumnealui e de părere că acest caz poate fi rezolvat.

– Cu asta sînt de acord, spuse David. Care-i aprecierea dumneavoastră ca specialist, domnule Calhoun?

– Cred că am nevoie de un trabuc, zise detectivul. V-ar deranja, oameni buni, dacă ne-am duce să ne instalăm afară?

Cîteva minute mai tîrziu se adunară pe terasă. Cu trabucul şi cu o nouă bere, Calhoun era nespus de mulţumit.

– Cred că acest caz este, în mod categoric, rezolvabil, declară el. Fața lui lătăreață, cu ten păstos, se lumina la răstimpuri, cînd el pufăia din trabuc. Trebuie să știți și dumneavoastră ceva în legătură cu micile orașe din New England: între ele există mai multe asemănări decît deosebiri. Eu îi cunosc pe oamenii ăștia și le înțeleg modul de a reacționa. În general, cînd treci de la un oraș la altul, personajele sînt aceleași, numai numele sînt altele. Treaba fiecăruia e treaba tuturor. Cu alte cuvinte, sînt sigur că există cîteva persoane care știu cine este ucigașul. Problema constă în a-l face pe acel cineva să vorbească. Intuiția îmi spune că spitalul e implicat la un oarecare nivel și că nimeni nu vrea să-i dăuneze cu ceva. Și există riscul ca spitalul să aibă de suferit, deoarece Hodges făcuse din această instituție opera vieții lui.

– Cum v-ați obținut pînă acum informațiile? întrebă Angela. Îmi închipuiam că locuitorii din New England sînt oameni tăcuți, de la care cu greu scoți o vorbă.

– De regulă asta-i adevărat, recunoscu Calhoun, dar, din întîmplare, cîțiva dintre cei mai buni bîrfitori din oraș sînt prieteni de-ai mei: proprietarul librăriei, farmacistul, barmanul și bibliotecarul. Deocamdată ei au fost sursele mele. Acum, nu-mi mai rămîne decît să încep să elimin unii suspecți. Însă înainte de a începe, trebuie să vă pun o întrebare: Vreți să continuu?

– Nu, răspunse David.

– Stați o clipă, zise Angela. Ne-ați afirmat că acest caz este, în mod categoric, rezolvabil. Cît timp credeți că va dura soluționarea lui?

– Nu foarte mult, zise Calhoun.

– Asta-i prea vag, remarcă David.

Calhoun își ridică șapca și își scărpină pielea capului.

– Aș zice că pînă-ntr-o săptămînă, spuse apoi.

– Ar însemna o groază de bani, zise David.

– Eu cred că merită, fu părerea Angelei.

– Angela! o imploră David. M-ai asigurat că vei lăsa baltă treaba cu Hodges.

– Mă voi ţine de cuvînt, spuse Angela. Îl voi lăsa pe domnul Calhoun să facă totul. Eu n-o să stau de vorbă cu absolut nimeni.

– Dumnezeule sfinte! exclamă descurajat David, rostogolindu-şi ochii de exasperare.

– Haide, David, zise Angela, dacă te aştepţi ca eu să trăiesc în casa asta, trebuie să mă susţii în ceea ce încerc să rezolv.

David ezită, apoi se gîndi la un compromis.

– OK, zise. Să stabilim o înţelegere. O săptămînă, apoi am terminat-o, orice-ar fi.

– De acord, se învoi Angela. Ne-am înţeles. Acum, dat fiind că sîntem constrînşi de timpul limitat, adăugă ea, întorcîndu-se spre Calhoun, care este următoarea mişcare?

– Mai întîi, voi continua să intervievez suspecţii de pe lista mea, spuse detectivul. Totodată există alte două obiective majore. Unul este acela de a reconstitui ultima zi din viaţa lui Hodges, presupunînd că el a fost ucis în ziua în care a dispărut. Pentru a face asta, vreau s-o iau la întrebări pe asistenta care i-a fost şi secretară vreme de treizeci şi cinci de ani. Cel de-al doilea obiectiv constă în obţinerea unor cópii ale documentelor medicale care au fost găsite la Hodges.

– Acelea se află în custodia poliţiei statale, spuse Angela. Dat fiind că aţi lucrat în cadrul forţelor poliţieneşti, n-aţi putea obţine cu uşurinţă cópii?

– Din păcate, nu, zise Calhoun. Poliţia statală are tendinţa de a fi excesiv de precautǎ cînd e vorba de dovezi aflate în custodia lor. Ştiu, deoarece o vreme am lucrat în cadrul secţiei lor din Burlington specializate în investigarea locului crimei. E ceva ce face posibil un soi de joc de-a „cine-prinde-cîştigă". Poliţia statală, căreia îi revine obligaţia de a se ocupa de expertize şi probe, nu este interesată să cheltuiască o grămadă de timp şi de efort pentru un caz de tipul acesta, pentru că ei îşi iau ponturile de la poliţia locală. Dacă poliţiei locale nu-i pasă, poliţia statală o lasă mai moale cu ancheta. Unul dintre motivele pentru care celor de la poliţia locală nu le pasă este acela că ei nu posedă dovezi pe baza cărora să meargă mai departe.

– Un alt motiv este că s-ar putea să fie chiar ei cumva implicaţi, interveni Angela, povestindu-i apoi lui Calhoun incidentul cu cărămida aruncată prin fereastră, despre biletele de ameninţare şi despre modul în care reacţionase poliţia.

– Nu mă miră, zise fostul poliţist. Robertson figurează pe lista mea. Nu putea să-l sufere pe Hodges.

– Ştiam asta, confirmă Angela. Mi s-a spus că Robertson dă vina pe Hodges pentru moartea soţiei sale.

– Eu nu acord prea mare importanţă acestei poveşti, zise Calhoun. Robertson nu-i chiar atît de prost. Cred că nefericita întîmplare cu nevasta lui a fost doar un pretext. Bănuiesc că ura lui Robertson împotriva lui Hodges îşi avea rădăcinile mai degrabă în purtarea bătrînului doctor, despre care ştim că nu era deloc diplomatică. Aş paria pe ultimul meu dolar că Hodges ştia cît de fanfaron era Robertson şi ca atare nu-i arăta niciodată nici cel mai mic respect. Mă îndoiesc sincer că Robertson l-ar fi ucis pe Hodges, dar cînd am stat de vorbă cu el, mi-a făcut o impresie ciudată. Ştie ceva ce nu vrea să-mi spună.

– Modul în care poliţia a tot tras de timp denotă că e, cu siguranţă, implicată, remarcă Angela.

– Asta-mi aminteşte de un caz de pe vremea când făceam parte din poliţia statală, zise Calhoun, după ce mai trase un fum lung din trabuc. Era vorba tot de o omucidere într-un oraş mic. Eram convinşi că întregul oraş, inclusiv poliţia locală, ştia cine o făcuse, dar nimeni nu venea să depună mărturie. Am sfîrşit prin a abandona cazul. A rămas nerezolvat pînă-n ziua de azi.

– Ce vă face să credeţi că în cazul Hodges situaţia ar fi alta? întrebă David. Nu s-ar putea întîmpla şi aici acelaşi lucru?

– Imposibil, spuse Calhoun. În cazul despre care tocmai v-am vorbit, mortul era el însuşi un ucigaş şi un hoţ. Hodges este cu totul altfel. Există o mulţime de oameni care îl urau, dar sînt şi cîţiva care consideră că era unul dintre eroii oraşului. Drace! Ăsta-i singurul spital de nivel superior din New England, în afara celor din marile oraşe, şi meritul de a-l fi făcut să devină aşa i-a revenit în întregime lui Hodges. O sumedenie de vieţi omeneşti se datorează facilităţilor

create de Hodges aici. Nu vă faceţi griji, cazul acesta va fi soluţionat. Să nu aveţi nici o îndoială în privinţa asta.

– Cum veţi reuşi să obţineţi cópii ale documentelor lui Hodges, dacă nu le puteţi căpăta dumneavoastră înşivă? întrebă Angela.

– Asta va trebui s-o faceţi dumneavoastră.

– Eu?

– Aşa ceva nu se include în înţelegerea stabilită, interveni David. Angela trebuie să rămînă în afara acestei anchete. Nu vreau ca ea să mai stea de vorbă cu cineva. De vreme ce urmarea e că ne pomenim cu cărămizi azvîrlite prin ferestre, nici nu mă gîndesc să accept o asemenea idee.

– Nu va fi nici un pericol, insistă Calhoun.

– De ce eu? vru Angela să priceapă.

– Pentru că dumneavoastră sînteţi atît medic, cît şi salariat al spitalului. Dacă vă prezentaţi la secţia de investigaţii la locul crimei din Burlington cu legitimaţia adecvată şi spuneţi că acele cópii sînt necesare pentru a se avea grijă de bolnavi, cei de acolo vă vor face o copie cît ai clipi. Cererile judecătorilor şi ale medicilor sînt întotdeauna onorate. Ştiu bine. Aşa cum am mai amintit, pe vremuri am lucrat acolo.

– Presupun că vizitarea sediului central al poliţiei statale n-ar putea fi ceva foarte primejdios, zise Angela. Nu e ca şi cum aş lua parte la anchetă.

– Bănuiesc că e în ordine, se învoi David. Cu condiţia să nu existe vreo posibilitate de a intra în vreo încurcătură cu poliţia.

– Nici un risc în privinţa asta, îl asigură Calhoun. Cel mai rău lucru care s-ar putea întîmpla este ca ei să nu vrea să-i dea cópiile.

– Cînd trec la acţiune? întrebă Angela.

– Ce părere aţi avea despre mîine? sugeră fostul poliţist.

– Va trebui să fie după pauza mea de prînz.

– O să vă iau la douăsprezece din faţa spitalului, zise Calhoun, ridicîndu-se în picioare şi mulţumind pentru bere.

Angela se oferi să-l conducă pînă la furgoneta lui, iar David reintră în casă.

– Sper că nu creez probleme între dumneavoastră şi soţul dumneavoastră, spuse Calhoun, în timp ce se apropiau de vehiculul lui. Nu părea să fie foarte mulţumit de ancheta mea.

– Nu va fi nici o problemă, zise Angela. Dar va trebui să respectăm cu stricteţe înţelegerea cu privire la termenul de o săptămînă.

– Ar fi timp din belşug.

– Mai e ceva ce voiam să vă spun, adăugă Angela, expunîndu-i apoi teoria ei în legătură cu atacul a cărei victimă fusese.

– Hmm... mormăi Calhoun. Lucrurile devin mai interesante decît îmi închipuiam. Aţi face mai bine să fiţi de două ori mai precaută şi să lăsaţi treaba de detectiv în seama mea.

– Asta şi intenţionez să fac, îl asigură Angela.

– Am avut grijă să nu se afle că m-aţi angajat, zise Calhoun.

– Vă sînt recunoscătoare pentru discreţie.

– Poate că mîine ar trebui să vă iau din parcarea din spatele bibliotecii, nu din faţa spitalului, spuse fostul poliţist. Nu are rost să riscăm.

20

Miercuri, 27 octombrie

SPRE SPAIMA LUI DAVID ŞI A ANGELEI, NIKKI SE TREZI cu plămînii congestionaţi şi cu o tuse profundă, productivă. Amîndoi se temeau că era posibil ca ea să se fi îmbolnăvit de aceeaşi gripă de care, pentru scurtă vreme, suferise Caroline. David era deosebit de îngrijorat, deoarece decizia din ajun de a-i permite lui Nikki să-i facă o vizita lui Caroline fusese a lui.

În ciuda atenţiei sporite acordate de dimineaţă terapiei respiratorii a fetiţei, starea ei nu se amelioră. Spre dezamăgirea lui Nikki, părinţii ei hotărîră că nu trebuia să se ducă la şcoală. O sunară pe Alice, care fu de acord să vină pentru toată ziua.

Deja stresat din cauza evenimentelor de acasă, cînd își începu rondul de vizite la bolnavi, David era cu nervii încordați la maximum. Cu un număr atît de mare de decese recente, îi era frică să-și viziteze pacienții. Dar temerile îi erau nefondate. Toți se simțeau foarte bine. Chiar și starea Sandrei se ameliorase considerabil.

– Umflătura ți-a cedat, îi spuse David, palpîndu-i ușor maxilarul.

– Așa simt și eu, zise ea.

– Și temperatura ți-a scăzut sub treizeci și opt, remarcă David.

– Sînt încîntată. Vă mulțumesc. Nici măcar nu voi face presiuni asupra dumneavoastră să mă trimiteți mai repede acasă.

– Foarte inteligentă decizie, aprecie David, izbucnind în rîs. Abordarea indirectă este deseori mai eficace decît cea directă. Dar trebuie să te rețin pînă cînd vom fi sută la sută siguri că infecția e sub control.

– De acord, zise Sandra, prefăcîndu-se a fi contrariată. Însă dacă sînt nevoită să rămîn, n-ați putea să-mi faceți un serviciu?

– Bineînțeles că da, o asigură David.

– Comenzile electrice ale patului meu nu mai funcționează. Le-am atras atenția asistentelor, dar ele au zis că nu au nici o putere de a face ceva în privința asta.

– Voi face eu ceva, făgădui David. Mă tem că problema aceasta e cronică pe-aici. Mă voi duce chiar acum să cer să se rezolve. Vrem să te simți cît mai comod posibil.

Cînd se înapoie la camera asistentelor, David o găsi pe Janet Colburn și i se plînse în legătură cu situația paturilor.

– Realmente nu se poate face nimic? întrebă el.

– Asta e ceea ce ni s-a spus de la serviciul de întreținere, cînd am raportat cum stau lucrurile, răspunse Janet. Doar nu era să mă cert cu omul acela. E destul de greu să discuți cu el. Și, cinstit vorbind, pentru moment nu dispunem de nici un pat de rezervă.

Lui David nu-i venea a crede că avea să fie nevoit să apeleze iarăși la Van Slyke pentru un alt fleac de competența serviciului de întreținere. Însă se părea că nu avea de ales decît să se ducă

să întrebe de ce nu putea fi reparat patul sau să apeleze direct la Beaton. Era o situaţie absurdă.

Îl găsi pe Van Slyke în biroul său fără ferestre.

– Am la etaj o pacientă căreia i s-a spus că patul ei nu poate fi reparat, zise David pe un ton iritat, după o rapidă bătaie în uşă. Care-i povestea?

– Spitalul a cumpărat un tip de paturi neadecvat, răspunse Van Slyke. Din punct de vedere al întreţinerii, sînt un coşmar.

– Nu poate fi reparat?

– Poate fi reparat, dar se va defecta iarăşi.

– Vreau să fie reparat, zise David pe un ton ritos.

– O vom face cînd vom ajunge şi la el. Nu mă bate la cap. Am treburi mai importante de făcut, îl repezi Van Slyke.

– De ce eşti atît de grosolan? îl întrebă David.

– Uite cine vorbeşte! ripostă Van Slyke. Dumneata ai venit aici, să răcneşti la mine, nu invers. Dacă ai o problemă, du-te şi spune-i-o conducerii.

– Asta o să fac, zise David.

Se întoarse în loc şi urcă scara, cu intenţia de a se duce direct la Helen Beaton. Dar, cînd ajunse în holul central, îl văzu pe doctorul Pilsner intrînd în spital şi îndreptîndu-se către scara principală.

– Bert! strigă David. Pot să-ţi vorbesc o clipă?

Doctorul Pilsner se opri. David se apropie de el, îi descrise congestia lui Nikki şi începu să-l întrebe dacă el considera că ar trebui să treacă la administratea unor antibiotice pe cale orală. Se întrerupse la mijlocul frazei, remarcînd că interlocutorul său era agitat; aproape că nici nu asculta ce-i spunea David.

– E ceva în neregulă? îl întrebă.

– Îmi cer scuze, zise doctorul Pilsner. Sînt cu gîndurile în altă parte. În cursul nopţii, starea lui Caroline Helmsford a luat o întorsătură neaşteptată, către mai rău. Am fost aici aproape încontinuu. Adineauri m-am dus acasă să fac un duş şi să mă schimb.

– Ce s-a întîmplat? întrebă David.

– Vino să vezi dumneata însuţi, îi propuse doctorul Pilsner, începînd să urce scara. David fu nevoit să alerge pentru a nu rămîne în urmă. Este la grupul de terapie intensivă, îi explică Pilsner. Dintre toate lucrurile posibile, criza a început cu un atac cerebral. David simţi că i se înmoaie genunchii. Trebui să mărească pasul pentru a-l ajunge din urmă pe medicul pediatru, care înainta cu repeziciune. David habar nu avea că prietena lui Nikki suferise un atac cerebral. Vestea aceasta îi reînvie amintiri tulburătoare legate de propriii săi pacienţi. După aceea, pneumonia a evoluat rapid, continuă doctorul Pilsner. Am încercat absolut totul. Nimic nu părea să aibă vreun efect.

Cînd ajunseră la grupul de terapie intensivă, doctorul Pilsner ezită, sprijinindu-se de uşă. Lăsă să-i scape un oftat de extenuare.

– Mă tem că acum este în stare de şoc septic. Trebuie să-i menţinem tensiunea arterială. Situaţia nu e deloc bună. Tare mi-e teamă că o vom pierde.

Intrară în sală. Caroline era în comă. Din gură îi ieşea un tub conectat la un plămîn artificial. Trupul ei era plin de fire şi tubulaturi pentru perfuzii. Cîteva monitoare îi înregistrau pulsul şi tensiunea arterială. Uitîndu-se în jos, la copila suferindă, David se cutremură. În minte, în locul lui Caroline o văzu pe Nikki şi imaginea aceea îl îngrozi.

Asistenta medicală de la grupul de terapie intensivă care se ocupa de Caroline prezentă un raport succint. De cînd plecase doctorul Pilsner, cu o oră în urmă, nu survenise nici o ameliorare. De îndată ce primi acea scurtă informare, doctorul Pilsner, însoţit de David, se apropie de masa din mijlocul încăperii. David se folosi de prilej pentru a discuta cu el despre starea sănătăţii lui Nikki. Doctorul ascultă, apoi fu de acord că tratamentul cu antibiotice pe cale orală era indicat. Sugeră tipul de medicament şi dozajul necesar.

Înainte de a părăsi grupul de terapie intensivă, David încercă să-l susţină moralmente pe doctorul Pilsner cu un cuvînt de încurajare. Ştia prea bine cum se simţea medicul pediatru. Apoi, înainte de a se duce să se ocupe de pacienţii săi de la cabinet, o sună pe Angela, să-i spună de antibioticele

lui Nikki. De asemenea, îi dădu vestea referitoare la Caroline. Angela amuţi de spaimă.

– Crezi că va muri? îl întrebă, după o clipă de uluire.

– Aşa intuieşte doctorul Pilsner, răspunse David.

– Nikki a fost ieri cu ea, zise Angela.

– Nu e nevoie să-mi reaminteşti. Dar atunci Caroline se simţea mult mai bine. Era afebrilă.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Angela. Se pare că ne vine un necaz după altul. Poţi să faci tu rost de antibioticele pentru Nikki şi să le duci acasă în timpul pauzei tale de prînz?

– OK, zise David, cu bunăvoinţă.

– Eu o să plec la Burlington, aşa cum stabilisem.

– Tot ai de gînd să te duci acolo?

– Desigur, spuse Angela. M-a sunat Calhoun, pentru confirmare. S-ar părea că a vorbit deja cu ofiţerul în subordinea căruia se află secţia din Burlington care se ocupă cu investigarea locului crimei.

– Drum bun, îi ură David, grăbindu-se să închidă telefonul înainte să spună ceva ce ar fi putut să regrete. Priorităţile Angelei îl scoteau din fire. În timp ce el era bolnav de îngrijorare în legătură cu Caroline şi Nikki, ea continua să fie obsedată de afacerea Hodges.

– Vă sînt recunoscător că aţi binevoit să mă primiţi, zise Calhoun, luînd loc într-un fotoliu, în faţa mesei de lucru a lui Helen Beaton. Aşa cum i-am spus secretarei dumneavoastră, aş vrea să vă pun doar cîteva întrebări.

– Iar eu am o întrebare pentru dumneata, replică Beaton.

– Cine să-nceapă primul? întrebă Calhoun. Apoi scoase la iveală pachetul lui de trabucuri. Pot să fumez?

– Nu, nu poţi fuma. În spital fumatul este interzis. Şi cred că dumneata ar trebui să răspunzi primul la întrebările mele. E posibil ca răspunsul să afecteze durata acestui interviu.

– Categoric. Aşadar, da-ţi-i drumul.

– Cine te-a angajat? întrebă Beaton.

– Asta-i o întrebare incorectă, protestă Calhoun.

– Şi de ce, mă rog?

– Pentru că clienţii mei au dreptul la discreţie. Iar acum e rîndul meu. Înţeleg că doctorul Hodges era un vizitator frecvent al biroului dumneavoastră...

– Dă-mi voie să te întrerup, zise Beaton. De vreme ce clienţii dumitale preferă să-şi ascundă identitatea, nu văd nici un motiv ca eu să cooperez cu dumneata.

– Asta rămîne la latitudinea dumneavoastră, spuse Calhoun. Bineînţeles că există şi persoane care s-ar putea întreba de ce a discuta despre imediatul ei predecesor ar constitui o problemă pentru directoarea spitalului. Ba chiar ar putea să înceapă să creadă că dumneavoastră ştiţi cine l-a ucis pe Hodges.

– Îţi mulţumesc pentru vizită, zise Beaton, ridicîndu-se în picioare şi zîmbind. Nu vei reuşi să mă convingi să vorbesc, mai ales fără să ştiu cine se află în spatele eforturilor dumitale. Singura mea preocupare este spitalul. Bună ziua, domnule Calhoun.

– Am impresia că ne vom mai vedea, replică detectivul, ridicîndu-se şi el din fotoliu.

Calhoun părăsi birourile conducerii şi coborî la subsol. Următoarea persoană pe care intenţiona s-o intervieveze era Werner Van Slyke. Îl găsi în atelierul spitalului, ocupîndu-se de înlocuirea motoarelor electrice ale cîtorva paturi de spital.

– Werner Van Slyke? întrebă Calhoun.

– Mda, zise Van Slyke, cu glasul său lipsit de intonaţie.

– Numele meu e Calhoun. Vă deranjează dacă stau puţin de vorbă cu dumneavoastră?

– Despre ce?

– Despre doctorul Dennis Hodges.

– Dacă n-ai nimic împotrivă să-mi văd de lucru... se învoi Van Slyke, îndreptîndu-şi din nou atenţia asupra motoarelor.

– Paturile astea constituie o problemă frecventă? întrebă detectivul.

– Din nefericire, răspunse Van Slyke.

– De vreme ce sînteţi şeful serviciului, de ce le reparaţi dumneavoastră înşivă?

– Vreau să fiu sigur că treaba e făcută bine.

Calhoun se retrase la bancul de lucru şi se aşeză pe un scaun.

– Pot să fumez? întrebă.

– Mi-e indiferent.

– Îmi închipuiam că spitalul este un spaţiu în care nu e voie să existe fum, zise Calhoun, scoţîndu-şi un trabuc. Îi oferi unul şi lui Van Slyke. Acesta stătu un timp nehotărît, ca şi cum s-ar fi gîndit serios dacă să-l accepte sau nu. Pe urmă luă unul. Calhoun i-l aprinse înainte de a şi-l aprinde pe-al său. Înţeleg că îl cunoşteaţi foarte bine pe Hodges, spuse el.

– Pentru mine a fost ca un tată, declară Van Slyke, pufăind mulţumit din trabucul lui. Mai mult decît un tată.

– Fără glumă, zise Calhoun.

– Dacă n-ar fi fost Hodges, niciodată nu m-aş fi dus la colegiu, zise Van Slyke. Mi-a dat o slujbă, să-i văd de casă. Obişnuiam să dorm pînă tîrziu şi stăteam de vorbă. Aveam o sumedenie de necazuri cu adevăratul meu tată.

– Cum aşa? întrebă Calhoun, dornic să-l facă pe Van Slyke să continue să vorbească.

– Taică-meu se îmbăta aproape în fiecare noapte. Mă bătea, şi mama nu putea să facă nimic ca să-l împiedice. De fapt, ajungea să fie bătută şi ea.

– Dumneavoastră şi mama dumneavoastră stăteaţi de vorbă împreună? întrebă Calhoun. Cum s-ar zice, alcătuiaţi un fel de echipă împotriva tatălui dumneavoastră?

– Drace, nu! protestă Van Slyke. Ea îl apăra întotdeauna, susţinînd, după ce tata mă stîlcea în bătaie, că el nu o făcuse cu intenţie. La dracu'! Ba chiar încerca să mă convingă că el mă iubea şi că de-aia mă lovea.

– Asta-i ceva lipsit de raţiune, spuse Calhoun.

– Păi, sigur că da, fir-ar al dracului! izbucni Van Slyke, cu sarcasm. Da' de ce naiba îmi pui toate întrebările astea?

– Mă interesează moartea lui Hodges, zise Calhoun.

– După atîta amar de vreme?

– De ce nu? Nu v-ar plăcea să aflaţi cine l-a ucis?

– Şi ce aş face, dac-aş şti? Să-l omor pe ticălos? replică Van Slyke, rîzînd pînă ce începu să tuşească.

– Nu prea fumaţi mult, nu-i aşa? îl întrebă Calhoun.

După ce reuşi să-şi stăpînească tusea, Van Slyke clătină din cap în semn că nu. Faţa i se făcuse stacojie. Se duse la o chiuvetă din apropiere, să ia o gură de apă. Cînd reveni, dispoziţia i se schimbase.

– Cred că mi-a fost de ajuns atîta vorbărie, zise pe un ton batjocoritor. Am al dracului de mult de lucru. Nici măcar n-ar trebui să-mi pierd vremea cu paturile astea.

– În cazul acesta, plec, spuse Calhoun, ridicîndu-se de pe scaun. Eu am o regulă: niciodată nu zăbovesc într-un loc, dacă nu sînt dorit. Dar v-ar deranja dacă aş mai veni altă dată?

– O să mă mai gîndesc la asta, spuse Van Slyke.

După ce părăsi secţia de întreţinere, detectivul dădu ocol faţadei spitalului şi se duse la Centrul de Imagistică. Îi prezentă funcţionarei de la recepţie una din cărţile lui de vizită şi ceru să fie primit de doctorul Cantor.

– Aveţi fixată o audienţă? întrebă recepţionera.

– Nu, răspunse Calhoun. Dar, ascultă, spune-i că sînt aici ca să discutăm despre Hodges.

– Dennis Hodges? preciză recepţionera, mirîndu-se.

– Altul nu cunosc, zise Calhoun. Şi pînă atunci o să iau un loc aici, în sala de aşteptare.

Detectivul o urmări cu privirea pe funcţionară cît timp telefonă în interiorul organizaţiei. Tocmai începea să admire arhitectura şi bogata decoraţiune interioară a holului cînd îşi făcu apariţia o femeie cu înfăţişare impunătoare, care îl invită s-o urmeze.

– Ce vreţi să spuneţi, cînd declaraţi că vreţi să discutăm despre Dennis Hodges? întrebă doctorul Cantor, în clipa în care Calhoun trecu pragul biroului său.

– Exact asta, replică fostul poliţist.

– Şi de ce dracu' doriţi o asemenea discuţie?

– Vă deranjează dacă iau un loc?

Cantor arătă cu mîna spre unul din fotoliile din faţa mesei sale de lucru.

Calhoun fu nevoit să mute pe pardoseală un teanc de reviste medicale ce păreau a nu fi fost deschise. După ce se așeză, urmă obișnuita rutină de a cere voie să fumeze.

– Desigur, atîta vreme cît îmi oferiți și mie unul, spuse Cantor. M-am lăsat de tutun, fumînd doar atunci cînd pot tapa pe cineva de-o țigară.

Cînd terminară amîndoi cu aprinsul trabucurilor, Calhoun îl informă pe Cantor că fusese angajat să-l descopere pe asasinul lui Hodges.

– Nu cred că vreau să discut despre ticălosul acela, zise Cantor.

– Pot întreba de ce?

– Pentru ce aș face-o?

– În mod evident, pentru a-l aduce pe ucigașul lui în fața justiției.

– Socotesc că justiția a fost deja slujită. Celui care ne-a scăpat de pacostea aia, indiferent cine-o fi, ar trebui să i se dea o medalie.

– Mi s-a spus că aveați o părere proastă despre omul acela, zise Calhoun.

– Ăsta-i un eufemism, spuse Cantor. Era un individ demn de tot disprețul.

– Reușeați să colaborați? întrebă detectivul.

– Lui nu-i păsa de alții, răspunse Cantor.

– Vă referiți la oameni în general sau la doctori?

– Mai mult la doctori, bănuiesc. Pur și simplu, nu-i păsa. El avea o singură prioritate, și aceea era spitalul. Însă concepția lui în legătură cu instituția asta nu îi cuprindea și pe medicii care lucrează în el. A preluat radiologia și patologia și i-a pus pe liber pe cîțiva dintre noi. Tuturor ne venea să-l strîngem de gît.

– Mi-ați putea da cîteva nume? întrebă Calhoun.

– Sigur că da, nu-i nici un secret, zise Cantor, numărînd apoi pe degete cinci medici, printre care se incluse și pe el însuși.

– Și dumneavoastră sînteți singurul din grup care se mai află pe aici, remarcă fostul polițist.

– Sînt singurul rămas la radiologie, preciză Cantor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am avut prevederea de a înființa acest centru de imagistică medicală. Şi Paul Darnell mai este aici. El e la patologie.

– Ştiţi cine l-a ucis pe Hodges? întrebă Calhoun.

Cantor fu pe punctul de a răspunde, dar se opri.

– Ştiţi ce? zise el. Tocmai mi-am dat seama că am tot sporovăit, deşi declarasem încă de la început că nu voiam să discut despre Hodges.

– Acelaşi lucru mi s-a întîmplat şi mie, recunoscu Calhoun. Bănuiesc că v-aţi răzgîndit. Aşadar, să revenim la întrebarea mea: ştiţi cine l-a ucis pe Hodges?

– Dacă aş şti, nu v-aş spune, replică doctorul Cantor.

Pe neaşteptate, detectivul îşi scoase ceasul de buzunar, pe care-l avea prins cu un lanţ scurt de găicile centurii.

– Pe cinstea mea! exclamă, ridicîndu-se în picioare. Îmi pare rău, dar sînt nevoit să întrerup această mică discuţie. Nu mi-am dat seama cum zboară timpul. Din păcate, am fixată o altă întîlnire.

După ce-şi strivi trabucul într-o scrumieră aflată în faţa uluitului Cantor, Calhoun ieşi în goană din încăpere. Se duse imediat la furgoneta lui, cu care porni spre bibliotecă. O ajunse din urmă pe Angela, tocmai cînd aceasta mergea cu paşi mari pe trotuarul din faţa instituţiei.

– Îmi cer scuze că am întîrziat, spuse Calhoun, după ce, întinzînd braţul, deschise portiera din dreptul scaunului de lîngă şofer, invitînd-o pe Angela să urce în vehicul. Mă distram atît de bine discutînd cu doctorul Cantor, încît n-am realizat cît se făcuse ceasul.

– Am întîrziat şi eu cîteva minute, zise Angela, urcînd în cabina care duhnea a fum de ţigară stătut. Sînt curioasă în legătură cu doctorul Cantor, adăugă ea. A spus ceva ce ne-ar putea lămuri cu privire la cazul nostru?

– Nu el l-a ucis pe Hodges, răspunse Calhoun. Dar mi-a trezit interesul. Ca şi Beaton. Se petrece ceva aici, simt asta.

Vă deranjează dacă fumez? întrebă după ce întredeschise geamul de pe partea şoferului.

– Presupuneam că acesta a fost motivul pentru care am plecat cu furgoneta dumneavoastră, replică Angela.

– M-am gîndit totuşi să cer voie, zise detectivul.

– Sînteţi sigur că vizita asta la poliţia statală o să decurgă bine? întrebă Angela. Cu cît mă gîndesc mai mult la ea, cu atît mai mult mă îngrijorează. În definitiv, într-o oarecare măsură mă voi prezenta sub o falsă identitate. Vreau să zic, este adevărat că lucrez la spital, însă, de fapt, nu am nevoie de documentele acelea pentru a mă ocupa de bolnavi. Eu sînt medic patolog.

– Nu trebuie să vă faceţi griji, o linişti Calhoun. S-ar putea să nici nu fie necesar să spuneţi ceva. I-am explicat eu deja locotenentului toată treaba. N-a avut nimic împotrivă.

– Am încredere în dumneavoastră, zise Angela.

– Nu veţi fi dezamăgită. Dar vreau şi eu să vă pun o întrebare. Reacţia de aseară a soţului dumneavoastră continuă să mă sîcîie. Nu vreau să cauzez nici o problemă între dumneavoastră. Chestia e că mă distrez cu cazul acesta mai bine decît cu oricare altul după ce am ieşit din poliţie. Ce-ar fi dacă aş reduce costul orei mele de muncă? Asta ar mai linişti lucrurile?

– Vă mulţumesc pentru grijă, spuse Angela, dar sînt sigură că David îşi va schimba atitudinea, dacă ne vom încadra în termenul nostru de o săptămînă.

În ciuda asigurărilor lui Calhoun, cînd, ajungînd la sediul central al poliţiei din Burlington coborî din furgonetă, Angela continua să se simtă neliniştită, dar îngrijorarea ei fu inutilă. Datorită prezenţei lui Calhoun, operaţiunea se derulă mult mai simplu decît ar fi putut spera. Întreaga discuţie o purtă Calhoun. Poliţistul în sarcina căruia intra păstrarea probelor nici n-ar fi fost posibil să fie mai amabil şi mai serviabil.

– Dacă tot sîntem aici, îi spuse Calhoun poliţistului, ce-ar fi să facem două seturi de cópii?

– Nici o problemă, zise poliţistul, dîndu-i – cu mîini înmănuşate – originalele.

Calhoun îi făcu Angelei cu ochiul şi-i şopti:

– În felul acesta vom avea amîndoi cîte o copie.

Zece minute mai tîrziu, Angela şi Calhoun se aflau din nou în furgonetă.

– A fost simplu ca bună ziua, spuse Angela, cu un oftat de uşurare, scoţînd cópiile din plicul în care le pusese ofiţerul şi începînd să se uite prin ele.

– Eu nu zic niciodată „Ţi-am spus eu", replică detectivul, zîmbind. Niciodată! Nu sînt eu soiul ăla de om.

Angela izbucni în rîs. Ajunsese să-i placă genul de umor al lui Calhoun.

– Ce-s astea? o întrebă detectivul, uitîndu-se peste umărul ei.

– Sînt cópii ale foilor de internare a opt pacienţi, răspunse Angela.

– E ceva neobişnuit în legătură cu ele? vru Calhoun să ştie.

– Nu-mi dau seama, răspunse Angela, cu oarecare dezamăgire. Nu par să prezinte nici un element comun. Vîrste diferite, sexe diferite şi diagnostice diferite. Văd aici o fractură de şold, o pneumonie, o sinuzită, o durere în piept, o durere în zona abdominală inferioară, o flebită, un atac cerebral şi o piatră renală. Nu ştiu ce speram, însă toate astea par ceva foarte obişnuit.

Calhoun porni motorul şi se înscrise în traficul rutier.

– Nu trageţi concluzii pripite, o sfătui el.

Angela vîrî hîrtiile la loc în plicul lor şi începu să admire peisajul. Aproape imediat recunoscu zona în care se aflau.

– Staţi o secundă, zise. Opriţi pentru cîteva clipe.

Calhoun trase vehiculul la marginea drumului.

– Sîntem aproape de medicul legist şef, îi explică Angela. Ce-aţi zice dacă am trece pe la el? Este cel care a făcut autopsia lui Hodges, şi o vizită s-ar putea să suscite ceva mai mult interes din partea lui.

– Din punctul meu de vedere, e perfect, zise detectivul. Mi-ar plăcea să fac cunoştinţă cu omul acesta.

Executară o întoarcere în loc în mijlocul şoselei. Manevra o înspăimîntă pe Angela, care închise ochii, să nu vadă vehiculele ce veneau din sens contrar. Calhoun îi spuse să se relaxeze. Cîteva minute mai tîrziu, se aflau în clădirea în care lucra

medicul legist. Îl întîlniră pe Walter Dunsmore într-o sală de mese. Angela îl prezentă pe Calhoun.

– Ați dori să mîncați ceva? sugeră Walter.

Angela și Calhoun își luară fiecare cîte un sandviș de la un automat și reveniră la Walt.

– Domnul Calhoun ajută la investigarea uciderii lui Hodges, explică Angela. Am venit împreună la Burlington ca să obținem cópii ale unor probe criminalistice. De vreme ce tot ne aflam în zonă, m-am gîndit să ne oprim, să vedem dacă au mai apărut ceva elemente noi.

– Nu, nu cred, zise Walt, încercînd să reflecteze. Rezultatul examenului toxicologic a sosit, dar era negativ, cu excepția nivelului de alcoolemie, despre care ți-am vorbit. Cam asta-i tot. După cum spuneam, nimeni nu consideră cazul acesta ca fiind o prioritate.

– Înțeleg, replică Angela. Ai mai aflat ceva în legătură cu particulele acelea de carbon, de sub piele?

– Nici măcar n-am avut timp să mă mai gîndesc la ele, recunoscu Walt.

După ce își mîncară, cu lăcomie, sandvișurile, Angela declară că trebuia să se înapoieze la Bartlet, explicîndu-i lui Walt că plecase în timpul pauzei sale de prînz. Walt o invită să revină oricînd voia.

Drumul de întoarcere la Bartlet păru să dureze mai puțin decît cel de ducere la Burlington. Calhoun o lăsă undeva în spatele bibliotecii, ca ea să-și poată lua propria ei mașină.

– Voi ține legătura cu dumneavoastră, făgădui detectivul. Și, țineți minte, stați departe de povestea asta.

– Nu vă faceți griji, zise Angela, fluturîndu-și mîna în semn de la revedere în timp ce se instala la volanul mașinii ei.

Se făcuse aproape unu și jumătate. Cînd ajunse în biroul ei, Angela puse cópiile documentelor lui Hodges în sertarul de sus al mesei sale de lucru. Voia să-și amintească să le ia seara acasă. În timp ce își îmbrăca halatul alb de laborator, Wadley deschise ușa dintre birourile lor, fără a se fi ostenit să bată în prealabil.

– Te caut de aproape douăzeci de minute! spuse el, pe un ton iritat.

– Am fost plecată din spital, zise Angela.

– Atîta lucru era evident, replică Wadley. Am fost nevoit să lansez apeluri prin pager de nu știu cîte ori.

– Îmi pare rău, își ceru scuze Angela. Mi-am folosit pauza de masă ca să rezolv o problemă.

– Ai lipsit mai bine de o oră.

– Se poate, dar am de gînd să rămîn la serviciu peste program, ceea ce fac în mod obișnuit. În plus, m-am înțeles cu doctorul Darnell să-mi țină locul, în caz că ar apărea vreo urgență.

– Nu-mi place ca medicii mei patologi să dispară în mijlocul zile, spuse Wadley.

– N-am lipsit mult, protestă Angela. Îmi cunosc foarte bine îndatoririle și mi le îndeplinesc literă cu literă. Probele chirurgicale, care ar fi constituit singura urgență reală, nu sînt incluse în sarcinile mele. În afară de asta, problema mea implica o vizită la medicul legist.

– I-ai făcut o vizită lui Walt Dunsmore? se arătă Wadley neîncrezător.

– Puteți să-l sunați, dacă vă îndoiți de ceea ce spun, zise Angela, simțind că mînia lui Wadley se potolise în parte.

Brusc, se bucură că își urmase inspirația de o clipă și făcuse vizita aceea.

– Am prea mult de lucru ca să-mi pierd timpul verificînd pe unde te duci și ce faci, zise Wadley. Problema e că, în ultima vreme, mă îngrijorează purtarea dumitale. Ar trebui să-ți reamintesc că ești încă în perioadă de probă. Te pot încredința că, dacă dovedești că nu se poate pune bază pe dumneata, ești un om terminat.

Cu aceste cuvinte, Wadley se retrase prin ușa de comunicare dintre cele două birouri și o închise trîntind-o.

Vreme de cîteva clipe, Angela rămase cu privirile ațintite asupra ușii. Îi displăcea profund această ostilitate fățișă a lui Wadley. Cu toate astea, o prefera față de hărțuirea sexuală de

mai înainte. Se întrebă dacă ei doi aveau să fie vreodată în stare să întreţină relaţii profesionale normale.

După ce fusese examinat ultimul pacient prezentat la cabinetul său de consultaţii, David se duse, cam fără tragere de inimă, la spital, să-şi facă vizitele de după-amiaza. Începea să se teamă de ele, la gîndul a ceea ce l-ar fi putut întîmpina.

Înainte de a-şi vizita propriii săi pacienţi, se duse la grupul de terapie intensivă, să vadă care mai era situaţia cu Caroline. Copila se simţea foarte rău, fiind, în mod evident, pe moarte. David îl găsi pe doctorul Pilsner stînd la masa din mijlocul sălii grupului de terapie intensivă. Veghea lipsit de speranţe. Bietul om era distrus, ceea ce David înţelegea prea bine.

Plecînd de la grupul de terapie intensivă, David începu rondul de vizitare a propriilor săi pacienţi. De fiecare dată cînd intra într-o nouă cameră, se simţea îngrijorat, dar imediat se liniştea, constatînd că starea bolnavului respectiv era bună. Cînd intră în camera Sandrei, îngijorarea persistă. Starea ei psihică se deteriorase.

David se înspăimîntă. Schimbarea i se părea dramatică, deşi asistentele nu erau prea impresionate. Cînd o văzuse la primele ore ale dimineţii, Sandra fusese vioaie şi conştientă. Acum era apatică faţă de tot ce o înconjura şi devenise somnolentă. Ochii ei îşi pierduseră strălucirea. Temperatura, care mai înainte îi scăzuse, urcase iarăşi la peste treizeci şi opt de grade.

Cînd David încercă să-i vorbească, răspunsurile ei fură vagi. Singura neplăcere de care izbuti să înţeleagă că se plîngea ea erau nişte crampe abdominale, simptom care îi readuse aminte lui David de ceilalţi pacienţi ai lui, pe care încercase să-i uite. David simţi că pulsul i se accelerează. Nu credea că ar avea puterea să suporte pierderea a încă unui pacient.

Revenind în camera asistentelor, studie cu atenţie foaia de observaţii a Sandrei. Singurul element nou era acela că se părea că ea nu mai avea poftă de mîncare, aşa cum reieşea din însemnările asistentelor, care notaseră că bolnava nu mîncase nimic la prînz. David verifică ce perfuzii i se făcuseră – toate

erau adecvate. Apoi se uită la toate rezultatele analizelor de laborator – fără nici o excepţie, erau normale. David căuta cu disperare un indiciu care să explice starea ei psihică actuală, dar în foaia de observaţii nu exista nici un astfel de indiciu. Singura idee care-i veni în minte fu posibilitatea ca suferinţa Sandrei să fi fost cauzată de o meningită aflată în stadiu incipient sau de o inflamare a scoarţei cerebrale. Teama că se putea ca ea să facă o meningită constituise, de fapt, motivul pentru care o internase.

O examină încă o dată şi, deşi nici acum nu putu să detecteze vreun semn de meningită, recurse la testul cel mai concludent. Îi făcu o puncţie lombară, pentru a obţine lichid cerebrospinal. Văzîndu-i claritatea, ştiu imediat că acesta era normal, dar, ca să fie absolut sigur, îl trimise la laborator pentru o analiză completă. Rezultatul fu normal. Aceeaşi confirmare o căpătă şi în ceea ce priveşte glicemia.

Singurul lucru care o făcu pe Sandra să iasă din apatie fu durerea pe care i-o provocă David palpîndu-i abcesul. În consecinţă, el adăugă în medicaţia ei un alt antibiotic. În afară de asta, nu mai ştia ce ar fi putut să facă. Se simţea cu totul neputincios. Nu-i rămînea decît să spere într-o ameliorare.

Încălecînd pe bicicletă, porni spre casă. Îşi dădea seama de cît era de deprimat – drumul acela nu-i făcea nici o plăcere. Se simţea profund îndurerat în legătură cu Caroline şi îngrijorat în privinţa Sandrei. Însă de cum ajunse acasă înţelese că nu-i era îngăduit să se lase în voia autocompătimirii. Nikki se simţea ceva mai rău decît la vremea prînzului, cînd el îi dusese antibioticele pe care trebuia să le ia pe cale orală. Congestia i se agravase, iar temperatura urcase la treizeci şi opt de grade.

David telefonă la grupul de terapie intensivă şi obţinu legătura cu doctorul Pilsner. Se scuză că-l deranja, dar se simţea obligat să-l informeze că antibioticele pe cale orală nu păreau să aibă efect.

– Să mărim doza, spuse doctorul Pilsner, cu glas obosit. Şi cred că ar fi mai bine ca, pe lîngă terapia respiratorie, să folosim un agent mucolitic şi un bronhodilatator.

– Vreo schimbare în starea lui Caroline? întrebă David.

– Nici o schimbare, răspunse medicul pediatru.

Angela nu ajunse acasă decît pe la şapte seara. După ce se duse să vadă cum se simţea Nikki, a cărei stare se ameliorase în urma şedinţei de terapie respiratorie la care fusese ajutată de David, vru să facă un duş. David o însoţi în camera de baie.

– Caroline nu-i deloc mai bine, spuse el, în timp ce Angela intra în cadă.

– Mi-e tare milă de părinţii ei, zise Angela. Probabil că sînt zdrobiţi sufleteşte. Sper să dea Domnul ca Nikki să nu se molipsească de boala de care suferă Caroline.

– Am o altă pacientă – Sandra Hascher – care îmi trezeşte aceleaşi temeri ca şi cei de mai înaintea ei.

– Ce diagnostic i s-a pus la internare? întrebă Angela, scoţînd capul de sub duş.

– Abces dentar, o informă David. A răspuns destul de bine la antibiotice. Pe urmă, în după-amiaza asta, a survenit o bruscă modificare a stării psihice.

– Dezorientată?

– Mai curînd doar apatică şi vagă, spuse David. Ştiu că asta nu înseamnă mare lucru, dar schimbarea mi s-a părut spectaculoasă.

– Meningită? sugeră Angela.

– Ăsta a fost singurul lucru la care m-am gîndit, zise David. Nu avea deloc dureri de cap şi nici o temperatură foarte ridicată. Dar, pentru o mai mare siguranţă, i-am făcut o puncţie lombară, însă totul era normal.

– Te-ai gîndit la posibilitatea unui abces cerebral?

– Febra ei este mică. Dar poate că mîine, dacă starea ei nu va fi mai bună, îi voi face un RMN, zise David. Problema este că ea îmi reaminteşte de ceilalţi pacienţi ai mei... care au murit.

– Presupun că nu vrei să faci apel la vreun consult?

– Nu, doar dacă aş vrea ca ea să fie dată în îngrijirea altcuiva. S-ar putea să-mi atrag necazuri chiar şi numai recomandînd un RMN.

– Ăsta-i un mod infect de a practica medicina, se revoltă Angela. David nu răspunse. Călătoria la Burlington a decurs bine, adăugă ea.

– Mă bucur, zise David, fără a exprima interes.

– Singurul necaz pe care l-am avut a fost cînd m-am înapoiat. Wadley e complet lipsit de rațiune. A ajuns să mă amenințe că-mi va desface contractul de angajare...

– Nu se poate! strigă David, înspăimîntat. Ar fi un dezastru.

– Nu-ți face griji, încercă Angela să-l liniștească. Pur și simplu, își descarcă nervii. E imposibil să mă dea afară la atît de scurt timp după ce l-am reclamat pentru hărțuire sexuală.

– Asta nu constituie o asigurare prea mare, replică David. Nici prin minte nu mi-a trecut vreodată că ar fi posibil să fii concediată.

Mai tîrziu, în timp ce ei doi luau cina, Nikki declară că îi era foame. Angela o chemă să vină la masă, spunîndu-i că putea să mănînce ce poftea. În timpul mesei, o îndemnă pe fetiță să mănînce mai mult. David o sfătui să n-o forțeze. În curînd, cei doi părinți ajunseră să se certe în legătură cu ce și cît era bine să mănînce fiica lor, făcînd-o pe Nikki să fugă de la masă în lacrimi.

David și Angela fierbeau de mînie, învinuindu-se reciproc. O vreme nu mai vorbiră, preferînd să dea drumul la televizor și să urmărească știrile în tăcere. Cînd se făcu ora ca Nikki să se ducă la culcare, Angela îi spuse lui David că avea să se ocupe ea de terapia respiratorie a fetiței, în timp ce el va strînge prin bucătărie.

David abia apucase să ducă farfuriile murdare în bucătărie, că Angela se și înapoie.

– Nikki mi-a pus o întrebare la care n-am știut să răspund, zise ea. M-a întrebat dacă prietena ei, Caroline, se va întoarce acasă curînd.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus că nu știu, recunoscu Angela. Dat fiind că acum Nikki se simte ea însăși rău, mi-a displăcut profund să-i spun adevărul.

– Nu te uita la mine, zise David. Nici eu nu vreau să-i spun. Hai să amînăm vestea asta pînă cînd se termină cu congestia.

– De acord, se învoi Angela. Să văd ce pot face.

Cu aceste cuvinte, ieşi din bucătărie şi urcă iar la etaj. Pe la nouă, David sună la spital. Vorbi îndelung cu sora şefă, care o ţinea întruna că starea Sandrei nu se schimbase, cel puţin nu în mod spectaculos. Femeia recunoscu totuşi că bolnava nu mîncase nimic la masa de seară.

După ce el închise telefonul, Angela îşi făcu apariţia, ieşind din bucătărie.

– Ai vrea să te uiţi la documentele pe care le-am adus astăzi de la Burlington? îl întrebă ea.

– Nu mă interesează, spuse David.

– Mulţumesc, replică Angela. Ştii bine că pentru mine e ceva important.

– Mă frămîntă prea multe probleme grave, ca să-mi mai fac griji şi pentru chestia aia.

– Eu îmi găsesc timpul şi energia necesară ca să ascult problemele tale, replică Angela. Ai putea, cel puţin, să te porţi cu aceeaşi politeţe faţă de mine.

– Nu prea cred că ar fi posibilă o comparaţie între aceste lucruri, zise David.

– Cum poţi să afirmi aşa ceva? Doar ştii cît de supărată sînt din cauza necazului cu Hodges.

– Eu nu vreau să te încurajez să te mai amesteci în treaba asta. Cred că mi-am exprimat foarte clar părerea în această privinţă.

– Oh, ţi-ai exprimat-o extrem de clar. Ceea ce este important pentru tine, este cu adevărat; ceea ce consider eu că e important nu are, de fapt, nici cea mai mică importanţă.

– Cu toate cîte se întîmplă, mi se pare uimitor că tu continui să ai fixaţia asta cu Hodges. Cred că ţi-ai inversat ordinea priorităţilor. În timp ce tu alergi la vînătoare prin Burlington, eu stau aici, aducîndu-i fiicei noastre antibiotice, în vreme ce prietena ei e pe moarte, în spital.

– Nu-mi vine să cred că îmi vorbeşti aşa.

– Şi pe deasupra, mai iei în glumă şi ameninţarea lui Wadley, că te va da afară din slujbă. Totul pentru că era atît de important să te duci la Burlington. Ascultă ce-ţi spun: dacă vei fi concediată, ne vom afla într-un dezastru financiar cumplit. Asta fără a mai pune la socoteală primejdia la care ne expui pe noi toţi prin continuarea acestei anchete.

– Te crezi foarte raţional! răcni Angela. Ei bine, te înşeli. Îţi închipui că problemele se rezolvă prin ignorarea lor. Eu cred că tu eşti cel care şi-a încurcat ordinea priorităţilor, nesusţinîndu-mă tocmai atunci cînd am cea mai mare nevoie de sprijin. Cît despre Nikki, poate că ea n-ar fi bolnavă dacă tu n-ai fi lăsat-o s-o viziteze pe Caroline înainte să ştim ce boală avea biata fetiţă.

– Asta nu-i cinstit! urlă David la rîndul său, dar imediat după aceea tăcu.

Se considera un om raţional şi se mîndrea că nu-şi pierdea calmul.

Necazul era că cu cît devenea David mai stăpînit, cu atît îşi ieşea mai mult din fire Angela, iar cu cît se înfuria mai mult Angela, cu atît mai calm devenea David. Pe la ora unsprezece, erau amîndoi extenuaţi, storşi de orice vlagă. Ca urmare a unui acord comun, David dormi în camera de oaspeţi.

21

Joi, 28 octombrie

LA ÎNCEPUT, CÎND DESCHISE OCHII ÎN ÎNTUNERIC, DAVID nu avu nici cea mai vagă idee despre locul în care se afla. Bîjbîind cu degetele în jurul lămpii de pe noptiera necunoscută, reuşi, în cele din urmă, s-o aprindă. Îşi roti privirile prin încăpere, nedumerit de mobilierul nefamiliar. Îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama că se afla în camera de

oaspeţi. Imediat, ca într-o străfulgerare, în minte îi reveniră neplăcutele incidente din seara precedentă.

Se uită la ceasul de la mînă. Arăta cinci fără un sfert dimineaţa. Se lăsă iar pe pernă, fiind scuturat de o puternică senzaţie de vomă. Îndată după greţuri, începură crampe abdominale, urmate de o criză de diaree.

Simţindu-se îngrozitor de rău, se tîrî din camera de baie rezervată oaspeţilor pînă la baia principală, să caute vreun medicament împotriva diareii. Cînd găsi, în sfîrşit, o sticluţă, luă o doză zdravănă. Apoi porni în căutarea unui termometru şi-l vîrî în gură.

În vreme ce aştepta să treacă timpul necesar pentru o citire corectă, căută o aspirină. Tot scotocind, îşi dădu seama că îi venea să înghită întruna, întocmai ca şi pacienţilor lui acum decedaţi.

Se uită cu atenţie la chipul lui reflectat în oglindă şi deveni conştient de o nouă temere. Dacă se molipsise de misterioasa maladie care îi ucisese pacienţii? „Dumnezeule!“ îşi zise în gînd. „Aveau aceleaşi simptome pe care le am şi eu acum.“ Cu degete tremurătoare, îşi scoase termometrul. Acesta arăta trezeci şi opt de grade. Scoase limba şi o cercetă în oglindă. Era tot atît de palidă ca şi faţa. „Fii calm!“ îşi porunci cu asprime. Luă două aspirine şi le înghiţi cu un pahar de apă. Aproape imediat fu cuprins de o nouă crampă şi fu nevoit să se ţină de marginea scaunului de WC pînă cînd se domoli durerea.

Cu un calm deliberat, reflectă la simptomele lui. Erau de tip gripal, asemănătoare cu cele ale celor cinci asistente medicale pe care le examinase. Nu exista nici un motiv pentru a se grăbi să tragă concluzii isterice.

După ce luase medicamentul contra diareii şi aspirinele, decise să urmeze sfatul pe care li-l dăduse el însuşi asistentelor: se băgă la loc în pat. Cînd începu să sune ceasul deşteptător din dormitorul principal, se simţea deja mai bine.

La început, cei doi soţi se uitară unul la celălalt cu precauţie. Apoi se aruncară unul în braţele celuilalt. Rămaseră

așa, strîngîndu-se cu putere, vreme de un minut întreg, și abia pe urmă vorbi David:

– Armistițiu? întrebă el.

Angela își exprimă asentimentul printr-o înclinare a capului. Apoi spuse:

– Amîndoi eram extraordinar de stresați.

– Și, colac peste pupăză, cred că m-a pocnit și pe mine ceva, zise David, descriindu-i simptomele care-l treziseră din somn. Singurul lucru care mă necăjește este salivația asta excesivă, adăugă el.

– Ce înțelegi prin salivație excesivă? întrebă Angela.

– Trebuie să înghit întruna, zise David. E ceva asemănător cu senzația pe care o ai înainte de a vomita, dar nu chiar atît de rău. Oricum, mi-a mai trecut față de cum era mai devreme.

– Ai văzut-o pe Nikki? se interesă Angela.

– Încă nu, răspunse David.

După ce se spălară, se duseră amîndoi în camera fetiței. Rusty îi întîmpină cu vioiciune. Nikki fu mai puțin entuziastă. Plămînii îi erau ceva mai congestionați, în ciuda antiboticelor administrate pe cale orală și a efectului suplimentar al terapiei respiratorii.

În timp ce Angela pregătea micul dejun, David îi telefonă doctorului Pilsner și îi descrise starea lui Nikki.

– Cred că ar trebui s-o văd imediat, zise pediatrul. De ce să nu ne întîlnim la camera de gardă peste o jumătate de oră?

– Vom fi acolo, îl asigură David. Și-ți mulțumesc. Îți sînt recunoscător pentru atenția pe care ne-o acorzi.

Era pe punctul de a închide telefonul, cînd se gîndi să se intereseze în legătură cu Caroline.

– A murit, spuse doctorul Pilsner. Sfîrșitul a avut loc pe la ora trei, azi-dimineață. Tensiunea ei arterială n-a mai putut fi controlată. Cel puțin, nu a suferit, deși asta nu e cine știe ce consolare.

Cu toate că era de așteptat, vestea îl șocă puternic pe David. Cu inima grea, se duse în bucătărie și i-o împărtăși Angelei.

Angela păru gata s-o podidească plînsul, dar în loc de asta izbucni:

– Nu-mi vine să cred că ai fost în stare s-o laşi pe Nikki să se ducă s-o viziteze!

Năucit de asprimea reproşului ei, David ripostă:

– Măcar eu am venit ieri la prînz acasă, pentru a mă asigura că Nikki îşi lua antibioticele! strigă, deşi se simţea vinovat că îi îngăduise lui Nikki să-şi petreacă un timp cu Caroline.

David şi Angela se uitară unul la celălalt, luptîndu-se cu enervarea şi cu temerile lor.

– Îmi pare rău, zise Angela, în cele din urmă. Am uitat de armistiţiul nostru. Eram, pur şi simplu, prea îngrijorată.

– Doctorul Pilsner vrea s-o vadă pe Nikki în camera de gardă, chiar acum, spuse David. Cred că ar fi mai bine să plecăm.

O înfofoliră pe Nikki şi se duseră la maşină. Ambii soţi se abţinură cu mare grijă să spună ceva susceptibil de a-l irita pe vreunul din ei. Nici Nikki nu vorbea – pe mai toată durata drumului, ea tuşi.

Doctorul Pilsner îi aştepta şi o luă imediat pe Nikki în unul din cabinetele de consultaţii. Cît timp o examină pe fetiţă, David şi Angela stătură alături. Cînd doctorul termină, îi luă pe amîndoi deoparte.

– Vreau s-o internăm imediat, le spuse.

– Crezi că are pneumonie? întrebă David.

– Nu sînt sigur, dar e posibil, răpunse doctorul. Nu vreau să-mi asum nici un risc, după cele întîmplate... adăugă el, lăsîndu-şi fraza neterminată.

– Voi rămîne aici, cu Nikki, îi spuse Angela lui David. Tu du-te să-ţi faci vizitele.

– De acord, zise David. Cheamă-mă prin pager, dacă apare vreo problemă.

David continua să se simtă el însuşi rău; această ultimă întorsătură a lucrurilor, cu Nikki, îl făcea să se simtă şi mai prost. O sărută pe fiica lui şi-i zise la revedere, făgăduindu-i că pe tot

parcursul zilei avea să vină s-o mai vadă. Nikki dădu din cap, resemnată – mai trecuse ea prin toate astea şi altă dată.

De la o asistentă medicală de la camera de gardă, David îşi făcu rost de cîteva aspirine, după care urcă la etaj.

– Cum se simte doamna Hascher? o întrebă pe Janet Colburn de cum o văzu.

Aşteptîndu-i răspunsul, se aşeză la masa de lucru şi trase către el foile de observaţii ale pacienţilor săi.

– Nu prea s-au spus multe la raport, zise Janet. Nu cred ca vreuna dintre noi să fi intrat deja la ea în cameră în dimineaţa asta. Ne-am concentrat atenţia asupra ducerii la sala de operaţii a celor treizeci şi şapte de cazuri care necesitau intervenţii chirurgicale.

Ezitînd, David deschise foaia de observaţii a Sandrei. Mai întîi, se uită la graficul temperaturii. Nu fuseseră salturi spre temperaturi foarte mari. Ultima temperatură luată era doar cu o linie peste treizeci şi opt. Revenind la însemnările asistentelor, citi că Sandra fusese găsită dormind de fiecare dată cînd în camera ei intrase vreo soră medicală.

David scoase un oftat de uşurare. Pînă acum, toate bune. Cînd termină cu foile de observaţii, începu să-şi viziteze pacienţii. Toţi se simţeau bine, cu excepţia Sandrei.

Cînd intră în camera ei, David o găsi dormind adînc. Apropiindu-se de pat, se uită la umflătura de la maxilarul ei. Părea neschimbată. Îi zgîlţîi uşor umărul, chemînd-o în şoaptă pe nume. Cum ea nu reacţionă în nici un fel, o scutură mai cu putere şi-i rosti numele mai tare.

În cele din urmă, ea se mişcă, ducîndu-şi o mînă la faţă. Abia dacă fu în stare să deschidă ochii. David o scutură din nou. Ochii ei se deschiseră ceva mai mult, dar tot ce reuşi să emită fură nişte sunete nearticulate. În mod clar, era dezorientată.

Străduindu-se să rămînă calm, David îi luă puţin sînge pe care îl trimise la laborator, pentru o analiză completă. Apoi trecu la o examinare atentă a bolnavei, concentrîndu-se mai ales asupra plămînilor şi a sistemului nervos.

Cînd la scurt timp după aceea se înapoie la camera asistentelor, îi fu înmînat rezulatul analizelor de laborator. Toate valorile erau normale, inclusiv cele din hemogramă. Leucocitele, al căror nivel crescuse din cauza abcesului dentar, scăzuseră ca urmare a tratamentului cu antibiotice şi se menţinuseră la valori normale, eliminînd infecţia ca explicaţie pentru actuala stare clinică. Nu rămînea decît zgomotul din plămîni, care sugera o pneumonie incipientă. David se întrebă iarăşi dacă nu cumva de vină era o deficienţă a sistemului ei imunitar.

O dată în plus, David se afla în faţa aceluiaşi trio de simptome care afectau sistemul nervos central, aparatul gastrointestinal, sîngele sau sistemul imunobiologic. Recunoştea un complex, dar nu avea nici cea mai mică idee cu privire la factorul ascuns în spatele acestuia.

Faptul că nu ştia ce să mai facă îl chinuia pe David cumplit. Viaţa unei femei de treizeci şi patru de ani atîrna de un fir. El se temea să mai solicite un consult, în parte din cauza lui Kelley şi în parte fiindcă în cele trei cazuri similare medicii la care apelase se dovediseră a nu fi de nici un ajutor. Iar solicitarea unui consult pentru Eakins se soldase cu încredinţarea îngrijirii bolnavului unui alt medic. David nu mai îndrăznea nici să recomande o altă diagnosticare sau analize de laborator, de vreme ce în cazul celorlalţi pacienţi nimic nu se dovedise a fi fost de vreun folos. Habar nu avea ce să facă.

– Avem un atac cerebral la camera 216! strigă de pe coridor o asistentă.

David se duse în fugă. Camera 216 era a Sandrei.

Sandra era în chinurile unei crize de epilepsie dintre cele mai cumplite. Corpul îi era arcuit spre spate, iar membrele i se agitau ritmic cu o asemenea forţă, încît patul se sălta cu totul de pe pardoseală. David răcni să i se aducă un tranchilizant. Într-o clipă medicamentul îi fu dat în mînă. El îl injectă în punga de perfuzie a Sandrei. În cîteva minute convulsiile încetară, lăsînd trupul Sandrei vlăguit şi comatos.

David se uită la faţa acum liniştită a pacientei sale. Avea impresia că el însuşi era ţinta batjocurii sorţii pentru neputinţa lui intelectuală. În timp ce stătuse la masa de lucru, întrebîndu-se ce să facă, atacul de epilepsie pusese stăpînire pe trupul Sandrei cu un dramatism teribil.

David trecu brusc la o activitate febrilă. Mînia luă locul disperării, făcîndu-l să nu se mai teamă de nici o opreliste privitoare la stabilirea unui diagnostic. Încă o dată ceru totul: consult medical, analize de laborator, examene radiologice, chiar şi un RMN cranian. Era hotărît să descopere ce se întîmpla cu Sandra Hascher.

Temîndu-se de o evoluţie negativă rapidă, făcu imediat şi aranjamentele necesare pentru transferarea Sandrei la grupul de terapie intensivă. Voia o monitorizare continuă a tuturor semnelor ei vitale.

Transferul se efectuă în mai puţin de o jumătate de oră. David ajută la împingerea, pe coridor, pînă la grupul de terapie intensivă, a căruciorului pe care se afla Sandra. De îndată ce ea fu luată de pe targă, David se duse la masa destinată foilor de observaţii, cu intenţia de a scrie noi recomandări, dar cu puţin înainte de a-şi ajunge ţinta, se opri brusc în loc: într-un pat situat chiar în faţa mesei se afla Nikki.

David rămase uluit. Niciodată nu se aşteptase s-o vadă pe Nikki în grupul de terapie intensivă. Prezenţa ei acolo îl îngrozi. Oare ce putea să însemne asta?

Simţind o mînă pe umărul său, întoarse capul şi îl văzu pe doctorul Pilsner.

– Îmi dau seama că eşti supărat văzîndu-ţi fiica aici, spuse acesta. Linişteşte-te. Pur şi simplu, n-am vrut să risc nimic. Există aici cîteva asistente deosebit de capabile, care sînt obişnuite să se ocupe de pacienţi cu probleme respiratorii.

– Eşti sigur că-i necesar? întrebă David, îngrijorat, ştiind cît de puternic afectează mediul din grupul de terapie intensivă psihicul unui bolnav.

– E spre binele ei, zise pediatrul. Nu-i decît o simplă măsură de precauţie. O voi scoate de aici de îndată ce voi putea.

– OK, zise David, deşi ultima întorsătură pe care o luaseră lucrurile continua să-l neliniştească profund.

Înainte de a scrie noile recomandări privitoare la Sandra, se duse să stea cîteva clipe de vorbă cu Nikki. Fetiţa era mai puţin îngrijorată decît David pentru că fusese adusă acolo. David se simţi mai uşurat constatînd că ea se împăca atît de bine cu situaţia.

Reîndreptîndu-şi atenţia spre Sandra Hascher, David se aşeză la masa din mijlocul sălii şi începu să scrie recomandările necesare. Aproape terminase, cînd funcţionarul de serviciu la grupul de terapie intensivă îl bătu uşor pe braţ.

– În holul pacienţilor vă aşteaptă un anume domn Kelley, îi spuse el.

David simţi că i se încordează stomacul. Ştia de ce se afla Kelley acolo, dar nu era deloc nerăbdător să-l vadă şi nu vru să se ducă imediat la el. Mai întîi, termină de scris recomandările şi i le dădu asistentei-şefe. Abia după aceea plecă să-l întîlnească pe Kelley.

– Sînt dezamăgit, zise acesta, cînd David se apropie. Coordonatoarea rentabilităţii m-a sunat acum cîteva minute...

– Doar o clipă, îi spuse cu asprime David, retezîndu-i vorba. Am la grupul de terapie intensivă o pacientă bolnavă şi n-am timp de pierdut cu dumneavoastră. Aşa că deocamdată să nu-mi staţi în drum. Voi vorbi cu dumneavoastră mai tîrziu. Ne-am înţeles?

Vreme de o secundă David îl privi mînios pe Kelley drept în ochi. Apoi făcu stînga-mprejur şi porni să iasă din încăpere.

– Stai puţin, doctore Wilson! strigă Kelley. Nu te grăbi aşa tare.

David se răsuci în loc şi, ca o vijelie, veni înapoi. Fără nici un avertisment, întinse braţul şi, înşfăcîndu-l pe Kelley de cravată şi de pieptul cămăşii, îl împinse cu brutalitate îndărăt.

Kelley se prăbuşi în fotoliul din spatele său. David îşi agită sub nasul lui pumnul încleştat.

– Vreau să ieşi dracului de-aici! îi zise printre dinţi. Dacă nu pleci, nu răspund de consecinţe. Să-ţi fie clar!

Kelley păru că înghite un nod din gît, dar nu se clinti.

David se răsuci pe călcîie şi, cu paşi mari, părăsi holul. Chiar cînd să iasă pe uşă, Kelley strigă în urma lui:

– O să vorbesc cu superiorii mei!

– Aşa să faci! îi răspunse David peste umăr, după care, continuîndu-şi drumul, intră în grupul de terapie intensivă.

Cînd reveni la masă, se opri să-şi tragă sufletul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se întrebă ce-ar fi făcut, de fapt, dacă Kelley i s-ar fi împotrivit.

– Doctore Wilson! strigă funcţionarul de serviciu. La telefon e doctorul Mieslich. Zice că l-aţi căutat mai înainte.

– Soţul meu predă la colegiu, explică Madeline Gannon. Ţine cursuri de dramaturgie şi literatură.

Calhoun se uitase îndelung la numeroasele rafturi de cărţi care îmbrăcau pereţii bibliotecii familiei Gannon.

– Mi-ar face plăcere să-l cunosc cîndva, zise el. Am citit o mulţime de piese de teatru. Ăsta a fost hobby-ul meu de cînd am ieşit la pensie. Mai ales Shakespeare.

– Despre ce anume doreaţi să discutaţi cu mine? întrebă Madeline, schimbînd cu diplomaţie subiectul.

Socotind după înfăţişarea lui Calhoun, se îndoia că pe Bernard l-ar interesa foarte mult o discuţie cu el.

– Anchetez uciderea doctorului Dennis Hodges, spuse Calhoun. După cum ştiţi, cadavrul lui a fost găsit de curînd.

– O întîmplare oribilă, conveni Madeline.

– Înţeleg că aţi lucrat o vreme pentru el.

– Mai bine de treizeci de ani.

– O muncă plăcută? întrebă Calhoun.

– Cu părţile ei bune şi rele, recunoscu Madeline. Era un om nemaipomenit de încăpăţînat, care la un moment dat putea să fie

căpos şi irascibil, şi în clipa următoare devenea înţelegător şi generos. Îl iubeam şi totodată îl uram. Dar vestea că i s-a găsit cadavrul m-a distrus. În sinea mea sperasem că, pur şi simplu, se săturase de toţi şi că plecase în Florida. În fiecare iarnă, mai ales în ultimii cîţiva ani, tot zicea că tare ar vrea să plece în Florida.

– Ştiţi cine l-a ucis? întrebă Calhoun, uitîndu-se în jur după vreo scrumieră, dar nu văzu nici una.

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse Madeline. Însă fiind vorba de doctorul Hodges, cu siguranţă există o mulţime de candidaţi.

– Ca, de pildă, cine?

– Ei, daţi-mi voie să revin asupra celor ce am spus, zise Madeline. Ca să fiu foarte cinstită, nu cred că vreuna dintre persoanele pe care doctorul Hodges le scotea cu regularitate din sărite i-ar fi făcut realmente vreun rău. Tot aşa cum nici doctorul Hodges n-ar fi dus niciodată la îndeplinire vreuna din ameninţările pe care le profera atît de des.

– Pe cine ameninţa? întrebă Calhoun.

– Cam aproape pe oricine care avea o legătură cu noua conducere a spitalului, răspunse Madeline, izbucnind în rîs. Şi pe şeful poliţiei, şi pe directorul băncii locale, şi pe proprietarul staţiei de benzină Mobil. Lista continuă la nesfîrşit.

– De ce era Hodges atît de supărat pe noua conducere a spitalului? insistă Calhoun.

– În principal, din cauza pacienţilor lui. Sau, mai degrabă, a foştilor lui pacienţi, explică Madeline. Clientela lui medicală s-a spulberat cînd a preluat el conducerea spitalului, apoi încă o dată, cînd a mai apărut şi CMV-ul. El nu era prea necăjit din cauza aceasta, fiindcă ştia că spitalul avea nevoie de afacerea cu Organizaţia de Ocrotire a Sănătăţii şi era gata să lase lucrurile mai moale. Însă pe urmă vechii lui pacienţi au început să revină la el, plîngîndu-se de cum era ocrotită sănătatea lor sub oblăduirea CMV-ului. Voiau ca el să fie iarăşi medicul lor, dar

asta nu mai era posibil, deoarece se hotărîse ca îngrijirea sănătății lor să se facă prin intermediul CMV-ului.

– Din cîte spuneți, se pare că Hodges ar fi trebuit să fie supărat pe cei de la CMV, zise Calhoun.

Mai înainte ca Madeline să apuce să-i răspundă, detectivul o întrebă dacă i se permitea să fumeze. Madeline spuse că nu, dar se oferi să-i facă o cafea. Calhoun îi acceptă oferta, așa că se mutară amîndoi în bucătărie.

– Unde rămăsesem? întrebă Madeline, în timp ce punea apă la fiert pe mașina de gătit.

– Tocmai sugeram că Hodges ar fi trebuit să fie supărat pe cei de la CMV, zise Calhoun.

– Da, mi-aduc amine. Era supărat pe cei de la CMV, dar supărat era și pe cei de la spital, pentru că spitalul era de acord cu tot ce propunea CMV-ul. Iar doctorul Hodges simțea că el avea un cuvînt destul de greu de spus la spital.

– Supărarea lui avea legătură cu ceva anume? întrebă Calhoun.

– Cu mai multe lucruri, răspunse Madeline. Era supărat cu privire la asistența medicală sau cu lipsa ei la camera de gardă. Oamenii nu se mai puteau duce la camera de gardă decît dacă plăteau pe loc în bani lichizi. Altora nu li se permitea să se interneze în spital atunci cînd considerau ei că ar fi fost necesar. În ziua în care a dispărut, era cu adevărat supărat din cauza morții unuia dintre foștii lui pacienți. Îmi amintesc bine acest amănunt, fiindcă doctorul Hodges striga și țipa că medicii CMV-ului nu erau în stare să-i țină în viață pe pacienții lui. Avea convingerea că ei erau incompetenți și că, răbdîndu-le incompetența, spitalul se făcea vinovat de complicitate.

– Vă puteți aduce aminte cum se numea pacientul în legătură cu care era supărat Hodges în ziua dispariției sale?

– Păi, dumneavoastră văd că vă așteptați la minuni! exclamă Madeline, în timp ce turna cafeaua. Îi oferi o ceașcă detectivului, care se servi cu trei lingurițe pline de zahăr și o porție zdravănă de frișcă. Stați o clipă. Îmi amintesc, zise ea deodată. Îl

chema Clark Davenport. Nu am nici cea mai mică îndoială că ăsta era numele.

Calhoun scoase la iveală setul său de cópii pe care le obținuse împreună cu Angela la Burlington.

– Uite-l aici, zise, după ce răsfoise printre hîrtii. Clark Davenport, fractură de șold.

– Da, despre el era vorba, confirmă Madeline. Bietul om căzuse de pe o scară, încercînd să dea jos dintr-un copac un pisoi.

– Uitați-vă la celelalte nume, zise Calhoun, dîndu-i hîrtiile. Vă spune ceva vreunul din ele?

Madeline luă cópiile fișelor medicale și le privi pe rînd.

– Mi le pot aminti pe fiecare din ele, zise apoi. De fapt, aceștia sînt pacienții la care m-am referit: cei în legătură cu care era atît de enervat doctorul Hodges. Toți muriseră.

– Hmmm, mormăi Calhoun, luînd hîrtiile înapoi. Știam eu că aveau ei cumva un rol în toate astea.

– Doctorul Hodges era supărat pe cei de la spital și din cauza atacurilor din parcări, adăugă Madeline.

– De ce? întrebă Calhoun.

– Considera că administrația spitalului ar fi trebuit să facă mult mai multe în privința aceasta decît ceea ce făcea. Pe cei din conducere îi interesa mai mult să împiedice apariția în presă a știrilor referitoare la acele incidente decît să-l prindă pe violator. Doctorul Hodges era convins că acesta făcea parte din personalul spitalului.

– Se gîndea la cineva anume?

– Dădea de înțeles că da. Însă mie nu mi-a spus pe cine bănuia.

– Credeți că e posibil să-i fi spus soției sale?

– Poate că da.

– Credeți că i-o fi spus vreodată ceva chiar persoanei pe care o suspecta?

– N-am nici cea mai mică idee, zise Madeline. Dar ceea ce știu e că intenționa să discute problema cu Wayne Robertson,

deşi ei doi nu prea se împăcau bine. De fapt, avusese de gînd să se ducă la Robertson chiar în ziua în care a dispărut.

– Şi s-a dus? întrebă Calhoun.

– Nu, răspunse Madeline. În aceeaşi zi, doctorul Hodges a aflat că Clark Davenport murise. În loc să se ducă la Robertson, doctorul mi-a cerut să-i aranjez o întîlnire la prînz cu doctorul Barry Holster, radioterapeutul. Motivul pentru care am reţinut numele lui Clark Davenport e că mi-am amintit că făcusem aranjamentul acela privitor la o întîlnire la prînz.

– De ce era Hodges atît de nerăbdător să se vadă cu doctorul Holster? întrebă Calhoun.

– Doctorul Holster terminase de curînd să-l trateze pe Clark Davenport, răspunse Madeline.

Detectivul puse jos ceaşca de cafea şi se ridică în picioare.

– Aţi fost minunat de cooperantă şi foarte amabilă, îi spuse lui Madeline. Vă sînt recunoscător şi vă admir atît pentru cafea, cît şi pentru memoria dumneavoastră.

Cuvintele lui o făcură pe Madeline să se îmbujoreze toată.

Angela îşi terminase lucrul şi, cu puţin înainte de pauza de prînz, răsfoia o revistă de laborator, cînd o căută la telefon medicul legist şef.

– Mă bucur că te-am prins, zise Walt.

– De ce? întrebă Angela.

– S-a întîmplat ceva extraordinar, spuse Walt. Şi răspunzătoare pentru asta eşti tu.

– Povesteşte-mi despre ce-i vorba, îl îndemnă Angela.

– Totul s-a datorat vizitei tale neprevăzute de ieri, zise Walt. Ai putea să urci repede în maşina ta şi să vii încoace?

– Cînd?

– Chiar acum.

– Poţi să-mi dai cît de cît o idee despre ce e vorba? întrebă Angela, intrigată.

– Aş prefera să-ţi arăt, replică Walt. E ceva realmente nemaipomenit. Va trebui să scriu despre asta sau, cel puţin, să prezint o comunicare ştiinţifică la dineul anual al medicilor legişti.

Vreau ca tu să-ţi dai părerea imediat. Consideră asta ca făcînd parte din educaţia ta profesională.

– Aş fi încîntată să vin, dar sînt îngrijorată în legătură cu doctorul Wadley. În ultima vreme relaţiile noastre n-au fost dintre cele mai bune.

– Oh, dă-l încolo pe Wadley! replică Walt. O să-l sun eu. Treaba asta e importantă.

– Faci în aşa fel, încît îmi e greu să te refuz, zise Angela.

– E tocmai ce voiam.

Angela îşi luă la repezeală pardesiul. În drum spre ieşire, aruncă o privire în biroul lui Wadley. Acesta nu era acolo. Le întrebă pe secretare dacă ştiau unde se afla şeful. Ele îi spuseră că se dusese să ia prînzul la Hanul Iron Horse şi că nu avea să se înapoieze înainte de ora două. Angela îl rugă pe doctorul Paul Darnell să-i ţină iar locul, în caz că ar apărea vreo urgenţă de orice fel, explicîndu-i că fusese solicitată de către medicul legist şef să se ducă să vadă ceva absolut extraordinar.

Înainte de a pleca spre Burlington, trase o fugă pînă la grupul de terapie intensivă, să verifice care mai era situaţia cu Nikki. Fu încîntată să constate că fiica ei se simţea mult mai bine şi că era într-o dispoziţie excelentă.

Angela ajunse la biroul medicului legist şef într-un timp record.

– Formidabil! exclamă Walt cînd o văzu apărînd în pragul biroului său. Da' ştiu c-ai venit repede! În timp ce se ridica în picioare ca s-o întîmpine, aruncă o privire la ceas. Ce tip de maşină sport conduci?

– Trebuie să recunosc, zise Angela, că telefonul tău mi-a stîrnit curiozitatea. Eram nerăbdătoare să ajung aici şi, ca să-ţi spun adevărul, nici nu dispun de mult timp.

– Nu vom avea nevoie de mult timp, o asigură Walt, conducînd-o la un microscop instalat pe o masă de lucru. Mai întîi, vreau să te uiţi la asta, adăugă el.

Angela reglă obiectivul şi se uită. Văzu un specimen de piele. Apoi, în derma acesteia distinse cîteva puncte negre.

– Ştii ce este? o întrebă Walt.

– Cred că da, zise Angela. Trebuie să fie pielea de sub unghiile lui Hodges.

– Întocmai. Vezi carbonul?

– Îl văd.

– Foarte bine. Acum, uită-te la asta.

Angela își ridică ochii de la microscop și luă fotografia pe care i-o prezenta Walt.

– Este o microfotografie pe care am obținut-o cu ajutorul unui microscop electronic cu fascicul de explorare, îi explică Walt. Te rog să remarci că punctele nu mai seamănă a carbon. Angela privi cu atenție fotografia. Ceea ce spusese Walt era adevărat. Acum, uită-te la asta, spuse acesta, înmînîndu-i o imagine obținută pe imprimantă. Este ceea ce am realizat cu un spectrofotometru nuclear. Procedeul pe care l-am aplicat a constat în separarea granulelor cu ajutorul unui solvent acid și apoi în analizarea lor. Nu sînt carbon.

– Și ce sînt? întrebă Angela.

– Sînt un amestec de crom, cobalt, cadmiu și mercur, anunță Walt, triumfător.

– Asta-i formidabil! exclamă Angela, cu toate că era extrem de nedumerită. Dar ce înseamnă acest lucru?

– Eram și eu tot atît de nelămurit ca și tine, spuse Walt. Habar nu aveam ce semnificație putea să aibă. Ba chiar începusem să cred că spectrofotometrul nuclear o luase razna, pînă cînd am avut o inspirație divină. Este o parte dintr-un tatuaj.

– Ești sigur?

– Absolut. Pigmenții aceștia sînt utilizați pentru tatuaje.

Angela împărtăși imediat entuziasmul lui Walt. Cu posibilitățile unor medici legiști, ei doi făcuseră o descoperire referitoare la asasin. Acesta avea un tatuaj. Abia aștepta să le dea știrea asta lui David și lui Calhoun.

De cum se înapoie la Bartlet, Angela se întîlni nas în nas cu Paul Darnell. Acesta îi pîndise întoarcerea.

– Am o veste proastă, îi spuse Darnell. Wadley știe că ai fost plecată din oraș și nu-i încîntat de treaba asta.

– Cum de a putut să afle? întrebă Angela, ştiind că nu-i spusese nimănui în afară de Darnell.

– Cred că te-a spionat. E singura explicaţie la care mă pot gîndi. A venit în birou să mă vadă la un sfert de oră după plecarea ta.

– I-ai zis că m-am dus să mă întîlnesc cu medicul legist şef?

– Da.

– Atunci, totul ar trebui să fie în ordine, spuse Angela. Îţi mulţumesc că m-ai prevenit.

– Baftă! îi ură Darnell.

Abia se înapoiase Angela în biroul ei, că îşi şi făcu apariţia o secretară, care o înştiinţă că doctorul Wadley dorea s-o vadă în biroul dînsului. Lucrurile luau o întorsătură de rău augur. Pînă acum, Wadley nu recursese niciodată la un intermediar.

Angela îl găsi stînd la masa de lucru. Wadley se uită la ea cu o privire rece ca gheaţa.

– Mi s-a spus că voiaţi să mă vedeţi, zise Angela.

– Aşa este, confirmă el. Voiam să te informez că eşti concediată. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai strînge lucrurile şi ai pleca. Continuarea prezenţei dumitale este dăunătoare pentru morală.

– Mi-e greu să cred ce-mi spuneţi, replică Angela.

– Şi totuşi, aşa este, zise Wadley, cu răceală.

– Dacă sînteţi supărat pentru că am fost plecată în timpul pauzei mele de masă, ar trebui să aflaţi că m-am dus cu maşina la Burlington ca să-i fac o vizită medicului legist şef. Mă sunase chiar el, rugîndu-mă să vin acolo cît mai repede cu putinţă.

– Nu doctorul Walter Dunsmore conduce acest serviciu, ci eu.

– Nu v-a telefonat? întrebă Angela, simţindu-se disperată. M-a asigurat că vă va suna. Era entuziasmat în legătură cu ceva ce descoperise referitor la cadavrul găsit în locuinţa mea. Angela se grăbi să-i relateze amănuntele respective, dar Wadley rămase neclintit. N-am lipsit decît puţin mai mult de o oră, insistă ea.

– Nu mă interesează scuzele, declară Wadley. Chiar ieri te-am avertizat cu privire la exact acelaşi lucru. Dumneata preferi să nu ţii seama de avertismentele mele. Te-ai dovedit a fi nedemnă de încredere, nesupusă şi nerescunoscătoare.

– Nerecunoscătoare pentru ce? explodă Angela. Pentru că am refuzat cu dispreţ avansurile dumneavoastră? Pentru că n-am vrut să dau fuga la Miami ca să petrec un week-end plin de soare şi amuzament cu dumneavoastră? Puteţi să mă concediaţi, domnule doctor Wadley, dar vă voi spune ce pot face eu: pot să vă dau în judecată pe dumneavoastră şi spitalul pentru hărţuire sexuală.

– Încearcă numai, tînără doamnă! se răsti Wadley. Te vei face de rîs în faţa tribunalului.

Angela ieşi din biroul lui Wadley ca o vijelie. Era turbată de furie. Cînd trecu prin anticameră, secretarele se feriră rapid din calea ei.

Intră în biroul ei şi se apucă să-şi strîngă lucrurile personale. Nu erau multe. Tot echipamentul tehnic aparţinea spitalului. După ce-şi ambală puţinul avut într-o sacoşă de pînză groasă, părăsi încăperea. Nu vorbi cu nimeni, de teamă să nu-şi piardă stăpînirea de sine. Nu voia să-i dea lui Wadley satisfacţia de a o fi făcut să plîngă.

Intenţiona să se ducă direct la biroul lui David, dar se răzgîndi. După recenta lor ceartă, îi era frică de reacţia lui la vestea că îşi pierduse slujba. Aşa că se duse direct la maşină şi, fără nici un scop anume, porni către oraş.

În clipa în care trecea pe lîngă bibliotecă, puse frînă şi dădu înapoi. Zărise, în parcaj, inconfundabila furgonetă a lui Calhoun.

Îşi parcă maşina, întrebîndu-se unde putea fi acesta. Amintindu-şi că detectivul pomenise că îl cunoştea pe bibliotecar, se hotărî să vadă dacă nu cumva era în bibliotecă.

Îl găsi pe Calhoun citind într-o nişă liniştită, cu vedere spre spaţiul verde al oraşului.

– Domnule Calhoun? şopti Angela.

Fostul poliţist îşi înălţă privirea.

– Aţi venit tocmai la ţanc, spuse, zîmbindu-i. Am cîteva veşti.

– Din păcate, am şi eu cîteva veşti, replică ea. Ce-aţi zice să ne întîlnim la mine acasă?

– Abia aştept, declară Calhoun.

De cum ajunse acasă, Angela puse apă la fiert. În vreme ce pregătea ceşti şi farfurioare, furgoneta lui Calhoun apăru pe alee. Cînd îl auzi ciocănind, Angela îi strigă că uşa era descuiată.

– Cafea sau ceai? întrebă ea în clipa în care detectivul intră în bucătărie.

– Ce beţi şi dumneavoastră, răspunse el.

Angela scoase ceainicul din bufet şi se grăbi să aducă ceaiul şi mierea.

– V-aţi întors de la serviciu cam devreme, remarcă fostul poliţist.

Deoarece, de cînd fugise de la birou, îşi ţinuse tot timpul emoţiile în frîu, reacţia Angelei faţă de nevinovatul comentariu al lui Calhoun fu disproporţionat de intensă. Ea îşi ascunse faţa în mîini şi izbucni în hohote de plîns. Neştiind ce să spună sau ce să facă, el stătea acolo, tăcut şi simţindu-se neputincios.

Cînd plînsul Angelei se mai domoli, reducîndu-se la intermitente suspine cu sughiţuri, Calhoun îşi ceru scuze.

– Îmi pare rău, zise el. Nu ştiu ce am făcut, dar îmi pare rău.

Angela se apropie de el şi, înconjurîndu-l cu braţele, îşi rezemă capul pe umărul lui îmbrăcat într-o cămaşă pufoasă. La rîndul lui, Calhoun o strînse la piept cu putere. Cînd, în cele din urmă, ea se opri din plîns, el îi spuse c-ar face mai bine să-i explice tot ce se întîmplase.

– Cred că eu o să beau vin în loc de ceai, zise Angela.

– Eu, o bere, spuse Calhoun.

După ce se aşezară la masa din bucătărie, Angela îi relată cum ajunsese să fie concediată, explicîndu-i cît de cumplite puteau fi consecinţele pentru familia ei.

Calhoun se dovedi a fi un bun ascultător şi avea simţul intuitiv a ceea ce trebuia să spună. O făcu pe Angela să se simtă mai bine. Ba chiar discutară şi despre frămîntările ei în legătură cu Nikki.

După ce Angela termină de vorbit despre problemele ei, Calhoun o informă că realizase oarecare progrese în ceea ce priveşte ancheta.

– Poate că nu vă mai interesează, adăugă el.

– Ba da, mă interesează în continuare, îl asigură ea, ştergîndu-şi ochii cu un şervet de bucătărie. Spuneţi-mi ce aţi mai aflat.

– Mai întîi şi-ntîi, zise Calhoun, am descoperit ce legătură există între cei opt pacienţi ale căror fişe de internare în spital le purta Hodges cu el pretutindeni. Toţi erau foşti pacienţi de-ai săi, care fuseseră transferaţi la CMV şi care muriseră în cursul lunilor premergătoare dispariţiei lui Hodges. Se pare că fiecare deces constituise o surpriză pentru bătrînul doctor. De aceea era atît de furios.

– El dădea vina pe spital sau pe CMV?

– Bună întrebare, aprecie Calhoun. Din cîte am reuşit să aflu de la secretara lui, Hodges dădea vina şi pe unii, şi pe alţii, dar principala lui supărare era împotriva spitalului. Asta e de-nţeles: el continua să considere spitalul ca pe o creaţie a sa, aşa că era mai dezamăgit de greşelile pe care le vedea săvîrşite de către acesta.

– Ne ajută asta să aflăm cine l-a omorît? întrebă Angela.

– Probabil că nu, recunoscu Calhoun. Dar informaţia aceasta nu-i decît încă o piesă adăugată în puzzle. Însă am mai decoperit una: Hodges credea că ştia cine este violatorul din parcare. Ba mai mult, credea că exista o legătură între făptaş şi spital.

– Văd unde vreţi să ajungeţi, zise Angela. Dacă violatorul ştia că Hodges îl bănuia, e posibil ca el să-l fi ucis pe bătrînul doctor. Cu alte cuvinte, s-ar putea ca violatorul şi ucigaşul lui Hodges să fie una şi aceeaşi persoană.

– Exact, zise Calhoun. Şi totodată, aceeaşi persoană care a încercat să vă ucidă pe dumneavoastră cu două nopţi în urmă.

– Nu-mi mai aduceţi aminte, spuse Angela, cutremurîndu-se. Astăzi, adăugă ea apoi, am aflat un amănunt specific despre acest personaj, ceva ce ar putea înlesni găsirea lui: are un tatuaj.

– Cum de ştiţi asta?

Angela îi explică de ce se dusese la Burlington. Îi spuse lui Calhoun că Walter Dunsmore era absolut convins că Hodges îl zgîriase pe ucigaş, smulgîndu-i o parte din pielea tatuată.

– Pe toţi dracii! exclamă Calhoun. Asta-mi place.

Cînd la cabinetul său se prezentă încă o asistentă medicală de la etajul întîi cerînd să fie examinată pentru o presupusă gripă, David fu nerăbdător s-o vadă. Cînd sosi, femeia fu surprinsă să constate că nu era nevoită să-şi descrie simptomele – le descrise David în locul ei. Erau aceleaşi cu ale lui, doar că mai pronunţate. Neplăcerile ei de natură gastrointestinală nu răspunseseră bine la medicamentaţia uzuală. Temperatura ei era de trezeci şi opt cu două linii.

– Ai o salivaţie sporită? o întrebă David.

– Da, răspunse asistenta medicală, şi pînă acum, n-am mai avut aşa ceva.

– Nici eu, zise David.

Văzînd cît de rău se simţea femeia, David fu recunoscător că simptomele lui se domoliseră în cursul zilei. O trimise pe asistentă acasă, cu recomandarea de a se odihni în pat, de a bea multe lichide şi de a lua indiferent ce medicamente antipiretice, după propria-i preferinţă.

După ce fusese examinat şi ultimul pacient, David se duse la spital, să-şi viziteze pacienţii internaţi. Toată ziua parcursese drumul acela într-un sens şi-n celălalt, ducîndu-se să verifice cum se mai simţeau Nikki şi Sandra, aşa că nu se aştepta la surprize.

De cum intră în grupul de terapie intensivă, Nikki îl văzu şi se lumină la faţă. Se simţea remarcabil de bine. Răspunsese la antibiotice şi la îngrijirile specialistului în terapie respiratorie. Nici măcar nu o deranjase forfota şi înghesuiala din sala aceea. Cu toate acestea, David se bucură cînd află că era programată să fie transferată a doua zi dimineaţa în altă parte.

Starea sănătăţii Sandrei era exact opusul, urmîndu-şi continua evoluţie negativă. Nu mai ieşise deloc din comă. Medicii chemaţi la consult nu fuseseră de nici un ajutor. Oncologul se rezumase la a înălţa din umeri, declarînd că nu putea să facă nimic. Insistase asupra faptului că tratamentul melanomului dăduse rezultate bune. Trecuseră trei ani de cînd fusese diag-

nosticată prima oară leziunea de pe coapsa ei, care fusese ulterior îndepărtată, împreună cu cîţiva ganglioni limfatici maligni.

David se aşeză la masa din grupul de terapie intensivă şi răsfoi foaia de observaţii a Sandrei. RMN-ul cranian care i se făcuse era normal – nici o tumoare şi, în mod cert, nici un abces cerebral. Se uită apoi la rezultatele analizelor de laborator cerute de el. Unele nu sosiseră şi nici nu aveau să fie gata decît peste cîteva zile. În ciuda constatărilor medicului specialist în boli infecţioase, David ceruse să fie făcute culturi ale tuturor fluidelor corpului. De asemenea, ceruse să fie efectuate examene sofisticate ale aceloraşi fluide fiziologice, căutîndu-se urme de natură virală cu ajutorul celor mai avansate metode actuale din domeniul biotehnologiei.

David nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea să facă. Singura alternativă posibilă era să încerce s-o transfere pe Sandra la unul din marile spitale universitare de la Boston. Însă ştia că, din cauza cheltuielilor, CMV-ul ar fi privit cu ochi răi o astfel de propunere, iar el însuşi nu-şi putea permite s-o facă pe banii lui.

În timp ce David se frămînta în legătură cu Sandra, Charles Kelley intră în sală şi se apropie de masă. Vizita lui îl luă pe David prin surprindere; de obicei, birocraţii din lumea medicală se ţineau departe de locurile de felul grupului de terapie intensivă, în care erau siliţi să se confrunte cu bolnavi în stare critică. Ei preferau să şadă în birourile lor ordonate şi să se gîndească la pacienţi ca la nişte noţiuni abstracte.

– Sper că nu te deranjez, zise Kelley, care îşi recăpătase zîmbetul său prefăcut.

– În ultima vreme m-aţi deranjat de fiecare dată cînd v-am văzut, replică David.

– Îmi pare rău, spuse Kelley pe un ton condescendent, dar am o mică veste. Începînd din momentul acesta, serviciile dumitale aici nu mai sînt necesare.

– Aşadar, vă închipuiţi că o puteţi lua pe Sandra Hascher din îngrijirea mea?

– Oh, da, zise Kelley, plin de satisfacţie. Zîmbetul lui se lărgi. Ca şi pe toţi ceilalţi pacienţi. Eşti concediat. Nu mai eşti angajat al CMV-ului.

David rămase cu gura căscată. Era uluit. Nevenindu-i să creadă, îl urmări cu privirea pe Kelley, care, fluturîndu-şi mîna de parcă şi-ar fi luat la revedere de la un copil, îi întorcea spatele şi părăsea încăperea. Abia după cîteva clipe sări de pe scaun şi, poticnindu-se, alergă după Kelley.

– Ce se va întîmpla cu toţi pacienţii programaţi să fie examinaţi de mine? strigă în urma lui Kelley, care îşi continua deja drumul pe coridor.

– Asta-i problema CMV-ului, nu a dumitale, răspunse Kelley, fără a se uita înapoi.

– Este o decizie definitivă? strigă David. Sau una provizorie, depinzînd de o audiere?

– E definitivă, amice.

Cu aceste cuvinte, Kelley se depărtă, dispărînd din vedere.

David era năucit. Nu-i venea să creadă că fusese concediat. Cu paşi nesiguri intră în holul pacienţilor şi se prăbuşi în acelaşi fotoliu în care îl îmbrîncise pe Kelley de dimineaţă. Clătină din cap a neîncredere. Prima lui slujbă adevărată durase numai cîteva luni. Începu să se gîndească la multiplele implicaţii pe care avea să le aibă concedierea asupra familiei sale şi îl apucă tremurul. Se întrebă cum avea să-i spună Angelei. Era o cumplită ironie a sorţii că nu mai departe decît ieri el o avertizase să nu-şi pună slujba în pericol. Acum, el era cel care fusese concediat.

Din locul în care stătea, o zări deodată pe Angela intrînd în grupul de terapie intensivă. Vreme de cîteva clipe rămase nemişcat. Se temea s-o înfrunte, dar ştia că nu avea încotro. Se ridică din fotoliu şi intră pe urmele ei în sala grupului de terapie intensivă. O găsi stînd în picioare lîngă patul lui Nikki. Se strecură şi el de partea cealaltă.

Angela dădu de înţeles că era conştientă de venirea lui printr-o înclinare a capului, însă îşi continuă conversaţia cu fetiţa. Amîndoi soţii evitau să se privească în ochi.

– O s-o pot vedea pe Caroline cînd o să plec de la grupul de terapie intensivă? întrebă Nikki.

David şi Angela se uitară o clipă unul la celălalt. Era clar că nici unul nu ştia ce să spună.

– A plecat? întrebă Nikki.

– Da, a plecat, răspunse Angela.

– A fost deja externată! strigă Nikki.

Ochii începură să i se umple de lacrimi. Aştepta cu nerăbdare să-şi vadă prietena, de îndată ce avea să fie transferată într-o cameră obişnuită.

– Poate că va vrea Arni să vină la tine în vizită, sugeră David.

Dezamăgirea o făcu pe Nikki să-şi piardă buna dispoziţie şi să devină dezagreabilă. David şi Angela ştiau că atmosfera din grupul de terapie intensivă îşi spunea cuvîntul. Se temeau să-i mărturisească fiicei lor adevărul în legătură cu Caroline.

După ce făcură amîndoi tot ce le stătea în puteri pentru a ameliora dispoziţia lui Nikki, David şi Angela plecară de lîngă patul ei şi părăsiră încăperea. În timp ce ieşeau din spital, fură zgîrciţi cu vorbele schimbate între ei. Conversaţia se concentră asupra lui Nikki şi a mulţumirii pe care o simţeau amîndoi văzînd cît de bine evolua starea ei clinică. Erau siguri că şi cea psihică avea să se amelioreze de îndată ce avea să fie transferată într-o cameră obişnuită.

În drum spre casă, Angela conducea încet pentru a nu-l scăpa din vedere pe David, care pedala pe bicicletă. Sosiră acasă în acelaşi timp. Abia după ce se instalaseră în camera de zi, prefăcîndu-se în mod ostentativ că urmăreau ştirile de seară, David îşi drese glasul.

– Mă tem că am o veste mai degrabă proastă, zise el. Mi-e jenă să-ţi spun, dar în după-amiaza asta am fost concediat. Văzu expresia de uluire care apăru pe faţa Angelei şi evită s-o privească în ochi. Îmi pare rău. Ştiu că ne va fi greu. Nu ştiu ce să zic. Poate că nu sînt făcut pentru a fi doctor.

– David, spuse Angela, întinzînd mîna şi strîngîndu-i braţul. Şi eu am fost concediată.

David se uită la ea.

– Ai fost concediată?

Angela confirmă dînd din cap.

El întinse brațele și o trase aproape de el. Cînd se desprinseră din îmbrățișare și se uitară unul la celălalt nu știau dacă să rîdă sau să plîngă.

– Ce situație nenorocită! zise David, în cele din urmă.

– Ce coincidență! remarcă Angela.

Își împărtășiră unul altuia amănuntele dureroase ale ultimelor lor acțiuni la Bartlet. În cursul acestei conversații, Angela îi aduse la cunoștință lui David și cea mai recentă descoperire a lui Walt, precum și întîlnirea ei neprevăzută cu Calhoun.

– El crede că tatuajul va ajuta la găsirea ucigașului, zise ea.

– Asta-i bine, replică David, care încă nu împărtășea entuziasmul Angelei cu privire la cazul Hodges, mai ales de cînd cu tulburările din viața lor.

– Calhoun avea și el cîteva vești interesante, spuse Angela.

Îi explică lui David teoria detectivului potrivit căreia violatorul de la spital și ucigașul lui Hodges era una și aceeași persoană.

– Interesantă idee, comentă David.

Dar gîndurile lui erau deja în altă parte. Se întreba ce aveau să facă el și Angela pentru a-și asigura traiul zilnic în viitorul apropiat.

– Mai ții minte fișele acelea de internare pe care le flutura Hodges pretutindeni? continuă Angela. Calhoun a descoperit care era legătura dintre ele. Toți pacienții respectivi muriseră și se pare că toate acele decese constituiseră o surpriză pentru Hodges.

– Cum adică, o surpriză? întrebă David, devenind deodată interesat.

– Bănuiesc că nu se aștepta ca ei să moară, zise Angela. El fusese cel care îi tratase înainte să fie transferați la CMV. Lui Calhoun i s-a spus că Hodges învinuia, pentru moartea lor, atît spitalul, cît și CMV-ul.

– Cunoşti anamneza vreunuia dintre aceşti pacienţi? o întrebă David pe Angela.

– Nu ştiu decît diagnosticele care li s-au pus la internare, răspunse ea.

– Despre cum e cînd ai pacienţi care mor pe neaşteptate aş avea şi eu cîte ceva de povestit, zise David.

În conversaţia lor urmă o pauză în timpul căreia reflectară amîndoi, intrigaţi, la tot ce se petrecuse în ziua aceea.

– Ce vom face? întrebă Angela într-un tîrziu.

– Nu ştiu, spuse David. Sînt sigur că va trebui să ne mutăm, dar ce se va întîmpla cu ipotecile? Va fi necesar să ne sfătuim cu un avocat. Mai e şi problema dacă vom vrea sau nu să-i dăm în judecată pe patronii noştri.

– În privinţa asta eu sînt foarte hotărîtă, declară Angela. Voi intenta acţiune în justiţie pentru hărţuire sexuală, dacă nu şi pentru concediere pe baza unor motive nefondate. Nici nu poate fi vorba s-o las pe scîrba aia de Wadley fără a plăti cu vîrf şi îndesat.

– Nu ştiu dacă acţionarea în judecată este stilul nostru, replică David. Poate că ar trebui să ne vedem, pur şi simplu, de viaţa noastră. Nu vreau să mă cufund într-o mocirlă de încurcături avocăţeşti.

– Hai să nu luăm deocamdată nici o decizie, propuse Angela.

Ceva mai tîrziu sunară la grupul de terapie intensivă. Nikki continua să se simtă bine. Era tot fără febră.

– Ne-om fi pierdut noi slujbele, zise David, dar cîtă vreme Nikki e bine, o vom scoate la capăt.

22

Vineri, 29 octombrie

O DATĂ ÎN PLUS, NICI DAVID, NICI ANGELA NU DORMIRĂ bine. Aşa cum începuse să-i intre în obicei, David se trezi cu

mult înaintea ivirii zorilor. Deşi era extenuat, nu se simţea tot atît de bolnav ca în dimineaţa precedentă.

Fără a deranja somnul Angelei, coborî în camera de zi ca să reflecteze asupra situaţiei lor financiare. Se apucă să alcătuiască o listă de lucruri pe care trebuia să le facă şi de persoane cu care trebuia să vorbească, rînduindu-le în ordinea priorităţii. Era ferm convins că greutăţile cu care se confruntau necesitau calm şi o gîndire raţională.

Nu după mult timp, în pragul uşii apăru Angela. Ţinea în mînă o batistă de hîrtie; plînsese. Îl întrebă pe David ce făcea acolo. El îi explică, dar ea nu fu impresionată.

– Ce-o să ne facem? strigă ea, cu lacrimi proaspete şiroindu-i pe obraji. Am încurcat absolut totul.

David încercă s-o consoleze, arătîndu-i listele lui, însă ea le împinse deoparte, acuzîndu-l că era lipsit de sentimente.

– Listele tale stupide nu vor rezolva nimic, zise ea.

– Şi presupun că lacrimile tale isterice o să soluţioneze totul, ripostă David.

Din fericire, nu lăsară cearta să ia proporţii. Amîndoi ştiau că erau mult prea obosiţi nervos. Ştiau şi că fiecare avea propriul să mod de a face faţă unei crize.

– Aşadar, ce ne rămîne de făcut? întrebă Angela din nou.

– Mai întîi, hai să mergem la spital, să vedem cum se mai simte Nikki, propuse David.

– Foarte bine, se învoi Angela. Asta îmi va da o şansă de a sta de vorbă cu Helen Beaton.

– Va fi inutil, o preveni David. Eşti sigură că vrei să te expui unui asemenea efort emoţional?

– Vreau să mă conving că ea are cunoştinţă de reclamaţia mea în legătură cu hărţuirea sexuală, spuse Angela.

Înainte de plecare luară un mic dejun rapid. Amîndurora li se părea ciudat că se duceau la spital, şi totuşi nu pentru a lucra. Parcară maşina şi se duseră direct la grupul de terapie intensivă.

Nikki se simţea foarte bine şi era nerăbdătoare să fie mutată de acolo. Cu toate că peste zi forfota i se păruse

amuzantă, schimbul de noapte nu fusese la fel de plăcut. Nu prea putuse să doarmă.

Cînd sosi doctorul Pilsner, le confirmă şi el că Nikki avea să treacă într-o cameră obişnuită de îndată ce va fi disponibil cineva care să o transporte.

– Cînd credeţi că va veni acasă? întrebă Angela.

– După cît de bine se simte, va fi acasă peste cîteva zile, răspunse doctorul Pilsner. Vreau să fiu sigur că nu va avea o recidivă.

În timp ce David rămase cu Nikki, Angela se duse la biroul lui Helen Beaton.

– Ai vrea s-o suni pe Caroline şi s-o rogi să-mi aducă aici cărţile mele de şcoală? îl rugă Nikki pe David.

– Mă voi ocupa eu de asta, îi făgădui acesta.

Se exprimă în mod intenţionat evaziv. Încă nu avea curaj să-i spună fiicei sale că prietena ei murise.

Între timp, David nu se putu împiedica să observe că în patul pe care-l ocupase Sandra în grupul de terapie intensivă se afla acum un bărbat în vîrstă. Trecu aproape o jumătate de oră pînă să-şi ia inima în dinţi şi să întrebe ce se întîmplase cu ea.

– Sandra Hascher a murit azi-dimineaţă pe la trei, îl lămuri funcţionarul de serviciu, vorbind ca şi cum ar fi prezentat un buletin meteorologic; era într-atît de obişnuit cu moartea, încît nu-l mai impresiona.

David nu fu la fel de impasibil. O îndrăgise pe Sandra şi toată simpatia, şi compasiunea lui se îndreptară spre familia ei, mai ales spre copiii rămaşi fără mamă. Acum numărul pacienţilor care-i muriseră în răstimp de două săptămîni ajunsese la şase. Se întrebă dacă această cifră constituia un record la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Poate că CMV-ul procedase cu înţelepciune cînd îl concediase.

Promiţîndu-i lui Nikki că el şi mama ei aveau să revină s-o vadă mai tîrziu, după ce ea va fi fost mutată într-o cameră obişnuită, David se duse la birourile conducerii s-o aştepte pe Angela. Abia se aşezase pe un scaun, că Angela şi ieşi ca o furtună din biroul directorial. Era plumburie la faţă. Ochii ei negri

aveau o strălucire intensă, iar maxilarele îi erau încleştate. Trecu pe lîngă David fără a încetini pasul. Ca s-o ajungă din urmă, fu nevoit să alerge.

– Presupun că ar fi inutil să întreb cum a decurs discuţia, zise David, în timp ce ieşeau prin uşa care ducea la parcare.

– A fost îngrozitor, spuse Angela. Beaton susţine decizia lui Wadley. Cînd i-am explicat că la baza întregii afaceri se află acea hărţuire sexuală, ea a negat că ar fi existat vreo hărţuire sexuală.

– Cum a putut să nege, de vreme ce tu discutasei despre asta cu doctorul Cantor? se miră David.

– A zis că l-a întrebat pe doctorul Wadley şi că acesta a declarat că nu fusese nici o hărţuire sexuală. De fapt, el a susţinut că lucrurile se petrecuseră exact invers. I-a afirmat lui Beaton că, dacă e vorba să fi existat o purtare nepotrivită, atunci eu fusesem cea care încercase să-l seducă.

– O binecunoscută tactică a celui care se ocupă cu hărţuirea sexuală, remarcă David. Învinuieşte-o pe victimă. Ce jigodie!

– Beaton a zis că ea l-a crezut, continuă Angela. Mi-a spus că el este un om de o integritate impecabilă. Pe urmă m-a acuzat că aş fi inventat o poveste pentru a încerca să mă răzbun pe el, fiindcă îmi respinsese avansurile.

Cînd ajunseră acasă, se prăbuşiră amîndoi în cîte un fotoliu, în camera de zi. Nu ştiau ce să facă. Erau prea deprimaţi şi prea derutaţi pentru a întreprinde ceva.

Tăcerea apăsătoare fu curmată de zgomotul unor cauciucuri scrîşnind pe pietrişul de pe aleea de acces spre locuinţa lor. Era furgoneta lui Calhoun, care înaintă pînă la uşa din spate. Calhoun în persoană coborî din vehicul. Angela îl pofti în casă.

– V-am adus cîteva gogoşi, pentru a sărbători prima dumneavoastră zi de vacanţă, zise el. Trecu pe lîngă Angela şi răsturnă pachetul pe masa din bucătărie. Cu puţină cafea, ne vom pune în stare de funcţionare. În clipa aceea, în pragul uşii îşi făcu apariţia David. Ăă... oh, îngăimă Calhoun, uitîndu-se cînd la David, cînd la Angela.

– E-n regulă, spuse David. Şi eu sînt în vacanţă.

– Fără glumă?! exclamă Calhoun. Noroc că am adus douăsprezece gogoşi.

Prezenţa lui Calhoun fu ca un elixir. Cafeaua fu şi ea de ajutor. Ba chiar David şi Angela se pomeniră că rîd la unele povestiri ale lui Calhoun de pe vremea cînd lucrase ca poliţist statal. Buna dispoziţie dăinui pînă cînd Calhoun propuse să se apuce de treabă.

– Ei, ia să vedem! zise el, frecîndu-şi mîinile, plin de nerăbdare. Problema s-a redus la găsirea cuiva care are un tatuaj şi nu putea să-l sufere pe Hodges. Asta n-ar trebui să fie foarte greu de făcut într-un oraş mic.

– Există un neajuns, atrase David atenţia. Deoarece noi doi sîntem şomeri, nu cred că ne putem permite să vă angajăm.

– Să nu spuneţi asta, se văită Calhoun. Tocmai cînd toată treaba devine interesantă.

– Ne pare rău, zise David. Nu numai că în curînd vom fi falimentari, dar, în mod evident, vom părăsi Bartletul. Aşa că, printre alte lucruri, vom fi nevoiţi să lăsăm în urmă şi toată această afacere Hodges.

– Staţi o clipă, spuse Calhoun. Să nu ne pripim în chestiunea asta. Mi-a venit o idee. O să lucrez gratis. Ce părere aveţi? E vorba de onoare şi de reputaţie. În afară de asta, s-ar putea ca, ocupîndu-ne de povestea cu Hodges, să-l prindem şi pe violator.

– Este foarte generos din partea dumneavoastră... spuse David, însă pînă să-şi continue fraza, Calhoun i-o întrerupse.

– Eu am trecut deja la următoarea fază a anchetei, zise el. Am aflat de la Carleton, barmanul, că există mai mulţi poliţişti ai oraşului, printre care se numără şi Robertson, care au tatuaje. Aşa că m-am dus la Robertson şi am schimbat cu el cîteva vorbe, ca din întîmplare. Tipul a fost mai mult decît bucuros să mi-l arate pe-al lui. E mai degrabă mîndru de el. Îl are pe piept: este un vultur pleşuv, care poartă un steag cu inscripţia „Ne încredem în Dumnezeu". Din păcate, sau din fericire, depinde de punctul dumneavoastră de vedere, tatuajul era în perfectă stare. Dar eu m-am folosit de prilej ca să-i pun lui Robertson

unele întrebări în legătură cu ultima zi a lui Hodges. Robertson a confirmat ceea ce spusese Madeline Gannon, anume că Hodges intenţionase să aibă o întîlnire cu el, pe care, ulterior, o anulase. Aşa că cred că am dat peste ceva. S-ar putea ca Clara Hodges să fie cheia enigmei. La vremea morţii doctorului, ei doi erau înstrăinaţi, dar continuau să-şi vorbească în mod frecvent. Am impresia că de cînd trăiau despărţiţi relaţia lor se îmbunătăţise considerabil. Oricum, în dimineaţa asta am sunat-o pe Clara. Ne aşteaptă, încheie fostul poliţist, uitîndu-se la Angela.

– Credeam că s-a mutat la Boston, spuse David.

– Chiar a făcut-o, confirmă Calhoun. Mă gîndeam că Angela şi cu mine... ăă... sau, acum, toţi trei, am putea să facem un drum cu maşina pînă acolo.

– Eu continuu să cred că, ţinînd seama de ceea ce s-a întîmplat, Angela şi cu mine ar trebui să lăsăm baltă întreaga afacere. Dacă dumneavoastră doriţi să mergeţi mai departe, vă priveşte.

– Poate că nu e bine să ne grăbim cu luarea unei decizii, spuse Angela. Dacă Clara Hodges este în măsură să arunce o oarecare lumină asupra problemei cu pacienţii aceia care au murit? Aseară te interesa acest aspect al cazului.

– Mda, asta-i adevărat, recunoscu David.

Era curios să ştie cîte similitudini existau între pacienţii lui Hodges şi ai lui. Dar nu era îndeajuns de curios cît să vrea să-i facă o vizită Clarei.

– Hai să-ncercăm, David, insistă Angela. Hai să ne ducem. Mă simt ca şi cum oraşul acesta ar fi conspirat împotriva noastră şi asta mă deranjează. Hai să-i dăm o ripostă.

– Angela, începi să dai impresia că-ţi pierzi controlul.

Angela îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi-l apucă pe David de braţ.

– Scuzaţi-ne, îi spuse lui Calhoun, trăgîndu-şi soţul în camera de zi.

– Nu mi-am pierdut cîtuşi de puţin controlul, începu ea de îndată ce se aflară destul de departe pentru a nu fi auziţi de Calhoun. Pur şi simplu, îmi place ideea de a face ceva concret, de a avea un ţel pentru care să lupt. Oraşul ăsta ne-a călcat în

picioare, aşa cum a muşamalizat moartea lui Hodges. Vreau să ştiu ce se ascunde în spatele tuturor acestor ticăloşii. După aceea vom putea să plecăm de aici cu capul sus.

– Cea care vorbeşte acum este latura ta isterică, zise David.

– Sînt de acord s-o numeşti cum pofteşti, replică Angela. Hai să ne mai acordăm o ultimă şansă. Calhoun crede că e posibil ca vizita asta la Clara Hodges să rezolve problema. Hai să încercăm.

David ezita. Latura lui raţională se împotrivea unei asemenea idei, dar rugăminţile Angelei erau greu de refuzat. Sub pojghiţa lui de calm şi raţiune, David nu era cu nimic mai puţin mînios decît soţia lui.

– De acord, declară el. Să mergem. Dar, mai înainte, vom trece s-o vedem pe Nikki.

– Cu multă bucurie, spuse Angela, întinzîndu-i mîna.

Cu inima îndoită, David bătu palma. Apoi, cînd îi oferi şi el mîna, Angela i-o izbi cu o forţă surprinzătoare.

Următoarea surpriză a lui David constă în aceea că fură nevoiţi să urce în furgoneta lui Calhoun, ca acesta să poată fuma. Dar cum la volan se afla fostul poliţist, îşi permiseră să oprească chiar în faţa uşii spitalului. Calhoun rămase să aştepte, iar David şi Angela intrară în fugă în cădire.

Acum, că nu se mai afla la grupul de terapie intensivă, Nikki era mult mai fericită. Singura ei nemulţumire era că fusese transferată într-unul din vechile paturi ale spitalului şi, ca de obicei, comenzile acestuia nu funcţionau. Capătul de la picioare se înălţa, dar cel de la cap nu.

– Le-ai atras atenţia asistentelor? o întrebă David.

– Da, zise Nikki, dar nu mi-au spus cînd va fi reparat. Nu pot să mă uit la televizor cu capul la orizontală.

– Asta-i o problemă care apare frecvent? se interesă Angela.

– Din păcate da, răspunse David, relatîndu-i ce spusese Van Slyke, cum că spitalul achiziţionase un tip de paturi necorespunzător. Probabil, cumpărîndu-le pe cele mai ieftine, au economisit cîţiva dolari, adăugă el. Însă ce bani se vor fi economisit la cumpărare, au fost pierduţi prin cheltuielile de

întreţinere. Există zicala aceea veche: „Scump la tărîţe şi ieftin la făină."

David o lăsă pe Angela la Nikki cît timp o căută pe Janet Colburn. Cînd o găsi, o întrebă dacă Van Slyke fusese avizat în legătură cu patul lui Nikki.

– I s-a transmis, dar ştiţi şi dumneavoastră cum e Van Slyke, spuse Janet.

Revenind în camera fiicei sale, David o asigură că, dacă patul ei nu avea să fie reparat pînă seara, se angaja să-l repare el însuşi. Angela o informase deja că ei doi erau în drum spre Boston, dar că urma să se înapoieze în acea după-amiază. Aveau să vină s-o vadă de îndată ce se vor fi întors la Bartlet.

Apoi David şi Angela coborîră în faţa spitalului şi se înghesuiră în furgoneta lui Calhoun. În curînd se îndreptau spre sud, pe autostrada interstatală. Lui David, călătoria cu furgoneta i se părea incomodă nu numai din cauza suspensiei slabe a vehiculului. Deşi detectivul întredeschisese fereastra de pe partea lui, fumul de trabuc se învîrtejea prin cabină. Pînă să ajungă la adresa din Boston a Clarei Hodges, lui David îi lăcrimau ochii.

Clara Hodges îi păru lui David a fi fost o bună pereche a lui Dennis Hodges. Era o femeie corpolentă şi osoasă, cu ochi pătrunzători înfundaţi în orbite şi cu o încruntătură ce te intimida.

Îi invită în salonul ei încărcat cu mobilier în stil victorian. Prin perdelele groase de catifea nu pătrundea decît prea puţină lumină de zi. Deşi se făcuse amiază, candelabrul şi toate lămpile de pe mese ardeau.

Angela se prezentă pe ea însăşi şi pe David ca fiind cumpărătorii locuinţei din Bartlet a Clarei.

– Sper că vă va plăcea mai mult decît mie, spuse aceasta. Era prea plină de curenţi şi prea mare, mai ales pentru numai două persoane.

Le oferi ceai, pe care David îl primi cu încîntare. Nu numai că-l usturau ochii din cauza fumului de trabuc din furgonetă, dar îşi simţea şi gîtul uscat.

– Nu pot afirma că vizita dumneavoastră mi-ar face plăcere, zise Clara după ce ceaiul fusese turnat în ceşti. Mă supără faptul

că afacerea aceea urîtă a ieşit la suprafaţă. Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu gîndul dispariţiei lui Dennis, cînd am aflat că el fusese ucis.

– Sînt convins că sînteţi tot atît de interesată ca şi noi în aducerea ucigaşului său în faţa justiţiei, spuse Calhoun.

– Asta n-ar mai avea acum cine ştie ce importanţă, replică Clara. În plus, noi toţi am fost siliţi să trecem prin încercări grele. Preferam aşa cum era situaţia înainte – pur şi simplu, să nu ştiu.

– Aveţi vreo bănuială cu privire la cine l-a ucis pe soţul dumneavoastră? întrebă Calhoun.

– Din păcate, există o mulţime de candidaţi, zise Clara. În legătură cu Dennis, trebuie să pricepeţi două lucruri. Mai întîi, era un încăpăţînat, din care pricină era greu să te înţelegi cu el. Ceea ce nu înseamnă că nu avea şi părţi bune. Al doilea lucru ce trebuie să fie ştiut despre Dennis este obsesia lui în legătură cu spitalul. Era în continuă ceartă cu consiliul de conducere şi cu femeia aceea pe care au recrutat-o de la Boston şi au numit-o director general. Presupun că e posibil ca vreunul din aproximativ o duzină de oameni să fi fost îndeajuns de mînios pe el ca să vrea să-l distrugă. Totuşi, nu mi-l pot imagina pe nici unul din ei omorîndu-l efectiv în bătaie. Ar fi ceva prea murdar pentru toţi medicii şi birocraţii aceia, nu credeţi?

– Înţeleg că doctorul Hodges era convins că ştia cine se ascundea sub masca violatorului, spuse Calhoun. E corectă această afirmaţie?

– În mod cert asta era ceea ce dădea de înţeles, zise Clara.

– S-a întîmplat uneori să menţioneze vreun nume?

– Singurul lucru pe care l-a spus a fost că violatorul era cineva legat într-un fel oarecare cu spitalul.

– Vreun angajat al spitalului? întrebă Calhoun.

– N-a intrat în amănunte, răspunse Clara. Se exprima în mod voit vag. Omul ăla trăia ca să facă pe stăpînul cu tine. Dar pe urmă a zis că voia să stea de vorbă personal cu persoana respectivă, închipuindu-şi că putea s-o convingă să înceteze cu violurile.

– Dumnezeule! exclamă Calhoun. Mi se pare cam periculos să faci aşa ceva. Credeţi că s-a dus chiar să-i vorbească?

– Nu ştiu, zise Clara. Poate că da. Însă mai apoi s-a hotărît să meargă cu bănuielile lui la nemernicul acela de Wayne Robertson. Ne-am certat îngrozitor pe chestia asta. Eu nu voiam să se ducă, deoarece eram sigură că Robertson nu avea să facă altceva decît să se ciorovăiască cu el. Robertson nu încetase niciodată să-i poarte pică. L-am sfătuit să-i împărtăşească lui Robertson bănuielile sale prin telefon sau să-i trimită o scrisoare, dar Dennis nici n-a vrut să audă. Era foarte încăpăţînat.

– Asta s-a întîmplat în ziua în care a dispărut? întrebă Calhoun.

– Întocmai. Dar, pînă la urmă, Dennis nu s-a mai întîlnit cu Robertson – nu din cauza sfatului meu, să fim înţeleşi. S-a supărat teribil, pentru că unul dintre foştii lui pacienţi murise. A zis că, în loc să se ducă la Robertson, avea să ia prînzul cu doctorul Holster.

– Pacientul acela era cumva Clark Davenport?

– Da, într-adevăr, confirmă Clara, mirată. De unde ştiţi?

– De ce era doctorul Hodges atît de supărat în legătură cu Clark Davenport? întrebă Calhoun, ignorînd întrebarea Clarei. Erau buni prieteni?

– Erau simple cunoştinţe, preciză Clara. Clark era totuşi mai mult decît un pacient şi Dennis fusese cel care diagnosticase cancerul lui Clark, pe care ulterior îl tratase cu succes doctorul Holster. După tratament, Dennis avusese convingerea că depistaseră cancerul într-o fază destul de incipientă. Dar pe urmă patronul lui Clark a trecut la CMV şi, la scurt timp după aceea, Dennis a aflat că Clark a murit.

– Care a fost cauza morţii lui Clark? întrebă brusc David, luînd pentru prima oară cuvîntul şi vorbind pe un ton imperios pe care Angela îl remarcă imediat.

– Cu întrebarea asta m-aţi pus în încurcătură, zise Clara. Nu-mi amintesc. Nici măcar nu sînt sigură că am ştiut vreodată. În orice caz, nu de cancer. Ţin minte că Dennis a subliniat acest lucru.

– Mai avea soţul dumneavoastră şi alţi pacienţi asemănători din punct de vedere medical şi care au sfîrşit prin a muri pe neaşteptate? întrebă David.

– Ce înţelegeţi prin asemănători din punct de vedere medical? vru Clara să se lămurească.

– Persoane cu cancer sau cu alte boli grave, spuse David.

– Oh, da, zise Clara. Avea mai mulţi. Şi tocmai faptul că decedaseră îl supărase atît de tare. Ajunsese la convingerea că unii dintre medicii CMV-ului erau incompetenţi.

David îi ceru Angelei cópiile foilor de internare pe care ea şi Calhoun le obţinuseră de la Burlington. În timp ce ea le căuta, Calhoun scoase setul său din unul dintre încăpătoarele lui buzunare.

Cu degete agitate, David luă hîrtiile, le despături şi i le dădu Clarei.

– Uitaţi-vă la numele acestea, îi spuse. Recunoaşteţi vreunul?

– Va trebui să-mi iau ochelarii de citit, zise Clara, ridicîndu-se de pe scaun şi ieşind din cameră.

– Ce te face să fii atît de agitat? îl întrebă în şoaptă Angela pe David.

– Da, calmează-te, băiete, îl sfătui Calhoun. Altminteri, o să-ţi zăpăceşti martora şi o să-nceapă să uite unele lucruri.

– Încep să întrezăresc o lumină, spuse David. Şi ceea ce văd nu-mi place absolut deloc.

Înainte ca Angela să apuce să-l roage pe David să fie mai explicit, Clara se înapoie cu ochelarii de citit. Luă hîrtiile şi aruncă o privire rapidă prin ele.

– Îi recunosc pe toţi aceşti oameni, declară ea. Am auzit numele lor de sute de ori şi i-am cunoscut personal pe cei mai mulţi dintre ei.

– Mi s-a spus că toţi au murit, zise Calhoun. Este adevărat?

– E adevărat, confirmă Clara. Exact la fel ca Clark Davenport. Acestea sînt persoanele a căror moarte îl supărase deosebit de tare pe Dennis. A fost un timp cînd auzeam vorbindu-se despre ei în fiecare zi.

– Decesele lor au fost, toate, neaşteptate? întrebă Calhoun.

– Da şi nu, răspunse Clara. Vreau să zic, a fost ceva neaşteptat ca aceşti oameni să moară chiar atunci. După cum puteţi vedea din documentele astea, cei mai mulţi dintre ei erau spitalizaţi pentru probleme care, în mod obişnuit, nu sînt mortale. Dar toţi se luptaseră cu boli fără leac, ca, de pildă, cancerul, aşa că, din acest punct de vedere, decesele lor n-au fost cu totul neaşteptate.

David întinse mîna şi luă hîrtiile înapoi. Se uită repede prin ele, după care îşi înălţă privirea spre Clara.

– Daţi-mi voie să mă asigur că înţeleg bine, zise el. Aceste foi de internare reprezintă rezumatul perioadei de spitalizare în cursul căreia au decedat persoanele respective?

– Aşa cred, spuse Clara. A trecut destulă vreme de atunci, dar Dennis făcea mare caz de asta. E ceva greu de uitat.

– Şi fiecare din aceste persoane avusese ca antecedente o boală gravă, continuă David. Ca, de pildă, cea cu sinuzita.

Clara luă foaia de hîrtie şi se uită la nume.

– Aceasta avusese un cancer al sînului, îşi aminti ea. Făcea parte din acelaşi grup de enoriaşi ai bisericii de care aparţin şi eu.

David luă de la Clara foaia de internare şi o strînse sul împreună cu celelalte. Apoi se ridică în picioare şi se apropie de fereastră. Trase perdelele la o parte şi rămase cu privirile aţintite asupra rîului Charles, fără a le acorda vreo atenţie celorlalţi. Părea cu totul pierdut în gînduri.

Angela se simţea oarecum jenată de proastele maniere ale lui David, însă era evident că pe Clara purtarea lui n-o deranja. Ea profită, pur şi simplu, de prilej pentru a le mai turna ceai în ceşti.

– Aş vrea să vă mai pun cîteva întrebări în legătură cu violatorul, zise Calhoun. A făcut vreodată doctorul Hodges aluzii la vîrsta sau la înălţimea lui, sau la alte amănunte, ca, de exemplu, dacă avea sau nu un tatuaj?

– Un tatuaj? se miră Clara, al cărei chip se lumină de un zîmbet trecător, după care îi reveni încruntarea. Nu, niciodată n-a pomenit de vreun tatuaj.

Cu o iuţeală în mişcări care-i surprinse pe toţi, David se înapoie de la fereastră.

– Trebuie să plecăm, anunţă el. Trebuie să plecăm imediat, repetă, ducîndu-se repede la uşă şi deschizînd-o.

– David! exclamă Angela, uimită de purtarea lui. Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să ne întoarcem imediat la Bartlet, răspunse el, cu o insistenţă care aproape că se transformase în panică. Hai, să mergem!

Înainte de a-l urma în fugă pe David, Angela şi Calhoun îşi luară în grabă la revedere de la Clara Hodges. Pînă să ajungă ei la furgonetă, David se şi instalase la volan.

– Dă-mi cheile, rosti el pe un ton poruncitor. Calhoun înălţă din umeri şi i le dădu. David porni motorul şi-l tură cu furie. Urcaţi mai repede! le strigă.

Angela urcă prima, urmată de Calhoun. Mai înainte să apuce să închidă portiera, David apăsă pedala de acceleraţie.

În cea dintîi parte a călătoriei, nimeni nu vorbi. David era atent la drum. Angela şi detectivul erau încă uluiţi de plecarea aceea bruscă şi necivilizată. De asemenea, erau intimidaţi de rapiditatea cu care furgoneta depăşea alţi automobilişti.

– Cred că ar fi mai bine să mai reducem viteza, sugeră Angela, cînd David depăşi un lung şir de vehicule.

– Furgoneta asta n-a mers niciodată atît de repede, zise Calhoun.

– Ce te-a apucat, David? întrebă Angela. Te porţi ciudat.

– În timp ce stăteam de vorbă cu Clara, am avut o bruscă intuiţie, răspunse el. Ceva în legătură cu moartea neaşteptată a pacienţilor lui Hodges suferinzi de boli potenţial mortale.

– Bun, şi ce-i cu ei? întrebă Angela.

– Cred că un individ cu mintea deranjată, din cadrul Spitalului Orăşenesc Bartlet, şi-a luat cu de la el putere sarcina de a aplica o eutanasie greşit înţeleasă.

– Ce-i aia eutanasie? vru Calhoun să se lămurească.

– Se traduce prin „moarte bună", îi explică Angela. Înseamnă a ajuta să moară pe cineva care suferă de o boală incurabilă. Ideea este de a scuti de chinuri acea persoană.

– Faptul de a afla de pacienții lui Hodges m-a făcut să-mi dau seama că toți cei șase bolnavi care mi-au decedat de curînd se luptaseră cu boli incurabile, spuse David. Întocmai ca ai lui. Nu știu de ce nu m-am gîndit la asta pînă acum. Cum de-am putut să fiu atît de obtuz? Același lucru s-a întîmplat și cu Caroline.

– Cine este Caroline? întrebă Calhoun.

– Era prietena fiicei noastre, îi explică Angela. Suferea de fibroză chistică, o boală, în principiu, incurabilă. A murit ieri... Oh, nu! Nikki! strigă ea apoi.

– Acum știi de ce am intrat în panică, spuse David. Trebuie să ne întoarcem acolo cît mai repede cu putință.

– Ce se întîmplă? întrebă Calhoun. E ceva ce-mi scapă. De ce sînteți amîndoi atît de agitați?

– Nikki este internată în spital, îi răspunse Angela, cu îngrijorare în glas.

– Știu, zise detectivul. Înainte de a pleca la Boston, te-am dus acolo ca s-o poți vizita.

– Are și ea fibroză chistică, întocmai ca și Caroline, spuse Angela.

– Hm, oh... mormăi Calhoun. Încep să pricep cum stau lucrurile. Sînteți îngrijorați ca nu cumva fiica voastră să fie luată ca țintă de către maniacul acela cu eutanasia.

– Te-ai prins, zise David.

– Să fie oare situația cu care ne confruntăm ceva asemănător cu cazul acela cu "Îngerul Îndurării" din Long Island, despre care am citit cîndva? întrebă Calhoun. Asta s-a întîmplat cu mai mulți ani în urmă. Era vorba de o infirmieră care-i lichida pe oameni cu ajutorul unui soi de medicament.

– Cam așa ceva, conveni David. Dar în cazul acela se folosise un drog cu efect relaxant asupra mușchilor. Victimele încetau să respire. Era destul de simplu. Cît despre pacienții mei, habar n-am în ce mod sînt uciși. Nu-mi vine în minte nici un

medicament sau vreo otravă, sau un agent infecţios care ar provoca simptomele prezentate de acei pacienţi.

– Înţeleg de ce ai devenit atît de îngrijorat în legătură cu fiica voastră, zise Calhoun, dar nu crezi că te cam pripeşti cu teoria asta?

– Ea dă răspunsul la o sumedenie de întrebări, replică David. Mă face să mă gîndesc la doctorul Portland.

– De ce? întrebă Angela, care continua să se simtă stînjenită ori de cîte ori era pronunţat acel nume.

– Nu ne-a spus Kevin că doctorul Portland declara că nu avea de gînd să încaseze întregul blam pentru moartea pacientului său şi că era ceva în neregulă cu spitalul? Angela dădu afirmativ din cap. Probabil că avea el bănuielile lui. Mare păcat că s-a lăsat doborît de starea lui depresivă.

– Doctorul Portland s-a sinucis, îi explică Angela lui Calhoun.

– Cumplită pierdere, comentă acesta. Atîta calificare profesională irosită...

– Problema, spuse David, este că, dacă un individ din cadrul spitalului se ocupă cu eutanasia, cine ar putea fi acea persoană? Ar trebui să fie cineva care posedă cunoştinţe de medicină destul de sofisticate.

– Ceea ce ar limita domeniul posibilităţilor la un medic sau la o asistentă medicală, remarcă Angela.

– Sau la un laborant, sugeră David.

– Mi se pare că voi doi trageţi concluzii pripite, interveni Calhoun. Nu în felul acesta se conduce o anchetă. Nu născoceşti o teorie şi pe urmă goneşti cu o sută cincizeci de kilometri la oră, aşa cum facem noi. Majoritatea teoriilor se spulberă atunci cînd survin fapte noi. Sînt de părere că ar trebui să mai reducem viteza.

– Nici nu mă gîndesc, atîta vreme cît fiica mea este în pericol, ripostă David, apăsînd mai tare pe accelerator.

– Presupui că Hodges ajunsese la aceeaşi concluzie? întrebă Angela.

– Aşa cred, spuse David. Şi dacă-i adevărat, poate că de aceea a fost ucis.

– Eu continuu să cred că făptaşul a fost violatorul, zise Calhoun. Însă indiferent cine se va dovedi a fi criminalul, ancheta asta e de-a dreptul fascinantă. Cu condiţia ca fiica voastră să nu păţească nimic, declar că, de ani de zile, nu m-am mai distrat atît de bine.

Cînd ajunseră, în cele din urmă, la spital, David opri furgoneta chiar în faţa uşii principale. Coborî dintr-o săritură, fiind urmat imediat de Angela. Împreună suiră în fugă treptele de la intrare şi porniră în goană pe coridor.

Spre imensa lor uşurare, o găsiră pe Nikki foarte fericită, uitîndu-se la televizor. Dintr-o smucitură, David o luă în braţe şi o strînse la piept cu atîta putere, încît fetiţa începu să se plîngă.

– Vii acasă, îi spuse, depărtînd-o puţin de el, ca să-i poată privi faţa şi mai ales ochii.

– Cînd? întrebă Nikki.

– Chiar acum, zise Angela, începînd să deconecteze instalaţia de perfuzie.

În momentul acela o asistentă medicală tocmai trecea pe coridor. Agitaţia din camera lui Nikki îi atrase atenţia. Văzînd-o pe Angela că deconectează tubulatura de perfuzie, începu să protesteze.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea.

– Fiica mea pleacă acasă, răspunse David.

– Nu există nici un ordin în sensul acesta, replică asistenta.

– Dau eu acest ordin chiar în clipa asta, zise David.

Asistenta ieşi în fugă din cameră. Angela începu să strîngă lucrurile lui Nikki. David dădea şi el o mînă de ajutor.

În curînd îşi făcu apariţia Janet Colburn, pe urmele căreia veneau alte cîteva asistente.

– Ce naiba se petrece aici, doctore Wilson? întrebă asistenta-şefă.

– Cred că este destul de evident, răspunse David, în timp ce punea într-o sacoşă jucăriile şi cărţile lui Nikki.

David şi Angela o îmbrăcaseră deja pe jumătate pe fiica lor cînd sosi doctorul Pilsner. Janet îl chemase prin pager. El insistă ca Nikki să nu fie luată prematur de la tratamentul

intravenos cu antibiotice şi de la iscusita terapie respiratorie disponibilă la spital.

– Îmi pare rău, doctore Pilsner, spuse David. Va trebui să-ţi dau unele explicaţii mai tîrziu. Ar dura prea mult s-o fac chiar acum.

În clipa aceea sosi Helen Beaton, care, de semenea, fusese chemată de către asistente. Era mînioasă foc.

– Dacă luaţi de aici acest copil, încălcînd recomandările medicale, voi apela la o hotărîre judecătorească, abia reuşi să îngaime de furioasă ce era.

– Încearcă numai, replică Angela.

După ce terminară cu îmbrăcatul lui Nikki, plecară cu ea pe coridor, unde toată acea agitaţie atrăsese un grup de pacienţi şi de membri ai personalului care urmăreau scena cu gurile căscate.

De cum ieşiră din spital, urcară în furgonetă. La volan era Calhoun, cu Angela şi Nikki în cabină, şi cu David pe platforma din spate.

Pe toată durata drumului spre casă, Nikki puse întrebări referitoare la brusca ei externare. Se bucura că ieşise din spital, dar o nedumerea ciudatul comportament al părinţilor ei. Cînd sosiră acasă, fu prea nerăbdătoare să-l revadă pe Rusty pentru a mai insista cu întrebările. După ce se jucă puţin cu căţelul, David şi Angela o instalară în camera de zi şi îi reaplicară perfuzia. Voiau să continue administrarea antibioticelor.

Calhoun rămase la ei şi, pe cît îi stătea în puteri, luă parte la activităţile lor. Dînd curs rugăminţii lui Nikki, aduse la etaj lemne de la subsol şi făcu focul. Dar nu-i era în fire să fie tăcut. Nu peste mult timp începu cu David o discuţie în contradictoriu cu privire la motivul uciderii lui Hodges. Calhoun susţinea cu putere varianta cu vinovăţia violatorului, în vreme ce David era în favoarea dezechilibratului „Înger al Îndurării“.

– Drace! exclamă Calhoun. Toată teoria dumitale se bazează pe o simplă presupunere. Fiica voastră se simte foarte bine, slavă Domnului, aşa că în cazul ei nu există nici o dovadă. Cît despre teoria mea, cel puţin e cunoscut faptul că Hodges se lăudase într-o încăpere plină de oameni că ştia cine era violatorul chiar în ziua

în care a fost omorît în bătaie. Cum ţi se pare asta, în chip de cauză şi efect? Şi Clara crede că e posibil ca Hodges să fi avut curajul de a sta de vorbă cu individul acela. Sînt sigur că violatorul şi ucigaşul sînt una şi aceeaşi persoană, aş paria pe asta. Pe ce punem rămăşag?

– Nu sînt genul de om care face pariuri, zise David, dar cred că eu am dreptate. Hodges a fost omorît în bătaie ţinînd în mînă numele pacienţilor săi. E imposibil ca asta să fi fost o coincidenţă.

– Şi dacă ar fi vorba de aceeaşi persoană? sugeră Angela. Dacă violatorul este aceeaşi persoană care se ascunde în spatele deceselor pacienţilor şi al uciderii lui Hodges?

Ideea aceasta îi uimi pe David şi pe Calhoun, făcîndu-i să tacă.

– E posibil, zise, în cele din urmă, David. Pare un fel de nebunie, dar în punctul la care am ajuns, sînt gata să cred aproape orice.

– Presupun că ar fi cu putinţă, spuse şi Calhoun. Oricum, eu am de gînd să urmăresc indiciul acela cu tatuajul. El este cheia.

– Iar eu voi cerceta fişele medicale, declară David. Şi poate că-i voi face o vizită doctorului Holster. S-ar putea ca Hodges să-i fi spus ceva în legătură cu bănuielile sale referitoare la pacienţii lui.

– OK, îşi exprimă Calhoun acordul, pe un ton amabil. Eu o să-mi văd de treaba mea, dumneata vezi-ţi mai departe de a dumitale. Ce părere aţi avea ca eu să revin aici mai tîrziu, să ne comparăm observaţiile?

– Mi se pare corect, se învoi David. Ce-ar fi să luăm masa de seară împreună?

– Eu nu refuz niciodată o invitaţie, zise Calhoun.

– Atunci, interveni Angela, să fii aici pe la şapte.

După plecarea detectivului, David luă puşca de vînătoare şi se apucă s-o încarce cu cîte cartuşe încăpeau în ea. Apoi o rezemă de stîlpul scării din holul principal.

– Ţi-ai schimbat părerea în legătură cu puşca? îl întrebă Angela.

– Să zicem doar că sînt mulţumit că o avem aici, spuse David. Ai discutat despre ea cu Nikki?

– Bineînţeles, îl asigură Angela. Ba chiar a tras şi Nikki cu ea. A zis că o face s-o doară umărul.

– Nu lăsa pe nimeni să intre în casă, o sfătui David. Şi ai grijă să fie toate uşile închise.

– Ei, eu sînt cea care voia să stăm cu uşile încuiate, replică Angela. Mai ţii minte?

David îşi luă bicicleta. Pedala repede, fără a da atenţie peisajului. Continua să frămînte în minte gîndul că exista cineva care îi ucisese pacienţii. Ideea asta îl îngrozea şi totodată îl înfuria. Dar, aşa cum zisese Calhoun, el nu poseda nici o dovadă în acest sens.

Cînd sosi la spital, schimbul de zi tocmai era înlocuit de cel de seară. Era multă agitaţie şi forfotă de colo-colo. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie în timp ce mergea spre fişier.

Aşezîndu-se în faţa unui computer, David făcu cópii ale paginilor care fuseseră îngropate o dată cu Hodges. Le păstrase în minte de cînd fuseseră în vizită la Clara. Intră pe fişierul cu numele fiecărui pacient şi citi anamneza. Toţi opt suferiseră de boli incurabile, aşa cum afirmase Clara Hodges.

După aceea, David citi în întregime însemnările referitoare la fiecare dintre acei pacienţi în decursul perioadei de spitalizare care se încheiase prin decesul respectivului bolnav. În toate cazurile, simptomele erau asemănătoare cu cele prezentate de pacienţii lui David: simptome de natură neurologică, simptome gastrointestinale şi simptome legate de aparatul circulator şi de sistemul imunitar.

Pe urmă David se uită la cauza finală a decesului. În toate cazurile, cu excepţia unuia, moartea fusese urmarea unei combinaţii între o gravă pneumonie, o septicemie şi un stop cardiac. Excepţia o constituia o moarte care survenise în urma unei serii de crize epileptice intense.

Punînd hîrtiile lui Hodges deoparte, David începu să utilizeze computerul spitalului pentru a calcula ratele anuale ale mortalităţii ca procentaj faţă de numărul de internări. Rezultatele

apărură pe ecran într-o clipă. David constată rapid că rata mortalității se modificase cu doi ani în urmă, cînd crescuse de la o medie de 2,8% la 6,7%. În ultimul an, pentru care erau disponibile cifre, rata mortalității ajunsese pînă la 8,1%.

Apoi David îngustă rata mortalității la acei pacienți care avuseseră cancer, indiferent dacă moartea lor fusese sau nu considerată ca fiind cauzată de cancer. Deși aceste procentaje erau acceptabil mai mari decît rata generală a mortalității, arătau și ele o oarecare creștere bruscă.

David folosi apoi computerul ca să calculeze procentajul de cazuri în care diagnosticul stabilit fusese cancerul, în raport cu numărul de internări. În privința acestor statistici, nu constată nici o creștere bruscă. În medie, cifrele erau aproape identice pe o perioadă de zece ani.

Procentajul sporit de decese părea să vină în sprijinul teoriei lui David – aceea potrivit căreia și-ar fi făcut de lucru un „Înger al Îndurării". Eutanasia explica faptul că relativa incidență a tuturor cancerelor rămînea stabilă, în vreme ce rata mortalității pentru persoanele suferinde de cancer urca. Dovada era indirectă, însă nu putea fi ignorată.

David era pe punctul de a pleca, dar se gîndi să se folosească de calculator pentru a obține și alte informații. Îi ceru computerului să caute în toate anamnezele din foile de internare cuvintele „tatuaj" sau „discromie", acesta din urmă fiind termenul medical pentru o pigmentație neobișnuită.

Rezemîndu-se de spătarul scaunului și privind ecranul, așteptă pînă cînd calculatorul efectuă căutarea. Operațiunea durã aproape un minut, dar, în cele din urmă, pe ecran apăru brusc o listă. David anulă repede cazurile cu cauze metabolice ale modificării pigmentației. În final, căpătă o enumerare de douăzeci de persoane care fuseseră tratate la spital și în fișele cărora se menționase existența unui tatuaj.

Folosind încă o dată calculatorul, pentru a stabili o legătură între numele și slujba fiecăreia, David descoperi că cinci dintre acele persoane lucrau în cadrul spitalului. În ordine alfabetică, acestea erau: Clyde Devonshire, un asistent medical care lucra

la camera de gardă; Joe Forbs, de la serviciul de pază; Claudette Maurice, de la secția de dietetică; Werner Van Slyke, de la tehnică și întreținere; și Peter Ullhof, un tehnician de la laboratoare.

David fu intrigat cînd văzu alte două nume și ocupațiile indicate în listă: Carl Hobson, polițist adjunct, și Steve Shegwick, membru în serviciul de pază de la Colegiul Bartlet. Celelalte persoane lucrau în diverse magazine sau în construcții.

David scoase pe imprimantă o copie a acestor informații. Apoi își văzu de drum.

David presupusese că vizita lui la fișier trecuse neobservată, dar se înșela. Hortense Marshall, una dintre salariatele spitalului care aveau sarcina de a se ocupa cu informările referitoare la bolnavi, fusese încunoștiințată de unele din activitățile lui David cu ajutorul unui program de securitate instalat de ea în calculatorul spitalului. Din clipa în care fusese alertată, stătuse cu ochii pe David. De cum plecase el de la calculator, ea o sunase pe Helen Beaton.

– Doctorul Wilson a fost la fișier, spuse Hortense. Tocmai a plecat, dar cît timp a stat acolo, a cerut informații referitoare la ratele mortalității în spital.

– A discutat ceva cu dumneata? întrebă Beaton.

– Nu, răspunse Hortense. A folosit unul din terminalele noastre. De vorbit n-a vorbit cu nimeni.

– De unde știi că accesa date privitoare la ratele mortalității?

– M-a alertat computerul. După ce mi-ați atras atenția să vă raportez ori de cîte ori cere cineva acest tip de date, am programat calculatorul să-mi semnaleze dacă ar încerca cineva să acceseze asemenea informații pe cont propriu.

– Excelentă treabă! Îmi place inițiativa dumitale. Ești demnă de laudă. Tipul acesta de date nu este destinat uzului public. Știm că ratele noastre au crescut de cînd, în cadrul colaborării noastre cu CMV-ul, am devenit un terț în problemele de ocrotire a sănătății. Ei ne trimit o mare proporție de bolnavi în stare critică.

– Sînt sigură că statistici de acest fel nu ar fi de folos pentru relațiile noastre cu publicul, zise Hortense.

– Tocmai asta este problema, conveni Beaton.

– Trebuia să-i fi spus ceva doctorului Wilson? întrebă Hortense.

– Nu, ai procedat foarte bine, o liniști Beaton. A mai căutat și altceva?

– A stat aici destul timp, zise Hortense, dar habar n-am ce altceva a mai vrut să afle.

– Motivul pentru care te întreb, îi explică Beaton, este acela că doctorul Wilson a fost suspendat din relațiile de colaborare cu CMV-ul.

– Nu știam asta, spuse Hortense.

– Lucrul acesta s-a întîmplat ieri, zise Beaton. Vrei, te rog, să-mi dai de știre dacă se mai întoarce?

– Bineînțeles, o asigură Hortense.

– Scuzați-mă, vă numiți cumva Carl Hobson? întrebă Calhoun, după ce, ieșind din vagonul-restaurant de pe Main Street, se apropiase de unul din polițiștii în uniformă care patrulau prin Bartlet.

– Întocmai, răspunse polițistul.

– Numele meu este Phil Calhoun, spuse detectivul.

– Te-am văzut prin preajma secției de poliție, zise Carl. Ești prieten cu șefu'.

– Da, confirmă Calhoun. Wayne și cu mine ne cunoaștem de mult. Cîndva eram și eu polițist, dar am ieșit la pensie.

– Bravo dumitale! Acum nu mai ai nimic de făcut decît să mergi la pescuit și la vînătoare.

– Presupun că da. Te deranjează dacă-ți pun o întrebare personală?

– La naiba, nu, zise Carl, plin de curiozitate.

– Carleton, ăla de la Iron Horse, mi-a spus că dumneata ai avea un tatuaj. Mă tot gîndesc să-mi fac și eu unul, așa că m-am uitat prin jur și m-am interesat. Sînt multe persoane în oraș cu așa ceva?

– Sînt cîteva.

– Dumneata cînd ţi l-ai făcut pe-al dumitale? întrebă Calhoun.

– Cu mult în urmă, pe cînd eram în liceu, răspunse Carl, cu un rîs jenat. Pe vremea cînd eram în ultima clasă, cinci dintre noi ne-am dus într-o vineri seara cu maşina la Portsmouth, în New Hampshire. Există pe-acolo cîteva dughene unde se fac tatuaje. Ne-am îmbătat toţi.

– A fost dureros?

– Drace! Nu-mi amintesc. Aşa cum ziceam, eram toţi criţă.

– Toţi băieţii aceia sînt şi acum în oraş?

– Numai patru dintre noi, zise Carl. Eu, Steve Shegwick, Clyde Devonshire şi Mort Abrams.

– Toţi v-aţi făcut tatuaje în acelaşi loc? întrebă Calhoun.

– Nu, răspunse Carl. Cei mai mulţi dintre noi ni le-am făcut pe bicepşi. Clyde Devonshire a constituit o excepţie. El şi-a făcut tatuaje pe piept, cîte unul deasupra fiecărui sfîrc.

– Cine s-a tatuat pe antebraţ? insistă Calhoun.

– Nu sînt sigur, recunoscu Carl. E mult de-atunci. Poate că Shegwick şi Jay Kaufman. Kaufman e tipul care s-a mutat din oraş. El s-a dus la colegiu undeva în New Jersey.

– Al dumitale unde este? întrebă Calhoun.

– O să ţi-l arăt, zise Carl.

Îşi descheie cămaşa şi îşi suflecă mîneca. Pe faţa exterioară a părţii de sus a braţului său se vedea imaginea unui lup urlător, însoţită de cuvîntul „lobo“[1], scris dedesubt.

Pînă să se întoarcă David acasă după vizita sa la fişierul medical, Nikki începuse să se simtă mai rău. Mai întîi, se plînse numai de crampe stomacale, dar pe la primele ore ale serii suferea de greţuri şi de o salivaţie abundentă – aceleaşi simptome pe care le avusese David în cursul nopţii. Erau, de asemenea, simptomele prezentate de cele şase asistente din schimbul de noapte şi, ca un amănunt şi mai înspăimîntător, de cei şase pacienţi care muriseră.

---

[1] *Lobo* (*slang am.*): Marijuana (*n.tr.*).

Pe la şase şi jumătate, după mai multe crize de diaree, Nikki ajunsese într-o stare letargică, iar David era bolnav de îngrijorare. Îl îngrozea gîndul că nu o scoseseră pe fetiţă din spital îndeajuns de repede: acel ceva care îi ucisese pe pacienţii lui îi fusese probabil deja dat.

David nu-i împărtăşi Angelei temerile sale. Era destul de rău că pe ea o îngrijorau simptomele evidente ale lui Nikki, fără a mai adăuga povara unei eventuale legături cu toţi acei pacienţi care decedaseră. Aşa că David îşi păstră grijile pentru sine, dar îl chinuia gîndul posibilităţii ca fetiţa să fi contractat cine ştie ce boală infecţioasă. Se consola amintindu-şi că atît boala lui, cît şi cea a asistentelor se ameliorase de la sine, sugerînd expunerea la un agent aeropurtat. Marea lui speranţă era că, dacă vinovat era un astfel de agent, Nikki primise o doză mică.

Calhoun sosi la şapte fix. Ţinea strîns o foaie de hîrtie într-o mînă, iar în cealaltă căra o sacoşă de hîrtie.

– Am găsit încă nouă indivizi cu tatuaje, anunţă el.

– Eu am găsit douăzeci, zise David, încercînd să pară a nu-şi fi pierdut curajul, dar fără a şi-o putea scoate din minte pe Nikki.

– Hai să-i luăm la bani mărunţi, propuse Calhoun.

După ce puseră laolaltă listele şi eliminară dublurile, obţinură o listă finală de douăzeci şi cinci de persoane.

– Gata cina! anunţă Angela.

Pregătise un adevărat festin pentru a mai înviora spiritele şi ca să-şi abată gîndurile de la griji, făcînd treabă. Îl rugase pe David să pună masa în sufragerie.

– Eu am adus vin, zise Calhoun, deschizîndu-şi pachetul şi scoţînd la iveală două sticle de Chianti.

Cinci minute mai tîrziu, stăteau în faţa unei fripturi de pui în sos de vin, una dintre specialităţile Angelei.

– Unde-i Nikki? întrebă Calhoun.

– Nu-i este foame, răspunse Angela.

– Se simte bine? insistă detectivul.

– Are stomacul puţin deranjat, zise Angela. Dar, ţinînd seama de toate prin cîte am făcut-o să treacă, aşa ceva e de aşteptat. Important este că nu are febră şi că plămînii îi sînt perfect degajaţi.

David făcu cu ochiul, însă nu spuse nimic.

– Ce urmează acum, că avem lista persoanelor cu tatuaje? întrebă Angela.

– Vom proceda în două moduri, spuse Calhoun. Mai întîi, vom efectua o verificare cu calculatorul a trecutului fiecărei persoane. Asta-i partea uşoară. În al doilea rînd, eu voi începe să le iau la întrebări. Există anumite lucruri pe care e necesar să le aflăm, ca, de pildă, unde e situat tatuajul fiecăreia din ele şi dacă pe persoana respectivă o deranjează să şi-l arate. Tatuajul care a fost zgîriat de Hodges trebuie să arate rău, ca urmare a smulgerii pielii, şi e probabil să fie situat undeva unde putea să fie jupuit în timpul luptei. Dacă vreo persoană nu va avea chef să ni-l prezinte, va trebui să nu părem foarte interesaţi.

– Care crezi că ar fi locul cel mai promiţător? vru să ştie Angela. Pe antebraţ?

– Aşa aş zice, spuse Calhoun. Pe antebraţ şi, poate, pe încheietura mîinii. Presupun că n-ar trebui să excludem dosul palmei, deşi ăsta nu-i un loc obişnuit pentru tatuajele făcute de profesionişti. Tatuajul care ne interesează trebuie să fi fost făcut de un profesionist. Profesioniştii sînt singurii care folosesc pigmenţi pe bază de metale grele.

– Cum vom realiza o verificare cu calculatorul a trecutului diverselor persoane? întrebă Angela.

– Tot ce ne trebuie sînt numărul documentului de asigurare socială şi data naşterii, o lămuri Calhoun. Aceste informaţii le vom obţine, probabil, de la spital, adăugă detectivul, uitîndu-se la David, care dădu afirmativ din cap. Odată aflaţi în posesia acestor date, restul va fi uşor. Este uimitor cît de multe informaţii se pot căpăta de la băncile de date existente. Societăţi întregi se ocupă cu problema informaţiilor. Te-ai mira ce poţi afla contra unei taxe neînsemnate.

– Vrei să spui că astfel de societăţi pot să capteze informaţii din băncile de date? preciză Angela.

– Absolut, zise Calhoun. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama, însă oricine care are un computer şi un modem poate căpăta o uimitoare cantitate de informaţii referitoare la orice persoană.

– Ce fel de informaţii ar fi căutate?

– Orice şi totul. Date privitoare la situaţia financiară, la cazierele penale, la slujbele avute în trecut, probleme de corespondenţă, anunţuri personale. E ca o partidă de pescuit. Dar dai peste lucruri interesante. Întotdeauna apare ceva de felul ăsta, chiar dacă iei în considerare un grup de douăzeci şi cinci de persoane care par a fi cu certitudine cei mai normali oameni dintr-o comunitate. Ai fi uimită. Şi fiind vorba de un grup de douăzeci şi cinci de persoane cu tatuaje, treaba va fi foarte interesantă. Tipii nu vor fi cu totul „normali", poţi să mă crezi.

– Făceai aşa ceva pe vremea cînd erai poliţist? întrebă Angela.

– Tot timpul, răspunse Calhoun. Ori de cîte ori aveam mai mulţi suspecţi, recurgeam la o verificare a trecutului cu ajutorul calculatorului şi întotdeauna găseam vreo murdărie. Iar în cazul ăsta, dacă David are dreptate şi ucigaşul îşi închipuie că face eutanasie, nici nu-mi pot imagina peste ce am putea să dăm. El sau ea va trebui să fie strîns cu uşa. S-ar putea să găsim şi alţi „cruciaţi", care salvează animale din adăposturi şi sînt arestaţi pentru că au în casele lor nouă sute de cîini. Vă garantez că vom da peste o mulţime de ciudăţenii. Va trebui să facem rost de un tip cu calculator care să ne ajute să pătrundem în banca de date.

– Am eu un vechi prieten la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, zise Angela. S-a tîrît cu greu prin liceu ani de-a rîndul, dar ştiu că în materie de calculatoare este un geniu.

– La cine te referi? întrebă David, care pînă acum nu mai auzise de acel prieten.

– Îl cheamă Robert Scali, răspunse Angela. Crezi că ar putea să ne ajute? adăugă apoi, adresîndu-i-se lui Calhoun.

– Cum se face că n-am auzit niciodată de tipul ăsta? se miră David.

– Nu ţi-am spus chiar toate amănuntele vieţii mele, replică Angela. M-am întîlnit cu el de cîteva ori, în primul meu an de facultate la Brown.

– Dar de atunci nu ai mai ţinut legătura cu el? întrebă David.

– În ultimii ani ne-am mai întîlnit de vreo două ori, răspunse Angela.

– Nu-mi vine să cred ce aud! exclamă David.

– Oh, te rog, David! protestă Angela, exasperată. Eşti ridicol!

– După mine, probabil că domnul Scali ar fi perfect, spuse Calhoun. Dacă nu, aşa cum ziceam, cunosc eu cîteva societăţi care, pentru o taxă modestă, ne-ar ajuta bucuros.

– În situaţia în care ne aflăm, am face bine să evităm orice taxă, spuse Angela, începînd să strîngă masa.

– Există vreo şansă să putem obţine, din fişele medicale, o descriere a tatuajelor? întrebă Calhoun.

– Cred că da, răspunse David. Probabil că, în cadrul unei examinări medicale, majoritatea doctorilor notează aşa ceva. Eu, cu siguranţă, le-aş descrie în orice fişă pe care aş completa-o referitor la aspectul fizic.

– În mod cert astfel de descrieri ne-ar ajuta să stabilim, pe lista noastră, o ordine a priorităţilor, zise Calhoun. Mi-ar plăcea să-i intervievez primii pe cei cu tatuaje pe antebraţe şi pe încheieturile mîinilor.

– Cum vom proceda cu persoanele care lucrează pentru spital? întrebă David.

– Cu aceia vom începe, spuse fostul poliţist. Categoric. De asemenea, am fost informat că Steve Shegwick ar avea un tatuaj pe antebraţ. Tare-aş vrea să stau de vorbă cu el.

Angela reveni şi întrebă cine voia îngheţată şi cafea. David declară că el se abţine, dar Calhoun se bucură de amîndouă. David se ridică de pe scaun şi se duse să vadă cum se mai simţea Nikki.

Ceva mai tîrziu, cînd stăteau toţi trei la masă, după ce terminaseră de mîncat, Angela propuse să treacă la organizarea activităţii de a doua zi.

– Eu voi începe să-i interoghez pe angajaţii spitalului care sînt tatuaţi, declară Calhoun. Continuu să cred că e mai bine ca

eu să fiu omul din față. Nu vrem să vă mai pomeniți cu alte cărămizi prin ferestre.

– Eu mă voi duce iarăși la fișele medicale, spuse David. Voi obține numerele asigurărilor sociale și datele nașterilor, și o să văd ce pot face în privința descrierilor tatuajelor.

– Eu o să rămîn cu Nikki, zise Angela. Pe urmă, după ce David va fi obținut numerele de asigurare și datele de naștere, voi da o fugă pînă la Cambridge.

– De ce să nu le trimitem un fax? sugeră David.

– Sîntem în postura de a cere un serviciu, protestă Angela. Nu putem să le expediem, pur și simplu, un fax.

David înălță din umeri.

– Cum rămîne cu doctorul Holster, radioterapeutul? întrebă Calhoun. Cineva trebuie să stea de vorbă cu el. Aș face-o eu, dar cred că unul din voi, în calitate de medic, s-ar descurca mai bine.

– Oh, da! exclamă David. Uitasem de el. Aș putea să mă întîlnesc cu el mîine, după ce termin cu fișele medicale.

Calhoun își împinse fotoliul spre spate și se ridică în picioare.

– Vă mulțumesc pentru una dintre cele mai bune cine pe care am mîncat-o de nici nu mai țin bine minte de cînd, zise el, bătîndu-și ușor cu palma abdomenul protuberant. Cred că e timpul să ne duc, pe mine și pe stomacul meu, acasă.

– Cînd mai vorbim? întrebă Angela.

– De îndată ce vom avea despre ce să discutăm, răspunse detectivul. Și voi doi ar trebui să mai și dormiți. Îmi dau seama că aveți nevoie de puțin somn.

23

Sîmbătă, 30 octombrie

DEȘI NIKKI SUFERISE TOATĂ NOAPTEA DE CRAMPE abdominale și diaree, spre dimineață se simțea ceva mai bine. Încă nu-și revenise sută la sută, dar în mod clar era în curs de

ameliorare şi rămăsese afebrilă. David era nespus de uşurat. Nici unul dintre pacienţii lui de la spital nu prezentase acest tip de însănătoşire o dată ce le apăruseră simptomele. Era convins că, de acum înainte, evoluţia lui Nikki avea s-o imite pe a lui însuşi şi pe aceea a asistentelor.

Angela se trezi deprimată din cauza situaţiei cu slujba ei. O mira faptul că David era foarte bine dispus. Acum, că Nikki se simţea mult mai bine, el îi mărturisi Angelei temerile lui cele mai negre.

– Ar fi trebuit să-mi spui, îi reproşă ea.

– N-ar fi ajutat la nimic.

– Uneori mă superi tare rău, replică Angela, dar în loc să „facă bot", se repezi la David şi-l îmbrăţişă strîns, spunîndu-i cît de mult îl iubeşte.

Telefonul îi sili să se desprindă din îmbrăţişare. Era doctorul Pilsner, care voia să ştie cum se simţea Nikki. De asemenea, voia să insiste să se continue cu antibioticele şi cu terapia respiratorie.

– O vom face cît de des ne veţi spune dumneavoastră s-o facem, îl asigură Angela, vorbind de la aparatul din dormitor, în timp ce David asculta pe derivaţia din camera de baie.

– Cîndva, în curînd, îţi vom explica de ce am răpit-o, pur şi simplu, zise David. Însă, deocamdată, te rugăm să primeşti scuzele noastre. Faptul de a o fi luat pe Nikki din spital nu are nici o legătură cu îngrijirea pe care i-ai dat-o dumneata.

– Singura mea preocupare este pentru Nikki, spuse doctorul Pilsner.

– Sînteţi oricînd binevenit să treceţi pe la noi, adăugă Angela. Şi dacă credeţi că ar fi necesară spitalizarea în continuare, o vom duce la Boston.

– Pentru moment, rezumaţi-vă la a mă ţine la curent, replică doctorul Pilsner pe un ton tăios.

– Este iritat, comentă David, după ce închise telefonul. Probabil că oamenii ne consideră nebuni.

Atît David, cît şi Angela o ajutară cu rîndul pe Nikki să-şi facă terapia respiratorie, întorcîndu-i pe o parte sau alta trupul, în vreme ce fetiţa stătea culcată în poziţia necesară.

– Luni voi putea să mă duc la şcoală? întrebă Nikki, după ce terminaseră cu terapia.

– E posibil, răspunse Angela, dar nu vreau să-ţi faci speranţe prea mari.

– N-aş vrea să rămîn mult în urmă, zise Nikki. N-ar putea Caroline să vină încoace, să-mi aducă manualele şcolare?

Angela se uită la David, care îl mîngîia pe Rusty, culcat pe patul lui Nikki. El îi întoarse privirea şi între ei doi avu loc o fulgerătoare comunicare fără cuvinte. Amîndoi înţeleseră că, oricît de mult le-ar fi displăcut să-i spună adevărul, nu mai puteau s-o inducă în eroare pe fiica lor.

– E ceva ce trebuie să-ţi mărturisim în legătură cu Caroline, spuse Angela cu blîndeţe. Ne pare îngrozitor de rău, dar Caroline nu mai este printre noi.

– Vrei să zici că a murit? întrebă Nikki.

– Mă tem că da.

– Oh! fu singurul răspuns al fetiţei.

Angela întoarse capul spre David. Acesta înălţă din umeri. Nu-i venea în minte nimic ce ar mai fi putut adăuga. Ştia că nepăsarea lui Nikki era o cale de apărare, asemănătoare cu reacţia ei la moartea lui Marjorie. David simţea cum mînia îi contractă gîtlejul la gîndul că era posibil ca ambele morţi să fi fost opera aceluiaşi individ dezaxat.

Fu nevoie de mai puţin timp decît în cazul decesului lui Marjorie ca faţada de indiferenţă a lui Nikki să se prăbuşească. Angela şi David făcură tot ce le stătea în puteri ca s-o consoleze, şi durerea ei îi chinuia. Amîndoi ştiau că, pentru fiica lor, vestea constituise o lovitură cumplită, nu numai deoarece Caroline fusese prietena ei, ci şi fiindcă de-a lungul scurtei sale vieţi Nikki se luptase cu aceeaşi boală de care suferise Caroline.

– O să mor şi eu? întrebă fetiţa, printre sughiţuri de plîns.

– Nu, spuse Angela. Tu te descurci foarte bine. Caroline făcuse temperatură mare. Tu n-ai deloc febră.

După ce reuşiră să domolească temerile lui Nikki, David îşi încălecă bicicleta şi porni spre spital. De cum ajunse, se duse la fişier şi imediat se apucă să completeze lista de nume alcătuită de el şi de Calhoun cu numerele asigurărilor sociale şi datele de naştere respective.

Odată treaba aceasta rezolvată, începu să acceseze pe rînd toate fişele medicale, căutînd în ele descrieri ale tatuajelor. Nu înaintase mult în activitatea lui, cînd cineva îl bătu pe umăr. Întorcînd capul, se pomeni faţă-n faţă cu Helen Beaton. În spatele ei se afla Joe Forbs, de la pază.

– Te-ar deranja să-mi spui şi mie ce faci aici? întrebă Beaton.

– Nimic altceva decît că folosesc computerul, îngăimă David, care nu se aşteptase să dea nas în nas cu cineva din cadrul conducerii, cu atît mai puţin într-o sîmbătă dimineaţa.

– Din cîte am înţeles eu, dumneata nu mai eşti angajat al CMV-ului, spuse Beaton. Acesta fiind cazul, drepturile dumitale trebuie să fie reconsiderate de către comitetul de acordare a legitimaţiilor. Pînă atunci, nu beneficiezi de dreptul de a avea acces la calculator. Vrei, te rog, să-l conduci pe doctorul Wilson în afara spitalului? adăugă ea, adresîndu-i-se lui Joe.

Joe Forbs înaintă un pas şi îi făcu semn lui David să se ridice de pe scaun.

David ştia că era inutil să protesteze. Cu gesturi calme, îşi adună hîrtiile, sperînd că Beaton nu avea să-l văduvească de acele documente. Din fericire, Forbs nu făcu altceva decît să-l escorteze pînă la uşă.

Acum, David putea să adauge la scurta şi ruşinos încheiata lui carieră etichetarea de „azvîrlit fiziceşte în stradă". Fără a-şi pierde curajul, porni mai departe către secţia de radioterapie, care era adăpostită în propria ei clădire ultramodernă, ce fusese proiectată de acelaşi arhitect care concepuse şi Centrul de Imagistică Medicală.

Secţia de radioterapie utiliza dimineţile de sîmbătă pentru a se ocupa de pacienţii cu tratamente de lungă durată. David fu nevoit să aştepte o jumătate de oră pînă să poată doctorul Holster să-l strecoare în biroul său.

Doctorul Holster era cu aproximativ zece ani mai în vîrstă decît David, dar părea chiar mai bătrîn. Părul îi era în întregime încărunțit, aproape alb. Deși în dimineața aceea era foarte ocupat, fu ospitalier și îi oferi lui David o ceașcă de cafea.

– Așadar, ce pot face pentru dumneata, doctore Wilson? întrebă el.

– Drept început, puteți să-mi spuneți David, zise acesta. În afară de asta, speram că mi-ați permite să vă pun cîteva întrebări în legătură cu doctorul Hodges.

– Iată o cerere destul de ciudată, remarcă doctorul Holster, înălțînd din umeri. Dar presupun că nu mă deranjează. Ce anume te interesează?

– Este o poveste lungă, recunoscu David. Însă ca s-o scurtez, vă informez că am avut cîțiva pacienți a căror evoluție în perioada de spitalizare a fost asemănătoare cu cea a pacienților doctorului Hodges. Unii dintre acești pacienți fuseseră tratați de dumneavoastră.

– Dă-i drumul cu întrebarea, îl îndemnă doctorul Holster.

– Înainte de a face asta, spuse David, aș dori, de asemenea, să vă rog ca această conversație să rămînă confidențială.

– Acum chiar că-mi stîrnești curiozitatea, zise doctorul Holster. Confidențială să fie, adăugă apoi, dînd aprobator din cap.

– Înțeleg că doctorul Hodges v-a făcut o vizită în ziua în care a dispărut, spuse David.

– Am luat împreună prînzul, pentru a fi mai exacți, preciză doctorul Holster.

– Știu că doctorul Hodges voia să vă vadă în legătură cu un pacient al cărui nume era Clark Davenport.

– Așa este, confirmă doctorul Holster. Am avut o discuție îndelungată referitor la acel caz. Din nefericire, domnul Davenport tocmai murise. Cu patru sau cinci luni înaintea decesului său, îl tratasem pentru un cancer de prostată, cu ceea ce consideram noi ca fiind un mare succes. Atît doctorul Hodges, cît și eu am fost surprinși și întristați de moartea lui.

– A menționat vreodată doctorul Hodges cauza exactă a morții domnului Davenport? întrebă David.

– Din cîte îmi amintesc eu, nu, răspunse doctorul Holster. Am presupus, pur şi simplu, că era o recidivă a cancerului său de prostată. De ce mă întrebi?

– Domnul Davenport a decedat în urma unui şoc septic, după o serie de crize de epilepsie, spuse David. Nu cred că acestea aveau vreo legătură cu cancerul lui.

– Nu ştiu dacă poţi afirma asta, replică doctorul Holster. Se pare că făcuse metastaze cerebrale.

– RMN-ul lui era normal, atrase atenţia David. Bineînţeles, n-a fost făcută nici o autopsie, aşa că nu putem fi siguri.

– E posibil să fi existat multiple tumori, prea mici pentru a putea fi detectate prin RMN, zise doctorul Holster.

– A menţionat vreodată doctorul Hodges că ar fi existat ceva în privinţa evoluţiei în spital a domnului Davenport ce el ar fi considerat ca fiind neobişnuit sau neaşteptat? întrebă David.

– Numai moartea lui, răspunse interlocutorul său.

– A mai venit vorba despre altceva în cursul acelui prînz? îşi continuă David interogatoriul.

– Nu prea, răspunse doctorul Holster. În orice caz, nu ţin minte. În timp ce mîncam, l-am întrebat pe Dennis dacă i-ar plăcea să vină înapoi la centrul de radioterapie, să vadă noul aparat pe care-l primisem datorită lui.

– Ce aparat era acela? întrebă David.

– Acceleratorul nostru linear, răspunse doctorul Holster, a cărui faţă strălucea de mîndrie, ca aceea a unui părinte încîntat de odrasla sa. Avem unul dintre cele mai bune aparate fabricate vreodată. Dennis nu-l văzuse niciodată, deşi cu nenumărate prilejuri intenţionase să vină la Centru. Aşa că în drum ne-am oprit acolo şi i l-am arătat. A fost cu adevărat impresionat. Vino şi dumneata, o să ţi-l arăt.

Doctorul Holster ieşise deja pe uşă, înainte ca David să poată răspunde într-un fel sau altul. Îl prinse din urmă pe doctorul Holster la jumătatea unui coridor fără ferestre. David nu prea avea chef să vadă un aparat de radioterapie, dar simţea că, pentru a fi politicos, nu avea de ales. Ajunseră la sala de tratamente şi se apropiară de un echipament medical de înaltă tehnicitate.

– Iată-l! zise cu mîndrie doctorul Holster, bătînd uşor cu palma aparatul, cu un gest drăgăstos. Acceleratorul semăna cu un aparat de raze X, căruia i se ataşase o masă. Dacă n-ar fi fost devotamentul doctorului Hodges faţă de spital, niciodată n-am fi căpătat frumuseţea asta. Am folosi şi astăzi aparatura cea veche.

David contemplă impresionantul aparat.

– Ce nu era în regulă cu cel vechi? întrebă el.

– Nu era nimic în neregulă cu el, zise doctorul Holster. Atîta doar că se baza pe o tehnologie învechită: se folosea cobalt-60. Un aparat cu cobalt nu poate fi reglat asupra unui obiectiv cu aceeaşi precizie ca acceleratorul linear. Este o problemă de fizică, ceva în legătură cu mărimea sursei de cobalt, care are o lungime de aproximativ zece centimetri. Drept urmare, razele gamma ies în afară în toate direcţiile şi sînt greu de focalizat.

– Înţeleg, spuse David, deşi nu era foarte sigur de asta.

Fizica nu fusese niciodată partea lui forte.

– Acceleratorul linear este cu mult superior, continuă doctorul Holster. Orificiul prin care ies razele lui e foarte mic. Şi poate fi programat să aibă o mai mare energie. De asemenea, aparatul cu cobalt necesită ca sursa să fie schimbată la intervale de aproximativ cinci ani, deoarece perioada de înjumătăţire a cobaltului 60 este de circa şase ani. David se lupta să-şi reţină un căscat. Întîlnirea aceasta cu doctorul Holster începea să-i reamintească de facultatea de medicină. Încă mai avem aici aparatul cu cobalt, spuse doctorul Holster. Se află în subsolul spitalului. Conducerea acestuia dusese unele tratative în vederea vînzării lui în Paraguay sau Uruguay, nu ţin minte care din două. Asta e ceea ce fac majoritatea spitalelor cînd trec la un aparat calitativ superior, aşa cum este acest accelerator linear: vînd vechiul aparat unei ţări în curs de dezvoltare. Aparatele sînt încă bune. De fapt, cele vechi au avantajul de a se defecta rareori, deoarece sursa emite raze gamma încontinuu, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fie că-i iarnă, fie că-i vară.

– Cred că deja v-am răpit prea mult timp, zise David, sperînd să pună capăt acelei întîlniri, înainte ca Holster să continue să dizerteze încă o jumătate de oră.

– Doctorul Hodges a fost foarte interesat cînd i-am prezentat aparatura, adăugă doctorul Holster. Cînd am menţionat faptul că vechile aparate au acest avantaj faţă de cele noi, s-a luminat la chip. Ba chiar a vrut să vadă vechiul echipament. Dar dumneata? N-ai vrea să dăm o raită pe acolo?

– Socotesc că ar fi mai bine să renunţ, răspunse David, întrebîndu-se cum ar reacţiona Helen Beaton şi Joe Forbs dacă s-ar înapoia în spital atît de repede după ce i se arătase uşa.

Cîteva minute mai tîrziu, David se afla pe bicicleta lui, traversînd rîul Roaring, în drum spre casă. Dimineaţa nu fusese chiar atît de rodnică pe cît ar fi dorit, dar cel puţin obţinuse numerele asigurărilor sociale şi datele de naştere.

În timp ce pedala, gîndurile îi reveniră la ceea ce aflase în legătură cu prînzul lui Hodges cu doctorul Holster. Ar fi dorit ca Hodges să-i fi împărtăşit radioterapeutului bănuielile sale. Pe urmă, David îşi aminti cum descrisese doctorul Holster felul în care se luminase Hodges la faţă cînd aflase de calitatea de a se defecta rareori a vechiului aparat cu cobalt. Se întrebă dacă acest amănunt îl interesase cu adevărat pe Hodges sau dacă nu cumva Holster reflecta propriul său entuziasm asupra auditoriului său captiv. Îşi închipuia că explicaţia era, probabil, aceasta din urmă. Cu siguranţă, Holster rămăsese cu convingerea că şi David fusese profund impresionat de vizita făcută la acceleratorul linear.

După ce dormise pînă tîrziu, Calhoun se înapoie la Bartlet abia pe la mijlocul dimineţii. Cînd intră cu maşina în oraş, se hotărî să atace, în ordine alfabetică, lista angajaţilor spitalului posesori ai unor tatuaje. Asta îl plasa pe Clyde Devonshire pe primul loc.

Detectivul făcu o pauză la vagonul-restaurant de pe Main Street, ca să ia o cafea şi să arunce o privire în cartea de telefoane. Înarmat cu cele cinci adrese, porni spre cea a lui Clyde.

Devonshire locuia deasupra unui magazin de articole sanitare şi mărunţişuri de tot felul. Calhoun urcă scara pînă la uşa omului şi apăsă butonul soneriei. Neprimind nici un răspuns, sună încă o dată. După a treia încercare, renunţă, coborî la parter şi hoinări prin magazinul de articole sanitare, de unde îşi cumpără un pachet de trabucuri Antonio y Cleopatra.

– Îl caut pe Clyde Devonshire, îi spuse vînzătorului.

– A plecat de-acasă devreme, îl informă acesta. Probabil, s-a dus la serviciu; la sfîrşit de săptămînă munceşte mult. Este infirmier la spital.

– Pe la ce oră se întoarce de obicei? întrebă Calhoun.

– În jur de trei şi jumătate sau patru, dacă nu lucrează în schimbul de seară.

În drum spre ieşire, Calhoun urcă iar scara pe furiş şi mai sună o dată la soneria lui Devonshire. Cum tot nu primi nici un răspuns, încercă uşa. Aceasta se deschise.

– Hello! strigă detectivul.

Unul din avantajele faptului de a nu mai face parte din forţele poliţieneşti era acela că nu mai trebuia să se sinchisească de amănunte cum ar fi mandatele de percheziţii legale şi dovedirea unui motiv întemeiat. Fără nici o jenă, păşi peste prag şi închise uşa în urma lui.

Apartamentul era mobilat ieftin, dar arăta îngrijit. Calhoun se afla în camera de zi. Pe măsuţa pentru cafea găsi un teanc de tăieturi din ziare referitoare la Jack Kevorkian, celebrul medic „al sinucigaşilor" din Michigan. Mai erau acolo şi alte reviste, şi articole al căror subiect îl constituia incitarea la sinucidere.

Calhoun zîmbi, amintindu-şi cum le spusese lui David şi Angelei că, în legătură cu grupul lor de tatuaţi, aveau să iasă la iveală unele lucruri ciudate. Fostul poliţist considera că incitarea la sinucidere şi eutanasia aveau cîteva zone de contingenţă, şi îşi zise că lui David s-ar putea să-i placă să poarte o scurtă convorbire cu Clyde Devonshire.

Calhoun deschise uşa dormitorului. Şi în această încăpere domnea ordinea. Apropiindu-se de birou, detectivul răsfoi lucrurile de pe el, în căutarea unor fotografii. Nu exista nici una.

Deschizînd dulapul, se pomeni uitîndu-se la un întreg talmeş-balmeş de accesorii de legare, cele mai multe fiind articole din piele neagră cu ţinte din oţel inoxidabil şi lanţuri. Pe un raft se aflau teancuri de reviste şi videocasete din acelaşi domeniu de interes.

În timp ce închidea uşa, Calhoun se întrebă ce avea să dezvăluie cercetarea cu ajutorul calculatorului a trecutului acestui individ bizar.

Străbătînd şi celelalte încăperi ale apartamentului, Calhoun continuă să caute fotografii. Spera să găsească una cu Clyde, în care acesta să-şi expună tatuajele. De uşa frigiderului erau prinse, cu magneţi, cîteva fotografii, dar nimeni din acele imagini nu avea vreun tatuaj vizibil. Calhoun nu ştia nici măcar care dintre personajele din poze era Clyde.

Detectivul se pregătea să se înapoieze în camera de zi, ca să scotocească prin biroul pe care-l văzuse acolo, cînd auzi zgomotul unei uşi trîntite la parter, urmat de acela al unor paşi pe scară. Vreme de o clipă se temu să nu fie prins încălcînd o proprietate privată. Se gîndi s-o şteargă, dar apoi, în loc să încerce să scape prin fugă, se duse la uşa de intrare şi o deschise, luînd-o prin surprindere pe persoana care era pe punctul de a o deschide din partea cealaltă.

– Clyde Devonshire? întrebă Calhoun pe un ton aspru.

– Da, zise Clyde. Ce dracu' se petrece?

– Mă numesc Phil Calhoun, se prezentă fostul poliţist, întinzînd către Clyde o carte de vizită. Te aşteptam. Hai înăuntru.

Clyde îşi trecu în mîna cealaltă pachetul pe care-l căra, ca să poată lua cartea de vizită.

– Sînteţi anchetator? întrebă, după ce o citi.

– Corect, zise Calhoun. Am fost poliţist statal pînă cînd guvernatorul a decis că eram prea bătrîn. Aşa că m-am apucat de munca de detectiv. Am tot stat aici aşteptînd să revii acasă, ca să-ţi pot pune cîteva întrebări.

– Ei bine, m-aţi făcut să trag o sperietură zdravănă, recunoscu Clyde, ducîndu-şi o mînă la piept şi lăsînd să-i scape un oftat de

uşurare. Nu sînt obişnuit să mă înapoiez acasă şi să găsesc diverşi indivizi în apartamentul meu.

– Îmi pare rău, spuse Calhoun. Bănuiesc că ar fi trebuit să aştept pe scară.

– N-ar fi fost comod, zise Clyde. Luaţi loc. Am cafea, floricele de porumb sau...

– Ceva bere ai? întrebă Calhoun.

– Sigur că da.

În timp ce Clyde scotea bere din frigider, Calhoun aruncă pe furiş o privire în sacoşa cu care venise Devonshire. Înăuntru se aflau videocasete asemănătoare cu cele descoperite de el în dulap.

Clyde reveni în camera de zi aducînd două beri. Era sigur că vizitatorul său se uitase în sacoşa lui. Punînd berile pe măsuţa pentru cafea, luă de jos sacoşa şi, cu grijă, îi închise partea de sus.

– Amuzamente, spuse, în chip de explicaţie.

– Am observat, zise Calhoun.

– Sînteţi heterosexual? îl întrebă Clyde.

– Acum nu prea mai sînt de nici un fel, răspunse Calhoun, măsurîndu-şi din priviri gazda.

Clyde avea în jur de treizeci de ani. Era de înălţime medie şi avea păr castaniu. Arăta ca şi cum ar fi fost un bun fundaş în fotbalul din liceu.

– Ce fel de întrebări voiaţi să-mi puneţi? întrebă Clyde, oferindu-i lui Calhoun o bere.

– L-ai cunoscut pe doctorul Hodges? îşi începu fostul poliţist interogatoriul.

– De ce naiba vă ocupaţi cu anchetarea acelui personaj demn de dispreţ, care face deja parte din istoria antică? replică Devonshire, izbucnind într-un scurt rîs batjocoritor.

– S-ar părea că nu aveai o opinie prea bună despre el.

– Era un ticălos încuiat, zise Clyde. Avea o concepţie învechită cu privire la rolul unui asistent medical. Considera că noi am fi forme de viaţă inferioare, care se presupune că ar trebui să facem toată munca murdară şi să nu discutăm ordinele medicilor.

Ştiţi cum vine asta: să fii văzut, dar nu şi auzit. Hodges i-ar fi părut depăşit pînă şi Clarei Barton.

– Cine a fost Clara Barton?

– Era infirmieră pe cîmpul de luptă pe vremea Războiului Civil. Tot ea e cea care a organizat Crucea Roşie.

– Ştii cine l-a ucis pe doctorul Hodges? întrebă Calhoun.

– Nu eu, dacă la asta vă gîndiţi, răspunse Clyde. Dar, dacă aflaţi, daţi-mi de ştire. Mi-ar plăcea să-i fac cinste tipului cu o bere.

– Ai vreun tatuaj? îl întrebă Calhoun.

– Sigur că da, zise Clyde. Am chiar mai multe.

– Unde?

– Vreţi să le vedeţi?

– Da.

Rînjind cu gura pînă la urechi, Clyde îşi descheie manşetele şi îşi scoase cămaşa. Se ridică în picioare şi luă diverse poziţii, de parcă ar fi fost un culturist. Apoi rîse. Avea cîte un lanţ tatuat în jurul încheieturii fiecărei mîini, un dragon pe partea superioară a braţului drept, iar pe pectorali cîte o pereche de săbii încrucişate deasupra fiecărui sfîrc.

– Săbiile astea mi le-am făcut la New Hampshire, pe vremea cînd eram în liceu, zise el. Restul mi-au fost făcute la San Diego.

– Dă-mi voie să-ţi văd tatuajele de pe încheieturile mîinilor, îi ceru Calhoun.

– Oh, nu! se împotrivi Clyde, îmbrăcîndu-şi iar cămaşa. Nu vreau să vă arăt totul de prima dată. N-aţi mai reveni.

– Schiezi? îl întrebă Calhoun.

– Ocazional, răspunse Clyde. Da' chiar că săriţi dintr-un capăt al lumii în celălalt, cu întrebările dumneavoastră, adăugă el.

– Ai o mască pentru schi?

– Oricine care schiază în New England posedă o mască de schi. Doar dacă nu e masochist.

– Mulţumesc pentru bere, zise Calhoun, ridicîndu-se în picioare. Trebuie să-mi văd de drum.

– Mare păcat, replică Clyde. Tocmai începeam să mă distrez.

Calhoun coborî scara, ieşi în stradă şi urcă în furgonetă. Era bucuros să plece din apartamentul lui Clyde Devonshire. Individul era, în mod evident, un tip neobişnuit, poate chiar bizar. Întrebarea era – oare ar fi putut să-l ucidă pe Hodges? Cumva, Calhoun credea că răspunsul era nu. Poate că Clyde era ciudat, însă părea sincer. Cu toate acestea, lanţurile tatuate pe încheieturile mîinilor lui îl deranjau pe Calhoun, cu atît mai mult cu cît nu avusese prilejul să le cerceteze de aproape. Şi îl intriga interesul manifestat de individ faţă de Kevorkian. Era oare vorba de o simplă curiozitate sau de un soi de minţi înrudite? Deocamdată, Clyde avea să rămînă pe lista suspecţilor. Calhoun era nerăbdător să afle ce avea să scoată la iveală, referitor la trecutul lui, verificarea cu ajutorul computerului.

Detectivul îşi consultă lista. Următorul nume era Joe Forbs. Adresa era indicată ca fiind în apropierea colegiului, nu departe de locuinţa soţilor Gannon.

La casa lui Forbs, cînd Calhoun bătu în uşă, aceasta fu întredeschisă de o femeie cu părul înspicat cu şuviţe argintii. Detectivul se prezentă şi îşi arătă cartea de vizită. Femeia nu fu impresionată. Era o băştinaşă a New England-ului mai tipică decît Clyde Devonshire: zgîrcită la vorbă şi nu prea prietenoasă.

– Doamna Forbs? întrebă Calhoun. Femeia dădu afirmativ din cap. Joe este acasă?

– Nu, zise doamna Forbs. Va trebui să veniţi mai tîrziu.

– La ce oră?

– Nu ştiu. În fiecare zi e altfel.

– L-aţi cunoscut pe doctorul Dennis Hodges?

– Nu.

– Îmi puteţi spune unde este tatuat domnul Forbs?

– Va trebui să reveniţi, repetă doamna Forbs.

– Dînsul schiază? perseveră Calhoun.

– Îmi pare rău, zise doamna Forbs şi închise uşa.

Calhoun auzi cum se trag o serie de zăvoare. Avea impresia certă că doamna Forbs credea că el era un încasator de plăţi.

Urcînd iar în furgonetă, Calhoun oftă. Acum se lămurise doar cu privire la unul din doi. Dar nu se simţea descurajat. Era

timpul să treacă la următorul nume de pe lista lui: Claudette Maurice.

– Oho! exclamă el, cînd opri vehiculul vizavi de casa lui Claudette Maurice.

Aceasta era o clădire mică asemănătoare cu o casă de păpuşi. Ceea ce-l deranja pe Calhoun era faptul că obloanele ferestrelor de la faţadă erau închise.

Fostul poliţist se duse la uşa din faţă şi, deoarece nu exista sonerie, bătu de cîteva ori. Nu căpătă nici un răspuns. Ridicînd capacul cutiei de scrisori, constată că aceasta era aproape plină.

Depărtîndu-se de casă, Calhoun se duse la cel mai apropiat vecin. Obţinu repede răspunsul acestuia: Claudette Maurice era în vacanţă. Plecase în Hawaii.

Detectivul se înapoie la furgonetă. Acum scorul era de unu la trei. Se uită la următorul nume: Werner Van Slyke. Se gîndi dacă să nu treacă peste Van Slyke, ţinînd seama că discutase deja cu el, dar se hotărî ca, oricum, să-i facă o vizită. Prima oară cînd îl văzuse nu ştiuse de tatuajul lui Van Slyke.

Acesta locuia în zona sud-estică a oraşului, pe o alee liniştită, pe care clădirile erau mult retrase faţă de stradă. Calhoun opri furgoneta în spatele unui şir de maşini parcate pe partea de vizavi a casei lui Van Slyke.

În mod surprinzător, locuinţa lui Van Slyke era dărăpănată şi părea să aibă mare nevoie de o zugrăveală. Nu arăta ca o casă locuită de şeful unui serviciu de întreţinere. Obloane prăpădite atîrnau cu înclinări ciudate de ramele ferestrelor respective. Priveliştea aceea îi făcu lui Calhoun pielea ca de găină.

Detectivul îşi aprinse un Antonio y Cleopatra şi privi cu atenţie casa. Sorbi cîteva înghiţituri din cafeaua, care acum se răcise. Înăuntrul şi în preajma clădirii nu se vedea nici un semn de viaţă, iar pe aleea de acces nu se afla nici un vehicul. Calhoun se îndoia că în casă ar fi fost cineva.

Gîndindu-se să arunce o privire în jur, aşa cum procedase la locuinţa lui Clyde Devonshire, Calhoun coborî din furgonetă şi traversă strada. Cu cît se apropia mai mult de casă, cu atît

mai mizeră i se părea înfățișarea acesteia. Sub streașină remarcă chiar puțin putregai.

Soneria de la intrare nu funcționa. Calhoun o apăsă în cîteva rînduri, dar nu auzi nimic. Bătu de două ori, dar nu căpătă nici un răspuns. Părăsind treptele din față, dădu ocol casei.

Situat mult în spatele acesteia, se înălța un șopron care fusese transformat în garaj. Calhoun nu acordă atenție șopronului și își continuă drumul pe după casă, încercînd să vadă ceva prin ferestre. Asta nu era ușor, deoarece geamurile erau murdare. În partea din spate a clădirii existau două chepenguri fixate cu un lacăt vechi și ruginit. Calhoun bănui că ascundeau scara care ducea la subsol.

Revenind la fațada casei, urcă iar pînă în verandă. Oprindu-se la ușă, se uită în jur, să se încredințeze că nu-l vedea nimeni. Apoi încercă ușa. Era neîncuiată.

Pentru a fi absolut sigur că nu era nimeni acasă, Calhoun bătu iarăși în ușă, atît de tare cît suportau încheieturile degetelor lui. Convins că nu avea a se teme de prezența cuiva, întinse din nou mîna spre clanță. Spre surprinderea lui, ușa se deschise de la sine. Calhoun își înălță privirea. Van Slyke se uita bănuitor la el.

– Ce dracu' vrei? întrebă Van Slyke.

Calhoun fu nevoit să-și scoată trabucul pe care și-l vîrîse între dinți.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, zise el. Tocmai se întîmpla să fiu prin zonă și m-am gîndit să trec pe la dumneavoastră. Așa cum desigur vă amintiți, am spus că aveam să revin. Mai am cîteva întrebări. Ce părere aveți? Este un moment convenabil?

– Presupun că e-n regulă dacă discutăm acum, spuse Van Slyke după o pauză de gîndire. Dar nu dispun de prea mult timp.

– Niciodată nu stau mai mult decît atît cît mă simt bine primit, îl asigură Calhoun.

Beaton bătuse de cîteva ori în ușa anticamerei biroului lui Traynor pînă să-i audă pașii apropiindu-se s-o deschidă.

– Mă mir că ești aici, zise ea.

– Îmi petrec atît de mult timp la spital, replică el, încuind uşa în urma ei după ce o lăsase să intre, încît, ca să am puţină intimitate, simt nevoia să vin aici noaptea şi la sfîrşit de săptămînă.

– A fost greu să te găsesc, spuse Beaton, urmîndu-l în biroul lui personal.

– Cum ai reuşit? o întrebă Traynor.

– Am sunat la tine acasă, îi explică ea. Am cerut să vorbesc cu soţia ta.

– S-a purtat civilizat? întrebă el, instalîndu-se comod în fotoliul de la masa de lucru, pe care se aflau teancuri de acte şi contracte.

– Nu foarte, recunoscu Beaton.

– Nu mă miră.

– Trebuie să discut cu tine despre cuplul acela de tineri pe care i-am angajat în primăvara trecută, zise Beaton. Au fost un dezastru. Amîndoi au fost concediaţi ieri. Soţul lucra în cadrul CMV-ului, iar ea, la secţia noastră de patologie.

– Pe ea mi-o amintesc, spuse Traynor. Cînd cu picnicul organizat de Ziua Muncii, Wadley alerga în jurul ei ca un cîine în călduri.

– Asta e doar o parte a problemei, replică Beaton. Wadley a concediat-o, însă ea a venit ieri la mine şi s-a plîns că a fost hărţuită sexual, ameninţînd că va da în judecată spitalul. Zicea că se dusese la Cantor cu mult înainte de a fi concediată, pentru a face reclamaţie, fapt pe care Cantor l-a confirmat.

– Avea Wadley vreun motiv ca s-o concedieze?

– Din cîte afirmă el, da. Posedă dovezi că ea a părăsit în repetate rînduri oraşul în timp ce era de serviciu, chiar şi după ce îi atrăsese în mod special atenţia să nu facă aşa ceva.

– Atunci, nu avem de ce să ne îngrijorăm. Atîta vreme cît el a avut un motiv ca s-o concedieze, situaţia noastră e foarte bună. Îi cunosc eu pe bătrînii judecători care vor audia cazul. Vor sfîrşi prin a-i ţine femeii o predică.

– Totuşi, problema asta mă nelinişteşte. Iar soţul, doctorul Wilson, urmăreşte ceva. Chiar în dimineaţa asta am fost nevoită să-l dau afară, sub pază, din camera cu fişele medicale. Ieri

după-amiază fusese acolo, să acceseze calculatorul spitalului, cu scopul de a verifica ratele mortalității.

– Pentru ce naiba?

– Habar n-am.

– Dar tu mi-ai afirmat că cifrele noastre privitoare la rata mortalității sînt în ordine, zise Traynor. Așa că nu văd de ce ne-ar păsa că el le verifică.

– Toate spitalele consideră că datele lor referitoare la rata mortaliății constituie informații confidențiale, declară Beaton. Publicul larg nu înțelege cum sînt alcătuite. Cifrele ratei mortalității pot constitui un adevărat dezastru pentru relațiile cu publicul, ceva de care, cu siguranță, nu are nevoie Spitalul Bartlet.

– În privința asta sînt de acord cu tine, zise Traynor. Așadar, să-l ținem pe tip departe de fișele medicale. N-ar trebui să fie ceva dificil, de vreme ce l-a concediat CMV-ul. De fapt, pentru ce a fost dat afară?

– Se situa mereu la limita inferioară a rentabilității, explică Beaton, și la limita superioară a utilizării serviciilor, mai ales a spitalizării.

– În mod cert nu-i vom simți lipsa, zise Traynor. S-ar părea că ar trebui să-i trimit lui Kelley o sticlă de whisky drept mulțumire că ne-a făcut un serviciu.

– Familia asta mă îngrijorează, continuă Beaton. Ieri au dat năvală în spital, ca s-o scoată de-acolo cu forța pe fiica lor, cea cu fibroza chistică. Au luat-o din spital împotriva sfatului medicului lor pediatru.

– Asta mi se pare ciudat, comentă Traynor. Cum se simte copilul? Bănuiesc că acesta e lucrul cel mai important.

– Se simte foarte bine, spuse Beaton. Am discutat cu medicul pediatru. Fetița se simte excelent.

– Atunci, de ce să-ți faci griji? replică Traynor.

Înarmată cu numerele asigurărilor sociale și cu datele de naștere, Angela porni spre Boston. În dimineața aceea îl sunase pe Robert Scali, așa că acesta o aștepta. Ea nu-i explicase scopul

întîlnirii. Explicaţia ar fi durat prea mult şi, în afară de asta, ar fi părut prea ciudată.

Se întîlni cu Robert la unul dintre numeroasele şi micile restaurante indiene din piaţa centrală a Cambridge-ului. Cînd Angela intră în local, Robert se ridică de la una din mese. Angela îl sărută pe obraz, apoi trecu la problema care o interesa. Îi spuse ce anume dorea şi îi înmînă lista. El se uită lung la foaie.

– Aşadar, vrei să afli trecutul acestor persoane? întrebă el, aplecîndu-se peste masă. Speram că aveai motive mai personale pentru a-mi telefona atît de pe neaşteptate. Îmi închipuiam că voiai să mă vezi.

Angela se simţi imediat jenată. Cînd se mai întîlniseră alteori, Robert nu făcuse niciodată vreo aluzie la reaprinderea vechii lor pasiuni. Decise că era mai bine să adopte de la bun început o atitudine clară. Îl încredinţă pe Robert că avea o căsnicie fericită şi că venise numai pentru că îi era necesar ajutorul lui.

Dacă Robert fu dezamăgit, reuşi totuşi să-şi ascundă acel sentiment. Întinse braţul peste masă şi strînse mîna Angelei.

– Mă bucur că te văd, indiferent care ar fi motivul, îi spuse. Şi voi fi încîntat să-ţi fiu de ajutor. Ce anume doreşti, de fapt?

Angela îi mărturisi că i se spusese că o mulţime de informaţii referitoare la o persoană ar putea fi obţinute cu ajutorul unor cercetări făcute cu calculatorul, utilizînd ca bază doar numărul asigurării sociale şi data naşterii.

– Habar n-ai cîte lucruri se pot afla, zise Robert, izbucnind în rîsul lui profund şi răguşit, pe care Angela şi-l amintea atît de bine. Dacă aş fi, realmente, motivat, aş putea să obţin tranzacţiile făcute în ultima lună de Bill Clinton cu visa-card-ul său.

– Vreau să aflu tot ce se poate despre aceste persoane, spuse Angela, bătînd uşor cu palma lista ei.

– Nu poţi fi ceva mai explicită? întrebă Robert.

– Nu prea. Vreau tot ce ai reuşi să găseşti. Un prieten de-al meu a descris procedeul acesta ca pe o partidă de pescuit.

– Cine-i prietenul acela? deveni Robert curios.

– Ei bine, nu este chiar un prieten, recunoscu Angela. Îl cheamă Phil Calhoun. E un poliţist pensionat, care s-a transformat în detectiv particular. David şi cu mine l-am angajat.

În continuare, Angela îi prezentă lui Robert o scurtă relatare a evenimentelor petrecute la Bartlet. Începu cu descoperirea cadavrului lui Hodges în subsolul locuinţei lor, apoi descrise fascinantul indiciu referitor la tatuaj şi încheie expunînd teoria conform căreia cineva îi ucidea pe pacienţi în chip de eutanasie greşit înţeleasă.

– Dumnezeule! exclamă Robert, cînd Angela îşi termină povestirea. Distrugi imaginea mea despre viaţa liniştită din provincie.

– A fost ca un coşmar, conveni Angela.

– Douăzeci şi cinci de nume vor duce la obţinerea unui mare volum de date, remarcă Robert, luînd lista. Sper că eşti pregătită pentru aşa ceva. Ai venit cu un camion?

– În mod special ne interesează astea cinci, zise Angela, arătînd numele persoanelor care lucrau în cadrul spitalului şi explicînd de ce.

– Pare o treabă amuzantă, spuse Robert. Cele mai rapide informaţii vor fi cele referitoare la situaţia financiară, deoarece există destul de multe baze de date de acest fel, în care putem pătrunde cu uşurinţă. Aşa că, în curînd, vom avea informaţii cu privire la cărţile de credit, la conturile bancare, la transferurile băneşti şi la datorii. După aceea, lucrurile devin mai dificile.

– Care ar fi etapa următoare? se interesă Angela.

– Presupun că mai uşor de obţinut vor fi informaţiile cu privire la asigurarea socială, răspunse Robert. Dar strecurarea în băncile lor de date e puţin mai delicată. Însă nu imposibilă, mai ales că am un prieten aici, la MIT[1], care lucrează la paza băncii de date pentru diverse agenţii guvernamentale.

– Crezi că ne va ajuta? întrebă Angela.

---

[1] MIT: abreviere de la *Massachusetts Institute of Technology* (lb. engl.) = Institutul de Tehnologie din Massachusetts (*n.tr.*).

– Peter Fong? Sigur că ne va ajuta, dacă-l rog eu. Cînd vrei materialul ăsta?

– Ieri, zise Angela, zîmbind.

– Acesta-i unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine, spuse Robert. Mereu eşti foarte nerăbdătoare. Haide, vino să-i facem o vizită lui Peter Fong.

Biroul lui Peter era ascuns undeva departe, în capătul din spate al celui de-al treilea etaj al clădirii acoperite cu o tencuială crem, situate în mijlocul campusului Institutului de Tehnologie. Semăna mai mult a laborator de electronică decît a birou. Era plin de computere, tuburi cu raze catodice, afişaje cu cristale lichide, sîrme, magnetofoane şi tot felul de alte echipamente electronice pe care Angela nu era în stare să le identifice.

Peter Fong era un american de origine asiatică, dînd impresia unui om foarte energic, ai cărui ochi erau şi mai negri decît ai lui Robert. Pentru Angela fu imediat evident că el şi Robert erau cei mai buni prieteni din lume.

Robert îi dădu lui Peter lista şi îi spuse ce anume doreau. Peter se scărpină pe cap şi reflectă asupra cererii lor.

– Sînt de acord că asigurarea socială ar fi cel mai indicat obiectiv cu care să începem, zise Peter, dar şi o cercetare a bazei de date a FBI-ului ar fi o idee bună.

– E posibil aşa ceva? se miră Angela, pentru care lumea informaţiilor obţinute prin calculator constituia o noutate.

– Nici o problemă, o asigură Peter. Am o colegă în Washington. Se numeşte Gloria Ramirez. Am colaborat cu ea la proiectul asigurării securităţii acestei baze de date. Ea este în legătură cu ambele organizaţii.

Peter folosi un procesor de texte pentru a scrie ceea ce voia, apoi introduse materialul într-un fax.

– De obicei, comunicăm prin fax, dar, de astă dată, ea va răspunde prin calculator, explică el. Ţinînd seama de volumul de date, va fi mai rapid.

Peste cîteva minute, datele curgeau în hard discul calculatorului său. Peter aranjă ca o parte din material să apară pe ecran.

Angela se uită peste umărul lui Peter, trecînd repede cu privirea peste ecran. Ceea ce se afişa era o parte din fişa de asigurări sociale a lui Joe Forbs, din care reieşeau slujbele ocupate de el în ultima vreme, precum şi plăţile efectuate la fondul de asigurări sociale. Angela fu impresionată. Era totodată dezamăgită să constate cît de uşor se puteau obţine asemenea informaţii.

Peter puse în funcţiune imprimanta cu laser. Aceasta începu să scuipe file după file pline de date. Robert se apropie de aparat şi luă o foaie. Angela se duse lîngă el. Documentul era fişa de asigurări sociale a lui Werner Van Slyke.

– Interesant, zise Angela. A fost în marină. Probabil că acolo şi-a făcut tatuajul.

– O sumedenie de bărbaţi înrolaţi în armată îşi închipuie că un tatuaj este un ritual care dovedeşte trecerea lor pe acolo, comentă Robert.

Peste puţin timp, Angela fu şi mai mirată văzînd cum pe o altă imprimantă începeau să vină caziere penale. Peter fusese nevoit să pună în funcţiune încă un aparat, deoarece primul era foarte ocupat cu materialele referitoare la asigurările sociale.

Dat fiind că Bartletul era un oraş foarte mic şi liniştit, Angela nu se aşteptase la un mare volum de informaţii de natură penală. Însă întocmai ca şi cu multe alte păreri pe care şi le făcuse în legătură cu Bartlet-ul, presupunerea ei se dovedi a fi greşită. Cel mai semnificativ lucru, din punctul ei de vedere, fu descoperirea că, în urmă cu şase ani, Clyde Devonshire fusese arestat şi condamnat pentru viol. Incidentul avusese loc în Norfolk, statul Virginia, şi el ispăşise doi ani din pedeapsă în penitenciarul statal.

– Pare să fie un tip pe care-i o plăcere să-l ai într-un oraş mic, zise Robert pe un ton sarcastic.

– Lucrează la camera de gardă a spitalului, spuse Angela. Mă întreb dacă îi cunoştea cineva cazierul.

Robert se înapoie la cealaltă imprimantă şi scotoci prin date pînă cînd găsi informaţii referitoare la Clyde Devonshire.

– A fost şi el la marină, îi strigă Angelei, care rămăsese fascinată de informaţiile de ordin penal care continuau să sosească. De fapt, datele par să arate că el era înrolat în marină cînd a fost arestat pentru viol. Angela se apropie de aparat, ca să se uite peste umărul lui Robert. Ia priveşte aici, îi spuse el, atrăgîndu-i atenţia asupra unui şir de spaţii albe apărute în istoricul asigurării sociale, după ce domnul Devonshire ieşise din închisoare. Am mai văzut şi alteori fişe din astea. Astfel de goluri sugerează fie că individul a mai ispăşit şi alte condamnări, fie că folosea nume false.

– Dumnezeule sfinte! exclamă Angela. Ne prevenise Phil Calhoun că aveam să fim surprinşi de ce avea să iasă la iveală. E clar că nu se înşela.

O jumătate de oră mai tîrziu, Angela şi Robert părăsiră biroul lui Peter încărcaţi cu cîteva cutii pline cu hîrtii de calculator. Se duseră la biroul lui Robert.

Locul de muncă al acestuia semăna foarte bine, în ceea ce priveşte echipamentul tehnic, cu cel al lui Peter. Singura deosebire semnificativă consta în faptul că biroul lui Robert avea o fereastră cu vedere spre rîul Charles.

– Ia să obţinem cîteva informaţii de natură financiară, zise Robert, aşezîndu-se în faţa unuia dintre terminalele lui.

Nu peste mult timp, pe ecran începură să curgă materiale informative, ca şi cum s-ar fi străpuns o gaură într-un stăvilar.

Pe măsură ce imprimantele lui Robert păcăneau cuprinse de o activitate febrilă, filele zburau în coşurile colectoare cu o rapiditate uimitoare.

– Sînt copleşită, recunoscu Angela. Niciodată nu mi-am închipuit că asemenea volume de informaţii ar putea fi obţinute atît de uşor.

– Ca simplu amuzament, hai să vedem ce putem obţine referitor la tine, propuse Robert. Care-i numărul asigurării tale sociale?

– Nu, mulţumesc, replică Angela. Ştiind cîte datorii am, ar fi ceva prea deprimant.

– Voi încerca să capăt, la noapte, mai multe informaţii privitoare la suspecţii tăi, zise Robert. Uneori e mai uşor noaptea, cînd traficul de semnale electronice e mai redus.

– Îţi mulţumesc foarte mult, spuse Angela, străduindu-se să ridice de pe pardoseală cele două cutii cu materiale.

– Cred c-ar fi mai bine să-ţi dau eu o mînă de ajutor cu toate bagajele astea, zise Robert.

După ce materialul informativ fuse încărcat în portbagaj, Angela îl îmbrăţişă cu căldură pe Robert.

– Încă o dată, îţi mulţumesc, zise ea, îmbrăţişîndu-l din nou. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd.

Cînd Angela se îndepărtă cu maşina, Robert îşi flutură mîna în semn de adio. Ea urmări cu privirea cum silueta lui, reflectată în oglinda retrovizoare, devenea din ce în ce mai mică. Cu excepţia scurtului moment de jenă de la sosirea ei, revederea fusese plăcută. Acum, Angela abia aştepta să le arate, lui David şi lui Calhoun, tot materialul acela.

– Sînt acasă! strigă ea, de cum intră prin uşa de serviciu.

Neauzind nici un răspuns, se duse înapoi la maşină, să ia ea însăşi cea de-a doua cutie cu material informativ. Cînd reveni, casa continua să fie tăcută. Cu un sentiment de nelinişte din ce în ce mai accentuat, străbătu bucătăria şi sufrageria, în drum spre scară. Fu surprinsă cînd îl găsi pe David citind în camera de zi.

– De ce nu mi-ai răspuns? îl întrebă.

– Ai zis că erai acasă, replică el. Nu mi s-a părut că asta necesita un răspuns.

– Ce-i cu tine? întrebă Angela.

– Absolut nimic. Cum a decurs ziua petrecută de tine cu vechiul tău prieten?

– Oh, despre asta era vorba? se dumiri Angela.

David înălţă din umeri.

– Mi se pare ciudat, zise apoi, că de-a lungul celor patru ani în care am locuit la Boston ai păstrat tăcerea în legătură cu acest bărbat din trecutul tău.

– David! exclamă Angela cu o nuanţă de exasperare în glas. Se apropie de el şi i se aruncă pe genunchi, petrecîndu-şi braţele pe după gîtul lui. Nu intenţionam să ascund existenţa lui Robert. Crezi că, dacă aş fi vrut să păstrez secretul în privinţa lui, i-aş fi rostit acum numele? Nu ştii că pe tine te iubesc, pe nimeni altul? spuse ea, sărutîndu-l pe nas.

– Sigur? întrebă David.

– Sigur, zise Angela. Cum se mai simte Nikki?

– Foarte bine. Acum trage un pui de somn. E teribil de necăjită în legătură cu Caroline. Dar din punct de vedere fizic se simte excelent. Tu cum te-ai descurcat?

– N-o să-ţi vină să crezi. Hai să-ţi arăt!

Trăgîndu-l după ea în bucătărie, Angela îi arătă cutiile. El luă cîteva file şi le parcurse cu privirea.

– Ai dreptate, spuse. Nu-mi vine să cred. O să ne ia ceasuri întregi ca să parcurgem toate astea.

– Bine că sîntem şomeri, replică Angela. Cel puţin, dispunem de timp din plin.

– Mă bucur să constat că ţi-ai recăpătat simţul umorului, zise David.

Pregătiră masa de seară împreună. Cînd se trezi, li se alătură şi Nikki, deşi îi era greu să se deplaseze, din cauza unei perfuzii care deocamdată nu-i fusese întreruptă. Înainte de a se aşeza să mănînce, David îi telefonă doctorului Pilsner. Deciseră de comun acord că perfuzia lui Nikki putea fi deconectată, antibioticele continuînd să-i fie administrate pe cale orală.

În timpul cinei, David şi Angela discutară despre necesitatea de a le da părinţilor lor vestea referitoare la statutul lor de salariaţi în Bartlet. Pe nici unul din ei nu-i încînta o asemenea perspectivă.

– Nu ştiu de ce eşti îngrijorată, spuse David. Probabil că amîndoi părinţii tăi vor chiui de bucurie. Oricum, ei n-au vrut niciodată să venim aici.

– Tocmai asta-i problema, zise Angela. O să mă scoată din minţi cînd vor începe vechiul cîntec cu „Ţi-am spus eu".

După cină, în timp ce Nikki se uita la televizor, David şi Angela trecură la corvoada de a parcurge datele obţinute prin calculator. David era din ce în ce mai uluit şi mai înspăimîntat de bogăţia de informaţii accesibile unor intruşi.

– Treaba asta o să ne ia zile întregi, se văită el.

– Poate că ar trebui să ne concentrăm atenţia numai asupra celor în legătură cu spitalul, sugeră Angela. Aceştia sînt doar cinci.

– Bună idee, se învoi David.

Ca şi Angelei, lui David cele mai incitante informaţii i se păreau a fi cele de natură penală. Fu deosebit de uimit de vestea că Clyde Devonshire nu numai că ispăşise o condamnare la închisoare pentru viol, dar că mai şi fusese arestat în Michigan pentru a se fi învîrtit în preajma casei lui Kevorkian. Incitarea la sinucidere şi eutanasia aveau în comun unele justificări filosofice. David se întrebă dacă nu cumva era posibil ca Devonshire să fie acel „Înger al Îndurării".

David fu uimit şi cînd află că Peter Ullhof fusese arestat de şase ori în faţa unor centre de planificare familială, de trei ori în faţa unor clinici în care se practicau avorturi şi o dată pentru agresarea şi vătămarea corporală a unui medic.

– Iată ceva interesant, remarcă Angela, care se uita prin materialul referitor la asigurarea socială. Toate aceste cinci persoane au prestat serviciu militar, inclusiv Claudette Maurice. Asta chiar că-i o coincidenţă.

– Poate că de aceea au toţi tatuaje, zise David.

Amintindu-şi comentariul lui Robert, cum că tatuajele constituiau un ritual legat de trecerea prin armată, Angela dădu aprobator din cap.

După ce o ajutară pe Nikki să-şi facă terapia respiratorie, o duseră la culcare. Apoi se înapoiară la parter şi aduseră foile tipărite la imprimantă în camera de zi. Reîncepură să le cerceteze amănunţit, alcătuind cîte un teanc distinct pentru fiecare dintre cei cinci angajaţi ai spitalului.

– Mă aşteptam ca Phil Calhoun să fi sunat pînă acum, spuse Angela. Eram nerăbdătoare să-i aflu părerea despre unele dintre informaţiile acestea, mai ales asupra celor privitoare la Clyde Devonshire.

– Calhoun este un soi de om independent, zise David. A declarat că ne va suna cînd va avea să ne spună ceva.

– Ei bine, o să-l sun eu, decise Angela. Avem noi să-i spunem ceva.

Angela nu reuşi să obţină la celălalt capăt al firului decît robotul telefonic al lui Calhoun. Nu lăsă nici un mesaj.

– Unul dintre lucrurile care mă miră, zise David, după ce Angela reveni de la telefon, continuînd să cerceteze datele referitoare la asigurările sociale, este frecvenţa cu care aceste persoane şi-au schimbat slujba.

Angela se apropie de el şi i se uită peste umăr. Imediat întinse mîna şi luă o hîrtie pe care David tocmai se pregătea s-o pună pe teancul lui Van Slyke.

– Ia uită-te aici, spuse, indicînd o anume înregistrare. Van Slyke a fost în marină vreme de douăzeci şi una de luni.

– Şi ce-i cu asta? întrebă David.

– Nu-i ceva neobişnuit? credeam că, în marină, cel mai scurt stagiu militar e de trei ani.

– Nu ştiu, zise David.

– Hai să ne uităm la fişa de serviciu militar a lui Devonshire, sugeră Angela. Răsfoi prin teancul corespunzător lui Devonshire, pînă cînd găsi foaia respectivă. Ăsta a rămas înrolat patru ani şi jumătate.

– Dumnezeule! exclamă David. Ia ascultă aici: Joe Forbs s-a declarat de trei ori în stare de faliment. Cu un asemenea palmares, cum de poate obţine o carte de credit? Dar reuşeşte. De fiecare dată a obţinut toate noile cărţi de credit de la cîte o altă instituţie. Uimitor!

Pe la ora unsprezece, David abia mai reuşea să ţină ochii deschişi.

– Îmi pare rău, dar eu mă duc la culcare, zise el, aruncînd pe masă hîrtiile pe care le mai avea în mînă.

– Speram să spui tu asta. Sînt şi eu frîntă de oboseală.

Urcară la etaj braţ la braţ, mulţumiţi că realizaseră atît de multe într-o singură zi. Dar poate că n-ar fi dormit atît de bine, dacă ar fi bănuit ce furtună iscase munca lor.

24

Duminică, 31 octombrie

ZORII ZILEI DE HALLOWEEN SE IVIRĂ CU UN CER SENIN şi cu promoroacă prinsă pe dovlecii cu chipuri rînjite cocoţaţi pe verande şi pe pervazurile ferestrelor. Nikki se trezi simţindu-se perfect normal din punct de vedere fizic şi, dată fiind atmosfera sărbătorească, pînă şi starea psihică i se ameliorase considerabil. Încă de pe la începutul săptămînii, Angela îşi făcuse o datorie de onoare din a alcătui rezerve de lumînări şi fructe pentru eventualii colindători cu „poznă-sau-trataţie".

Pe Angela nu o interesa mersul la biserică. Ideea de a încerca să se integreze în comunitatea Bartletului îşi pierduse atractivitatea. David se oferise să le ducă să ia obişnuita gustare la Hanul Iron Horse chiar dacă nu mergeau la biserică, dar Angela preferă să stea acasă.

După micul dejun, Nikki începu să se agite, cerînd să fie lăsată să plece şi ea în tradiţionalele vizite prin vecini, dar gîndul acesta n-o entuziasma deloc pe Angela. Îi era teamă s-o lase să iasă în frigul de afară, la atît de scurtă vreme după ce avusese ultima ei criză de congestie. În chip de compromis, îl trimise pe David în oraş, să încerce să cumpere un dovleac, între timp ea însăşi ajutînd-o pe Nikki să pregătească locuinţa pentru copiii care aveau să vină la uşa lor.

Angela o puse pe Nikki să umple ochi, cu mici batoane de ciocolată, un castron de salată voluminos. Fetiţa îl cără în holul de la intrare şi-l puse pe masa de lîngă uşă.

După aceea, Angela o îndemnă să înceapă să confecţioneze, din hîrtie colorată, decoraţiuni de Halloween. După ce o lăsă să se ocupe fericită de îndeplinirea sarcinii ei, Angela îl sună pe Robert Scali, la Cambridge.

– Mă bucur că mi-ai telefonat, spuse Robert de cum auzi glasul Angelei. Am mai obţinut cîteva date de natură financiară, aşa cum făgăduisem.

– Îţi sînt recunoscătoare pentru eforturi, zise Angela, dar am o altă rugăminte. Poţi să-mi faci rost de date referitoare la serviciul militar?

– Acum ceri prea mult, spuse Robert. După cum îţi poţi imagina, e mult mai greu de pătruns pe ascuns în băncile de date ale armatei. Bănuiesc că aş putea să obţin unele informaţii cu caracter general, însă mă îndoiesc că aş reuşi să capăt ceva secret, doar dacă nu cumva este colega lui Peter în legătură directă cu Pentagonul. Dar am dubii serioase cu privire la o asemenea posibilitate.

– Înţeleg, zise Angela. Ai spus exact ceea ce mă aşteptam să spui.

– Să nu ne dăm bătuţi imediat, replică Robert. Lasă-mi un răgaz să-l sun pe Peter şi să-l întreb. Te chem eu peste cîteva minute.

Angela închise telefonul şi se duse să vadă cum se descurca Nikki. Fetiţa decupase o imensă lună portocalie şi acum tocmai „croia“ silueta unei vrăjitoare călare pe o coadă de mătură. Angela fu impresionată: nici ea, nici David nu avea talent artistic de nici un fel.

Spre marea încîntare a lui Nikki, David se înapoie cu un dovleac uriaş. Angela ajută desfăşurînd pe masa din bucătărie un ziar. David şi Nikki fură în curînd foarte absorbiţi în sculptarea dovleacului pentru a-l transforma într-o lanternă cu chip drăcesc. Angela contribui la opera lor pînă cînd sună telefonul. Era Robert, cu răspunsul făgăduit.

– Veşti proaste, spuse el. Gloria nu ne poate ajuta cu materialul de la Pentagon. Dar am reuşit să capăt cîteva informaţii de bază. Ţi le voi trimite împreună cu materialele astea financiare suplimentare. Ce număr de fax ai?

– Nu avem fax, zise Angela, simţindu-se vinovată, ca şi cum ea şi David nu s-ar fi alăturat generaţiei anilor nouăzeci.

– Dar aveţi un modem la computerul vostru? întrebă Robert.

– Nici măcar computer nu avem, recunoscu Angela, cu excepţia unuia pentru jocurile video ale lui Nikki. Însă mă voi gîndi la o cale prin care să primesc materialul. Pînă atunci, poţi să-mi spui de ce a fost Van Slyke în marină vreme de douăzeci şi una de luni?

Urmă o tăcere. Angela îl auzea pe Robert răscolind printre hîrtii.

– Am găsit, zise el, în cele din urmă.Van Slyke a fost lăsat la vatră pe motive medicale.

– Scrie acolo pentru ce anume? întrebă Angela.

– Din păcate, nu, răspunse Robert. Dar mai e ceva interesant aici. Scrie că Van Slyke a urmat cursurile şcolii navale de submarine de la New London, în Connecticut, şi după aceea s-a dus la şcoala de nave cu energie nucleară. A fost marinar de submarine.

– De ce este interesant acest lucru?

– Nu oricine ajunge pe submarine, spuse Robert. Mai zice aici că a fost trimis să facă serviciul militar pe nava militară americană *Kamehameha,* în largul Guam-ului.

– Ce fel de slujbă avea Clyde Devonshire în cadrul marinei? întrebă Angela.

Iarăşi se auzi foşnet de hîrtii.

– Era sanitar, spuse Robert după un timp. Doamne! exclamă apoi. Ce mai coincidenţă!

– Ce anume? întrebă Angela, simţindu-se frustrată că nu avea ea însăşi documentele acelea.

– Devonshire a fost şi el trimis la vatră, tot cu dispensă medicală. Ţinînd seama că fusese condamnat la muncă grea pentru viol, aş fi bănuit că motivul ar fi fost altul.

– Asta mi se pare şi mai interesant decît faptul că Van Slyke s-a dus la o şcoală de submarine, zise Angela.

După ce-i mulţumi din nou lui Robert pentru eforturile sale, Angela închise telefonul şi reveni în bucătărie, unde David şi Nikki tocmai terminau ultimele detalii la chipul grotesc al dovleacului-lanternă. Îl informă pe David că Robert le mai făcuse rost de unele materiale pe care ea ar fi vrut să le obţină. De asemenea, îi spuse ceea ce tocmai aflase în legătură cu Devonshire şi Van Slyke.

– Aşadar, amîndoi au fost eliberaţi din armată pe motiv de boală, remarcă David, vădit preocupat de ceva. Ce părere ai? o întrebă apoi pe Nikki, retrăgîndu-se amîndoi cu cîţiva paşi, ca să-şi admire opera.

– Eu cred că-i formidabil, declară Nikki. Putem să punem înăuntru o lumînare?

– Categoric, răspunse David.

– M-ai auzit, David? întrebă Angela.

– Sigur că da, zise David, dîndu-i lui Nikki o lumînare.

– Tare aş vrea să putem afla motivele pentru care au fost emise acele ordine de eliberare, insistă Angela.

– Pariez că eu ştiu cum le-am putea afla, spuse David. Cere cuiva de la VA[1] să extragă informaţia asta din băncile lor de date. Cu siguranţă, au asemenea amănunte înregistrate în documentele lor.

– Bună idee, conveni Angela. Ai vreo sugestie cu privire la persoana la care am putea să apelăm?

– Am o bună cunoştinţă, doctor la Asociaţia Veteranilor din Boston, zise David.

– Crezi că pe prietenul tău l-ar deranja să ne facă un serviciu? întrebă Angela.

– Este o *prietenă*, o corectă David.

---

[1] VA: abreviere de la *Veterans Association* (lb. engl.) = Asociaţia Veteranilor de Război (*n.tr.*).

Îi spuse lui Nikki să scobească în dovleac o mică adîncitură în care să fixeze lumînarea. Fetiţa nu reuşise să facă lumînarea să stea dreaptă.

– Aşadar, cine este prietena ta doctoriţă? reluă Angela discuţia.

– Este oftalmolog, preciză David, continuînd să supravegheze eforturile lui Nikki menite să fixeze lumînarea în interiorul dovleacului.

– Nu la specializarea ei mă refeream, spuse Angela. Cum de o cunoşti?

– Am fost colegi de liceu. În ultimul an ne dădeam întîlniri.

– De cît timp lucrează în zona Boston-ului? Şi cum o cheamă? întrebă Angela, socotind că jocul geloziei se putea juca în doi.

– Se numeşte Nicole Lungstrom, răspunse David. A venit la Boston la sfîrşitul anului trecut.

– Niciodată nu te-am mai auzit pomenind de ea, remarcă Angela. Cum ai ştiut de venirea ei în oraş?

– M-a sunat ea, la spital, zise David.

O bătu pe Nikki uşor cu palma pe umeri, în chip de felicitare, cînd lumînarea fu, în sfîrşit, fixată.

Nikki dădu fuga să aducă chibrituri. David îşi îndreptă din nou atenţia spre Angela.

– Prin urmare, după ce a venit la Boston, te-ai mai văzut cu ea? îl iscodi aceasta.

– Am luat o dată prînzul împreună, zise David, asta a fost tot. I-am spus că ar fi mai bine să nu ne mai vedem, deoarece ea avea speranţe romantice. Ne-am despărţit prieteni.

– Pe cinstite? întrebă Angela.

– Pe cinstite, o asigură David.

– Crezi că, dacă ai suna-o, aşa, din senin, ne-ar ajuta?

– Ca să-ţi spun adevărul, mă îndoiesc. Dacă vrem să profităm de statutul ei de angajată la Asociaţia Veteranilor, cred că ar trebui să mă duc eu acolo. E imposibil să-i cer prin telefon să încalce regulile de confidenţialitate. În plus, ar fi preferabil să-i explic personal toată această afacere sordidă.

– Cînd ar fi să pleci?

– Astăzi. Mai întîi, o voi suna, ca să mă asigur că este disponibilă. Pe urmă voi pleca. Ba chiar mă voi opri pe la MIT, să iau materialul pe care-l vrei, de la Robert. Ce părere ai?

Angela își mușcă interiorul buzei și reflectă. O surprindea faptul că simțea un asemenea junghi de gelozie. Acum știa cum se simțise David.

– Sun-o, zise, clătinînd din cap și oftînd.

În timp ce Angela curăța mizeria rămasă de pe urma scobirii dovleacului, David se duse în camera de zi și o sună pe Nicole Lungstrom. Cu toate că se străduia să nu asculte, Angela auzea frînturi de conversație. O deranja faptul că David părea foarte voios. Cîteva minute mai tîrziu, reveni și el în bucătărie.

– S-a aranjat, anunță. Mă așteaptă peste două ore. Se nimerește bine, e de serviciu la spital.

– E blondă?

– Da, blondă.

– De asta mă temeam.

Nikki aprinse lumînarea din dovleac, și David îl cără pe veranda din față, lăsînd-o pe fetiță să decidă unde anume voia să-l pună.

– Arată grozav! declară Nikki, de îndată ce opera lor fusese așezată la locul dorit.

Reintrînd în casă, David o rugă pe Angela să-i telefoneze lui Robert Scali și să-i spună că el, David, avea să-i facă o scurtă vizită. În timp ce David urca la etaj, să se pregătească pentru drumul cu mașina pînă la Boston, Angela îl sună pe Robert.

– Asta va fi interesant, zise acesta, după ce Angela îi explicase motivul care o îndemnase să-i telefoneze.

Angela nu știu ce să-i răspundă. Se rezumă la a-i mulțumi încă o dată și închise aparatul. Pe urmă încercă să-l sune pe Calhoun. Și de astă dată îi răspunse doar robotul telefonic.

David coborî de la etaj îmbrăcat cu sacoul lui albastru și cu o pereche de pantaloni gri. Arăta foarte chipeș.

– Chiar trebuia să te îmbraci atît de elegant? îl întrebă Angela.

– Mă duc la spitalul Asociaţiei Veteranilor, replică David. Doar n-o să mă prezint în blugi şi cu tricou.

– Am mai încercat să-l sun pe Calhoun, zise Angela. Tot nu răspunde. Probabil că tipul ăsta a venit acasă tîrziu şi a plecat devreme. Se vede că s-a implicat cu adevărat serios în această anchetă.

– Ia-i lăsat vreun mesaj?

– Nu.

– De ce nu?

– Nu pot să sufăr roboţii telefonici. Şi-n afară de asta, cu siguranţă ştie că vrem să vorbim cu el.

– Cred că ar fi fost mai bine să-i fi lăsat un mesaj, zise David.

– Ce ar trebui să facem, dacă pînă diseară nu vom primi nici o veste de la el? întrebă Angela. Să ne ducem la poliţie?

– Nu ştiu, mărturisi David. Gîndul de a apela la Robertson, pentru indiferent ce, nu mă încîntă deloc.

După ce îl urmări cu privirea pe David cît timp acesta se îndepărta cu maşina pe alee, Angela îi acordă lui Nikki întreaga ei atenţie. Mai mult decît orice, dorea ca fiica ei să se bucure de acea zi de sărbătoare.

Împins mai mult de curiozitate decît de orice altceva, David se duse mai întîi la întîlnirea cu Robert Scali. Sperînd să se convingă că individul acela arăta ca un universitar „nasol", fu uluit să descopere că Robert era un bărbat frumos, cu o faţă bronzată şi cu o ţinută atletică. Ca lucrurile să fie şi mai rele, tipul părea să fie cu adevărat simpatic.

Îşi strînseră mîinile. David îşi dădu seama că Robert îl mai şi depăşea în înălţime.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care ni-l dai, zise David.

– Ăsta-i rostul prietenilor, replică Robert, înmînîndu-i încă o cutie plină cu informaţii. E ceva nou în ceea ce priveşte latura financiară, asupra căruia ar trebui să vă atrag atenţia, adăugă el. Am descoperit că, în cursul ultimului an, Werner Van Slyke a

deschis mai multe conturi bancare, din cîte se pare călătorind în acest scop atît pînă la Albany, cît şi aici, la Boston. Nu v-am dat de ieri informaţia asta, fiindcă mă interesase mai mult treaba cu cartea de credit şi cu datoria.

– Ciudat, zise David. E vorba de mulţi bani?

– În fiecare cont sînt mai puţin de zece mii, probabil pentru a evita regula pe care o au băncile de a raporta orice manevrare a unei sume mai mari de zece mii de dolari.

– Chiar şi aşa, asta înseamnă o mulţime de bani pentru un om care conduce o secţie de întreţinere la un spital orăşenesc, remarcă David.

– În vremurile noastre, probabil că explicaţia constă în aceea că amicul e vîrît într-o mică afacere cu droguri, sugeră Robert. Dar, dacă-i aşa, n-ar trebui să depună banii la bancă. Ar fi de presupus că i-ar îndesa într-o ţeavă de PVC. Ăsta-i obiceiul.

– Am aflat de la vreo doi dintre pacienţii mei adolescenţi că în licee marijuana se poate obţine uşor, spuse David.

– Trist, dar adevărat, confirmă Robert. Poate că pe lîngă ce veţi rezolva voi doi, dumneata şi Angela, veţi putea contribui la salvarea Americii de consumul de droguri.

Izbucnind în rîs, David îi mulţumi încă o dată lui Robert pentru ajutorul său.

– Daţi-mi de ştire data viitoare cînd vreunul din voi mai vine prin Boston, spuse Robert. Există aici, în Cambridge, un restaurant formidabil, numit Anago Bistro. Va fi trataţia mea.

– Aşa vom face, făgădui David, fluturîndu-şi mîna în semn de la revedere.

În drum spre maşină, se îndoia totuşi că s-ar simţi bine împreună.

După ce încărcă cutia cu informaţiile în portbagaj, David traversă rîul Charles şi porni spre Fenway. Îi trebui doar douăzeci de minute ca să ajungă la spitalul Asociaţiei Veteranilor; pe la mijlocul unei după-amiezi de duminică, traficul era scăzut.

Intrînd în spital, David cugeta la ironia sorţii, care făcea posibilă încrucişarea a două vieţi după mai mulţi ani de despărţire. Avusese întîlniri cu Nicole Lungstrom vreme de

aproape un an, începînd din ultima parte a cursului inferior de liceu. După absolvire, ea plecase pe Coasta de Vest pentru a urma colegiul şi facultatea de medicină, şi pentru a-şi face rezidenţiatul. La un moment dat, David auzise de la nişte prieteni că ea s-ar fi căsătorit. Cînd îl sunase, cu un an în urmă, aflase că divorţase.

O anunţă pe Nicole prin pager şi o aşteptă în holul de la intrare. La început, cînd ea îşi făcu apariţia şi se salutară, amîndoi se simţiră stînjeniţi. David află curînd că în viaţa lui Nicole exista un nou bărbat. Vestea aceasta îl bucură şi-l ajută să se relaxeze.

Pentru a-şi asigura cîteva clipe de intimitate, Nicole îl conduse în salonul medicilor. După ce amîndoi luară loc în fotolii, David îi istorisi întreaga poveste a sejurului lor în Bartlet, atît de dezastruos pentru el şi pentru Angela. Apoi îi spuse ce dorea.

– Ce crezi? o întrebă. Te-ar deranja să vezi ce informaţii ar fi disponibile?

– Treaba asta va rămîne doar între noi?

– Îţi dau cuvîntul meu de onoare, o asigură David. Cu excepţia Angelei, bineînţeles.

– Asta presupuneam, replică Nicole. Timp de cîteva clipe cumpăni situaţia, apoi dădu afirmativ din cap. De acord, zise. Dacă există cineva care se ocupă cu uciderea bolnavilor, socotesc că scopul scuză mijloacele, cel puţin în cazul de faţă.

David îi înmînă lui Nicole lista de nume scurtată: Devonshire, Van Slyke, Forbs, Ullhof şi Maurice.

– Credeam că vă interesează doar doi, remarcă Nicole.

– Ştim că toate aceste cinci persoane au fost în armată, spuse David, şi că toate cinci au tatuaje. Ar fi mai bine să le verificăm pe toate.

Folosind numerele asigurărilor sociale şi datele de naştere, Nicole obţinu numărul legitimaţiei militare a fiecărui suspect. Apoi, cu ajutorul calculatorului, începu să caute fişele respective. Imediat se ivi o surpriză: Forbs şi Ullhof fusesesră şi ei eliberaţi din armată pe motiv de boală. Numai Maurice îşi satisfăcuse stagiul militar în mod normal.

Atît pentru Forbs, cît şi pentru Ullhof, diagnosticul pe baza căruia se dăduse ordinul de eliberare fusese banal: Forbs fusese lăsat la vatră din cauza unor probleme cronice cu spatele, iar Ullhof fusese eliberat pentru o afecţiune cronică, nespecifică, a prostatei.

Motivele de eliberare în cazul lui Van Slyke şi în cel al lui Devonshire nu erau tot atît de simple. Nicole fu nevoită să cerceteze materialul derulîndu-l pe ecranul calculatorului pagină cu pagină. Van Slyke fusese eliberat cu un diagnostic de psihiatrie, ca suferind de „un dezechilibru schizo-afectiv, cu manifestări maniacale şi procese de gîndire intens paranoice, în condiţii de stres".

– Dumnezeule sfinte! exclamă David. Nu sînt sigur că înţeleg toate astea. Dar tu?

– Eu sînt oftalmolog, replică Nicole. Însă bănuiesc că, în traducere, asta înseamnă că individul este schizofrenic, cu o serioasă componentă maniacală.

David se uită la Nicole şi înălţă sprîncenele.

– S-ar zice că tu ştii mai multe decît mine despre lucrurile astea, zise el. Sînt impresionat.

– La un moment dat mă interesa psihiatria, îi explică ea. Acest Van Slyke pare să fie soiul de persoană de care eu m-aş ţine departe. Dar în ciuda tuturor tulburărilor sale mintale, uite prin cîte şcoli a trecut, chiar şi prin facultatea de energie nucleară. Am auzit că acolo pretenţiile sînt foarte mari.

Nicole continuă să deruleze materialul.

– Stai aşa! zise David, aplecîndu-se peste umărul ei şi arătînd un pasaj în care se descria un incident în cursul căruia Van Slyke avusese o prăbuşire de natură psihică în timp ce făcea de gardă pe un submarin nuclear. La vremea respectivă, el lucra ca ajutor de mecanic cu calificare în domeniul nuclear, în cadrul secţiei de maşini. „În timpul primei părţi a schimbului de gardă, citi David cu glas tare, mania pacientului a fost evidentă şi progresivă. Manifesta o stare de spirit foarte agitată, care a dus la o gîndire eronată şi la sentimente de ostilitate, la o tendinţă spre încăierări şi, în ultimă instanţă, la convingerea persistentă că ar

fi fost luat în derîdere de către restul echipajului şi că era afectat de influenţa calculatoarelor şi a radiaţiilor. Paranoia lui a atins punctul culminant în momentul în care l-a atacat pe căpitan şi a trebuit să fie stăpînit cu forţa."

– Mare pacoste, aprecie Nicole. Sper să nu-l văd prin clinică.

– Tipul nu e chiar atît de ţăcănit pe cît îl face să pară descrierea asta, spuse David. Eu chiar am stat de vorbă cu el, în cîteva împrejurări. Nu-i sociabil şi nici prietenos, dar îşi face treaba.

– Eu aş zice că este o bombă cu efect întîrziat, replică Nicole.

– Faptul de a fi paranoic în legătură cu radiaţiile atunci cînd te afli pe un submarin nuclear nu-i tocmai o dovadă de nebunie, ripostă David. Dacă vreodată aş fi nevoit să stau într-un submarin nuclear, gîndul că m-aş afla atît de aproape de un reactor nuclear m-ar face să mă urc pe pereţi.

– Aici mai scrie şi alte lucruri, zise Nicole. „Din anamneza pacientului, citi ea cu voce tare, reiese că Van Slyke este un tip singuratic. A fost crescut de un tată agresiv şi alcoolic şi de o mamă temătoare care accepta situaţia. Numele de fată al mamei era Traynor."

– Această parte a poveştii am auzit-o, zise David. Harold Traynor, unchiul individului, este preşedintele consiliului de administraţie al spitalului.

– Iată altceva interesant, spuse Nicole. „Pacientul, citi ea iarăşi cu glas tare, manifestă tendinţa de a idealiza anumite persoane autoritare, dar ulterior se întoarce împotriva lor, sub pretextul unei provocări minore, fie reală, fie imaginară. Acest tip de comportament s-a manifestat atît înainte de înrolarea în armată, cît şi în timp ce a activat în marină." Nicole îşi înălţă privirile spre David. În mod cert, eu n-aş vrea să fiu şefa lui.

Trecînd la Devonshire, găsiră mai puţin material, dar cel găsit era tot atît de interesant şi, din punctul de vedere al lui David, chiar mai semnificativ. Clyde Devonshire fusese tratat în repetate rînduri la San Diego pentru boli transmise pe cale sexuală. De asemenea, avusese o criză de hepatită B. În cele din urmă, fusese găsit pozitiv la testul HIV.

– Amănuntul acesta ar putea fi foarte important, zise David, lovind cu degetul în ecranul calculatorului şi referindu-se la virusul SIDA. E posibil ca faptul că Clyde Devonshire are el însuşi o boală potenţial mortală să fie cheia problemei noastre.

– Sper că v-am fost de ajutor, spuse Nicole.

– Ai putea să ne faci cópii după fişele astea? o întrebă David.

– S-ar putea ca aşa ceva să dureze un oarecare timp, răspunse Nicole. Duminica, fişierul medical este închis. Va trebui să fac rost de o cheie, ca să am acces la imprimantă.

– Voi aştepta, zise David. Dar aş vrea ca, mai înainte, să folosesc telefonul.

După multe bombăneli şi cîteva lacrimi, Nikki se împăcă totuşi cu ideea că nu era tocmai în interesul ei să cutreiere cartierul propunînd „poznă-sau-trataţie". Ziua, care începuse cu un cer atît de senin, devenise cenuşie. În aer plutea ameninţarea clară a unei ploi iminente. Nikki se îmbrăcă totuşi cu costumul ei înspăimîntător şi se distră de minune ducîndu-se la uşă şi speriindu-i pe cei cîţiva copii care îşi făceau apariţia.

Angela continua să considere costumul lui Nikki ca fiind oribil, dar îşi ţinu gura. Doar nu era s-o lipsească pe fetiţă de distracţia ei.

În timp ce Nikki pîndea pe lîngă uşă sosirea altor colindători, Angela mai încercă o dată să-l sune pe Calhoun. Îi răspunse iarăşi robotul. Cînd telefonase mai devreme, în aceeaşi după-amiază, lăsase un mesaj, aşa cum sugerase David, dar Calhoun tot nu dăduse nici un semn de viaţă. Angela începu să-şi facă griji. Uitîndu-se pe fereastră la întunericul tot mai adînc, o cuprinse îngrijorarea şi în legătură cu David. Deşi telefonase cu mai multe ore în urmă, ca să anunţe că avea să se înapoieze puţin mai tîrziu decît fusese de aşteptat, Angela socotea că pînă acum ar fi trebuit să fie acasă.

După o jumătate de oră, Nikki fu de acord să pună capăt distracţiei. Se înnoptase şi se făcuse prea tîrziu pentru colindători. De cîtva timp nu mai venise nimeni.

Angela tocmai se gîndea să pună de masă, cînd se auzi soneria de la intrare. Nikki urcase deja la etaj, să facă o baie, aşa că Angela se duse la uşă. Cînd trecu pe lîngă masa din holul de la intrare, luă castronul cu batoane de ciocolată. Prin fereastra laterală zări silueta unui bărbat cu cap de reptilă.

Descuie uşa, o deschise şi începu să spună ceva despre cît de reuşit era costumul acela, cînd observă că bărbatul nu era însoţit de nici un copil.

Înainte ca Angela să apuce să reacţioneze în vreun fel, individul se năpusti înăuntru, o înşfăcă pe după gît cu braţul stîng şi îi imobiliză capul ca într-o menghină. Mîna lui dreaptă, acoperită de o mănuşă, o plesni peste gură, înăbuşindu-i un ţipăt. Angela lăsă să-i cadă pe pardoseala de marmură castronul cu ciocolată, care se sfărîmă în sute de cioburi.

Angela se lupta zadarnic cu intrusul, încercînd cu disperare să se smulgă din strînsoarea lui. Dar el era puternic şi o ţinea zdravăn, imobilizînd-o. Singurele sunete pe care reuşea ea să le scoată erau mormăieli înăbuşite.

– Taci o dată sau te omor! îi zise agresorul, cu un glas aspru şi pe jumătate şoptit, imprimînd capului Angelei o smucitură înspăimîntătoare.

Un junghi dureros coborî fulgerător de-a lungul spinării Angelei, făcînd-o să nu se mai zbată.

Bărbatul îşi roti privirile prin încăpere, încordîndu-şi vederea ca să se uite în lungul coridorului ce ducea spre bucătărie.

– Unde ţi-e soţul? întrebă.

Angela nu era în stare să răspundă; începea să se simtă ameţită, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

– O să-ţi dau drumul, mîrîi printre dinţi individul. Dacă ţipi, te împuşc. Ai priceput? adăugă, smucind-o iarăşi cu atîta forţă, încît ochii ei se umplură de lacrimi de durere.

Aşa cum făgăduise, bărbatul o eliberă din strînsoare. Ea se depărtă puţin de el, cu paşi nesiguri, dar reuşi să nu cadă. Îşi simţea inima zbătîndu-i-se în piept înnebunită. Ştia că Nikki era la etaj, în cada de baie. Rusty, din nefericire, era afară, în şopron – fusese o adevărată pacoste cît timp veniseră colindătorii.

Angela se uită la agresorul ei. Masca lui de reptilă era grotescă. Solzii păreau aproape reali. O limbă roşie atîrna dintr-o gură mărginită de dinţi zimţaţi. Angela încercă să gîndească. Ce ar trebui să facă? Ce putea să facă? Observă că individul ţinea în mînă un pistol.

– Soţul meu nu este acasă, izbuti să spună, în cele din urmă, cu glas răguşit; strînsoarea îi comprimase gîtlejul.

– Da' fetiţa aia bolnavă a ta? întrebă necunoscutul.

– E plecată la colindat, cu nişte prieteni, răspunse Angela.

– Cînd se va întoarce soţul tău?

Angela ezită, neştiind ce ar fi mai bine să zică. Individul o înşfăcă de braţ şi i-l strînse. Unghia degetului său mare se înfipse în pielea ei.

– Te-am întrebat ceva, spuse el, pe un ton ameninţător.

– În curînd, reuşi Angela să îngaime.

– Bun, zise agresorul. O să aşteptăm. Între timp, hai să facem un tur prin casă, să mă încredinţez că nu mă minţi.

– N-aş minţi, spuse Angela, simţind cum este împinsă în camera de zi.

Nikki nu era în cada de baie. De cîtăva vreme ieşise din baie. Cînd se auzise soneria de la intrare, se repezise să se costumeze şi să-şi pună masca, sperînd să ajungă la parter înainte de plecarea copiilor. Voia să vadă costumele lor şi să-i umple de uimire cu al ei. Tocmai ajunsese în capul scării cînd se spărsese castronul de sticlă, făcînd-o să se oprească în loc. De pe treapta de sus, privise neputincioasă cum mama ei începuse să se lupte cu un bărbat care purta o mască asemănătoare cu chipul unui şarpe.

După şocul iniţial, Nikki alergă pe hol pînă la dormitorul părinţilor şi ridică telefonul. Dar nu se auzea nici un ton. Linia era moartă. Goni înapoi pe hol şi, cu prudenţă, se uită peste balustrada scării tocmai la timp ca să-i vadă pe mama ei şi pe bărbatul acela dispărînd în camera de zi.

Înaintînd pînă în capătul de sus al scării, Nikki se uită în jos. Puşca de vînătoare stătea rezemată în spatele stîlpului de la picioarele scării.

Fetiţa fu nevoită să sară înapoi, ca să nu fie văzută, cînd mama ei şi bărbatul-reptilă reapărură din camera de zi. Le auzi paşii zdrobind cioburile de sticlă ale castronului cu dulciuri. Apoi, zgomotul paşilor încetă. Nikki auzea numai glasuri înăbuşite.

Se strădui să strecoare iarăşi o privire pe deasupra marginii scării. Îi văzu, pe mama ei şi pe bărbat, reapărînd vreme de o clipă din camera de zi şi dispărînd apoi pe coridorul central, în direcţia bucătăriei. Se aplecă puţin mai mult şi se uită iar cu precauţie la puşca de vînătoare de jos. Arma era tot acolo. Fetiţa începu să coboare scara, dar, oricît de încet s-ar fi mişcat, fiecare treaptă scîrţîia sub apăsarea celor trezeci şi două de kilograme ale trupului ei uşor.

Ajunsese abia la jumătatea scării cînd îi auzi, pe Angela şi pe intrus, revenind pe coridor. Cuprinsă de panică, o luă la fugă înapoi, în susul scării şi parţial pe coridorul de la etaj. Se opri, cu gînd să se întoarcă la capătul de sus al scării, ca pe urmă, cînd nu va mai exista pericolul de a fi zărită, să coboare în holul de la parter. Însă spre groaza ei, Angela şi bărbatul acela începură să urce scara.

Nikki parcurse în goană restul coridorului şi se năpusti în dormitorul principal, ascunzîndu-se într-unul din dulapuri. În peretele din spate al acestuia se afla o altă uşă, care dădea într-un mic coridor ce făcea legătura cu magazia. Din el se deschideau cîteva încăperi cu rol de cămară. La capătul coridorului se afla o scară îngustă, în spirală, care ducea în jos, spre vestibulul cu pămînt pe jos.

Coborî în goană această scară, apoi străbătu bucătăria şi coridorul de la parter şi, în cele din urmă, ajunse în hol. Se repezi să ia puşca. O verifică, aşa cum o învăţase mama ei, uitîndu-se dacă în magazie era un cartuş. Era. Trase siguranţa.

Exaltarea ei se preschimbă rapid în nedumerire. Acum, că avea puşca în mînă, nu ştia ce să facă în continuare. Mama ei îi explicase că puşca împrăştia alice pe o rază mare. Nu era nevoie să ţinteşti cu prea mare precizie – ai nimeri aproape tot ce s-ar

afla în direcţia în care era îndreptată. Problema o constituia mămica ei. Nikki nu voia s-o nimerească pe ea.

Fetiţa nu dispuse decît de puţin timp pentru a cugeta la dilema sa. Aproape imediat, îl auzi pe intrus silind-o pe mama ei să revină pe coridorul de la etaj şi să coboare scara principală. Nikki se retrase spre bucătărie. Nu ştia dacă să se ascundă sau dacă să fugă din casă, la vecini.

Înainte ca Nikki să apuce să ia o decizie, mama ei apăru în hol, împiedicîndu-se şi căzînd cînd coborî ultimele cîteva trepte. Din cîte se părea, fusese îmbrîncită. Chiar în spatele ei venea omul-reptilă. Sub ochii lui Nikki, nemernicul îi dădu cu cruzime Angelei încă un ghiont, care o azvîrli prin arcada dintre încăperi pînă în camera de zi. În mîna lui dreaptă era pistolul.

Bărbatul porni după mama ei. Se afla la aproximativ şase metri depărtare de Nikki, care ţinea puşca la nivelul mijlocului său. Mîna stîngă strîngea magazia, iar degetele dreptei înconjurau patul armei. Arătătorul era pe trăgaci.

În timp ce mergea, intrusul întoarse o clipă capul în direcţia lui Nikki, apoi avu o reacţie întîrziată. Începu să-şi ridice revolverul în direcţia ei. Nikki închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul exploziei produse de puşca de vînătoare răsună oribil în holul acela îngust. Reculul armei o făcu pe Nikki să cadă pe spate, dar ea se încăpăţînă să ţină în continuare puşca în mîini. Recăpătîndu-şi echilibrul îndeajuns cît să se ridice în şezut şi folosindu-şi întreaga forţă, armă încă o dată puşca. Urechile îi ţiuiau atît de tare, încît nu auzi pocnetul metalic făcut de puşcă în clipa în care un nou proiectil îşi luă locul, iar cartuşul utilizat fu aruncat afară.

Deodată, din ceaţa de fum apăru Angela, venind dinspre bucătărie. Imediat după explozie, ea fugise din camera de zi într-acolo, luînd-o după aceea în goană îndărăt şi revenind pe coridorul principal. Smulse puşca din mîinile lui Nikki, care fu foarte bucuroasă să renunţe la ea.

Din camera de zi, auziră zgomotul deschiderii unei uşi trîntite de perete, urmat de o linişte totală.

– Eşti teafără? o întrebă Angela în şoaptă pe Nikki.

– Aşa cred, răspunse fetiţa.

Angela o ajută să se ridice în picioare, apoi o îndemnă s-o urmeze. Amîndouă înaintară încet către hol. Trecură cu prudenţă pe lîngă arcada ce ducea spre camera de zi, văzînd priveliştea stricăciunilor produse de împuşcătura lui Nikki. O parte din alice erau împlîntate în peretele lateral al arcadei. Restul încărcăturii sfărîmase alte patru ochiuri de geam ale ferestrei boltite din camera de zi – aceeaşi fereastră care fusese izbită de cărămidă. Apoi ocoliră baza scării, încercînd să evite cioburile de sticlă spartă. Cînd se apropiară de arcada prin care se intra în camera de zi a familiei, simţiră un curent de aer rece. Angela ţinu iar puşca în poziţie de tragere. Înaintînd amîndouă cu prudenţă, Angela şi Nikki descoperiră sursa curentului: una din uşile cu geam care dădeau spre terasă era deschisă şi se rotea lent înainte şi înapoi, împinsă de vîntul uşor al serii.

Cu Nikki ţinîndu-se de o gaică a cordonului Angelei, se îndreptară către uşa deschisă. Se uitară afară, spre conturul întunecat al şirului de arbori ce mărginea proprietatea lor. Vreme de cîteva clipe stătură absolut nemişcate, încordîndu-şi auzul, să prindă orice eventual zgomot. Tot ce auziră fu lătratul îndepărtat al unui cîine, urmat de riposta lui Rusty, din şopronul de afară. Nu se vedea nici ţipenie de om.

Angela închise uşa şi o încuie. Continuînd să ţină strîns puşca în mînă, se aplecă şi o îmbrăţişă pe Nikki cu toată puterea de care era capabilă.

– Eşti o eroină, îi zise. Aşteaptă pînă cînd o să-i povestim tatălui tău.

– Nu ştiam ce să fac, spuse Nikki. N-am vrut să nimeresc fereastra.

– Fereastra nu contează, replică Angela. Te-ai descurcat formidabil de bine.

Ducîndu-se la telefon, Angela avu surpriza de a constata că era mort.

– Nici cel din dormitorul vostru nu funcţionează, spuse Nikki.

Angela se cutremură. Intrusul avusese grijă ca mai întîi să le taie firele telefonice. Nici nu-i venea să se gîndească la ce s-ar fi putut întîmpla dacă n-ar fi fost Nikki.

– Trebuie să ne încredințăm că individul nu mai este aici, zise Angela. Hai, vino să cercetăm casa.

Împreună, trecură prin sufragerie în bucătărie. Verificară vestibulul și cele două cămări mici. Revenind în bucătărie, se întoarseră prin coridorul central în holul de la intrare.

În timp ce Angela se gîndea dacă să controleze sau nu și etajul, se auzi iar soneria de la ușă, făcîndu-le pe amîndouă să tresară puternic.

Uitîndu-se prin fantele aflate de o parte și de alta a ușii, Angela și Nikki văzură un grup de copii costumați ca vrăjitoare și stafii, sînd în veranda casei lor.

David intră cu mașina pe aleea de acces spre casă. Fu mirat să remarce că toate luminile erau aprinse. Apoi zări un grup de adolescenți sărind jos de pe verandă, luînd-o la fugă peste peluză și făcîndu-se nevăzuți printre arborii care mărgineau proprietatea.

David opri mașina. Constată că ușa lor de intrare era mînjită cu ouă crude. Ferestrele fuseseră date cu săpun, iar dovleacul-lanternă zăcea sfărîmat. Fu cît pe-aci să alerge după copii, dar decise că șansele de a-i găsi pe întuneric erau destul de slabe. „Copii afurisiți!“ înjură cu voce tare. Însă atunci observă că și alte geamuri de la fereastra camerei de zi fuseseră sparte.

– Ei drăcia dracului! exclamă el. Chiar c-au mers prea departe.

Coborî din mașină și se duse la ușa de intrare. Acolo era o adevărată mizerie. Pe fațada casei se azvîrlise nu numai cu ouă, ci și cu roșii.

Dar abia cînd dădu peste cioburile de sticlă și dulciurile împrăștiate pe pardoseală deveni îngrijorat de-a binelea. Străbătut deodată de un junghi de teamă pentru familia lui, le strigă pe nume, pe Angela și pe Nikki.

Aproape imediat, apărură amîndouă în capătul de sus al scării. Angela ţinea în mîini puşca de vînătoare. Nikki izbucni în plîns şi, coborînd scara în fugă, se repezi în braţele lui David.

– Avea un revolver, reuşi ea să-i spună lui David, printre sughiţuri de plîns.

– Cine avea un revolver? întrebă David, din ce în ce mai alarmat. Ce s-a întîmplat?

Angela coborî o parte din scară şi se aşeză pe o treaptă.

– Am avut un musafir, zise ea.

– Cine?

– Nu ştiu. Purta o mască de Halloween. Şi avea o armă manevrabilă cu o singură mînă.

– Dumnezeule! exclamă David. Niciodată n-ar fi trebuit să vă las singure aici. Îmi pare rău.

– Nu-i vina ta, spuse Angela. Dar constat că ai venit mai tîrziu decît zisesei cînd mi-ai telefonat.

– Obţinerea cópiilor după fişele medicale a durat mai mult decît mă aşteptasem, îi explică David. Am încercat să te sun de pe drum, dar telefonul era întruna ocupat. Cînd am verificat la centrală, mi s-a spus că era deranjat.

– Cred că i-au fost tăiate firele în mod intenţionat, zise Angela. Probabil, de către intrus.

– Ai chemat poliţia? întrebă David.

– Cum era să chem poliţia, dacă nu aveam telefon? se răsti Angela.

– Iartă-mă. Nu m-am gîndit.

– Tot ce-am făcut după ce individul a luat-o la goană a fost să stăm ghemuite la etaj, spuse Angela. Eram îngrozite la gîndul că ar putea veni înapoi.

– Unde-i Rusty? întrebă David.

– L-am închis în şopron mai pe la începutul după-amiezii, deoarece devenise hiperexcitat, cu atîţia colindători care veneau la uşa noastră.

– O să aduc telefonul meu portabil din maşină, şi dacă tot ies din casă, îl voi aduce şi pe Rusty, spuse David, strîngînd ultima oară umărul lui Nikki, în semn de încurajare.

În curte, văzu acelaşi grup de adolescenţi, grăbindu-se să se împrăştie.

– Aţi face mai bine să vă duceţi dracului departe de-aici! răcni el în noapte.

Cînd se înapoie cu telefonul şi cu Rusty, Angela şi Nikki îl aşteptau în bucătărie.

– Afară este o ceată de adolescenţi, zise David. Au făcut o mizerie îngrozitoare pe verandă.

– Cred că din cauză că nu răspundeam la uşă, spuse Angela. Toţi colindătorii cu „poznă-sau-trataţie“ au fost nevoiţi să plece cu mîna goală. Mă tem că, neoferind trataţii, ne-am luat partea de pozne. În comparaţie cu primejdia care ne pîndea, crede-mă că ei nu înseamnă nimic.

– Nu chiar nimic, replică David. Au mai spart cîteva geamuri de la fereastra cu arcadă.

– Fereastra a spart-o Nikki, zise Angela, strîngîndu-şi fiica în braţe. Ea este eroina noastră.

Apoi Angela îi relată ce se petrecuse, de fapt. Lui David aproape că nu-i venea să creadă prin ce primejdie trecuse familia lui... Nu era în stare să-şi imagineze ce lucruri înspăimîntătoare s-ar fi putut întîmpla. Cînd un nou tir de ouă crude împroşcă uşa de la intrare, mînia lui spori. Alergînd în hol, deschise uşa de perete, cu intenţia de a prinde vreo doi copii. Angela îl reţinu. Nikki încercă să-l stăpînească pe Rusty.

– Ei n-au nici o importanţă, zise Angela, ai cărei ochi se umplură de lacrimi.

Văzîndu-şi soţia în pragul unei crize nervoase, David închise uşa. Nu avea nici o dificultate în a-şi cunoaşte priorităţile. Se strădui s-o consoleze pe Angela pe cît îi stătea în puteri. Ştia că alergînd după copii n-ar realiza nimic; doar şi-ar descărca nervii, încercînd să-şi domolească sentimentul de vinovăţie.

O trase şi pe Nikki lîngă el şi stătu cu amîndouă pe canapeaua familiei. De îndată ce Angela se mai linişti, David îşi folosi telefonul mobil ca să cheme poliţia. Cît timp aşteptară sosirea reprezentanţilor ordinii publice, David se blestemă că le lăsase pe Angela şi pe Nikki singure.

– În aceeaşi măsură a fost şi vina mea, spuse Angela. Ar fi trebuit să-mi dau seama din vreme că eram în pericol.

Apoi recunoscu că tentativa de viol a cărei victimă fusese ar fi putut să fie şi o tentativă de omor. Mărturisi că îi expusese lui Calhoun această supoziţie şi că el înclinase să fie de aceeaşi părere cu ea.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea? o întrebă David.

– Ar fi trebuit s-o fac, recunoscu Angela. Îmi pare rău.

– Măcar am învăţat că nu trebuie să avem secrete unul faţă de celălalt. Dar ce-i cu Calhoun? Ai mai avut vreo veste de la el?

– Nu. I-am lăsat şi un mesaj, aşa cum ai sugerat tu. Ce am putea face?

– Nu ştiu, spuse David, ridicîndu-se în picioare. Pînă una alta, hai să aruncăm o privire la fereastra aia spartă.

Poliţia nu se grăbi. Ca să sosească, le trebui aproape trei sferturi de ceas. Spre părerea de rău a Angelei şi a lui David, Robertson în persoană îşi făcu apariţia în uniformă de gală. Angela se simţi ispitită să-l întrebe dacă acela era costumul lui de Halloween. Era însoţit de adjunctul său, Carl Hobson.

Cînd intră prin uşa din faţă, Robertson se uită la gunoaiele de pe verandă şi remarcă fereastra spartă. Ţinea în mînă cîteva foi de hîrtie, prinse cu cleme pe un suport.

– Ce-i cu voi, oameni buni, aveţi o mică problemă? întrebă el.

– Nu-i deloc mică, e majoră, replică Angela.

Apoi descrise tot ce se întîmplase, din momentul în care apăruse intrusul şi pînă la sosirea lui David.

Era evident că Robertson nu prea avea răbdare să asculte istorisirea Angelei. În timp ce ea explica tot ce se petrecuse, el se foia, dîndu-şi ochii peste cap pentru a-şi exprima, spre folosul adjunctului său, convingerea că totul era o prostie.

– Bun, dar eşti sigură că era un revolver adevărat? întrebă el.

– Bineînţeles că era adevărat, zise Angela, exasperată.

– Poate că era doar un pistol-jucărie, un accesoriu al unui costum. Ești sigură că nu era vorba, pur și simplu, de „poznă-sau-tratație“? insistă Robertson, făcîndu-i cu ochiul lui Hobson.

– Stai dracului o clipă! interveni David în conversație. Nu-mi place ce aud aici. Sînt pe cale să capăt impresia clară că dumneata nu iei lucrurile acestea în serios. Individul acela avea un revolver. Aici s-au comis acte de violență. La dracu'! Chiar și o parte din fereastra cu arcadă a fost spartă.

– Să nu strigi la mine! ripostă Robertson. Buna dumitale soție a recunoscut deja că drăgălașa dumitale fiică a fost cea care a spart geamul, nu presupusul intrus. Și dă-mi voie să-ți mai spun ceva: există o ordonanță prin care se interzice tragerea cu o pușcă de vînătoare în interiorul limitelor orașului, excepție făcînd cazul în care fapta se săvîrșește la marginea gropii de gunoi municipale.

– Ieși dracului afară din casa mea! strigă furios David.

– O voi face cu plăcere, zise Robertson, îndemnîndu-l pe Hobson să-l preceadă. La ușă, se opri. Dați-mi voie să vă ofer un sfat, oameni buni. Voi nu sînteți o familie simpatizată în orașul ăsta și lucrurile s-ar putea înrăutăți și mai mult, dacă trageți în vreun copil nevinovat care vine după dulciuri. Să vă ferească Dumnezeu dacă ați nimeri un copil!

David se repezi la ușă și o trînti în urma lui Robertson, de îndată ce idiotul trecuse dincolo de prag.

– Ticălosul! exclamă el, fierbînd de furie. Ei bine, măcar nu ne mai facem iluzii cu privire la poliția locală. Nu ne putem aștepta la nici un ajutor din partea lor.

Angela își strînse brațele în jurul pieptului, luptîndu-se să-și rețină un nou val de lacrimi.

– Ce dezastru! se văită, clătinînd din cap.

David se apropie de ea și se strădui s-o consoleze. Trebuia s-o liniștească și pe Nikki, speriată după schimbul de cuvinte dure dintre tatăl ei și șeful poliției.

– Crezi că ar fi bine să rămînem aici în noaptea asta? îl întrebă Angela.

– Unde ne-am putea duce la o asemenea oră? replică David. Părerea mea e că ar trebui să rămînem. Ne putem lua măsuri de siguranţă, ca să nu mai avem şi alţi vizitatori.

– Presupun că ai dreptate, spuse Angela, oftînd. Ştiu că eu nu gîndesc limpede. Niciodată n-am fost atît de îngrijorată.

– Ţi-e foame? o întrebă David.

– Nu chiar, răspunse ea, înălţînd din umeri. Dar cu puţin înainte de a se întîmpla toate astea tocmai mă apucasem să pregătesc masa de seară.

– Ei bine, eu sînt mort de foame, declară David. N-am mîncat nimic la prînz.

– E-n ordine, zise Angela. Nikki şi cu mine o să încropim ceva.

David sună la societatea de telefoane şi anunţă că telefonul lor era deranjat. Cînd preciză că era medic, cei de la telefoane fură de acord să trimită un depanator cît mai repede posibil. După aceea, David ieşi afară şi se duse la şopron, în care găsi cîteva lanterne cu care să realizeze un iluminat exterior suplimentar. Cînd termină, întregul exterior al casei era scăldat într-o lumină stălucitoare.

Depanatorul de la telefoane sosi în timp ce mîncau. Omul stabili repede că problema se afla în exterior – circuitul telefonic fusese retezat chiar în locul în care intra în casă. Cîtă vreme tehnicianul lucră, Wilsonii îşi continuară cina.

– Nu pot să sufăr Halloween-ul, zise depanatorul, cînd veni la uşă să anunţe că telefonul era în stare de funcţionare.

David îi mulţumi pentru că plecase de acasă într-o noapte de duminică.

După cină, David se ocupă de luarea unor măsuri de siguranţă suplimentare. Mai întîi, închise, cu scînduri, o parte din fereastra boltită din camera de zi. Apoi făcu un tur de control

prin întreaga casă, pentru a se încredinţa că toate uşile şi ferestrele erau încuiate.

Deşi fusese exasperantă, vizita poliţiei avusese un efect benefic. După trecerea pe acolo a apărătorilor ordinii publice, adolescenţii cei sîcîitori renunţaseră la campania lor de hărţuială. După cîte se părea, simpla vedere a vehiculului de patrulare fusese de ajuns ca să-i sperie şi să-i convingă s-o şteargă de-acolo. Pe la nouă seara, Wilsonii se adunaseră în camera lui Nikki, pentru terapia ei respiratorie.

După ce Nikki se duse la culcare, David şi Angela se retraseră în camera de zi a familiei, ca să cerceteze materialul adus de David de la Boston. În chip de ajutor suplimentar pentru asigurarea pazei, David, vrînd să profite de auzul fin al cîinelui, îl îndemnă pe Rusty să abandoneze camera lui Nikki, în care dormea de obicei, şi să rămînă cu ei în camera de zi. De asemenea, păstră puşca de vînătoare la îndemînă.

– Ştii ce cred eu? îl întrebă Angela pe David, în timp ce acesta deschidea plicul care conţinea fişele medicale. Cred că individul care a venit aici în seara asta este aceeaşi persoană care se ascunde în spatele eutanasiei şi a uciderii lui Hodges. Sînt convinsă de acest lucru. E singura explicaţie raţională.

– Sînt de acord cu tine. Şi cred că suspectul nostru cel mai bun e Clyde Devonshire. Citeşte asta, zise David, dîndu-i Angelei fişa medicală a lui Devonshire.

Ea o parcurse repede. Cînd ajunse aproape de sfîrşit, exclamă:

– Dumnezeule, este seropozitiv!

– Ceea ce înseamnă că are el însuşi o boală potenţial mortală, zise David, întărindu-şi spusele printr-o înclinare a capului. Cred că ne aflăm în prezenţa unui suspect serios, mai ales dacă adaugi la situaţia lui de om infectat cu HIV şi celelalte informaţii, ca, de exemplu, faptul că a fost arestat în faţa casei lui Jack Kevorkian. În mod evident, îl interesau foarte mult incitările la sinucidere. Cine ştie? E posibil ca acest interes să se extindă la eutanasie. Tipul este un asistent medical cu calificare

profesională, aşa că are priceperea medicală necesară şi lucra într-un spital, deci avea accesul asigurat, şi dacă asta nu e de ajuns, are un cazier penal pentru viol. S-ar putea să fie el violatorul cu mască de schi.

Angela dădu aprobator din cap, dar era tulburată.

– Singura problemă în toată povestea asta, zise ea, este că nu există decît dovezi circumstanţiale. Tu l-ai cunoaşte pe Clyde Devonshire dacă l-ai vedea?

– Nu, răspunse David.

– Mă întreb dacă aş fi în stare să-l identific după înălţime sau după timbrul glasului, zise Angela. Mă cam îndoiesc. Niciodată n-aş fi absolut sigură.

– Ei bine, să trecem mai departe, propuse David. Următorul candidat în ordinea şanselor de a fi adevăratul criminal este Werner Van Slyke. Aruncă o privire la anamneza lui.

Cu aceste cuvinte, David îi dădu Angelei fişa medicală a lui Van Slyke, care era considerabil mai voluminoasă decît cea a lui Devonshire.

– Vai de mine! exclamă Angela, cînd o termină de citit. Ce de lucruri nu ştim în legătură cu unii oameni!

– Ce părere ai despre el ca suspect? întrebă David.

– Este un caz interesant de afecţiune psihică, conveni Angela. Dar nu cred că el e cel pe care-l căutăm. Un individ cu dereglări schizo-afective cu manifestări maniacale şi cu paranoia nu este acelaşi lucru cu un bolnav psihic antisocial.

– Dar nu trebuie neapărat să fii antisocial pentru a avea concepţii greşite cu privire la eutanasie.

– Asta-i adevărat, spuse Angela. Însă simplul fapt că o persoană este bolnavă mental nu înseamnă că este şi criminală. Dacă Van Slyke ar avea un vast trecut criminal sau dacă ar fi avut cîndva un comportament violent, situaţia ar fi alta. De vreme ce nu acesta e cazul, nu cred că el se situează prea sus pe lista suspecţilor. În afară de asta, poate că ştie multe despre submarine nucleare, dar în materie de medicină nu posedă

cunoştinţe sofisticate. Cum ar reuşi să ucidă o serie întreagă de pacienţi folosind o metodă pe care nici chiar tu nu poţi s-o identifici, dacă nu are calificarea de specialitate în domeniul ocrotirii sănătăţii?

– De acord, dar uită-te la materialul acesta, pe care l-am căpătat astăzi de la Robert, zise David, înmînîndu-i Angelei foaia de hîrtie pe care erau enumerate diversele conturi bancare din Albany şi Boston ale lui Van Slyke.

– De unde naiba obţine banii ăştia? se miră Angela. Crezi că au vreo legătură cu problemele noastre?

– Iată o întrebare bună, spuse David, ridicînd din umeri. Robert nu crede aşa ceva. El a sugerat că s-ar putea ca Van Slyke să fie vîrît în afaceri cu droguri. Ştim că în oraş există marijuana, aşa că e posibil.

Angela încuviinţă printr-o înclinare a capului.

– Dacă explicaţia n-ar fi drogurile, situaţia ar fi de-a dreptul ameninţătoare, zise David.

– De ce?

– Să presupunem că Van Slyke e cel care îi ucide pe aceşti oameni. Dacă nu vinde droguri, ar însemna că este plătit pentru fiecare omor.

– Asta-i o idee oribilă, spuse Angela. Dar, dacă acesta ar fi cazul, ne-am întoarce în punctul din care am plecat. Tot n-am şti cine se ascunde în spatele acestor crime. Cine l-ar plăti şi de ce?

– Eu aş continua să bănuiesc că e vreun ucigaş cu o greşită concepţie despre milă, zise David. Toate victimele lui sufereau de boli potenţial mortale.

– Cred că devenim prea speculativi, spuse Angela. Am obţinut prea multe informaţii şi acum ne străduim să le introducem pe toate în una şi aceeaşi teorie. Probabil că majoritatea informaţiilor nu au nici o legătură cu problema noastră.

– Foarte posibil să ai dreptate. Dar tocmai mi-a venit o idee. Dacă am stabili că Van Slyke este făptaşul, problemele lui de deranjament psihic ar putea lucra în favoarea noastră.

– Ce vrei să spui? întrebă Angela.

– Van Slyke a avut o criză de natură psihică atunci cînd se afla în condiţiile de stres ale unei gărzi pe un submarin. Nu mi se pare nimic surprinzător că i s-a întîmplat aşa ceva. Şi eu aş fi putut avea o astfel de criză. Oricum, cînd a avut acea criză, a manifestat simptome de paranoia şi s-a întors împotriva persoanelor care în mintea lui întruchipau autoritatea. Anamneza lui arată că a mai făcut asta şi altă dată. Dacă noi l-am înfrunta, sînt sigur că s-ar stresa. Atunci i-am putea stîrni paranoia împotriva celui care îl plăteşte. Tot ce am avea de făcut ar fi să spunem că acest – citez – „personaj autoritar" intenţionează să-l lase pe Van Slyke să încaseze tot blamul dacă s-ar întîmpla ca lucrurile să meargă prost. Şi de vreme ce noi discutăm cu el, este evident că lucrurile merg prost.

Angela îl fulgeră pe David cu o privire plină de neîncredere.

– Uneori mă uimeşti, zise ea. Mai ales prin faptul că te crezi atît de raţional. Asta-i cea mai întortocheată şi mai ridicolă idee pe care-am auzit-o vreodată. Din anamneza lui Van Slyke reiese că el are tulburări maniacale cu înclinaţie spre violenţă. Şi tu sugerezi că ai putea, în deplină siguranţă, să trezeşti paranoia schizofrenică a acestui individ? Este absurd. Tipul ar exploda într-o criză de violenţă, care s-ar îndrepta împotriva tuturor şi, în special, împotriva ta.

– A fost doar o idee, spuse David, pe un ton defensiv.

– Ei bine, n-am de gînd să mă omor cu firea, zise Angela. Toate astea sînt discuţii prea speculative şi teoretice.

– De acord, spuse David, împăciuitor. Următorul candidat este Peter Ullhof. În mod evident, el are calificarea profesională necesară. Faptul că a fost arestat în legătură cu problema avorturilor te face să te gîndeşti că are unele convingeri puternice cu privire la aspectele morale din domeniul medicinii. Însă în afară de asta, nu prea mai e nimic altceva.

– Dar cum e cu Joe Forbs? întrebă Angela.

– Singurul lucru care-l face să fie suspect este lipsa lui de iscusinţă în a se ocupa de propriile-i probleme financiare, răspunse David.

– Şi ce-i cu ultima persoană? Claudette Maurice?

– Ea este curată. Atîta doar că sînt curios să ştiu unde are ea tatuajul.

– Sînt extenuată, se plînse Angela, aruncînd pe măsuţa pentru cafea hîrtiile pe care le ţinuse în mînă. Poate că, după o noapte de somn bun, ne va veni vreo idee.

25

Luni, 1 noiembrie

NIKKI SE TREZI ÎN MIEZ DE NOAPTE CU UN ALT COŞMAR şi sfîrşi prin a se culca în dormitorul mare. David şi Angela avură un somn agitat. Chiar şi Rusty părea incapabil să doarmă adînc, mîrîind şi lătrînd în cîteva rînduri în cursul nopţii. De fiecare dată David sărea din pat şi înşfăca puşca, dar de tot atîtea ori alarma se dovedea a fi fost falsă.

În dimineaţa următoare, singurul punct luminos fu starea sănătăţii lui Nikki. Plămînii ei erau perfect degajaţi. Cu toate acestea, Wilsonilor nici nu le trecu prin minte s-o trimită la şcoală.

Încercară din nou să-l sune pe Calhoun, dar nu auziră decît robotul, cu acelaşi mesaj. Discutară dacă să apeleze sau nu la poliţie în legătură cu detectivul, însă nu se putură decide. Erau conştienţi de faptul că nu-l cunoşteau pe Calhoun chiar atît de bine, că purtarea lui era excentrică, şi că ei trăgeau, probabil, concluzii pripite. De asemenea, ţinînd seama de experienţele pe care le avuseseră cu cei de la poliţie, mai ales în noaptea precedentă, nu prea îi îndemna inima să facă apel la poliţia locală.

– Singurul lucru pe care-l știu, zise Angela, este că nu vreau să-mi mai petrec încă o noapte în casa asta. Poate că ar trebui să împachetăm totul și să plecăm, lăsînd orașul acesta să-și vadă de șiretlicurile și tainele lui.

– Dacă ne-am gîndi să facem asta, mai bine l-aș suna pe Sherwood, sugeră David.

– Chiar așa să și faci, îl încurajă Angela. Vorbesc serios cînd afirm că nu vreau să mai petrec nici o noapte aici.

David telefonă la bancă, să programeze o audiență la președinte. Prima „fereastră" disponibilă era chiar în acea după-amiază, la ora trei fix. Deși David ar fi preferat ca întrevederea să aibă loc mai devreme, se mulțumi cu ce se putea.

– Ar trebui cu adevărat să discutăm cu un avocat, zise Angela.

– Ai dreptate, spuse David. Hai să-l sunăm pe Joe Cox.

Joe era un bun prieten de-al lor. Era totodată unul dintre cei mai iscusiți avocați din Boston. Cînd Angela sună la biroul lui, i se spuse că Joe nu era disponibil; era la tribunal și așa avea să fie pe toată durata zilei. Angela lăsă un mesaj în sensul că avea să revină.

– Unde ne vom petrece noaptea? întrebă ea, după ce închise telefonul.

– Cei mai apropiați prieteni ai noștri sînt Yansenii, zise David. Și asta nu înseamnă prea mult. Eu n-am mai întreținut relații amicale cu Kevin de cînd cu partida aceea ridicolă de tenis și nu vreau să apelez acum la el. Presupun că ar trebui să-i sun pe părinții mei, încheie el, oftînd.

– Mă temeam să-ți sugerez eu acest lucru, mărturisi Angela.

David telefonă la Amherst, în New Hampshire, și o întrebă pe mama lui dacă puteau să vină la ei pentru cîteva zile, explicîndu-i că aveau unele probleme cu casa. Mama lui fu încîntată. Venirea lor nu i-ar deranja absolut deloc. Ba chiar declară că abia aștepta să-i revadă.

Angela mai încercă să ia legătura prin telefon cu Calhoun, tot fără succes. Drept urmare, propuse să ia mașina și să se ducă la el acasă, la Rutland; nu era foarte departe. David fu de acord, așa că toți cei trei Wilsoni urcară în Volvo și porniră la drum.

– Acolo este, spuse Angela cînd se apropiară de locuinţa lui Calhoun.

David trase maşina în zona de parcare din faţa şopronului destinat adăpostirii furgonetei. Fură imediat dezamăgiţi. Speraseră să se liniştescă, dar nu se întîmplă aşa. În mod evident, nu era nimeni acasă: pe treapta de la intrare se afla un teanc de ziare adunat în decurs de două zile.

În drumul lor de înapoiere la Bartlet, discutară despre detectiv şi constatară că acum erau şi mai nedecişi. Angela menţionă că, după ce îl angajase, el nu luase legătura cu ea vreme de cîteva zile. În cele din urmă, se hotărîră să mai aştepte o zi. Dacă într-un răstimp de douăzeci şi patru de ore nu vor reuşi să dea de el, aveau să se ducă la poliţie.

De cum ajunseră acasă, Angela se apucă să facă bagajele pentru o şedere la părinţii lui David. Nikki o ajută şi ea. În timp ce ele se ocupau cu asta, David luă cartea de telefoane şi căută adresele celor cinci angajaţi ai spitalului, purtători ai unor tatuaje. După ce şi le notă, coborî la parter şi-i spuse Angelei că intenţiona să patruleze prin faţa locuinţelor lor, doar pentru a-şi da seama de condiţiile lor de trai.

– Nu vreau să te duci nicăieri, protestă Angela pe un ton sever.

– De ce nu? întrebă David, mirat de reacţia ei.

– În primul rînd, nu vreau să rămîn aici singură, îi explică ea. În al doilea, acum ne-am dat seama că afacerea asta e primejdioasă. Nu vreau ca tu să dai tîrcoale unui posibil ucigaş.

– De acord, spuse David, împăciuitor. Primul tău motiv este pe deplin suficient. Nu era nevoie să-mi dai două. Nu cred că ai avea de ce să fii neliniştită la gîndul de a fi lăsată singură acasă la această oră a dimineţii. Cît despre primejdia care m-ar paşte, probabil că la vremea asta oamenii aceia sînt la serviciu.

– Poate că asta nu e de ajuns, replică Angela. De ce nu ne dai o mînă de ajutor la încărcarea bagajelor în maşină?

Pînă să termine ei treaba, se făcuse aproape amiază. După ce se încredinţară că toate uşile casei erau încuiate, urcară toţi trei în Volvo. Rusty sări lîngă Nikki.

Jeannie Wilson, mama lui David, îi întîmpină cu căldură și-i făcu să se simtă ca acasă. Tatăl lui David, Albert, era plecat la pescuit pentru o zi și nu avea să se înapoieze decît în seara aceea. După ce-și căraseră toate lucrurile în casă, Angela se lăsă să cadă pe patul acoperit cu o pătură din camera de oaspeți.

– Sînt moartă de oboseală, declară ea. Aș fi în stare să adorm chiar în clipa asta.

– Ce te oprește? replică David. Nu este nevoie să ne întoarcem amîndoi ca să vorbim cu Sherwood.

– Nu te-ar deranja?

– Absolut deloc, o asigură David, ridicînd colțul cuverturii și îndemnînd-o să se strecoare dedesubt.

Cînd închise ușa, o auzi sfătuindu-l să conducă atent, dar somnul îi împleticea de pe acum limba.

David le informă, pe mama sa și pe Nikki, că Angela trăgea un pui de somn. Sugeră ca și Nikki să-i urmeze exemplul, însă fetița se apucase deja, cu mult entuziasm, să facă prăjituri împreună cu bunica ei. Explicînd că el avea fixată o întîlnire la Bartlet, David se duse la mașină.

Cînd ajunse înapoi în oraș, David constată că dispunea de un răgaz de trei sferturi de ceas pînă la ora programată pentru audiență. Trase mașina la marginea drumului și scoase lista cu angajații spitalului posesori de tatuaje și cu adresele lor. Cea mai apropiată era cea a lui Clyde Devonshire. Simțindu-se puțin vinovat, porni motorul și se îndreptă spre locuința acestuia. Își justifica decizia spunîndu-și că temerile Angelei erau nefondate. În plus, el nu avea de gînd să întreprindă nimic, voia doar să arunce o privire.

Fu surprins cînd la adresa care figura pe listă în dreptul lui Devonshire găsi un magazin de articole sanitare și mărunțișuri. Parcă în fața clădirii, coborî din mașină și intră în prăvălie. În timp ce plătea pentru o cutie cu suc de portocale, îl întrebă pe unul din vînzători dacă îl cunoștea pe Clyde Devonshire.

– Sigur că da, răspunse omul. Locuiește la etaj.

– Îl cunoști bine?

– Așa și-așa. Vine deseori pe-aici.

– Mi s-a spus că ar avea un tatuaj.

– Clyde are o mulţime de tatuaje, zise vînzătorul, izbucnind în rîs.

– Unde sînt situate? întrebă David, simţindu-se oarecum jenat.

– Are frînghii tatuate în jurul încheieturilor mîinilor, interveni cel de-al doilea vînzător. E ca şi cum ar fi legat fedeleş.

Primul vînzător rîse iar, numai că de data asta mai tare.

David zîmbi. Nu prinsese poanta, dar voia să fie politicos. Cel puţin, aflase că Clyde avea tatuaje în locuri care ar fi putut să fie deteriorate în cursul unei lupte.

– Are un tatuaj şi pe partea de sus a braţului, adăugă primul vînzător. Şi altele pe piept.

David le mulţumi vînzătorilor şi ieşi din magazin. Ocoli pe lîngă clădire şi descoperi uşa care dădea spre scară. Vreme de o clipă se gîndi să încerce clanţa, dar pe urmă decise să se abţină. Măcar cu atîta îi era dator Angelei.

Revenind la maşină, urcă la volan şi se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute pînă la întîlnirea cu Sherwood: timp suficient pentru încă o adresă. Următoarea în ordinea apropierii era cea a lui Van Slyke.

După numai cîteva minute, David cotea, intrînd pe aleea de acces spre locuinţa lui Van Slyke. Reduse viteza, ca să verifice numerele de pe cutiile poştale, în căutarea celei a lui Van Slyke. Deodată apăsă cu putere frîna. Ajunsese în dreptul unei furgonete verzi care semăna foarte mult cu cea a lui Calhoun.

Revenind în marşarier, parcă Volvo-ul chiar în spatele furgonetei. Aceasta avea aplicat pe bara de protecţie din spate un colant cu inscripţia „Acest Vehicul a Urcat pe Muntele Washington". În mod sigur era a lui Calhoun.

Coborî din maşină şi aruncă o privire prudentă în cabina furgonetei. O ceaşcă de cafea mucegăită stătea pe capacul deschis al torpedoului. Scrumiera deborda de chiştoace de trabucuri. David recunoscu tapiţeria, precum şi cartonaşul impregnat cu substanţe pentru împrospătarea aerului, agăţat de oglinda retrovizoare. Furgoneta era în mod cert a lui Calhoun.

Îndreptîndu-şi trupul, se uită spre partea cealaltă a străzii. În faţa casei nu exista nici o cutie poştală, însă din locul în care stătea se putea vedea adresa scrisă cu vopsea pe unul din stîlpii de susţinere ai treptelor de la verandă. Era 66 Apple Tree Lane – adresa lui Van Slyke.

David traversă strada, ca să se uite mai de aproape. Casa avea mare nevoie de o zugrăveală şi de reparaţii. Părea cenuşie, dar se observa o uşoară nuanţă verzuie, care dădea de presupus că odinioară fusese de un oliv-deschis.

Nu se vedea nici un semn de viaţă. Dacă n-ar fi fost urmele de cauciucuri imprimate în pietrişul de pe aleea de acces, casa abia dacă ar fi dat impresia de a fi locuită.

David făcu drumul înapoi spre garaj şi se uită cu prudenţă înăuntru. Era gol. Reveni în faţa casei. După ce verifică, pentru a se încredinţa că nimeni de pe stradă nu-l umărea cu privirea, încercă uşa. Era descuiată şi se deschise la o simplă răsucire a clanţei. O împinse uşurel; balamalele ruginite gemură.

Gata s-o ia la fugă la cea mai mică provocare, strecură o privire prudentă înăuntru. Puţinele mobile pe care le putea vedea erau acoperite de praf şi pînze de păianjeni. Trăgînd aer adînc în piept, strigă, pentru a se convinge că nu era nimeni acasă.

Chiar dacă era, nu răspunse nimeni. Îşi încordă auzul, dar casa rămase tăcută.

Străduindu-se să-şi stăpînească dorinţa de a fugi de-acolo, David îşi impuse să păşească peste prag. Tăcerea casei îl învălui precum o mantie. Inima îi bătea nebuneşte. N-ar fi vrut să fie în acel loc, dar trebuia să afle ce se întîmplase cu Calhoun.

David mai strigă o dată, dar nici acum nu-i răspunse nimeni. Tocmai se pregătea să strige a treia oară, cînd o uşă din spatele lui se trînti, închizîndu-se. David aproape că leşină de frică. Cuprins de o teamă iraţională ca uşa să nu se fi încuiat cumva, se repezi ca un nebun şi o redeschise, proptind-o apoi cu un suport de umbrele prăfuit. Nu voia să se simtă închis în acea clădire.

După ce îşi recăpătă, pe cît posibil, stăpînirea de sine, făcu un tur al parterului. Trecu repede dintr-o cameră murdară în alta,

pînă cînd ajunse la bucătărie. Acolo se opri. Pe masă se afla o scrumieră. În ea era chiştocul unui trabuc Antonio y Cleopatra. Chiar în spatele mesei se vedea o uşă deschisă care dădea spre pivniţă.

Se apropie de pragul acelei uşi şi se uită în bezna de jos. Lîngă uşă găsi un întrerupător electric. Îl încercă. Din josul scării se zări o lumină anemică.

Inspirînd adînc, începu să coboare. Se opri la mijlocul drumului şi îşi roti privirea peste talmeş-balmeşul din subsol. Încăperea era plină cu mobile vechi, lăzi, un coş de vapor şi o amestecătură de unelte şi obiecte uzate. Observă că pardoseala era de lut, la fel ca în casă, deşi lîngă un boiler se afla o lespede de beton.

Coborî scara pînă jos şi se duse la betonul acela. Se aplecă şi îl examină cu atenţie. Culoarea lespezii era întunecată din cauza umezelii. Îşi puse mîna pe lespede, ca să se încredinţeze dacă era umedă. Se cutremură. Îşi îndreptă trupul şi alergă spre scară. Din cîte îşi dădea seama, văzuse îndeajuns cît pentru a se duce la poliţie. Numai că nu avea să-şi piardă vremea cu poliţia locală. Se gîndi să cheme direct poliţia statală. Cînd ajunse în capătul de sus al scării, se opri în loc. Auzea scrîşnetul unor cauciucuri pe pietrişul de pe alee. O maşină trăsese lîngă casă.

Vreme de o clipă David încremeni, neştiind ce să facă. Avea doar puţin timp pentru a lua o decizie. În momentul următor auzi portiera maşinii deschizîndu-se, apoi închizîndu-se cu zgomot, şi după aceea paşi înaintînd pe alee.

David fu cuprins de panică. Închise uşa ce dădea spre pivniţă şi coborî în grabă scara. Spera să mai existe o cale de ieşire din subsol, vreun soi de scară de serviciu care să ducă direct afară.

În capătul din spate al subsolului se aflau mai multe uşi. Nu pierdu timp trecînd de la una la alta. Prima avea un zăvor desfăcut. Pe cît mai silenţios cu putinţă, deschise acea uşă. De partea cealaltă se afla o pivniţă de vinuri iluminată cu un singur bec de puţini waţi.

Auzind zgomot de paşi deasupra, se duse repede la cea de-a doua uşă. Trase de clanţă, dar uşa nu se clinti. Trase încă o dată,

cu mai multă putere. În cele din urmă, reuşi s-o întredeschidă. Abia se mişca, de parcă n-ar mai fi fost folosită de ani de zile.

Dincolo de această uşă se afla ceea ce căutase David: un rînd de trepte de beton, care urcau către o uşă înclinată alcătuită din doi batanţi, asemănătoare cu un chepeng. Închise în urma lui uşa care dădea spre subsol. Acum era înconjurat de întuneric, cu excepţia unei fîşii înguste de lumină ce se strecura printre cei doi batanţi ai uşii aproape orizontale de deasupra lui. Se căţără pe scară şi se ghemui chiar sub acea uşă. Stătu cîteva clipe nemişcat, ca să asculte. Nu auzi nimic. Îşi propti mîinile pe chepeng şi împinse. Reuşi să-l salte cam cu un centimetru, dar nu mai mult; era încuiat cu un lacăt pe dinafară.

Grăbindu-se să lase chepengul în jos, se strădui să-şi păstreze calmul. Pulsul îi zvîcnea cu putere în tîmple. Ştia că era prins în cursă. Singura lui speranţă era să scape nedescoperit; dar nu trecu mult şi auzi cum uşa de la pivniţă se deschide cu un trosnet urmat de zgomotul unor paşi grei ce coborau pe treptele acesteia.

David se ghemui în întuneric şi îşi ţinu respiraţia.

Paşii se auzeau tot mai aproape, apoi uşa care dădea spre ascunzătoarea lui fu deschisă. David se pomeni uitîndu-se la faţa înnebunită a lui Werner Van Slyke.

Van Slyke părea să fie în prada unei panici mai cumplite decît cea care pusese stăpînire pe David. Arăta şi se purta de parcă tocmai ar fi luat o doză puternică de amfetamină. Pleoapele îi erau foarte larg deschise şi nu clipeau deloc, făcînd ca ochii aproape să-i iasă din orbite. Pupilele îi erau atît de dilatate, încît părea că nu are irisuri. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Îi tremura tot trupul, mai ales braţele. În mîna dreaptă strîngea un pistol, pe care-l aţintea către faţa lui David.

Vreme de cîteva clipe nu se mişcă nici unul din ei. David se străduia cu frenezie să născocească o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa lui, dar nu-i venea nici o idee. Nu putea să se gîndească la nimic altceva decît la ţeava armei îndreptate spre el. Cum tremuratul lui Van Slyke se accentua minut de minut,

David se temea că era posibil ca pistolul să se descarce în mod accidental.

David realiză că Van Slyke era în prada unei acute crize de anxietate, declanşată probabil de descoperirea faptului că David se ascundea în locuinţa lui. Amintindu-şi anamneza psihiatrică a individului, se gîndi că era foarte posibil ca Van Slyke să fie victima unei psihoze chiar în momentul acela.

Se gîndi ca, în chip de explicaţie pentru prezenţa sa acolo, să menţioneze furgoneta lui Calhoun, dar se răzgîndi repede. Cine ştie ce se petrecuse între Van Slyke şi detectivul particular? A aduce vorba despre Calhoun putea să fie ceva ce doar ar exacerba starea de psihoză în care se afla Van Slyke.

David decise că mult mai bine ar fi să se poarte prietenos cu individul, să-i arate că ştie că are probleme, că se află în condiţii de stres; să-i spună că îi înţelege suferinţa, şi că el, David, era medic şi dorea să-l ajute.

Din nefericire, Van Slyke nu prea îi dădu prilejul de a acţiona conform planului său. Fără un cuvînt, întinse braţul, îl înşfăcă de haină şi, smulgîndu-l cu brutalitate din casa scării, îl azvîrli direct în pivniţă.

Incapabil să se opună forţei lui Van Slyke, David se prăvăli cu capul înainte pe pardoseală, izbindu-se de un maldăr de cutii de carton.

– Ridică-te! strigă Van Slyke, al cărui glas reverberă în întreaga pivniţă. Cu prudenţă, David se ridică în picioare. Van Slyke tremura atît de tare, încît, practic, era cuprins de convulsii. Intră în pivniţa de vinuri! răcni el.

– Linişteşte-te, îi spuse David.

Vorbindu-i pentru prima dată, îi spuse că îi înţelegea supărarea.

Van Slyke reacţionă începînd să tragă cu revolverul la nimereală. Gloanţele şuierau pe lîngă capul lui David şi ricoşau prin subsol, pînă se înfigeau fie în vreo grindă a plafonului, fie în treptele scării, fie în vreuna din uşile de lemn.

David sări în pivniţa de vinuri şi se ghemui lîngă peretele cel mai depărtat, gîndindu-se cu groază la ce mai putea Van

Slyke să facă în continuare. Acum era convins că acesta suferea de o psihoză acută.

Van Slyke închise masiva uşă de lemn, trîntind-o cu o asemenea forţă, încît bucăţi de tencuială căzură pe capul lui David. Acesta stătu nemişcat. Îl auzea pe Van Slyke umblînd prin pivniţă. Apoi auzi cum zăvorul de la uşa pivniţei de vinuri e tras peste belciug şi cum se vîră lacătul. Pe urmă auzi pocnetul închiderii acestuia.

După cîteva minute de tăcere, David se ridică în picioare. Singura sursă de lumină era un unic bec fără abajur, atîrnat de tavan cu o frînghie. Încăperea era mărginită de blocuri mari de granit, care alcătuiau fundaţia. De-a lungul unui perete se aflau lăzi cu fructe ce păreau mumificate. Pe alt perete se înălţau pînă la plafon rafturi pe care se înşiruiau borcane de conserve.

David se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de ea. Nu auzi nimic. Uitîndu-se mai cu atenţie la uşă, remarcă urme proaspete de zgîrieturi pe suprafaţa ei. Era ca şi cum cineva ar fi încercat cu disperare să-şi croiască drum spre afară cu unghiile.

Deşi ştia că era inutil, simţea că trebuie să încerce: îşi propti umărul în uşă şi împinse. Uşa nu se clinti. Zădărnicindu-i-se acea speranţă, se apucă să facă un tur complet al pivniţei, dar chiar în acea clipă lumina se stinse, lăsîndu-l într-o beznă totală.

Sherwood îşi sună prin interfon secretara şi o întrebă la ce oră era programată audienţa lui David Wilson.

– La trei fix, spuse Sharon.

– Cît e acum? întrebă el, uitîndu-se la ceasul de buzunar, pe care şi-l scosese din vestă.

– Trei şi un sfert.

– Aşa credeam şi eu. Nici un semn din partea lui?

– Nu, domnule.

– Dacă îşi face apariţia, spune-i că va trebui să-şi reprogrameze audienţa, zise Sherwood. Şi adu-mi ordinea de zi pentru şedinţa de diseară a consiliului de conducere al spitalului.

Sherwood îşi luă degetul de pe tasta interfonului. Îl irita faptul că David Wilson întîrzia la o audienţă pentru care el însuşi

telefonase ca s-o solicite. În concepția lui Sherwood, asta era o mojicie făcută cu bună știință, deoarece în sistemul lui de valori punctualitatea constituia o virtute de primă importanță.

Sherwood luă telefonul său personal și formă numărul lui Harold Traynor. Înainte de a investi timp în pregătirea materialului pentru ședința consiliului de conducere, voia să fie sigur că aceasta nu fusese anulată. Așa se întîmplase o dată, prin 1981, și Sherwood nu uitase nici acum supărarea de atunci.

– La șase după-amiază, confirmă Traynor. Conform programării. Vrei să ne ducem împreună, ca o plimbare? Este o seară plăcută, și pînă la vara viitoare nu ne vom mai bucura de multe ca asta.

– Ne vom întîlni chiar în fața băncii, zise Sherwood. Se pare că ești într-o dispoziție excelentă.

– Am avut o zi bună, replică Traynor. Chiar adineauri am primit o veste de la acel Nemesis[1] al meu, Jeb Wiggins. S-a dat bătut. Pînă la urmă, ne va sprijini ideea cu garajul dotat cu parcare. Probabil că vom căpăta aprobarea consilierilor comunali pe la sfîrșitul lunii.

Vestea îl făcu pe Sherwood să zîmbească. Era, într-adevăr, bună.

– Să pregătesc emiterea de acțiuni? întrebă el.

– Categoric! răspunse Traynor. Trebuie să-i dăm zor cu treaba asta. Cer imediat să mi se facă legătura cu antreprenorul, să văd dacă există vreo șansă ca betonul să se toarne înainte de a-și intra iarna în drepturi. Sharon intră în biroul lui Sherwood și-i înmînă ordinea de zi a ședinței. Și mai am o veste bună, adăugă Traynor. Azi-dimineață m-a sunat Beaton, să-mi spună că bilanțul financiar al spitalului arată mult mai bine decît ne așteptam noi. Octombrie n-a fost chiar atît de rău pe cît se prognosticase.

– Așadar, în luna asta avem numai vești bune, zise Sherwood.

---

[1] Nemesis: zeița răzbunării și a împărțirii dreptății în mitologia greacă (*n.tr.*).

– Ei bine, eu n-aş merge atît de departe cu optimismul, replică Traynor. Beaton m-a mai sunat cu puţin în urmă, ca să mă informeze că Van Slyke n-a mai fost văzut.

– Nici n-a telefonat? întrebă Traynor.

– Nu, răspunse acesta. Bineînţeles, telefonul lui e mai totdeauna defect, aşa că asta nu era ceva prea surprinzător. Bănuiesc că va trebui să fac un drum cu maşina pînă acolo, după şedinţa consiliului de conducere. Ceea ce mă deranjează e că-mi displace profund să intru în casa aceea. Mă deprimă.

Tot atît de pe neaşteptate pe cît se stinsese, becul de pe tavan se reaprinse. De undeva, de departe, David auzea paşii lui Van Slyke coborînd iarăşi scara pivniţei, însoţiţi din cînd în cînd de un clinchet de metal izbit pe metal. După aceea, auzi huruitul unor obiecte trîntite pe pardoseala de pămînt.

După un alt drum în sus şi-n jos, auzi cum Van Slyke lasă să cadă ceva deosebit de greu. După un al treilea drum se repetă aceeaşi bufnitură înfundată, pe care nu numai că o auzi, dar o simţi. Aproape că te făcea să te gîndeşti la un cadavru ce ar izbi pămîntul dur şi David se cutremură.

Profitînd de lumină, exploră pivniţa de vinuri, în căutarea altei ieşiri, dar, aşa cum bănuia, nu mai exista nici una.

Deodată, auzi cum se deschide lacătul de pe uşa pivniţei de vinuri şi cum zăvorul este tras din belciugul său. Cînd uşa se dădu brusc de perete, îşi adună tot curajul pentru a face faţă primejdiei care-l aştepta.

La vederea lui Van Slyke i se tăie respiraţia. Acesta părea să fie şi mai agitat decît înainte. Părul lui negru şi răvăşit nu-i mai stătea lipit de craniu; acum i se ridica zbîrlit, de parcă ar fi fost încărcat cu electricitate. Pupilele continuau să-i fie dilatate la maximum, iar faţa îi era acoperită de transpiraţie. Îşi scosese cămaşa verde de lucru şi se îmbrăcase cu un tricou cu mîneci scurte, murdar, pe care şi-l vîrîse în pantaloni.

David remarcă imediat cît de puternic clădit era trupul lui Van Slyke şi elimină repede posibilitatea de a încerca să-l învingă prin forţă fizică. Observă, de asemenea, că pe antebraţul

drept, Van Slyke avea tatuat un steag american ţinut de un vultur pleşuv. O cicatrice subţire, lungă cam de doisprezece centimetri, urîţea desenul acela. Instantaneu, David înţelese că era probabil ca Van Slyke să fie ucigaşul lui Hodges.

– Ieşi afară! răcni Van Slyke, adăugînd un şir de înjurături şi agitîndu-şi revolverul cu mişcări necontrolate.

David simţi cum de-a lungul şirii spinării îi coboară un fior rece. Era îngrozit la gîndul că Van Slyke avea să reînceapă să tragă la întîmplare. Se supuse ordinului dat de nebun, grăbindu-se să urce scara şi să iasă din pivniţa de vinuri. Mergea pieziş, păstrîndu-l tot timpul în cîmpul lui vizual pe Van Slyke. Mînios, acesta îi făcu semn să-şi continue drumul în direcţia boilerului.

– Stai pe loc! ordonă Van Slyke, arătînd cu pistolul spre pardoseală, după ce David înaintase cu cîţiva paşi. David se uită în jos. La picioarele sale se aflau un tîrnăcop şi o lopată. Alături de ele era o nouă lespede de beton. Vreau să sapi! zbieră Van Slyke. Chiar în locul în care stai.

Temîndu-se să ezite fie şi timp de o secundă, David se aplecă şi luă tîrnăcopul. Se gîndi să-l folosească în chip de armă, dar, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Van Slyke se trase înapoi, îndeajuns cît David să nu-l poată atinge. Ţinea revolverul ridicat şi, deşi mîna îi tremura, ţeava continua să fie aţintită în direcţia lui David. Acesta nu îndrăznea să rişte, aruncîndu-se asupra lui.

David remarcă pe pardoseală cîţiva saci de ciment şi nisip şi bănui că zgomotul auzit de el din pivniţa de vinuri se datorase izbirilor de pămînt.

Ridicînd tîrnăcopul deasupra capului, David îl repezi apoi spre sol. Spre surprinderea sa, unealta se înfipse pe o adîncime de numai cinci centimetri în pardoseala de lut bătătorit. Mai lovi cu tîrnăcopul de cîteva ori, dar nu reuşi să desprindă decît o infimă cantitate de pămînt. Lăsă tîrnăcopul jos şi luă lopata, ca să dea la o parte lutul sfărîmat. În mintea lui nu exista nici o îndoială cu privire la intenţiile lui Van Slyke. Acesta îl punea să-şi sape propriul mormînt. Se întrebă dacă şi Calhoun fusese supus aceluiaşi chin.

Ştiind că singura lui speranţă era să-l facă pe Van Slyke să vorbească, îl întrebă, în timp ce schimba lopata cu tîrnăcopul:

– Cît de mult trebuie să sap?

– Vreau o groapă mare, zise Van Slyke. Ca gaura dintr-o gogoaşă. Vreau totul. Vreau ca maică-mea să-mi dea toată gogoaşa.

Lui David i se puse un nod în gît. În facultate, psihiatria nu fusese domeniul lui forte, dar chiar şi aşa îşi dădu seama că acum auzea ceea ce se numeşte „pierderea capacităţii de asociere“, un simptom de schizofrenie acută.

– Mama ta îţi dădea multe gogoşi? întrebă el, neştiind ce să spună, dar dorind cu disperare să-l facă pe Van Slyke să vorbească întruna.

Van Slyke se uită la David, ca şi cum s-ar fi mirat că-l vede acolo.

– Mama mea s-a sinucis, zise el. S-a omorît.

Apoi Van Slyke îl şocă pe David, izbucnind în hohote de rîs nebun. În sinea lui, David notă şi acest comportament ca pe un alt simptom de schizofrenie. Îşi aminti că acest simptom se numea, în mod eufemistic, „emoţie neadecvată“. De asemenea, îşi aduse aminte de o altă componentă importantă a bolii lui Van Syke: paranoia.

– Sapă mai repede! urlă Van Slyke pe neaşteptate, de parcă s-ar fi trezit dintr-o semitransă.

David începu să sape cu mai mare repeziciune, dar nu renunţă la încercarea lui de a-l face pe Van Slyke să trăncănească. Îl întrebă cum se simţea. Îl întrebă ce intenţii avea. Dar nu primi răspuns la nici una din întrebările sale. Van Slyke dădea impresia că era profund adîncit în gînduri. Pînă şi chipul lui îşi pierduse orice expresie.

– Auzi voci? îl întrebă David, încercînd o nouă abordare.

Mai izbi de cîteva ori cu tîrnăcopul. Cum Van Slyke continua să nu răspundă, David îşi înălţă privirea spre el. Expresia absentă de pe faţa lui Van Slyke se schimbase într-una de mirare. Ochii i se îngustaseră şi tremuratul îi devenise mai vizibil. David

se opri din săpat şi se uită la el cu atenţie. Modificarea survenită în expresia lui era uimitoare.

– Ce spun vocile? îl întrebă el.

– Nimic! strigă Van Slyke.

– Vocile astea seamănă cu acelea pe care le auzeai cînd erai în marină? insistă David.

Umerii lui Van Slyke se gîrboviră. Se uită la David cu ceva mai mult decît o simplă mirare. Acum era uluit.

– De unde ştii tu de marină? replică. Şi cum de ştii de voci?

David simţi în glasul lui Van Slyke o manifestare de paranoia şi căpătă curaj. Era pe cale să crape carapacea individului.

– Ştiu o grămadă de lucruri despre tine, zise el. Ştiu tot ce ai făcut. Dar eu vreau să te ajut. Eu nu sînt ca ceilalţi. De aceea mă aflu aici. Sînt medic. Mă interesează soarta ta. Van Slyke nu scotea nici un cuvînt. Nu făcea altceva decît să se uite la David. Iar David continuă: Pari foarte necăjit, spuse el. Eşti supărat în legătură cu pacienţii?

– Ce pacienţi? întrebă Van Slyke, răsuflînd şuierător, de parcă ar fi primit un pumn în piept.

David înghiţi iar un nod care îi strîngea gîtlejul. Îşi simţea gura uscată. Ştia că îşi asuma riscuri. În minte îi răsunau avertismentele Angelei. Dar nu avea de ales. Trebuia să-şi încerce norocul.

– Mă refer la pacienţii pe care i-ai ajutat să moară, zise el.

– Oricum, aveau să moară! strigă Van Slyke.

David simţi cum un fior îi străbate şira spinării. Aşadar, Van Slyke fusese.

– Nu eu i-am ucis, îngăimă Van Slyke. Ei i-au ucis. Ei au apăsat pe buton, nu eu.

– Ce vrei să spui?

– De vină au fost radiaţiile.

David dădu aprobator din cap şi, în ciuda îngrijorării sale, încercă să surîdă cu compasiune. Acum îi era limpede că avea de-a face cu halucinaţiile unui schizofrenic cu paranoia.

– Radiaţiile sînt cele care îţi poruncesc ce să faci? întrebă el.

Expresia lui Van Slyke se schimbă din nou. De astădată se uită la David de parcă acesta ar fi avut mintea deranjată.

– Bineînţeles că nu, replică el, plin de dispreţ. Însă pe urmă redeveni mînios. De unde ştiai de marină?

– Ţi-am mai spus, eu ştiu o mulţime de lucruri în legătură cu tine. Şi vreau să te ajut. De aceea sînt aici. Dar nu te voi putea ajuta decît atunci cînd voi şti totul. Vreau să ştiu cine sînt „ei". Te referi la vocile pe care le auzi?

– Mi s-a părut c-ai zis că ştii o mulţime de lucruri despre mine, zise Van Slyke.

– Aşa şi este. Dar nu ştiu cine îţi spune să omori oameni şi nici măcar cum faci asta. Cred că vocile sînt cele care-ţi spun să ucizi. Adevărat?

– Taci din gură şi sapă! ripostă Van Slyke şi, rostind aceste cuvinte, îndreptă pistolul puţin în stînga lui David şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse cu un pocnet înfundat în uşa pivniţei de vinuri, care scîrţîi în balamale.

David se grăbi să-şi reia săpatul. Nebunia lui Van Slyke îl îngrozea. Însă după cîteva minute riscă să continue convorbirea. Voia să-şi recapete credibilitatea, impresionîndu-l pe Van Slyke cu multitudinea de informaţii pe care le poseda.

– Ştiu că eşti plătit pentru ceea ce faci, îi spuse. Ba chiar ştiu că ai depus bani la bancă în Albany şi în Boston. Atîta doar că nu ştiu cine te plăteşte. Cine e, Werner?

Van Slyke răspunse printr-un geamăt. David îşi ridică privirea de la săpatul lui exact la timp pentru a-l vedea strîmbîndu-se şi ţinîndu-se de cap cu amîndouă mîinile. Îşi acoperea urechile, ca şi cum şi le-ar fi ferit de sunete dureroase.

– Devin vocile mai puternice? întrebă David, practic strigînd, de teamă că, astupîndu-şi urechile, Van Slyke ar fi putut să nu-l audă.

Van Slyke dădu afirmativ din cap. Ochii lui începură să-şi rotească privirile înnebunite de jur împrejul încăperii, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare. În timp ce atenţia lui Van Slyke era îndreptată în altă parte, David apucă lopata şi încercă să evalueze distanţa dintre el şi Van Slyke, întrebîndu-se dacă

putea să-l lovească şi – dacă asta era posibil – dacă era în stare să-l izbească destul de tare ca să elimine ameninţarea revolverului.

Însă orice şansă ar fi existat cîtă vreme durase neatenţia lui Van Slyke, curînd pieri şi aceea. Panica lui Van Slyke se domoli cînd privirile lui rătăcite se opriră iarăşi asupra lui David.

– Cine sînt cei care îţi vorbesc? îl întrebă David, străduindu-se să menţină presiunea.

– Computerele şi radiaţiile, întocmai ca în marină! strigă Van Slyke.

– Dar acum nu eşti în marină, replică David. Nu te afli pe un submarin, în Pacific. Te afli la Bartlet, în Vermont, în propriul tău subsol. Aici nu sînt nici calculatoare, nici radiaţii.

– Cum de ştii atît de multe? întrebă iar Van Slyke, a cărui teamă se transforma din nou în mînie.

– Vreau să te ajut, repetă David. Îmi dau seama că eşti supărat şi că suferi. Probabil că te simţi vinovat. Ştiu că tu l-ai omorît pe doctorul Hodges.

Van Slyke rămase cu gura căscată. David se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Intuia că-i iscase lui Van Slyke o puternică paranoia. Spera doar ca furia acestuia să nu se îndrepte împotriva lui, aşa cum se temuse Angela. Totodată, ştia că trebuia să revină cu conversaţia la persoana care îl plătea pe Van Slyke. Întrebarea era, cum?

– Te-au plătit ca să-l omori pe doctorul Hodges? întrebă el.

– Asta dovedeşte cît de multe ştii, replică Van Slyke, izbucnind într-un rîs dispreţuitor. Ei n-au avut nimic de-a face cu Hodges. Eu am făcut-o, pentru că Hodges se întorsese împotriva mea, spunînd că atacam femei în parcarea spitalului. Dar nu eu le atacam. El zicea că, dacă nu părăseam spitalul, avea să le spună tuturor că eu eram făptaşul. Aşa că i-am arătat eu lui.

Chipul lui Van Slyke deveni din nou inexpresiv. Mai înainte ca David să-l întrebe dacă auzea voci, el clătină din cap. Apoi se comportă ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adînc. Se frecă la ochi, pe urmă se uită la David, părînd mirat că-l vede stînd în

fața lui cu o lopată în mînă. Însă nedumerirea i se transfomă repede în mînie. Își înălță revolverul, țintind drept spre ochii lui David.

– Ți-am zis să sapi, mîrîi el.

David se grăbi să i se supună. Chiar și așa, era convins că avea să fie împușcat. Cum nu se auzi nici o detunătură, David își chinui mintea, întrebîndu-se ce să mai facă. Soluția adoptată pînă acum nu dădea roade. Îl stresa pe Van Slyke, însă nu îndeajuns sau poate că nu așa cum ar fi trebuit.

– Am discutat deja cu persoana care te plătește, zise, după cîteva minute de săpare îndîrjită. Acesta-i unul din motivele pentru care știu atît de multe. Mi-a spus absolut totul, așa că nu contează dacă tu îmi mai spui sau nu ceva.

– Cum de-ai știut de Phil Calhoun? întrebă Van Slyke, reîncepînd să tremure.

– Ți-am zis că știu ce s-a întîmplat, răspunse David. Întreaga afacere e pe cale să se ducă de rîpă. De îndată ce sponsorul tău va afla de Phil Calhoun, s-a zis cu ea. Și lui nu-i pasă de tine, Van Slyke. Te consideră un nimic. Dar mie îmi pasă. Știu cum suferi. Dă-mi voie să te ajut. N-o lăsa pe persoana aceasta să te ia de prost. Pentru ea, tu nu însemni nimic. Vrea să-ți facă rău. Ei vor ca tu să suferi.

– Taci! țipă Van Slyke.

– Persoana care te folosește le-a vorbit multor oameni despre tine, Van Slyke. Nu numai mie. Și toți au rîs cu poftă la gîndul că Van Slyke va fi învinuit pentru toate.

– Taci din gură! gemu Van Slyke a doua oară. Întinse brațul spre David și-i înfipse țeava pistolului în frunte. Uitîndu-se la revolver cu ochii cruciș, David încremeni. Scăpă din mînă lopata, care căzu pe pardoseală. Du-te înapoi în pivnița de vinuri! strigă Van Slyke, apăsînd vîrful armei în pielea lui David.

Acesta se gîndea cu groază că glonțul putea să țîșnească în orice clipă. Van Slyke era într-o stare de agitație nebună, la limita unei panici totale.

Van Slyke îl sili să se retragă pînă în pivniţa de vinuri. Abia atunci îi luă de pe frunte revolverul. Mai înainte ca David să-şi poată exprima încă o dată dorinţa de a-l ajuta, uşa de lemn masiv îi fuse trîntită în faţă şi reîncuiată.

David îl auzi pe Van Slyke alergînd prin subsol şi izbindu-se de diverse obiecte. Auzi paşii lui grei urcînd scara pivniţei. Pe urmă lumina se stinse.

David rămase absolut nemişcat, încordîndu-şi auzul. Foarte slab, desluşi huruitul îndepărtat al unei maşini care porneşte, zgomot care se stinse repede. Nu mai auzea decît tăcerea şi bătăile înnebunite ale propriei sale inimi.

Stătu în întuneric, fără a face nici o mişcare şi gîndindu-se la ceea ce stîrnise. Van Slyke se năpustise afară din casă într-o stare de acută psihoză maniacală. David habar nu avea încotro se îndrepta Van Slyke şi nici ce avea de gînd să facă, însă, indiferent care-i erau intenţiile, acestea nu puteau să fie bune.

Simţi că i se umplu ochii de lacrimi. În mod cert, reuşise să dezlănţuie paranoia individului, dar rezultatul nu era cel pe care-l sperase. Vrusese să se poarte prietenos cu Van Slyke şi să-l facă să vorbească despre problemele lui. Cu acelaşi prilej, vrusese să se elibereze. În loc de asta, el continua să fie întemniţat şi dezlănţuise un nebun care acum se năpustise în oraş. Pentru David, singurul izvor de mîngîiere era gîndul că Angela şi Nikki se aflau în siguranţă la Amherst.

Luptîndu-se să-şi stăpînească emoţiile, încercă să se gîndească în mod raţional la situaţia cumplită în care se găsea, întrebîndu-se dacă exista vreo şansă de scăpare. Dar îşi aminti de zidurile de piatră masivă care îl înconjurau şi fu cuprins de o intensă senzaţie de claustrofobie.

Pierzîndu-şi controlul, începu să plîngă, în timp ce izbea zadarnic solida uşă de lemn a pivniţei. De nenumărate ori se năpusti cu umărul în ea, strigînd să-l ajute cineva să iasă afară.

Într-un tîrziu, izbuti să-şi recapete o brumă de stăpînire de sine. Încetă cu bătăile autodistructive în uşa care nu ceda cîtuşi de puţin. Apoi se opri din plîns. Se gîndi la Volvo-ul albastru şi

la furgoneta lui Calhoun. Vehiculele acelea erau unica lui speranţă.

Cu teamă şi resemnare, se lăsă să cadă în poziţie şezînd pe pardoseala de lut, aşteptînd întoarcerea lui Van Slyke.

26

Luni, 1 noiembrie
Mai tîrziu, în aceeaşi zi

ANGELA DORMI MULT MAI MULT DECÎT AVUSESE DE gînd. Cînd se trezi, pe la patru şi jumătate, se miră aflînd că David nu se înapoiase şi nici nu telefonase. Fu cuprinsă de o bruscă îngrijorare, dar şi-o alungă. Însă, pe măsură ce ora se apropia de cinci, îngrijorarea îi sporea minut cu minut.

În cele din urmă, luă telefonul şi sună la Green Mountain National Bank. Tot ce obţinu fu un răspuns înregistrat, care o informa că programul de lucru al băncii era de la nouă la patru şi jumătate. Frustrată, puse receptorul în furcă. Se întrebă de ce n-o fi sunat David folosind telefonul său mobil. Felul acesta de a se purta nu-i era caracteristic. El ştia, fără îndoială, că, dacă întîrzia, ea îşi făcea griji.

După aceea, sună la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Ceru să i se dea legătura la biroul de informaţii de la intrare, apoi se interesă dacă ştia cineva ceva de David. I se spuse că în ziua aceea doctorul Wilson nu fusese văzut deloc.

În cele din urmă, încercă la locuinţa lor din Bartlet. Nu-i mai venea în minte nici un alt loc în care să poată încerca. După ce telefonul sună de zece ori, fu nevoită să renunţe.

Punînd pentru a treia oară receptorul în furcă, se întrebă dacă nu cumva David se hotărîse totuşi să facă pe detectivul. Gîndul la o asemenea posibilitate nu reuşi decît să-i sporească îngrijorarea.

Se duse la bucătărie şi o întrebă pe soacra ei dacă ar deranja-o să-i împrumute maşina.

– Bineînţeles că nu, răspunse Jeannie. Unde te duci?

– Înapoi la Bartlet. Am lăsat în casă cîteva lucruri.

– Vreau să merg şi eu, sări Nikki de colo.

– Cred că ar fi mai bine să rămîi aici, zise Angela.

– Nu, se împotrivi Nikki. Vin şi eu.

Înainte de a se duce la Nikki, Angela se sili să-i zîmbească lui Jeannie. Îşi luă apoi fiica de braţ şi o conduse în camera alăturată.

– Nikki, vreau să stai aici, îi spuse pe un ton sever.

– Dacă rămîn singură mi se face frică, protestă Nikki, izbucnind în lacrimi.

Angela era într-o situaţie dificilă. Ar fi preferat ca Nikki să stea cu bunica ei, însă nu avea timp de discutat cu fetiţa în contradictoriu. Nici nu voia să-i explice soacrei sale de ce ar fi mai bine ca Nikki să rămînă acolo. Pînă la urmă, se dădu bătută.

Cînd Angela şi Nikki intrară în Bartlet, se făcuse aproape şase. Era încă lumină, dar în curînd avea să se însereze. Unele maşini circulau deja cu farurile aprinse.

Angela nu avea decît un plan înjghebat în linii mari cu privire la ceea ce avea să facă, şi obiectivul principal era căutarea Volvo-ului. Primul loc pe care vru să-l cerceteze fu banca şi cînd se apropie de clădirea acesteia, îi văzu pe Barton Sherwood şi pe Harold Traynor îndreptîndu-se, pe jos, către parcul oraşului. Angela trase lîngă trotuar şi coborî repede din maşină. Îi spuse lui Nikki să nu se mişte de la locul ei.

– Scuzaţi-mă, zise cînd îi ajunse din urmă pe cei doi bărbaţi. Sherwood şi Traynor întoarseră capul spre ea. Îmi pare rău că vă deranjez, continuă Angela. Îl caut pe soţul meu.

– Nu am nici cea mai mică idee despre unde este soţul dumitale, spuse Sherwood, pe un ton iritat. A lipsit de la audienţa pe care i-o acordasem în după-amiaza asta. Nici măcar n-a dat un telefon.

– Îmi pare rău, repetă Angela.

Sherwood își duse mîna la borul pălăriei și, însoțit de Traynor, își continuă drumul.

Angela reveni în fugă la mașină. Acum era convinsă că se întîmplase ceva rău.

– Unde-i tăticu'? o întrebă Nikki.

– Asta aș vrea și eu să știu, zise Angela, făcînd o întoarcere în loc în mijlocul străzii atît de rapidă, încît cauciucurile scrîșniră.

Ca să nu fie azvîrlită de brusca mișcare a mașinii, Nikki întinse brațele, să-și mențină echilibrul. Intuise că mama ei era îngrijorată și acum era sigură de asta.

– Totul va fi bine, îi spuse Angela fetiței.

Porni în viteză spre casa lor, sperînd să vadă Volvo-ul parcat lîngă ușa din spate. Poate că pînă acum David ajunsese acolo. Cînd intră pe alee, fu imediat dezamăgită. Nici urmă de Volvo.

Angela făcu o oprire bruscă chiar lîngă casă. O privire rapidă îi spuse că aceasta era întocmai așa cum o lăsaseră, însă vru să fie sigură.

– Rămîi în mașină, îi zise lui Nikki. Nu lipsesc decît o secundă.

Intră în casă și-l strigă pe David, dar nu primi nici un răspuns. Dînd repede o raită prin toată casa, se duse să verifice dacă patul din dormitorul mare fusese deranjat. Nu fusese. În drumul de înapoiere, coborînd scara, văzu pușca de vînătoare. O înhăță și îi controlă magazia. Înăuntru erau patru cartușe.

Cu pușca în mînă, intră în camera de zi și luă cartea de telefoane. Căută adresele lui Devonshire, Forbs, Maurice, Van Slyke și Ullhof și le notă pe o hîrtie. Luînd cu ea atît lista, cît și pușca, se întoarse la mașină.

– Mămico, conduci nebunește, zise Nikki, cînd Angela lăsă pe asfaltul străzii un petic de cauciuc.

Angela reduse puțin viteza și-i spuse lui Nikki să se liniștească. Partea proastă era că îngrijorarea Angelei devenise mai mare decît oricînd, și fetița simțea acest lucru.

Prima adresă se dovedi a fi aceea a unui magazin de articole sanitare. Angela intră în zona lui de parcare și opri. Nikki se uită la prăvălie și apoi iarăși la mama ei.

– Ce facem aici? o întrebă.

– Nu știu prea bine, răspunse Angela. Ne uităm după Volvo.

– Nu este aici, zise Nikki.

– Îmi dau seama de asta, draga mea, replică Angela, băgînd mașina în viteză și pornind spre următoarea adresă.

Aceasta era cea a locuinței lui Forbs. Cînd se apropiară de casă, Angela reduse viteza. Luminile dinăuntru erau aprinse, dar nu se zărea nici un Volvo. Dezamăgită, porni iar motorul și o luară din loc ca o furtună.

– Tot aiurea conduci, mămico, zise Nikki.

– Îmi pare rău, își ceru scuze Angela, încetinind.

În clipa aceea își dădu seama că strîngea volanul cu atîta putere, încît degetele îi amorțiseră.

Următoarea casă era a lui Maurice. Angela micșoră viteza mașinii, dar imediat văzu că toate ușile și obloanele erau bine închise și că nu se simțea nici un semn de viață. Porni în goană mai departe.

După cîteva minute, cînd coti pe strada lui Van Slyke, văzu imediat Volvo-ul. Îl văzu și Nikki. Era o rază de speranță. Angela opri chiar în spatele mașinii lor, stinse motorul și sări jos din automobil.

Cînd se apropie de Volvo, recunoscu, în fața lui, furgoneta lui Calhoun. Se uită în interiorul ambelor vehicule. În furgoneta lui Calhoun remarcă o ceașcă de cafea mucegăită. Părea să se afle acolo de cîteva zile.

Se uită vizavi, la casa lui Van Slyke. Nu se vedea nicăieri nici o lumină, ceea ce îi spori îngrijorarea.

Întorcîndu-se în fugă la mașină, luă pușca. Nikki se pregăti să coboare și ea, dar Angela îi spuse să rămînă unde era. Tonul ei o convinse pe fetiță că nu era cazul să protesteze.

Cărînd cu ea pușca, Angela traversă în goană strada. În timp ce urca treptele către verandă, se întrebă dacă n-ar trebui să se ducă direct la poliție. Ceva nu era deloc în regulă, în privința asta

nu exista nici o îndoială. Dar ce ajutor să aştepte de la poliţie? Şi-n plus, poate că timpul conta.

Încercă să sune la sonerie, dar curînd îi fu clar că aceasta nu funcţiona. Nereuşind să sune, bătu cu putere în uşă. Deoarece nu răspunse nimeni, încercă uşa. Nu era încuiată. Împingînd, o deschise şi, cu prudenţă, păşi înăuntru.

Apoi, cît de tare putu, strigă numele lui David.

David auzi strigătul Angelei. Îşi îndreptă trupul. Stătuse ghemuit, rezemat de o ladă plină cu mere uscate. Glasul venise de la o depărtare atît de mare şi i se păruse atît de slab, încît la început se întrebă dacă fusese aievea. Îşi zise că era posibil să aibă halucinaţii. Dar pe urmă îl auzi din nou.

De astădată David ştiu că strigătul era real şi recunoscu glasul Angelei. În bezna ce-l înconjura, sări în picioare şi strigă numele Angelei. Însă vocea lui se stinse în spaţiul acela strîmt şi care, cu podeaua de lut, amortiza sunetele. Înaintă orbeşte pînă cînd se lovi de uşă. Atunci încercă iarăşi să strige, dar se îndoia că, dacă Angela nu se afla în subsol, avea sorţi de izbîndă.

Orbecăind de-a lungul rafturilor, luă un borcan de conserve. Îl cără pînă la uşă şi izbi cu el lemnul acesteia. Însă zgomotul nu era nici pe departe atît de tare pe cît sperase el.

Pe urmă, auzi, undeva deasupra lui, ceea ce crezu că erau paşii Angelei. Schimbînd tactica, azvîrli spre tavan borcanul de conserve. Cînd sticla se sfărîmă de grinzi, îşi acoperi capul cu mîinile şi închise ochii.

Revenind pe bîjbîite la rafturi, încercă să se caţere pe ele, ca să poată lovi direct cu pumnii în plafon. Dar abia izbise o dată, că raftul pe care stătea cedă. Raftul cu toate borcanele de pe el se prăbuşi pe pardoseală şi o dată cu el şi David.

Angela era înnebunită de teamă şi descurajată. Trecu repede prin încăperile de la parterul acelei case murdare, aprinzînd orice lumină putea. Din nefericire, nu găsi nici o dovadă a prezenţei lui David sau a lui Calhoun, cu excepţia unui chiştoc de trabuc, în bucătărie, care era posibil să-i fi aparţinut lui Calhoun.

Era gata să pornească spre etaj, cînd se gîndi la Nikki. Îngrijorată, se repezi afară, la maşină. Nikki era neliniştită, însă nu păţise nimic. Angela îi spuse că avea să mai întîrzie numai puţin. Nikki o rugă să se grăbească, pentru că îi era frică să stea singură.

Alergă înapoi în casă şi porni în sus pe scară. Ţinea puşca de vînătoare cu amîndouă mîinile. Cînd ajunse la etaj, se opri în loc şi îşi încordă auzul. I se păruse că auzise ceva, dar chiar dacă ar fi fost adevărat, zgomotul nu se repetă. Îşi continuă drumul.

Etajul casei era mai murdar decît parterul. Avea un miros specific, de aer stătut, ca şi cum de ani de zile n-ar mai fi fost nimeni acolo sus. Din tavan atîrnau uriaşe pînze de păianjen. În holul de la etaj, Angela mai strigă de cîteva ori numele lui David, însă fiecare strigăt fu urmat de tăcere.

Era pe punctul de a porni înapoi spre parter, cînd privirea îi fu atrasă de un obiect aflat pe o consolă mică de la capătul de sus al scării. Era o mască de cauciuc, pentru Halloween, făcută să semene cu capul unei reptile. Recunoscu masca pe care o purtase intrusul în seara precedentă!

Tremurînd, începu să coboare scara. La jumătatea drumului se opri să asculte. Încă o dată i se păru că auzise ceva. Zgomotul semăna cu acela al unor lovituri înfundate, răsunînd de undeva, de departe.

Se hotărî să afle de unde provenea acel zgomot. La treapta de jos a scării se opri iar. I se păru că aude bătăi înăbuşite dinspre bucătărie. Se grăbi să intre acolo. Zgomotul deveni în mod cert mai puternic. Aplecîndu-se, îşi lipi urechea de pardoseală. Atunci auzi loviturile fără putinţă de îndoială.

Strigă numele lui David. Continuînd să stea cu urechea lipită de podea, abia reuşi să-l audă pe David răspunzîndu-i, strigînd-o pe nume. Porni în fugă către scara ce ducea la pivniţă. Găsi întrerupătorul electric şi aprinse lumina, continuînd să ţină puşca de vînătoare strîns în mîini. Începu să audă vocea lui David din ce în ce mai distinct, deşi încă mai era înăbuşită.

De cum ajunse în subsol, strigă iarăşi numele lui. Cînd îl auzi răspunzîndu-i, i se umplură ochii de lacrimi. Făcîndu-şi cu

greu drum printre mormanele de vechituri, înaintă conducîndu-se după direcţia vocii lui. Văzu două uşi. Acum, David lovea cu pumnii atît de tare, încît Angela ştiu imediat în spatele căreia se afla el. Însă se pomeni în faţa unei probleme: uşa aceea era încuiată cu un lacăt.

Strigînd, Angela îi spuse lui David că avea să-l scoată afară. Rezemă puşca de perete şi cercetă, cu privirea, subsolul, căutînd o unealtă potrivită. Ochii i se opriră asupra tîrnăcopului.

Descriind cu el un scurt arc în aer, izbi de mai multe ori lacătul, dar fără nici un rezultat. Încercînd o altă metodă, vîrî capătul tîrnăcopului pe sub belciug şi îl folosi ca pe o rangă. Împingînd cu toată puterea de care era în stare, reuşi să smulgă din uşă belciugul şi şuruburile în care era prins. Apoi deschise uşa.

David se repezi afară şi o cuprinse în braţe.

– Slavă Domnului că ai venit! exclamă el. Van Slyke este cel care e în spatele a tot ce s-a întîmplat. El i-a omorît pe pacienţi şi tot el l-a ucis pe Hodges. În clipa asta este în prada unei panici de nebun şi este înarmat. Trebuie să ieşim de-aici.

– Să mergem, zise Angela, înşfăcînd puşca, şi împreună porniră repede spre scară.

Înainte de a începe să urce, David puse o mînă pe braţul Angelei.

– Mă tem că acolo, dedesubt, este Calhoun, spuse, arătînd către lespedea de ciment lîngă care săpase el. Angela simţi că i se opreşte respiraţia. Hai, vino! adăugă David, dîndu-i un mic ghiont, şi amîndoi porniră să urce.

– Nu am aflat cine îl plăteşte pe Van Slyke, spuse David, în timp ce suia pe trepte. Dar e limpede ce se întîmplă. Am aflat şi cum reuşea Van Slyke să-i ucidă pe bolnavi.

– Tot Van Slyke este cel care a intrat aseară în casa noastră, zise Angela. Am găsit masca-reptilă la etaj.

Cînd David şi Angela ajunseră în bucătărie, luminile unor faruri de automobil inundară brusc încăperea, reflectîndu-se pe chipurile lor îngrozite. Van Slyke se întorsese.

– Oh, Dumnezeule, nu! şopti David. A revenit.

– Eu am aprins o mulţime de lumini, mărturisi Angela. O să-şi dea seama că e ceva în neregulă.

Angela vîrî puşca în mîinile lui David. Cu palme transpirate, el o luă. Auziră cum se închide portiera maşinii, apoi paşi grei pe pietrişul aleii.

David îi făcu semn Angelei să se retragă dincolo de uşa pivniţei. O însoţi şi el, şi închise parţial uşa în urma lor, lăsînd o fantă prin care să poată vedea în bucătărie.

Paşii veniră spre uşa din spate, apoi se opriră brusc.

Vreme de cîteva minute de groază, nu se auzi absolut nici un sunet. David şi Angela îşi ţineau respiraţia. Bănuiau că Van Slyke se întreba ce era cu toate luminile acelea.

Deodată, spre surprinderea lor, auziră cum paşii se retrag. Ascultară pînă cînd nu-i mai auziră deloc.

– Unde s-a dus? şopti Angela.

– Aş vrea şi eu să ştiu, zise David. Nu-mi place să nu ştiu unde e. El cunoaşte prea bine locul acesta. Ar putea să ne atace pe la spate.

Angela întoarse capul şi se uită înspre treptele care coborau în pivniţă. Gîndul că era posibil ca Van Slyke să se repeadă pe neaşteptate asupra lor o făcea să se înfioare.

Timp de cîteva minute rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi, încordîndu-şi auzul ca să prindă orice zgomot. Casa era ciudat de silenţioasă. În cele din urmă, David deschise uşa. Revenind cu prudenţă în bucătărie, îi făcu semn Angelei să-l urmeze.

– Poate că nu era Van Slyke, murmură Angela.

– El trebuie să fi fost, replică David, tot în şoaptă.

– Să ieşim naibii de aici! Mă tem că, dacă rămîn prea mult timp în casa asta, Nikki o să iasă din maşină.

– Cum?! Nikki e aici?

– N-am reuşit s-o las acasă la mama ta, şopti Angela. A insitat să vină cu mine. Nu mă puteam lupta cu ea. Şi nu aveam timp ca să-i explic mamei tale situaţia.

– Oh, Dumnezeule! exclamă David în şoaptă. Dacă a văzut-o Van Slyke?

– Crezi că e posibil s-o fi văzut?

David îi făcu semn Angelei să-l urmeze. Se duseră la uşa care dădea în curte şi o deschiseră cît mai silenţios cu putinţă. Afară se lăsase un întuneric de nepătruns. Maşina lui Van Slyke se afla la o depărtare de şase metri, dar nu se vedea nici ţipenie de om.

Acum, David îi făcu semn Angelei să rămînă unde era. Se repezi spre maşina lui Van Slyke, ţinînd puşca pregătită. Se uită prin fereastra de pe partea şoferului, în eventualitatea că Van Slyke s-ar fi ascuns, dar nu era acolo. Tot numai prin semne, David o chemă pe Angela lîngă el.

– Să ocolim pietrişul aleii, îi şopti. E prea zgomotos. Să mergem doar pe iarbă. Tu unde ai parcat maşina?

– Chiar în spatele Volvo-ului, răspunse Angela.

David o luă înainte, cu Angela imediat în urma lui. Cînd ajunseră în stradă, îşi văzură împlinite cele mai rele temeri ale lor. La lumina unui felinar de lîngă furgoneta lui Calhoun, recunoscură silueta lui Van Slyke, stînd pe scaunul şoferului, în Cherokee-ul mamei lui David. Lîngă el se afla Nikki.

– Oh, nu! strigă Angela, pornind în mod instinctiv într-acolo.

David o reţinu. Se uitară unul la celălalt, îngroziţi.

– Trebuie să ne gîndim, spuse David.

Se uită înapoi, spre Cherokee. Era atît de încordat, încît simţea că e pe cale să leşine.

– Crezi că are un revolver? întrebă Angela.

– Chiar ştiu că are unul, răspunse David, apăsînd cuvintele.

– Poate că ar trebui să căutăm ajutoare, sugeră Angela.

– Ar dura prea mult. Şi-n afară de asta, Robertson şi echipa lui habar n-ar avea cum să facă faţă unei astfel de situaţii... chiar dacă ar lua-o în serios. Va trebui să ne descurcăm singuri. E necesar s-o îndepărtăm pe Nikki îndeajuns cît să putem folosi puşca, în caz că am fi nevoiţi să recurgem la asta.

Vreme de cîteva minute chinuitoare, nu făcură altceva decît să se uite la maşină.

– Dă-mi cheile, zise David. Mă tem că s-ar putea ca el să fi blocat portierele.

– Sînt în maşină, spuse Angela.

– Oh, Doamne! exclamă David. Ticălosul n-ar avea decît să plece cu Nikki.

– Dumnezeule sfinte! şopti Angela.

– Situaţia devine din ce în ce mai rea, constată David. Dar ai remarcat? De cînd stăm aici, Van Slyke nu s-a mişcat deloc. Ultima dată cînd l-am văzut, era într-o continuă agitaţie, incapabil să stea liniştit nici măcar o secundă.

– Înţeleg ce vrei să spui. Aproape ar părea că ei doi poartă o conversaţie.

– Dacă Van Slyke nu este atent, am putea să ne strecurăm în spatele maşinii, zise David. Apoi, tu ai putea să te duci pe o parte, iar eu pe cealaltă. Vom deschide portierele din faţă simultan. Tu o vei trage pe Nikki afară, în timp ce eu îl voi ţine pe Van Slyke sub ameninţarea puştii.

– Doamne Dumnezeule! Nu crezi că în felul acesta ne-am asuma o mulţime de riscuri?

– Propune-mi o soluţie mai bună, replică David. Trebuie, neapărat, s-o scoatem de-acolo, înainte să plece el.

– De acord, zise Angela, cu jumătate de inimă.

După ce traversară strada, la suficientă depărtare de Cherokee şi prin spatele acestuia, David şi Angela se apropiară de maşină, înaintînd ghemuiţi, în speranţa de a rămîne neobservaţi. În cele din urmă, ajunseră chiar în spatele vehiculului şi, stînd pe vine, se opriră, ascunşi în umbra lui.

– Mai întîi, şopti David, mă voi strecura cu prudenţă pe lîngă maşină, să văd dacă portierele sînt sau nu încuiate.

Angela încuviinţă, dînd din cap, şi luă puşca.

David se tîrî de-a lungul Cherokee-ului, pe partea dinspre şofer, pînă ajunse în dreptul roţii din spate. Ridicîndu-se lent, constată că nici una din portiere nu era blocată.

– Măcar e ceva care să fie şi în favoarea noastră, murmură Angela, după ce el se înapoie şi îi împărtăşi vestea cea bună.

– E-n ordine, şopti David. Eşti gata?

– Stai o clipă, zise Angela, apucîndu-l de braţ. Cu cît mă gîndesc mai mult la planul nostru, cu atît îmi place mai puţin. Nu cred că ar trebui să ne ducem fiecare pe cîte o parte. Sînt de

părere să ne ducem amîndoi pe partea dinspre ea. Tu deschizi portiera, şi eu o trag afară.

David se gîndi cîteva secunde, apoi se învoi. Scopul principal era acela de a o îndepărta pe Nikki de Van Slyke. Cu planul Angelei existau mai multe şanse de succes. După aceea, de îndată ce Nikki va fi în siguranţă, problema avea să fie cum să acţioneze în privinţa lui Van Slyke.

– OK, şopti David. Cînd dau semnalul, pornim.

Angela îşi exprimă acordul printr-o înclinare a capului.

David îi luă puşca şi o ţinu în mîna stîngă. Trecu pe lîngă Angela, ca să se afle pe partea dreaptă a maşinii. Încet, dădu ocol autovehiculului şi începu să se tîrască pe lîngă el, ţinînd puşca lipită de piept. Cînd ajunse în dreptul roţii din spate, întoarse capul, să se asigure că Angela era chiar în urma lui. Era.

Ghemuindu-se, David se pregăti să facă un salt înainte, dar pînă să apuce să-i dea Angelei semnalul convenit, portiera de pe partea lui Nikki se deschise, şi fetiţa, aplecîndu-se în afară, se uită înapoi. Cînd văzu faţa lui David atît de aproape de a ei, tresări.

– Ce faceţi aici? îl întrebă ea.

David sări înainte şi deschise portiera cu totul. Nikki îşi pierdu echilibrul şi căzu din maşină. Angela se năpusti spre ea şi o trase mai departe, pe iarbă. Surprinderea şi durerea de pe urma căzăturii îi smulseră lui Nikki un strigăt.

David îşi îndreptă puşca spre Van Slyke. Era pe deplin pregătit să apese pe trăgaci, dacă ar fi fost nevoie. Dar Van Slyke nu era înarmat cu nici un revolver. Nici nu încercă să scape prin fugă. Nu schiţa absolut nici o mişcare. Se mulţumea să se uite la David. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

Cu prudenţă, David se apropie ceva mai mult. Van Slyke continua să stea calm, cu mîinile pe genunchi. Nu părea deloc să fie nebunul agitat din urmă cu mai puţin de o oră.

– Ce se întîmplă? strigă Nikki. De ce m-ai tras cu atîta putere? M-ai lovit la picior.

– Îmi pare rău, zise Angela. Eram îngrijorată în legătură cu tine. Bărbatul cu care stăteai în maşină este acelaşi individ care

a intrat aseară în casa noastră, purtînd masca aceea cu chip de reptilă.

– Nu se poate, protestă Nikki, ştergîndu-şi lacrimile. Domnul Van Slyke mi-a spus că înţelegerea era ca el să stea de vorbă cu mine pînă la întoarcerea voastră.

– Despre ce anume discutaţi? întrebă Angela.

– Îmi povestea de pe vremea cînd era de vîrsta mea, răspunse Nikki. Cît de frumos era pe atunci.

– Copilăria domnului Van Slyke n-a fost cîtuşi de puţin minunată, interveni David.

Nu-l pierdea din ochi pe Van Slyke, care rămăsese tot nemişcat. Ţinînd puşca îndreptată spre pieptul acestuia, David se aplecă spre interiorul maşinii, să se uite la el mai cu atenţie. Van Slyke continua să-l privească fără absolut nici o expresie.

– Ce-i cu tine? îl întrebă David, neştiind ce să facă.

– Mă simt foarte bine, răspunse Van Slyke, cu glas calm şi monoton. Tata mă lua mereu cu el la cinema. Ori de cîte ori voiam.

– Nu mişca! îi ordonă David.

Ţinînd puşca îndreptată spre el, David trecu prin faţa maşinii şi deschise portiera de pe partea şoferului. Van Slyke nu se clinti, dar nu-şi lua ochii de la David.

– Unde-i pistolul? îl întrebă acesta.

– Pistolul, ocolul, potolul, obolul, zise Van Slyke.

David îl înşfăcă de braţ şi îl trase afară din maşină. Angela îi strigă să fie prudent. Auzise ce spusese Van Slyke. Îi atrase lui David atenţia că în momentele acelea Van Slyke manifesta simptomul incapacităţii de asociere; în mod evident, era încă în plină criză a bolii sale mintale.

David îl roti pe Van Slyke în loc, ca acesta să stea cu faţa spre maşină. Apoi îl percheziţionă, căutînd indiferent ce armă. Nu găsi revolverul.

– Ce-ai făcut cu pistolul? îl întrebă.

– Nu mai am nevoie de el, răspunse Van Slyke.

David se uită cu atenţie la chipul lui calm. Pupilele nu-i mai erau dilatate. Schimbarea era considerabilă.

– Ce se întîmplă, Van Slyke? insistă David.

– Ă? tresări Van Slyke. Deasupra. Pune-l deasupra!

– Van Slyke! strigă David. Ce-ai pățit? Unde ai fost? Ce este cu vocile pe care le auzi? Mai auzi voci?

– Îți pierzi timpul, zise Angela, care, împreună cu Nikki, venise în fața mașinii. Ascultă-mă pe mine, este în stare de psihoză acută.

– Gata cu vocile, spuse Van Slyke. Le-am făcut să tacă.

– Cred că ar trebui să chemăm poliția, sugeră Angela. Şi nu mă refer la măscăricii locali. Mă gîndesc la poliția statală. Celularul tău este-n mșină?

– Ce ai făcut ca să înceteze vocile? îl întrebă David pe Van Slyke.

– Am avut eu grijă de ele, răspunse acesta.

– Ce vrei să spui că ai avut grijă de ele? insistă David, temîndu-se să afle ce anume înțelegea Van Slyke prin asta.

– Nu vor putea să mă ia de prost, zise Van Slyke.

– Despre cine vorbeşti?

– Despre consiliu, spuse Van Slyke. Întregul consiliu.

– David, interveni Angela, pierzîndu-şi răbdarea. Cum rămîne cu poliția? Vreau s-o iau pe Nikki de aici. Individul ăsta îndrugă aiureli.

– Nu sînt chiar atît de sigur, replică David.

– Bun, şi-atunci, ce înțelege el prin consiliu? ripostă Angela.

– Mă tem că se referă la consiliul de conducere al spitalului, zise David.

– Consiliu, Pompiliu, amfibiu, Danubiu, spuse Van Slyke, zîmbind.

De cînd se confruntaseră cu el în maşină, era prima oară că zîmbea.

– David, omul ăsta a pierdut orice legătură cu realitatea, zise Angela. De ce insişti să porți o conversație cu el?

– Te referi la consiliul de conducere al spitalului? întrebă David, fără a ține seama de observația Angelei.

– Da, confirmă Van Slyke.

– E-n ordine, totul va fi bine, spuse David, deşi, mai mult decît oricare altul dintre cei prezenţi, lupta din greu să-şi păstreze calmul. Ai împuşcat pe cineva? îl întrebă pe Van Slyke.

– Nu, n-am împuşcat pe nimeni, răspunse acesta, izbucnind în rîs. Tot ce-am făcut a fost să pun sursa pe masa de conferinţe.

– Ce înţelege el prin „sursă"? deveni curioasă Angela.

– Habar n-am, zise David.

– Sursă, bursă, cursă, scursă, spuse Van Slyke, continuînd să chicotească.

Simţindu-se frustrat, David îl înşfăcă de pieptul cămăşii şi-l zgîlţîi, întrebîndu-l încă o dată ce anume făcuse.

– Am pus sursa şi alimentatorul pe masă, chiar lîngă macheta garajului cu parcare, explică Van Slyke. Şi mă bucur c-am făcut-o. Acum, nu mai sînt prostul nimănui. Singura problemă e că sînt sigur că m-am ars şi eu.

– Unde? întrebă David.

– La mîini, răspunse Van Slyke, întinzîndu-şi-le în aşa fel, încît David să le poată vedea.

– Sînt arse? se interesă Angela.

– Nu cred, zise David. Sînt uşor înroşite, însă altminteri îmi par normale.

– Vorbeşte aiurea, afirmă Angela. Poate că are halucinaţii.

David dădu din cap, absent. Dintr-o dată, gîndurile lui luaseră altă direcţie.

– Sînt obosit, declară Van Slyke. Vreau să mă duc la mine acasă, să-mi văd părinţii.

David îi făcu semn să plece. Van Slyke traversă strada şi intră în curtea casei sale. Angela se uită mirată la David. Nu se aşteptase ca David să-l lase să-şi vadă de drum.

– Ce faci? îl întrebă. Nu ar trebui să chemăm poliţia?

David se mulţumi să dea iar din cap. Privea în urma lui Van Slyke, în vreme ce în mintea lui lucrurile începeau să se închege: pacienţii lui, simptomele şi decesele.

– Van Slyke este un handicapat mintal, insistă Angela. Se comportă ca şi cum tocmai ar fi fost supus unei şedinţe de terapie prin şocuri electrice.

– Urcați în mașină, spuse David.

– Ce este? întrebă Angela, căreia nu-i plăcu intonația din glasul lui.

– Taci și urcați în mașină! strigă David. Grăbiți-vă! adăugă, instalîndu-se la volanul Cherokee-ului.

– Cu Van Slyke cum rămîne?

– Nu avem timp pentru Van Slyke. Și-n afară de asta, el n-o să plece nicăieri. Hai, grăbiți-vă!

Angela o puse pe Nikki pe bancheta din spate, iar ea se așeză lîngă David, care deja pornise motorul. Mai înainte ca ea să apuce să închidă portiera, David mergea în marșarier. Apoi execută o rapidă întoarcere în loc și, accelerînd, plecă la drum cu toată viteza.

– Acum ce se mai întîmplă? întrebă Nikki.

– Unde ne ducem? vru să știe Angela.

– La spital, răspunse David.

– Conduci tot atît de prost ca mămica, îl mustră Nikki.

– De ce la spital? întrebă Angela, întinzînd mîna spre spate și bătînd ușor cu palma genunchii fiicei sale, ca s-o liniștească.

– Pentru mine, toate astea încep brusc să capete un înțeles, zise David. Și acum am o presimțire cumplită.

– Despre ce vorbești? întrebă Angela.

– Cred că s-ar putea să știu la ce se referea Van Slyke cînd pomenea despre „sursă".

– Eu eram convinsă că era doar vorbăria unui schizofrenic, replică Angela. Făcea disocieri de situații. A zis „sursă, bursă, cursă, scursă". Era o simplă aiureală.

– E posibil să fi făcut disocieri, spuse David, dar nu cred că atunci cînd a rostit cuvîntul „sursă" vorbea aiurea. Și nici cînd relata cum o pusese pe masa de conferințe, pe care se afla o machetă a garajului cu parcare. Asta era ceva prea specific.

– Bun, și-n cazul acesta, la ce crezi că se referea?

– Cred că e ceva în legătură cu radiațiile, zise David. Cred că la asta se referea cînd a spus că și-a ars mîinile.

– Oh, să fim serioși! Vorbești de parc-ai fi tot atît de nebun ca și el, ripostă Angela. Amintește-ți că paranoia de care a dat

dovadă Van Slyke pe submarin avea legătură cu radiaţiile, aşa că orice trăncăneli asemănătoare au, probabil, de-a face mai mult cu schizofrenia lui decît cu orice altceva.

– Sper să ai dreptate, replică David. Dar vorbăria lui m-a îngrijorat. Calificarea profesională însuşită de Van Slyke în decursul timpului petrecut în marină includea cunoştinţe în domeniul propulsiei nucleare. Aceasta e cea care face să înainteze o navă cu reactor nuclear. Iar reactoarele nucleare înseamnă radiaţii. Individul avea calificare de tehnician specializat în materie de energie nucleară, aşa că ştie cîte ceva în legătură cu materialele nucleare şi cu ce sînt ele în stare să facă.

– Ei bine, ceea ce spui pare raţional, conveni Angela. Însă a vorbi despre o sursă şi a poseda una sînt două lucruri cu totul diferite. Oamenii nu pot să se ducă, pur şi simplu, în oraş şi să cumpere materiale radioactive. Treaba asta este strict controlată de guvern. De aceea există o Comisie de Reglementare în Probleme de Energie Nucleară.

– În subsolul spitalului există un aparat de radioterapie vechi, spuse David. Este o instalaţie cu cobalt-60, pe care Traynor speră s-o vîndă vreunei ţări din America de Sud.

– Nu-mi place cum sună asta, recunoscu Angela.

– Nici mie nu-mi place, zise David. Şi adu-ţi aminte de simptomele pe care le-au avut pacienţii mei. Simptomele acelea ar fi putut foarte bine să fi fost cauzate de o iradiere, mai ales dacă pacienţii respectivi fuseseră supuşi unei doze puternice. Este o posibilitate oribilă, dar care se potriveşte cu faptele. La vremea aceea, nici nu mi-a trecut prin minte să mă gîndesc la radiaţii.

– Nici eu nu m-am gîndit la o iradiere, cînd am făcut autopsia lui Mary Ann Schiller, mărturisi Angela. Dar acum, că stau să mă gîndesc, mi se pare posibil ca asta să fi fost. Iradierea nu e ceva ce iei în considerare decît dacă există o anamneză care include expunerea la radiaţii. Modificările patologice pe care le observi sînt nespecifice.

– E tocmai ce spun eu, zise David. Este posibil ca chiar şi asistentele medicale cu simptome asemănătoare cu cele de gripă să fi fost victimele unui nivel scăzut de iradiere. Şi pînă şi...

– Oh, nu! exclamă Angela, sesizînd imediat la ce se gîndea David.

– Aşa e, spuse acesta, dînd din cap. Chiar şi Nikki.

– Ce-i cu Nikki? întrebă de pe bancheta din spate fetiţa, care, pînă a nu-şi fi auzit numele, nu fusese deloc atentă la conversaţie.

– Tocmai spuneam că tu ai avut simptome de gripă, exact ca asistentele medicale, îi răspunse Angela, întorcîndu-se spre ea.

– Şi tăticu' la fel, îşi aminti Nikki.

– Da, şi eu la fel, confirmă David.

Intrară în incinta spitalului şi lăsară maşina în parcare.

– Care ne este planul? întrebă Angela.

– Avem nevoie de un contor Geiger, zise David. Trebuie să existe vreunul la Centrul de Radioterapie, pentru acordarea de avize. Voi găsi eu un portar care să ne lase să intrăm. De ce nu te duci tu şi cu Nikki în holul principal?

David îl găsi pe Ronnie, unul dintre portari, pe care-l cunoştea vag. Ronnie fu foarte bucuros să-i fie de folos unui medic, mai ales că acesta îl lua de la treaba lui, care consta în a şterge pardoseala coridorului de la subsol. David omise să pomenească amănuntul că el fusese concediat de la CMV şi că dreptul de practică în spital îi fusese retras.

Urmat de Ronnie, se duse în holul principal, unde o găsi pe Angela. Nikki descoperise un televizor şi deocamdată era mulţumită. David îi spuse fiicei sale să nu cumva să părăsească holul, iar ea făgădui să-i dea ascultare.

Împreună cu Angela, David porni spre Centrul de Radioterapie. Nu le trebui mai mult de cîteva minute ca să găsească un contor Geiger.

Revenind în clădirea principală a spitalului, se întîlniră cu Ronnie la subsol. Nu dură mult pînă cînd acesta găsi cheia de la vechiul grup de radioterapie.

– Nimeni nu vine aici prea des, explică el, lăsîndu-i pe Wilsoni să intre.

Grupul consta în trei încăperi: o cameră exterioară, care slujise drept zonă de recepţie, un birou interior şi o sală de tratamente.

David se duse direct la aceasta din urmă. Încăperea era goală, cu excepţia vechiului aparat de radioterapie. Instalaţia semăna cu un aparat cu raze Röentgen, căruia i se adăugase o masă pe care să se poată culca pacientul.

David aşeză contorul Geiger pe masă şi-l puse în funcţiune. Acul abia dacă se mişcă pe cadran. Nu indica nimic peste nivelul de fond al radiaţiilor, chiar fiind reglat în plaja cea mai sensibilă.

– Unde e situată sursa, în chestia asta? întrebă Angela.

– Bănuiesc că aici, unde se întîlnesc braţul în care e montată piesa prin care se aplică tratamentul şi coloana de susţinere, zise David, luînd contorul Geiger şi punîndu-l acolo unde îşi închipuia că ar trebui să fie amplasată sursa.

Nici de astă dată contorul nu indică nimic.

– Faptul că instrumentul nu înregistrează nici o radiaţie nu înseamnă neapărat ceva, spuse Angela. Sînt convinsă că obiectul acela e bine ecranat.

Clătinînd din cap, David trecu în spatele aparatului şi încercă să facă acolo o măsurătoare cu contorul Geiger. Acul acestuia continuă să nu se clintească.

– Oho! exclamă Angela. Vino aici, David, să vezi ceva.

David se duse la Angela, lîngă braţul pentru tratamente. Ea îi arătă un panou de acces, prins în patru şuruburi. Cîteva dintre acestea fuseseră slăbite.

David aduse din camera de primire un fotoliu pe care-l puse chiar sub acel braţ. Stînd pe el în picioare, reuşi să ajungă la panou. Desfăcu toate cele patru şuruburi, scoase panoul şi i-l dădu lui Ronnie.

În spatele panoului găsi o placă metalică circulară, fixată prin opt şuruburi. Îi ceru Angelei să-i dea contorul Geiger şi, împingîndu-l în interiorul locaşului, încercă iarăşi să măsoare nivelul radiaţiilor. Acesta era tot zero.

Trase la o parte contorul, vîrî mîna în carcasa aparatului şi verifică unul din şuruburi. Spre spaima lui, acesta era slăbit. Le

controlă pe toate opt. Toate opt erau slăbite. Începu să le scoată, înmînîndu-i-le unul cîte unul Angelei.

– Eşti sigur că trebuie să faci asta? întrebă ea, încă îngrijorată în legătură cu radiaţiile, în ciuda citirilor nule ale contorului, cît şi din cauza discutabilelor talente de meseriaş ale lui David.

– Trebuie să ştim cu certitudine, zise el, scoţînd ultimul şurub şi apoi ridicînd masivul capac metalic şi dîndu-i-l lui Ronnie.

Se uită cu prudenţă în lungul unei cavităţi cilindrice al cărei diametru era de aproximativ doisprezece centimetri. Era asemănătoare cu ţeava unei puşti uriaşe. Fără o lanternă, David nu putu să vadă înăuntrul ei decît pe o mică adîncime.

– Sînt convins că n-ar trebui să mă pot uita aşa în interiorul braţului pentru tratament, zise David. Ar fi trebuit să existe aici un opritor, care să acţioneze ca o frînă destinată să împiedice înaintarea sursei în timp ce braţul este deplasat către poziţia necesară pentru tratament.

Ca să fie sută la sută sigur, introduse contorul Geiger în „gura“ braţului purtător de sursă. Acul acestuia nu indică nimic peste nivelul de fond al radiaţiilor.

– Sursa nu este aici, zise David, coborînd de pe fotoliu. A dispărut.

– Ce vom face? întrebă Angela.

– Cît e ceasul? răspunse David printr-o altă întrebare.

– Şapte şi un sfert, zise Ronnie.

– Hai să ne luăm şorţuri de plumb, de la radiologie, spuse David. Pe urmă vom face ce vom putea.

Părăsiră vechiul grup de radioterapie şi porniră direct spre Centrul de Imagistică Medicală. Nu aveau nevoie de Ronnie ca să le descuie uşa Centrului, deoarece acesta era deschis în vederea efectuării unor radiografii de urgenţă, dar David îl rugă să-i însoţească pentru a-i ajuta să care şorţurile de plumb. Ronnie nu ştia ce se petrece, însă îşi dădea seama că era vorba de ceva grav. Era dornic să fie de folos pe cît îi stătea în puteri.

Tehnicianul de la radiologie avu unele suspiciuni cînd David îi ceru să le dea şorţuri de plumb, dar, de vreme ce acesta nu avea de gînd să le ducă mai departe decît la spitalul alăturat, nu avu nimic împotrivă, convins că totul avea să fie în ordine. În afară de asta, el nu era obişnuit să-i contrazică pe doctori. Le dădu lui David, Angelei şi lui Ronnie nouă şorţuri de plumb, precum şi o pereche de mănuşi de plumb, utilizate pentru fluoroscopii. Bineînţeles că David mai avea şi contorul Geiger.

Încărcaţi cu povara lor, cei trei porniră înapoi, spre spital. Îşi atraseră priviri curioase din partea personalului şi a vizitatorilor pe lîngă care treceau în drumul lor către etajul întîi, dar nimeni nu încercă să-i oprească.

– Perfect, zise David, abia mai răsuflînd, de cum ajunseră la uşa sălii de conferinţe. Puneţi totul chiar aici, adăugă, lăsînd şorţurile cu greu cărate pînă acolo să cadă pe pardoseală, lîngă uşa închisă a sălii de conferinţe.

Angela şi Ronnie făcură acelaşi lucru cu cele aduse de ei.

David încercă iar contorul Geiger. Imediat, acul se duse în capătul din dreapta al cadranului.

– Iisuse Hristoase! exclamă David. Nu am putea obţine o mai bună dovadă decît asta.

Apoi îi mulţumi lui Ronnie şi îl trimise să-şi vadă de treburile lui. După aceea, îi explică Angelei ce socotea că ar trebui să facă. Îşi puse mănuşile de protecţie şi luă trei şorţuri de plumb. Unul îl ţinu în mînă, iar pe celelalte două şi le încărcă pe umăr. Angela luă în braţe alte patru.

David deschise uşa şi intră în sala de conferinţe, cu Angela imediat în spatele lui. Traynor, care fusese întrerupt la mijlocul unei fraze, îi aruncă o privire mînioasă. Toţi cei prezenţi – Sherwood, Beaton, Cantor, Arnsworth şi Robertson – întoarseră capul să vadă cine se făcea vinovat de acea grosolană întrerupere a şedinţei. Cum participanţii la întrunire începeau să murmure, Traynor izbi cu ciocănelul în masă, strigînd să se facă linişte.

Cercetînd cu privirea suprafaţa încărcată a mesei de conferinţe, David localiză într-o clipă sursa radioactivă. Aceasta era

un cilindru lung cam de treizeci de centimetri, al cărui diametru se potrivea cu orificiul din braţul aparatului de radioterapie pe care îl examinase doar cu cîteva minute în urmă. Pe toată circumferinţa lui erau încastrate mai multe inele de teflon. În capătul superior avea un ştift de blocare. Cilindrul stătea în poziţie verticală lîngă o machetă a unui garaj cu parcare, întocmai cum descrisese Van Slyke.

Ţinînd cu ambele mîini un şorţ de plumb, David porni spre cilindru.

– Stai! răcni Traynor.

Mai înainte ca David să reuşească să ajungă la cilindru, Caldwell sări în picioare şi-l înşfăcă de piept.

– Ce dracu' îţi închipui că faci? zbieră el.

– Încerc să vă salvez pe toţi, dacă nu este prea tîrziu, zise David.

– Dă-i drumul! strigă Angela.

– Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Traynor.

– Mă tem, răspunse David, arătînd cu bărbia spre cilindru, că vă ţineţi şedinţa în jurul unei surse radioactive cu cobalt-60.

– Eu am văzut obiectul acela! strigă Cantor, sărind în picioare şi răsturnîndu-şi fotoliul. Mă întrebam ce este.

Fără a mai adăuga vreun cuvînt, le întoarse tuturor spatele şi părăsi încăperea.

Uluit, Caldwell slăbi strînsoarea. David întinse imediat braţul peste masă şi luă repede cilindrul cu mîinile protejate de mănuşile de plumb. Apoi îl înfăşură într-unul din şorţurile de plumb, pe care îl înveli cu un altul, folosind încă un şorţ pentru a-l înfăşura şi pe acesta. Procedă în acelaşi fel cu şorţurile cărate de Angela, în timp ce ea ieşi din sala de conferinţe ca să le aducă şi pe celelalte. David dorea să acopere cilindrul cu maximum posibil de straturi de plumb.

În vreme ce David înfăşura ultimul lot de şorţuri în jurul pachetului devenit voluminos, Angela scoase la iveală contorul Geiger.

– Nu vă cred! izbucni Traynor, curmînd o tăcere uluită.

Dar glasul lui era lipsit de convingere. Brusca plecare a lui Cantor îl descumpănise.

– Nu-i acum momentul pentru discuţii, zise David. Toată lumea ar face mai bine să iasă din camera asta, adăugă el. Aţi fost expuşi unei mari doze de radiaţii. Vă sfătuiesc să apelaţi la medicii dumneavoastră.

Traynor şi ceilalţi se uitară unii la alţii, îngrijoraţi. Panica se stîrni îndată ce, la început cîţiva, apoi toţi membrii consiliului de conducere, inclusiv Traynor, părăsiră în fugă încăperea.

David termină cu înfăşuratul ultimului şorţ şi luă contorul Geiger. Cînd îl puse în funcţiune, se înspăimîntă văzînd că şi acum acesta înregistra un nivel ridicat de radiaţii.

– Să ieşim de-aici, zise el. Cam asta e tot ce putem face.

Lăsînd pe masă cilindrul înfăşurat în şorţuri, plecară din sala de conferinţe şi închiseră uşa în urma lor. David mai făcu o încercare cu contorul Geiger. Aşa cum se aşteptase, nivelul de radiaţii scăzuse în mod spectaculos.

– Atîta vreme cît nimeni nu intră în sala de conferinţe, nimeni altcineva nu va mai avea de suferit în seara aceasta, spuse el.

Împreună cu Angela se îndreptă apoi spre holul principal al spitalului, s-o recupereze pe Nikki. Cu puţin înainte de a ajunge acolo, David se opri în loc.

– Crezi că pe Nikki ar deranja-o dacă am mai întîrzia cîteva clipe? o întrebă pe Angela.

– În faţa unui televizor se va simţi perfect şi timp de o săptămînă, replică aceasta. De ce?

– Am impresia că ştiu cum au fost iradiaţi pacienţii, zise David, pornind, înaintea Angelei, spre camerele bolnavilor.

O jumătate de oră mai tîrziu o luară pe Nikki şi ieşiră în parcarea spitalului. Plecară cu Cherokee-ul înapoi, la locuinţa lui Van Slyke, ca David să-şi poată lua Volvo-ul.

– Crezi că există vreun risc ca el să mai facă rău cuiva în seara asta? întrebă David, arătînd spre casa lui Van Slyke.

– Nu, răspunse Angela.

– Nici eu nu cred. Şi ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac este să intru iar acolo. Hai să ne ducem la părinţii mei. Sînt

extenuat, zise David, coborînd din Cherokee şi pregătindu-se să treacă la volanul Volvo-ului. O să merg în urma ta, adăugă el.

– Sun-o pe mama ta, îl sfătui Angela. Sînt sigură că este înnebunită de grijă.

David urcă în Volvo şi porni motorul. Se uită la furgoneta lui Calhoun, aflată în faţa lui, şi clătină din cap cu tristeţe.

De cum intrară pe şosea, David îşi luă telefonul celular. Înainte de a-i telefona mamei sale, sună la poliţia statală. Cînd la celălalt capăt al firului se prezentă un ofiţer de la serviciul de urgenţe, David îl informă că voia să raporteze o problemă extrem de gravă, care includea omucideri şi iradieri mortale la Spitalul Orăşenesc Bartlet...

Epilog

Patru luni mai tîrziu

CÎND OPRI MAŞINA ÎN FAŢA UNEI MODESTE CASE DE PE Glenwood Avenue, în Leonia, statul New Jersey, David ştia că întîrziase. Sări din maşină şi urcă treptele de la intrare în fugă.

– Ştii cît e ceasul? întrebă Angela, însoţindu-l în dormitor. Trebuia să fii acasă la unu, şi uite că s-a făcut două. Dacă eu am putut să ajung aici la timp, socotesc că ai fi putut şi tu.

– Îmi pare rău, zise David, în vreme ce-şi schimba repede hainele. Mi-a venit un pacient care avea nevoie de o consultaţie mai îndelungată. Cel puţin, adăugă el, oftînd, acum am libertatea de a mă ocupa mai îndelung de un pacient, atunci cînd consider că este necesar.

– Toate bune şi frumoase, replică Angela. Dar avem fixată o întîlnire. Ba chiar tu eşti cel care a ales ora.

– Unde-i Nikki? întrebă David.

– Este afară, pe terasă, răspunse Angela. S-a dus acolo acum un ceas, ca să se uite la echipa care realizează emisiunea intitulată „Şaizeci de minute".

David îşi îmbrăcă la repezeală o cămaşă de gală proaspăt spălată şi călcată şi îi încheie nasturii.

– Iartă-mă, spuse Angela. Bănuiesc că sînt îngrijorată din cauza problemei cu televiziunea. Crezi că e necesar să trecem prin aşa ceva?

– Şi eu mă simt agitat, zise David, alegîndu-şi o cravată. Aşa că, dacă vrei să anulăm, din partea mea e-n ordine.

– Da, dar am stabilit asta cu şefii noştri.

– Şi toţi ne-au asigurat că nu vom avea de suferit. Şi amîndoi considerăm că publicul trebuie să ştie.

– De acord, zise Angela, după cîteva clipe de gîndire. Hai s-o facem!

David își înnodă cravata și își îmbrăcă haina. Angela se privi în oglindă pentru o ultimă verificare. Cînd amîndoi socotiră că erau pregătiți, coborîră scara și ieșiră în veranda însorită, clipind în lumina reflectoarelor.

Deși David și Angela erau agitați, Ed Bradley reuși repede să-i facă să se simtă în largul lor. Începu să-i intervieveze cu dezinvoltură, ajutîndu-i să-și uite încordarea și știind prea bine că avea să intervină serios la montaj. Începu prin a-i întreba cu ce se ocupau.

– Eu urmez un stagiu de agregație în patologie juridică, spuse Angela.

– Iar eu lucrez în cadrul unui mare grup de medici, la Centrul Medical Presbiterian din Columbia, zise David. Am încheiat contracte cu mai multe organizații de ocrotire a sănătății, tip HMO.

– Amîndurora vă place munca pe care o faceți?

– Categoric, da, confirmă David.

– Sîntem recunoscători că am putut să punem oarecare ordine în viața noastră, zise Angela. O vreme, abia dacă ne instalam într-un loc și trebuia să plecăm în altă parte.

– Înțeleg că la Bartlet, în Vermont, ați trecut prin încercări grele, spuse Bradley.

David și Angela izbucniră amîndoi într-un ușor rîs nervos.

– A fost un coșmar, zise Angela.

– Cum a început? întrebă Bradley.

David și Angela se uitară unul la celălalt, ezitînd care să răspundă primul.

– De ce nu începi dumneata, David? îl îndemnă reporterul.

– Rolul meu în cele întîmplate a început cînd mai mulți pacienți de-ai mei au început să moară pe neașteptate. Erau bolnavi cu anamneze care includeau boli grave, cum ar fi cancerul, spuse David.

Se uită la Angela.

– Al meu a început în momentul în care șeful meu direct a început să mă hărțuiască sexual, declară Angela. Pe urmă am

descoperit cadavrul unei victime prin omucidere înmormîntat sub scara din pivniţa noastră. Cadavrul era al unui doctor, Dennis Hodges, care fusese director general al spitalului vreme de mai mulţi ani.

Cu obişnuitul său mod inteligent de a pune întrebări, Ed Bradley îi făcu să istorisească întreaga poveste sordidă.

– Acele decese neaşteptate ale unor pacienţi erau exemple de eutanasie? îl întrebă pe David.

– Asta e ceea ce am crezut noi la început, spuse David. Dar, de fapt, oamenii aceia au fost ucişi nu ca urmare a unui gest de îndurare greşit înţeleasă, ci pentru a îmbunătăţi bilanţul realizărilor spitalului. Unii pacienţi cu boli potenţial mortale apelează deseori intensiv la facilităţile spitaliceşti. Asta se traduce prin costuri ridicate. Astfel că, pentru a reduce cheltuielile, acei pacienţi erau eliminaţi.

– Cu alte cuvinte, mobilul întregii afaceri a fost de natură economică, trase Bradley concluzia.

– Întocmai, confirmă David. Spitalul pierdea bani, şi ei se simţeau nevoiţi să întreprindă ceva pentru a nu intra în zona roşie a rentabilităţii. Asta a fost soluţia lor.

– De ce pierdea spitalul bani? întrebă Bradley.

– Spitalul a fost obligat să fixeze taxe pe cap de pacient, explică David. Asta însemna să asigure spitalizare pentru cel mai important HMO din zonă contra unei taxe lunare fixe pe cap de abonat. Din păcate, spitalul a evaluat solicitarea serviciilor sale la un preţ prea scăzut. Banii încasaţi erau mult mai puţini decît cei daţi în afară.

– De fapt, de ce a acceptat spitalul să fixeze astfel de taxe? întrebă Bradley.

– Aşa cum am spus, a fost forţat, zise David. Era ceva în legătură cu recenta competiţie din lumea medicală. Dar nu e vorba de o competiţie reală. În cazul nostru, condiţiile au fost impuse de HMO. Dacă voia să intre în competiţie pentru afacerea HMO-ului, spitalul era nevoit să fixeze acele taxe. Nu avea de ales.

Consultîndu-şi însemnările, Bradley dădu din cap în semn că înţelegea cum stăteau lucrurile. Apoi îşi ridică iar privirile spre David şi Angela.

– Noua şi actuala directoare a Spitalului Orăşenesc Bartlet susţine că afirmaţiile pe care le faceţi sînt, aşa cum se exprimă dînsa, „pure prostii".

– Am auzit asta, spuse David.

– Aceeaşi directoare a mai declarat că, dacă ar fi fost ucis vreun pacient, crima trebuie să fi fost fapta unui singur individ suferind de o dereglare mintală.

– Am auzit şi asta.

– Dar nu sînteţi de acord cu asemenea declaraţii?

– Nu, nu sîntem.

– Cum au murit pacienţii? întrebă Bradley.

– Ca urmare a unei iradieri la care le-a fost expus întregul corp, spuse Angela. Pacienţii primeau doze enorme de raze gamma de la o sursă cu cobalt-60.

– Este vorba de acelaşi material care este utilizat cu atîta succes pentru tratarea anumitor tumori?

– În zone ţintite cu extrem de mare atenţie şi în doze controlate cu grijă, preciză Angela. Pacienţii lui David primeau doze necontrolate, la care le era expus tot trupul.

– În ce mod le era administrată acea iradiere?

– Un pat ortopedic a fost echipat cu o cutie foarte bine ecranată cu plumb, explică Angela. Era montată sub pat şi conţinea sursa radioactivă. Cutia avea un orificiu comandat de la distanţă, care era acţionat, prin unde radio, cu ajutorul unui dispozitiv asemănător cu cele utilizate pentru deschiderea garajelor. Ori de cîte ori se deschidea acel orificiu, pacientul era iradiat prin intermediul patului. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu cîteva asistente care se ocupau de bolnavii respectivi.

– Amîndoi aţi văzut patul acela?

David şi Angela dădură afirmativ din cap.

– După ce am găsit sursa şi am ecranat-o cît am putut de bine, explică David, am încercat să-mi imaginez cum fuseseră iradiaţi pacienţii mei. Mi-am amintit că mulţi dintre ei fuseseră instalaţi în paturi de spital care nu funcţionau bine. Sfîrşeau prin

a fi mutaţi într-un pat ortopedic. Aşa că, după ce am plecat din sala de conferinţe, am pornit în căutarea unui pat ortopedic. L-am găsit în atelierul de întreţinere.

– Acum sînteţi convinşi că patul acela a fost distrus, nu-i aşa?

– După seara aceea, patul n-a mai fost văzut niciodată, zise Angela.

– Cum e posibil să se fi întîmplat aşa ceva? întrebă Bradley.

– Persoanele răspunzătoare de modul în care a fost utilizat patul s-au descotorosit de el, spuse David.

– Credeţi că răspunderea aceasta îi revine comitetului executiv al spitalului?

– Cel puţin unora dintre membrii lui, zise David. În mod cert preşedintelui consiliului, directoarei şi şefului personalului medical. Noi credem că operaţiunea a fost concepută de şeful personalului medical. El era singura persoană care avea cunoştinţele necesare pentru a născoci un plan atît de diabolic şi totuşi eficient. Dacă nu ar fi recurs la el atît de frecvent, niciodată n-ar fi fost descoperit.

– Din păcate, nici una dintre persoanele acestea nu se poate apăra, spuse Ed Bradley. Înţeleg că, în ciuda măsurilor eroice luate pentru salvarea lor, toate au murit ca urmare a unei iradieri intense.

– Din nefericire, conveni David.

– Dacă erau atît de bolnavi, cum ar fi putut să distrugă patul? întrebă Bradley.

– Cînd doza de iradiere nu este îndeajuns de mare pentru a fi imediat letală, există o perioadă latentă, de durată variabilă, care precede apariţia simptomelor. În cazul acesta, ar fi fost timp din belşug ca să se descotorosească de pat.

– Există vreo modalitate pentru a sprijini cu probe materiale aceste afirmaţii?

– Amîndoi am văzut acel pat, zise David.

– Altceva?

– Am găsit sursa radioactivă, spuse Angela.

– Aţi găsit sursa, repetă Bradley. Asta e adevărat. Dar ea se afla în sala de conferinţe, nicidecum în apropierea vreunui pacient.

– În esenţă, Werner Van Slyke ne-a mărturisit amîndurora totul, spuse David.

– Werner Van Slyke este omul despre care credeţi că ar fi fost albina lucrătoare din spatele acestei operaţiuni, nu-i aşa? zise Bradley.

– Întocmai, confirmă David. A dobîndit în marină calificarea necesară în materie de tehnică nucleară, aşa că ştia cîte ceva în legătură cu folosirea materialelor radioactive.

– Este vorba despre acelaşi Werner Van Slyke care e schizofrenic şi care actualmente se află spitalizat, cu o gravă radiotoxemie[1], spuse Bradley. Este, de asemenea, acelaşi Werner Van Slyke care a fost în stare de psihoză începînd cu seara în care au fost iradiaţi membrii comitetului executiv al spitalului, care nu vrea să discute cu nimeni şi despre care se crede că va muri în curînd. Corect?

– Despre el e vorba, confimă David din nou.

– E inutil să spunem că un astfel de om cu greu ar putea fi considerat un martor pe al cărui cuvînt se poate pune bază, remarcă Bradley. Mai aveţi o altă dovadă?

– Am tratat cîteva asistente medicale care prezentau forme uşoare ale bolii radiaţiilor, spuse David. Toate se aflaseră în preajma pacienţilor mei.

– Dar la vremea aceea ai crezut că aveau gripă, replică Bradley. Şi nu există nici o posibilitate de a dovedi contrariul.

– Aşa este, recunoscu David.

– Înţeleg că ai făcut autopsia unuia dintre pacienţii soţului dumitale, zise Bradley, întorcîndu-se către Angela. Aceasta dădu afirmativ din cap. În urma autopsiei ai bănuit că putea fi vorba de boala radiaţiilor?

– Nu, deoarece pacienta respectivă a murit prea repede pentru a fi avut timp să manifeste multe dintre simptomele care ar fi sugerat o iradiere, explică Angela. Primise o doză de iradiere atît de masivă, încît aceasta îi afectase sistemul nervos central la nivel molecular. Dacă ar fi fost mai puţin intens iradiată, poate că ar fi trăit îndeajuns de mult pentru a-i fi apărut ulceraţii ale

[1] Radiotoxemie (*med.*): boala radiaţiilor (*n.tr.*).

tractului digestiv. Atunci poate că aş fi adăugat la diagnosticul diferenţial şi iradierea.

– Ceea ce constat este că nici unul din voi nu are o dovadă materială, spuse Bradley.

– Presupun că acesta e adevărul, zise David, cam fără voie.

– De ce n-a fost chemat nici unul din voi să depună mărturie?

– Ştim că au fost intentate cîteva acţiuni judecătoreşti civile, spuse Angela, dar toate au fost foarte repede respinse de tribunal. Acuzaţii de natură penală n-au existat.

– Genul de acuzaţii făcute de voi face să pară de necrezut să nu fi existat plîngeri penale, remarcă Bradley. Cum vă explicaţi acest lucru?

Angela şi David se uitară unul la celălalt. În cele din urmă, David fuse cel care se hotărî să vorbească:

– În esenţă, credem că există două motive. Mai întîi, credem că această afacere a speriat pe toată lumea. Dacă adevărul ar ieşi la iveală, consecinţa ar fi, probabil, închiderea spitalului, ceea ce ar fi dezastruos pentru comunitate. Spitalul pompează în oraş o mulţime de bani, oferă locuri de muncă unei sumedenii de oameni şi le asigură cetăţenilor prestarea unor servicii medicale. În al doilea rînd, în cazul acesta vinovaţii şi-au primit, într-un fel, pedeapsa. De asta a avut grijă Van Slyke, punînd pe masa de conferinţe cilindrul cu cobalt-60.

– Asta ar putea explica de ce nu a existat nici o reacţie locală, admise Bradley. Dar ce s-a întîmplat la nivel statal? Care este atitudinea procurorului general al statului?

– Pe plan naţional, cele petrecute aici încetinesc şi schimbă direcţia de desfăşurare a reformei din domeniul ocrotirii sănătăţii, zise Angela. Dacă adevărul în legătură cu povestea asta ar fi dat în vileag, oamenii ar putea începe să-şi revizuiască modul de gîndire în privinţa drumului pe care se pare că pornim. Deciziile bune din punct de vedere financiar nu întotdeauna sînt bune şi din punct de vedere medical. Îngrijirea medicală este sortită să aibă de suferit atîta vreme cît puterile decizionale existente îşi concentrează atenţia asupra rezultatelor economice finale. Experienţa trăită de noi la Spitalul Orăşenesc Bartlet ar putea

constitui un exemplu de situaţie în care unii birocraţi din domeniul sanitar o iau razna. Cu toate acestea, e ceva ce s-a întîmplat. Şi se mai poate întîmpla.

– Circulă zvonul că voi doi aţi avea de cîştigat de pe urma acestor evenimente, spuse Bradley.

David şi Angela schimbară iar priviri neliniştite.

– Ni s-a oferit o mare sumă de bani pentru un film de televiziune, recunoscu David.

– Veţi primi oferta?

– Încă nu ne-am decis.

– Vă ispiteşte s-o acceptaţi?

– Bineînţeles că ne ispiteşte, replică Angela. Ca urmare a studiilor noastre medicale, sîntem înglodaţi într-un morman de datorii şi posedăm o casă la Bartlet, în Vermont, pe care n-am reuşit s-o vindem. În plus, fiica noastră are probleme de sănătate, s-ar putea să aibă nevoie de o îngrijire medicală mai deosebită.

Ed Bradley îi zîmbi lui Nikki, şi fetiţa îi răspunse zîmbind la rîndul ei.

– Din cîte aud, înţeleg că, în afacerea asta, ai fost o eroină, îi spuse el.

– Am tras cu puşca în individul care se lupta cu mămica mea, dar, în loc să-l nimeresc pe el, am spart fereastra, declară Nikki.

– Eu, cu siguranţă, voi păstra distanţa faţă de mama ta, replică Bradley, chicotind, şi toată lumea izbucni în rîs.

– Sînt convins, zise reporterul, revenind la un ton mai serios, că voi doi sînteţi conştienţi de faptul că există oameni care nu se îndoiesc că aţi născocit toată această poveste pentru a cîştiga bani cu televiziunea şi pentru a fi reprimiţi la spitalul şi la HMO-ul care v-au concediat.

– Sînt sigur că aceia care nu vor ca adevărul să iasă la iveală vor face tot ce le stă în puteri pentru a ne discredita, zise Angela. Dar aceştia nu ar trebui să dea vina pe cel care aduce veştile proaste.

– Ce-mi puteţi spune în legătură cu seria de violuri din parcarea spitalului? A făcut şi ea parte din conspiraţie? întrebă Bradley.

– Categoric, nu, răspunse Angela. La un moment dat am crezut că da. Aceeaşi convingere o avea şi detectivul particular care şi-a pierdut viaţa anchetînd împreună cu noi aceste întîmplări. Dar ne înşelam. Singura inculpare rezultată din aceste nefericite incidente s-a referit la Clyde Devonshire, un asistent medical de la camera de gardă. Testul ADN a dovedit că el era răspunzător pentru cel puţin două dintre violuri.

– Aţi învăţat ceva din această experienţă?

David şi Angela rostiră simultan „da". Cea care vorbi pe urmă fu Angela:

– Eu am învăţat că ocrotirea sănătăţii este acum alta; medicii şi bolnavii cunosc mai bine regulile oricărui plan presupus a reduce costurile, aşa că sînt în măsură să ia decizii adecvate. Pacienţii sînt prea vulnerabili.

– Iar eu, spuse David, am învăţat că este primejdios să laşi oameni preocupaţi de probleme financiare şi de afaceri, precum şi pe birocraţii lor, să intervină în relaţia medic-pacient.

– Din ceea ce-mi spuneţi, am impresia că voi doi, ambii doctori, sînteţi împotriva reformei în domeniul sănătăţii, remarcă Bradley.

– Dimpotrivă, riposta Angela. Considerăm că există o nevoie disperată de a se înfăptui o reformă sanitară.

– Credem că este necesară, confirmă David. Însă sîntem îngrijoraţi. Pur şi simplu, nu vrem ca ea să fie un tratament fatal, aşa ca în bancul acela răsuflat, cu operaţia care a reuşit, dar pacientul a murit. Vechiul sistem favoriza o suprarentabilizare prin instituirea unor stimulente de natură economică. De exemplu, răsplătirea unui chirurg în funcţie de frecvenţa cu care face operaţii. Cu cît ar scoate mai multe apendice sau amigdale, cu atît ar cîştiga mai mulţi bani. Nu vrem să vedem că pendulul ar oscila în direcţia cealaltă, recurgîndu-se la stimulente pentru o subrentabilizare. În multe planuri de ocrotire a sănătăţii, doctorii sînt răsplătiţi cu prime pentru a nu fi făcut internări în spital sau pentru a nu fi aplicate anumite tratamente.

– Nevoile bolnavului ar trebui să fie cele care să determine nivelul şi tipul de tratament, sublinie Angela.

– Exact, zise David.

– Tăiaţi! zise Bradley.

Operatorii cinematografici se depărtară de echipamentele lor, îndreptîndu-şi trupurile şi întinzîndu-şi membrele.

– A fost formidabil, declară Bradley. Avem o mulţime de material şi ne-am oprit la momentul ideal. Sfîrşitul a fost fantastic. Munca mea ar fi mult mai uşoară dacă toţi cei pe care i-aş intervieva s-ar exprima tot atît de limpede ca voi doi.

– E drăguţ din partea dumitale că spui asta, zise Angela.

– Îngăduiţi-mi să vă întreb dacă voi credeţi că a fost implicat întregul comitet executiv?

– Probabil, cei mai mulţi dintre membrii lui, spuse David. Toţi aveau ceva de cîştigat de pe urma spitalului, dacă acesta realiza profituri, şi mult de pierdut dacă ar fi fost închis. Implicarea membrilor consiliului de conducere nu era deloc altruistă, aşa cum multora le-ar plăcea să creadă, mai ales doctorului Cantor, şeful personalului medical. S-ar fi ales praful de Centrul lui de Imagistică, dacă spitalul ar fi fost desfiinţat.

– Fir-ar al dracului! exclamă Bradley, după ce trecuse repede cu privirea peste însemnările sale. Am uitat să vă întreb în legătură cu Sam Flemming şi Tom Baringer, adăugă, strigîndu-le operatorilor să revină, deoarece voia să mai filmeze ceva.

David şi Angela erau nedumeriţi. Numele acelea nu le păreau cunoscute.

Îndată ce operatorii îi semnalară că banda începuse să se deruleze, Ed Bradley se întoarse către David şi Angela şi-i întrebă ce aveau de declarat referitor la cei doi bărbaţi amintiţi. Ambii răspunseră că nu ştiau de unde să le ia numele.

– Aceste două persoane au murit în Spitalul Orăşenesc Bartlet cu exact acelaşi complex de simptome ca şi pacienţii lui David, spuse Bradley. Erau pacienţii doctorului Portland.

– În cazul acesta n-am fi avut cum să ştim de existenţa lor, zise David. Trebuie să fi decedat înainte ca noi să începem să lucrăm la spital. Doctorul Portland s-a sinucis cu puţin înainte de a ne fi mutat noi în oraş.

– Ceea ce voiam să te întreb, este dacă crezi că e posibil ca aceste două persoane să fi murit din cauza bolii radiaţiilor, aşa cum afirmi că s-a întîmplat cu pacienţii dumitale.

– Presupun că, dacă simptomele s-ar integra în acelaşi cadru de tip, grad şi durată, răspunsul meu ar fi afirmativ, spuse David.

– Asta-i interesant, comentă Bradley. Nici una din aceste persoane nu suferea de vreo boală mortală şi nici nu avusese vreo altă problemă de sănătate în afară de cea acută pentru care fusese internată. Dar amîndouă încheiaseră poliţe de asigurare în valoare de multe milioane de dolari, cu spitalul ca unic beneficiar.

– Nu-i de mirare că doctorul Portland era deprimat, zise Angela.

– Ar dori unul dint voi să comenteze acest lucru? întrebă Ed Bradley.

– Dacă ar fi fost iradiaţi, spuse David, atunci motivul a fost de natură şi mai evident economică decît în celelalte cazuri. Şi, cu siguranţă, ar face ca propriul nostru caz să devină mult mai convingător.

– Dacă ar fi exhumate cadavrele, întrebă Bradley, s-ar putea stabili fără nici un echivoc dacă au murit sau nu din cauza radiaţiilor?

– Nu cred, răspunse Angela. Tot ce ar putea să afirme absolut oricine este că rămăşiţele omeneşti ar fi compatibile cu ideea unei expuneri la radiaţii.

– O ultimă întrebare, zise Bradley. Acum sînteţi fericiţi?

– Nu cred că deocamdată am îndrăznit să ne punem nouă înşine această întrebare, replică David. În mod cert sîntem mai fericiţi decît în urmă cu cîteva luni şi ne bucurăm că muncim. De asemenea, sîntem recunoscători că Nikki se simte atît de bine.

– După toate prin cîte am trecut, adăugă Angela, ne va trebui ceva timp pînă să dăm uitării necazurile noastre.

– Eu cred că sîntem fericiţi, declară Nikki, luînd şi ea cuvîntul. În curînd o să am un frate. O să avem un bebeluş.

– Adevărat? întrebă Bradley, înălţînd sprîncenele.

– Cu voia lui Dumnezeu, spuse David.

Angela se mulţumi doar să zîmbească.

